

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHRISTIAN

AUSTRALIAN
BOOK INDUSTRY
AWARDS

YILIN
ROMANI

WHITE

VICTORIAN
PREMIER'S
LITERARY
AWARDS

KAZANANI

SANDIĞIN

ULUSLARARASI
ÇOKSATAN

KİŞİ

CLICKBAIT'IN
YAZARINDAN

DEĞİLSİN

Uzun süre etkisinden kurtulamayacaksınız.
Tam bir ya benim başıma gelirse gerilimil

A. J. Finn

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

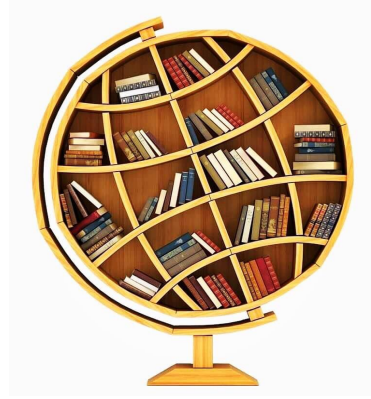
APRIL

Müthiş bir fikir, ustaca işlenirse...
Buyüleyici.

Ragnar Jonasson

Sandığın Kişi Değilsin

Christian White

Ailem Ivan ve Keera White'a adanmıştır.

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

MELBOURNE, AVUSTRALYA

Şimdi

Tanımadığım bir adam yanıma yaklaşıp “Size eşlik edebilir miyim?” diye sordu. Kırklarında, utangaç görünen, yakışıklı biriydi; Amerikan aksanıyla konuşmuştu. Üzerinde kaygan, ıslak, su geçirmez bir parka, ayağında parlak sarı spor ayakkabılar vardı. Ayakkabıları yeni olmalıydı çünkü ayağını hareket ettirdikçe gıcirtı sesi geliyordu. Cevap beklemeden masama oturdu ve konuşmaya başladı. “Siz Kimberly Leamy’siniz, değil mi?”

Haftada üç gece fotoğrafçılık dersleri verdiğim Northampton Halk Eğitim Merkezi TAFE’de ders arasındaydım. Kafeterya genelde tıka basa öğrenci dolu olurdu ama bu gece kıyamet sonrasına yaraşır uğursuz bir tenhalık vardı. Aralıksız altı gündür yağmur yağıyor olsa da çift camlı pencereler içeri ses geçirmiyordu.

“Sadece Kim,” dedim, biraz bozulmuştum. Ara bitmek üzereydi ve yalnızlığın keyfini çıkarmak istiyordum. Geçen hafta, personel odasındaki bir masanın bacağına yaslanmış duran Stephen King’in *Hayvan Mezarlığı* kitabını bulmuştum, o günden beri elimden hiç bırakmıyordum. Kitap okumayı hep çok sevmişimdir; en sevdiğim tür ise korku romanları. Kız kardeşim Amy, kendisinin bir kitap okuduğu sürede, benim üç kitap bitirmeme çok sinir olurdu. Bir keresinde ona hızlı okumanın

sırtı sıkıcı bir yaşamının olmasıdır, demiştim. Amy'nin bir nişanlısı ve üç yaşında bir kızı vardı, benimse Stephen King'im.

"Adım James Finn," dedi. Masanın ortasına bir karton klasör koydu ve trampolenden atlamaya hazırlanan bir olimpiyat yüzüclüsü gibi kısa bir an gözlerini kapadı.

"Öğretmen misiniz, öğrenci mi?" diye sordum.

"Aslında ikisi de değilim."

Klasörü açıp içinden 20x25 santimetre boyutunda bir fotoğraf çıkardı ve masanın üzerinden kaydırarak bana doğru itti. Hareketleri robot gibiydi. Her hamlesi ölçülü ve güven doluydu.

20x25'lik resimde yemyeşil çimlerin üzerinde oturmuş, masmavi gözlü, gür siyah saçlı küçük bir kız vardı. Kız gülümsüyordu ama resminin çekilmesinden bıkmış biri gibi yapmacık duruyordu.

"Bu kızı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, sanmıyorum. Tanımalı mıyım?"

"Rica etsem tekrar bakar mısınız?"

Adam sandalyesine yaslanıp vereceğim tepkiye yoğunlaştı.

İstedikini yapıp resme tekrar baktım. Mavi gözler, aşırı ışık yansıtılmış bir yüz, gerçekten gülümseme olmayan bir gülümseme. Şimdi tekrar bakınca, kız tanıdık gibi geldi. "Bilmiyorum, maalesef. Kim bu kız?"

"Kızın adı Sammy Went. Bu fotoğraf ikinci yaş gününde çekilmişti. Üç gün sonra kayboldu."

"Kayboldu derken?"

"Manson'daki evinden kaçırıldı. Hem de ikinci kattaki çocuk odasından. Polis, eve giren kişiyle ilgili hiçbir ipucu bulamadı. Ne tanık, ne de fidye mektubu vardı. Kız öylece ortadan kayboldu."

"Galiba siz aslında Edna'yı arıyorsunuz," dedim. "Edna Suç ve Adalet İncelemeleri kursu veriyor. Ben sadece fotoğrafçılık öğretmeniyim ama Edna gece gündüz bu tür gerçek suçlarla uğraşır."

“Ben sizi görmeye geldim,” dedikten sonra boğazını temizleyip sözlerine devam etti. “Kızın ormana gittiğini ve çakallar veya dağ aslanları tarafından kaçırıldığını düşünenler oldu ama iki yaşındaki bir çocuk ne kadar *uzağa* gidebilirdi? En akla yatkın senaryo Sammy kaçırılmıştı.”

“... Peki. Siz dedektifsiniz galiba?”

“Aslında ben bir muhasebeciyim.” Derin bir nefes verince havada nane kokusu yakaladım. “Ama Manson’da büyüdüm ve Went ailesini gayet iyi tanırım.”

Dersim beş dakika sonra başlıyordu; o yüzden saatime bakarak ona bir işaret verdim. “Kız için çok üzüldüm ama maalesef derse girmek zorundayım. Elbette, size memnuniyetle yardım ederim. Nasıl bağış yapabilirim?”

“Bağış mı?”

“Aile için para toplamıyor musunuz? Konu bu değil miydi?”

“Paranızı istemiyorum,” dedi soğuk bir ses tonuyla. Sıkıntılı, tuhaf bir ifadeyle gözlerini bana dikti. “Burada olmamın nedeni sizin... tüm bu olanlarla bağlantılı olduğunuza inanıyor olmam. Bence sandığınız kişi değilsiniz.”

“İki yaşında bir kız çocuğunun kaçırılmasıyla bir ilgim olduğunu mu söylüyorsunuz?” Kahkaha attım. “Amerika’dan buraya onca yolu beni suçlamak için geldiğinizi söylemeyin!”

“Yanlıı anladınız,” dedi. “Bu kız 3 Nisan 1990’da kayboldu. Yirmi sekiz yıldır kayıp. Bana kalırsa Sammy Went’i siz kaçırmadınız. Sammy Went sizsiniz.”

Fotoğrafçılık dersimde farklı yaş, ırk ve cinsiyette on yedi öğrencim vardı. Yelpazenin bir ucundaki Lucy Cho liseden daha yeni mezun olmuştu, öyle ki hâlâ Mornington Lisesi armasını taşıyan bir kapüşonlu süveter giyiyordu. Yelpazenin öteki ucunda ise el kaldırmadan önce parmaklarını çıtlatma alışkanlığı olan 74 yaşında emekli Murray Palfrey vardı.

O gece herkes sırayla portföy sunumu yapacak, sınıfın karşısına geçip o sömestirde çektikleri fotoğrafları gösterecek ve

anlatacaklardı. Sunumların çoğu sıradandı. Teknik açıdan çoğu iyiydi ki bu da benim doğru *bir şeyler yaptığımı* gösteriyordu ama konu seçimleri geçen sömestirdekilerle aynıydı ve ondan önceki sömestirdekilerle de. Aynı yıkık tuğla duvar üzerinde aynı duvar yazısı, Carlton Bahçelerinde asmaların boğduğu aynı kulübe, aynı karanlık ve ürkütücü fırtına ve fırtınanın Egar Irmağına bıraktığı kirli kahverengi sular.

Dersin çoğunu otomatik pilotta geçirdim.

Amerikalı muhasebeciyle yaptığım konuşma beni biraz sarsmıştı ama nedeni anlattıklarına inanmam değildi. Annem Carol Leamy pek çok şey olabilirdi (dört yıldan beri ölü olması bunlardan biriydi) ama çocuk kaçırmak mı? İşte bu imkansızdı. Annemle bir dakika geçiren herkes onun, bırakın uluslararası çapta çocuk kaçırma işini, bir yalanla bile yaşayamayacağını çok rahat anlayabilirdi.

James Finn benim hakkımda yanılıyordu, o kızı asla bulamayacağından oldukça emindim ama bana rahatsız edici bir hakikati hatırlatmıştı: Kontrol bir yanılsamadır. Sammy Went'in ailesi bunu zor yoldan, çocuklarını kaybederek öğrenmişlerdi. Ben de bunu zor yoldan öğrenmiştim, annemin ölümüyle. Bana göre, gidişi çok ani olmuştu; anneme kanser teşhisi konduğunda yirmi dört yaşındaydım, öldüğünde ise yirmi altı.

Deneyimlerime göre insanların çoğu bu tür durumları atlatırken ya “Her şerde bir hayır vardır” ya da “her şey kaostan ibarettir” gibi şeyler söyler. Kimileri de “Tanrının işine akıl sır ermez” veya “Kahpe felek” der. Ben, kahpe felek dedim. Çünkü annem ne sigara içmiş ne de tekstil fabrikalarında çalışmıştı. Hep dengeli beslenmiş, düzenli egzersiz yapmış ama sonunda bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Gördünüz mü, kontrol dediğiniz şey yanılsamadan başka bir şey değil.

Öğrenciler sunum yaparken hayallere dalıp gittiğimi fark ettim. Kendime bir bardak soğuk kahve koyarak odaklanmaya çalıştım.

Sunum sırası Simon Daumier-Smith'e gelmişti. Simon, yirmili yaşlarının başlarında, genelde hep ayaklarına bakarak konuşan utangaç bir gençti. Başını yukarı kaldırdığında, okuma gözlüğünün ardındaki tembel göz sendromu olan gözünün balık gibi dalıp çıktığını görürdünüz.

Sınıfın karşısına geçti ve birkaç dakika boyunca garip hareketlerle fotoğraflarını şövaleye dizmeye çalıştı. Diğer öğrenciler huzursuzlanmaya başlayınca, Simon'a fotoğrafları hazırlarken bir yandan da bizimle konuşmasını söyledim.

"Ah, evet. Tabii ki, tamam," derken yine fotoğraflardan birini yerleştirmekle uğraşıyordu. Fotoğrafı elinden düşürünce, bu sefer de yerden fotoğraf toplamaya başladı. "Fotoğrafçılıkta ne aramız gerektiğini biliyorum, zıtlık etkisi olan özneleri yan yana kullanma durumuna... ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayabilmiş miyim, o kadar emin değilim." Son fotoğrafı da şövaleye yerleştirdikten sonra sınıftakiler resimleri görebilsin diye bir adım geriye çekildi. "Bence bu fotoğraf dizisine çirkinlik ile güzelliğin zıtlaştırılması diyebiliriz."

Çok şaşırmıştım, Simon Daumier-Smith'in fotoğraf dizisi... nefes kesiciydi.

Toplamda altı fotoğraf vardı; hepsi birbiriyle tıpatıp aynı tarzda çerçeveye oturtulmuştu. Galiba fotoğraf makinesini üça-yağa yerleştirip sabitlemiş ve birkaç saatte bir fotoğraf çekmişti. Yarattığı kompozisyon sade ve çarpıcıydı: bir yatak, bir kadın ve çocuğu. Kadın Simon'un yaşlarındaydı; yüzü çopur olsa da güzeldi. Yanakları doğal olamayacak kadar al, alnı kırıksık ve hastalıklı olan çocuk ise üç yaşlarındaydı.

"Hepsini bir gecede çektim," diye açıkladı Simon. "Fotoğraflardaki kadın, karım Joanie, bu da küçük kızımız Simone. Kızımızın adını, benimkine benzesin diye Simone koyduğumuzu sanıyor birçok insan. Ama öyle değil. Joanie'nin büyükannesi Simone'nin adını aldı kızımız."

"Fotoğraf dizini bize biraz daha anlatsana, Simon," dedim.

"Evet, tabii, şey, Simone boğmaca olmuştu, sürekli mız-mızlanıyordu, bu yüzden Joanie o gece onun yanında yatmıştı."

İlk fotoğrafta anne çocuğuna arkadan sarılmıştı, uyuyorlardı. İkincisinde küçük kız uyanmış ve ağlıyordu; annesini iteleyip duruyordu. Üçüncü fotoğrafta Simon'un karısı fotoğraflarının çekilmesinden bıkmış görünüyordu. Dizi bu şekilde altıncı fotoğrafa kadar gidiyordu; sonuncu fotoğrafta hem anne hem de çocuğun yorulup uykuya daldıkları görülüyordu.

“Çirkinlik nerede?” diye sordum.

“Şey, yani, şu mesela, küçük olan özne, yani bebek Simone, salya akıtıyor. Bir de fotoğraftan anlayamayacağınız bir şey daha var: Bu resimde karım deli gibi horluyor.”

“Ben çirkinlik görmüyorum,” dedim. “Ben orada... sıradan bir şey görüyorum. Sıradan ama güzel bir şey.”

Simon Daumier-Smith günün birinde asla profesyonel bir fotoğrafçı olmayacaktı. Bundan neredeyse emindim. Ama sade bir tarzda *Hasta Kız* olarak isimlendirdiği bu dizide sahici ve hakiki bir şey yaratmıştı.

“İyi misiniz, bir şeyiniz yok ya, Bayan Leamy?” diye sordu.

“Kim diyebilirsin,” diye hatırlattım ona. “İyiyim. Neden sordun?”

“Şey, siz galiba... ağlıyorsunuz da.”

Arabamla Coburg'un kasvetli manzarasından geçerek eve giderken saat onu geçiyordu. Sağanak yağmur Subaru'mun tavanına koca koca damlalar düşürüyordu. On dakika sonra eve vardım, arabayı park edip şemsiye yerine çantamı başıma siper ederek apartmana doğru koşturdum.

Üçüncü kat buram buram sarımsak ve baharat kokuyordu; hiç tanışmadığım komşularımdan gelen bu kokular her nedense beni rahatlatıyordu. Dairemin kapısına yaklaşırken koridorun karşısındaki kapılardan birinden Georgia Evvie'nin başı uzandı.

“Kimberly, senin geldiğini anlamıştım,” dedi Georgia. Altmışlı yaşlarının başlarında bulanık gözleri kan çanağına dönmüş tombul bir kadındı. Komşulardan birinin onun arkasından *ağır vasıta Evvie* dediğini duymuştum. “Asansörün çınlamasını

duyunca saatime baktım, neredeyse gece yarısı olmuş, bu saatte kim geldi acaba diye merak ettim.”

Saat daha on buçuktu.

“Kusura bakmayın, Bayan Evvie. Sizi uyandırdım mı?”

“Hayır, hayır. Ben gece kuşuyumdur. Ama tabii Billie saat dokuzda yatağa girer, o belki uyanmıştır ama ses çıkarmadı.” Elini boş ver dercesine salladı. “Bir şey dese de ona senin genç olduğunu söyledim. Zamane gençleri eve geç dönüyorlar, gördüğümüz kadarıyla hafta içi de durum değişmiyor.”

“Hı, hı.”

Georgia’nın kocasını gören olmamıştı, öyle birinin gerçekten yaşadığına dair kanıt yok denecek kadar azdı. Kocasını pekâlâ Georgia’nın çer çöpünün altında kalmış da olabilirdi. Kapıya çıktığında dairesini şöyle bir görebilmiştım; 3E numaralı dairesinin içinde döküntü ve çöplerden eğik kuleler yükseliyordu. Kitaplar, faturalar, dosyalar ve tıka basa doldurulmuş kutular... Koridordan bakınca görebildiğim tek pencere gazete kağıdıyla kaplıydı ve aslında hiç görmemiş olsam da o karmaşa içinde etrafta gezinen bir ya da iki alüminyum folyo şapkalı tip olduğundan eminim.

“Ne yapayım, seni böyle uyanık görünce işte...” diye başladı. Georgia yatmadan önce birlikte bir kadeh atmak için kendini davet ettirmeye çalışıyordu. Benimse tek istediğim şey ısıtıcıyı açmak, Stephen King’imi alıp kanepeye uzanmak ve dairemin rahatlatıcı ve ne olduğu belli seslerini dinlemektir: buzdolabının mırıltısı, radyatör borularından geçen suyun fısıltısı, laptop şarjımın hafif uğultusu...

“...son bir kadeh atmaya ne dersin?”

Bir iç çekerek “Tabii,” dedim. Annemin ölümünden sonra yalnız bir kadına hayır demek benim için hemen hemen imkânsız olmuştu.

Tek odalı dairemde çok az eşya vardı; bu yüzden alan çok büyük görünüyordu. Oturma odasında yağmur sularının oluk oluk indiği pencere kenarındaki yeşil koltukta otururken eşofmanın

üstündeki tüyleri ayıklayıp ahşap döşemelerime atan Ağır Vasıta Evvie bile küçük görünüyordu.

Gidip mutfaktan bir şişe şarap getirdim ve ikimize de birer kadeh doldurdum. Georgia'nın tek iyi tarafı beni tek başıma içmek zorunda bırakmamasıydı.

"Sence bunlar orada ne pişiriyorlar, Kim?" diye sordu.

"Kimler?"

"Kimler olacak? 3C'dekiler. Bütün gün *Irakça* mı ne, başka bir dilden konuşup duruyorlar."

"Ha, 3C'yi diyorsunuz. Köri gibi bir şey kokuyor." Midem guruldamaya başladı. Mutfaktaki dolapları karıştırıp yiyecek bir şeyler aradım ama yemek soslarından başka bir şey bulamadım. Şarapla idare edecektim.

"Yemek yapmalarından söz etmiyorum." Fısıldayarak devam etti: "*Plan* yapmalarından söz ediyorum."

Georgia iki nedenden ötürü 3C'dekilerin terörist olduklarına inanıyordu: Orta Doğuluydular ve posta kutularının üstünde Mohamed ismi yazıyordu. Ona defalarca açık kahve tenli her insanın terörist olmadığını anlattım; ayrıca Avustralya'daki Coburg semtinin birilerinin hedef listesinde olabileceğini de hiç sanmıyordum, o ayrı. Fakat Georgia her seferinde kaşlarını çatıp başını sallayarak, "Görürsün" derdi.

"Ee, seni bu kadar geç saatlere kadar tutan neydi bakalım, Kim? Galiba barlara falan gittin."

"Ben geceleri çalışıyorum, Bayan Evvie. Siz de biliyorsunuz."

Şarabını yudumlayıp aldığı tada tepki olarak burnunu buruşturdu. "Siz gençler bunu nasıl yapıyorsunuz anlamıyorum. Saatlerce sokaklarda kim bilir neler karıştırıyorsunuz."

Kadehimi hızlı bitirmiştım; biraz daha şarap alıp kendime bu kez daha yavaş gitmem gerektiğini hatırlattım, ağır ağır yudumlamam gerekiyordu. Tek istediğim ılık ve hafif bir çakırkeyifle kolayca uykuya dalmaktı.

“Bu gece tuhaf bir şey oldu, Bayan Evvie,” dedim. “Bir adam yanıma geldi.”

“Nihayet,” dedi ve bardağına biraz daha şarap koydu. “Artık zamanı geldi, Kim. Bir kadının bir erkeği kafeslemesi için çok az zamanı vardır. O da on beşiyle yirmi beşi arası. Hepsi o kadar. Bill ile tanıştığımda on yedi yaşındaydım; on sekizimde de evlendim.”

Georgia koltuğun yeşil minderleri arasına kaçmış uzaktan kumandayı bulup televizyonu açtı. Folyo şapkalılar ve öylesine beslediği ırkçılığının dışında, tek istediği konuşabileceği birini bulmaktı.

Yandaki kanepeye kıvrılıp dizüstü bilgisayarımı açtım; o sırada Georgia sesi sonuna kadar açmış, kanal değiştirip duruyordu.

Aslında niyetim internette öylesine bir gezinmek, belki lise arkadaşlarımdan birinin izini bulmaya çalışmak ya da e-postalarıma bakmaktı ama giderek artan merakıma yenik düştüm. Yeni bir sekme açarak *Sammy Went + Manson, Kentucky* sözcüklerini arattım. Parmaklarım sanki benden bağımsız hareket ediyordu. Bu durum James Finn’in karton dosyayı bana robotumsu bir hareketle uzatışını hatırlattı.

İlk bağlantı beni bir gazete arşivindeki 7 Nisan 1990 tarihli bir habere götürdü. Haberin yer aldığı gazete kupürü internete taranarak geçirilmişti, kağıttaki kırıksıklıkları ve mürekkep lekelerini görebiliyordum. Mürekkebi dağılmış gibi duran sözcükleri okurken mikrofilmleri tarayan eski araştırmacılar gibi hissettim.

POLİS KAYBOLAN KIZI ARIYOR

Manson bölgesinde kaybolan iki yaşındaki kızı bulmak için gönüllüler ve polislerle başlayan arama çalışmaları cuma günü de devam etti.

Sammy Went, salı günü öğleden sora Manson’daki evinin civarında kaybolmuş ve tüm kasaba ve çevresinin aranmasına rağmen bulunamamıştı.

Manson Şerifi Chester Ellis, “Sammy’yi bulup sağ salim evine getireceğimize inanıyoruz” diyerek şöyle devam etti: “Şu anda çalışmalarımızı bunun bir arama-kurtarma operasyonu olduğunu varsayarak yürütüyoruz.”

Polis kızın kaybolmasının ardında bir suç unsuru bulunmadığına inandığını ancak her türlü olasılığı da değerlendirdiklerini kaydetti.

Cuma günü yüzlerce Manson sakini Went’lerin konutunun etrafındaki sık ormanlık alanda yapılan aramalara katıldı.

Arama çalışmalarındaki gönüllülerden biri olan ve uzun yıllardır Manson’da yaşayan Karen Peady korkularını şöyle dile getirdi: “Burada geceler çok soğuk olur, etrafta vahşi hayvanlar da var ama beni en çok korkutan şey küçük kızın bir adam tarafından kaçırılmış olması. Modern Amerika’nın kötülüklerinin henüz Manson’a ulaşmadığını düşünmek insana güzel geliyor ama dünya hastalıklı insanlarla dolu, hatta bu küçük kasaba bile öyle.

Son görüldüğünde Sammy’nin üzerinde uzun kollu sarı bir bluz ve mavi şort pijaması olduğu belirtiliyor. Polis soruşturmayaya yardımcı olacak bilgiye sahip insanların kendilerine başvurmalarını istiyor.

Habere, James Finn’in bana gösterdiği fotoğraf da eklenmişti ama buradaki benim gördüğümün siyah-beyazıydı. Sammy’nin masmavi gözleri burada siyah görünüyordu ve aşırı ışık yansıtılan yüzü bembeyaz ve neredeyse ifadesizdi.

İnternette biraz daha gezinince Sammy’nin ebeveyni Jack ve Molly Went’in fotoğrafını da buldum. Manson Şerif bürosunun dışındaki basamaklarda dururken çekilen bu resim Sammy’nin kayboluşundan bir iki gün sonrasına aitti.

Yorgun ve umutsuz görünüyorlardı. Yüzleri gergin, gözleri korku doluydu. Özellikle Molly Went çok zedelenmiş görünüyordu; sanki ruhu bedenini terk etmiş de otomatik pilota geçmiş gibiydi. Yüzü öylesine asıktı ki, sanki akli dengesini yitirmişti.

Molly Went’in ekrandaki yüz hatlarını inceleyerek kendiminkiyle karşılaştırdım. İkimizin de burnu uzun ve etsiz, göz

kapakları sarkıktı. Benden çok daha kısaydı ama Jack Went kesinlikle 1,80'den uzundu. Baktıkça her ikisinde de kendimi görmeye başladım: Jack Went'in küçük, solgun kulakları, Molly Went'in duruşu, Jack'in geniş omuzları, Molly'nin gamzeli çenesi bende de vardı. Hem anneden hem babadan alınan DNA'lar...

Bunun elbette bir anlamı yoktu. Burcumu okurken de aynı şeyi hissederim; onlar okurun görmek istediklerine göre tasarlanmış şeylerdi.

Jack ve Molly Went'te kendimi görmek mi istiyorum? diye düşündüm. Kendi soruma hazırlıksız yakalanmıştım ve hemen ardından yenileri de kafamda vızıldamaya başladı. Benim gözlerim de Sammy'ninki gibi masmavi değil miydi; yaşıyorsa o tombul bacakları bugün benimkiler gibi uzun ve ince bacaklara dönüşmüş olamaz mıydı ve benimle aşağı yukarı aynı yaşta değil miydi?

Acaba Jack ve Molly Went hâlâ bazı soruların cevaplarını arıyor muydu? Her telefon çalışında, her kapı zilinde yürekleri ağzlarına geliyor ya da umutla mı doluyordu ya da aynı anda her ikisini de mi yaşıyorlardı? Yolda gördükleri her genç kadında Sammy'nin yüzünü mü görüyorlardı yoksa bu acıyla yaşamının bir yolunu mu bulmuşlardı?

Aklıma gelen en önemli soru ise vicdanıma saplanan bir ayna kırığı gibiydi: Eskiden sosyal görevli olarak çalışan ve hayatının büyük bir kısmını resim asma kancaları üretip satan bir şirketin İK temsilcisi olarak geçiren bir kadın, Carol Leamy, gerçekten böyle bir şey yap—

Daha ileriye gitmemek için kendimi frenledim. Bunun varacağı noktalar fazla ağırdı ve samimi olmak gerekirse, saçmaydı da.

Gürültülü horlama sesleri beni bilgisayarımdan uzaklaştırdı. Georgia yeşil koltukta çoktan uykuya dalmış, şarap kadehi başparmağı ile işaret parmağı arasında tehlikeli bir şekilde asılı kalmıştı. Şarabı alıp televizyonu kapattım ve üşümesin diye kabarık kırmızı koltuk battaniyesini bacaklarına örttüm. Her zaman yaptığı gibi, en az birkaç saat orada uyurdu. Sonra da

sabaha karşı üç gibi uyanıp tuvalete gider, ardından koridora çıkıp dairesine dönerdi.

Georgia'yı olduğu yerde bırakarak sürüne sürüne yatak odama gidip kendimi yatağa bıraktım. Uykuya daldığımda rüyamda sırf gölgeden ibaret uzun boylu bir adam gördüm. Gölge adam yatak odamın penceresinde belirdi ve inanılmayacak kadar uzun kollarıyla içeri uzandı. Beni alıp sıra sıra uzun ağaçların olduğu dar, uzun bir patikadan geçerek uzaklara götürdü.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

3 Nisan 1990, Salı günü Jack Went üst kattaki banyoda mesanesini boşalttı. Karısı birkaç metre ötede duş alıyordu. Buzlu camın arkasından onu izlemek gayet uygun bir hareket gibi görünüyordu. Yıllardır tanıdığı kadının belli belirsiz şekli... Yakışık almayan bir şey değildi bu.

Molly musluğu kapadı ama camın arkasında kalmaya devam etti. “İşin bitti mi, Jack?”

“Bitmek üzere.” Ellerini yıkadı. “Orada saklanmana gerek yok. Daha önce görmediğim, istisnasız, tek bir yerin yok.”

“Tamam. Beklerim ben.” Buzlu camın ardında omuzları öne eğik bir şekilde duruyordu.

Bu duruşu Jack’e İkinci Dünya Savaşı kitaplarında gördüğü şeyleri hatırlattı: Ruhu paramparça olmuş bir Soykırım mağduru ya da cesetlerle dolu bir tarlada duran basit bir köylü kızı.

O gün giyeceği giysileri banyo kapısının arkasına asmıştı: pastel pembe uzun kollu bir kazak ve neredeyse ayak bileklerine inen kot etek. *Pentikostal şıklık.**

Bir zamanlar Sammy doğmadan önce Molly sıcakkanlı ve dokunulabilir bir kadındı ama son zamanlarda ruhen zayıflamış görünüyordu. Evde yaşamıyor, hayalet gibi odalar arasında dolaşıyordu. Bu alanda müthiş bir yeteneği vardı: Ailenin gayet

* Pentikostalizm, 20. yüzyılın başında Protestanlıktan doğan, Tanrı ile kişisel bir deneyime vurguda bulunan bir akımdır. İsmi Pentikost Günü’nden alır.

iyi iş yapan bir eczanesi olması ve Molly'nin çalışmak zorunda olmaması; üç güzel çocuğu ve ona güç veren bir inancı olmasına rağmen, o yine de hüzünlenecek bir şey bulmayı becerebiliyordu.

Molly buzlu camı bir iki santim aralayarak dışarı baktı. Omuzlarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Hadi ama, hayatım. Dondum burada."

Jack, "Gidiyorum, gidiyorum," diyerek koridora adımını attı ve banyo kapısını arkasından kapadı.

Çocukların ikisi aşağıda televizyonun karşısına geçmiş, *Ninja Kaplumbağaları* izlemeye dalmışlardı. Hiçbiri dönüp günaydın demedi. Dokuz yaşındaki tombul Stu soğuk algınlığı geçiriyordu. Üzerinde yün battaniye, elinde kâğıt mendil kutusu, kocaman açılmış gözler ve sarkmış bir ağızla ekrana bakıyordu.

"Bugün daha iyi misin, dostum?" diye soran Jack elini Stu'nun alnına koydu. Stu cevap vermedi. Tamamen *Ninja Kaplumbağalara* konsantre olmuştu.

İki yaşındaki melek yüzlü Sammy de izliyordu ama asıl ilgilendiği şey ağabeyiydi. Gözleri bir çizgi filme bir Stu'nun yüzüne gidip geliyordu. Stu, Michelangelo'nun yaptığı bir şakaya gülünce Sammy de onu taklit etti; sadece sesin yüksekliğini değil ritmini de papağan gibi taklit ediyordu. Shredder hain bir plan kurup harekete geçtiğinde Stu birden nefesini tuttu ve Sammy de ağabeyi gibi nefesini tuttu.

Yanlışlıkla girdiği bu ev-içi mutluluk anını bozmak istemeyen Jack sessizce odadan çıktı.

Büyük kızı Emma, mutfak tezgâhında mısır gevreği yiyordu; bir kolu kâsenin etrafını sarmıştı; gözünde hapishane mahkûmlarının yemek yemesi canlandı.

Karısı da evde etrafa baktığında bunları mı görüyordu acaba? diye düşündü. *Bitmesini beklediği bir ceza gibi mi geliyordu ona?* Hoş, bazen Jack de öyle hissediyordu.

"Günaydın tatlım," dedi kahve yaparken. "Dün Koç Harris eczaneye geldi. *Yine âdet gördüğün için beden dersine katılmadığını* söyledi. Sana gelirken naproksin getireyim mi?"

Emma homurdanarak, “İki yetişkin adamın benim âdet görmem hakkında konuşmayı bu kadar normal görmesini anlamıyorum,” dedi.

“Âdet gördüğünü söyleyip beden dersinden kaçma klişesi değil mi bu?”

“Klişe değil baba. Bu bir klasik. Ayrıca, Koç Harris sapı-ğın teki. Bizi sürekli tırmanma iplerinde çalıştırıyor ki aşağı-
dan ‘bir yerlerimize’ bakabilsin. Hah, bu arada aklıma geldi, şunu imzalaman gerek.”

Sırt çantasının derinlerini kurcalayarak bir izin kâğıdı çıkarıp Jack’e uzattı.

Jack kâğıdı okudu. “*Fen ve evrim dersine katılma izni* mi? Artık derslere katılmak için ebeveyn izni mi gerekiyor?”

“Öğrencilerin yarısı kahrolası bağınazlarsa, evet.”

Jack sesini alçalttı. “Annene gösterdin mi bunu?”

“Hayır.”

Ceketinin iç cebinden bir tükenmez kalem çıkarıp izin kağıdını hızlıca imzaladı. “Annen görmesin. Ayrıca o sözcüğü kullandığını da duymasın.”

“Kahrolası?”

“Bağınaz.”

Emma kâğıdı katlayıp sırt çantasının içine dikkatlice yerleştirdi. Hem Jack hem de Molly teknik olarak İçimizdeki Işık Kilisesine bağlı olsalar da (Molly sonradan, Jack ise doğuştan) Molly bu konuyu Jack’ten çok daha fazla ciddiye alıyordu. Üç haftalık ayinlerin hepsine katılıyordu. Bu, hayatlarının daha geç aşamalarında inanmaya başlayanlar için doğal bir durumdu; bu tür insanların içinde, hep doldurmaya ihtiyaç duydukları bir boşluk olurdu.

Jack ergenlik çağındayken İçimizdeki Işık’tan uzaklaşmaya başlamıştı; Emma doğduğunda ise kiliseye gitmeyi tamamen bıraktı. Buna gerekçe olarak güvenlik sorununu gösteriyordu çünkü birçok Pentikostal bağınazlarının yaptığı gibi İçimizdeki Işık Kilisesindeki ibadetler de zehirli yılanları ve çeşitli zehirler almayı içeriyordu yani çocuklar için pek de sağlıklı olduğu

söylenemezdi. Bu yüzden Jack evde kalıp çocuklara bakar, kilisenin gereklerini Molly yapardı. Molly'nin kocasını ve kayınvalidesiyle kayınpederini terk etmemesi için (aslında bazen bu iki olasılık o kadar da kötü gelmiyordu gözüne) hâlâ İçimizdeki Işık Kilisesi üyesiyim diyordu ama gerçekte inancını kaybedeli çok olmuştu.

Molly pastel pembe kazağını üzerine geçirerek aşağı indi. “Günaydın, Em.”

Emma homurdanarak günaydın gibi bir şey söyledi.

“Koç Harris babana, beden dersinden kaçmak için adet gördüğünü söylediğini anlatmış. Bu doğru mu?”

“Babam bu konuda yeterince nutuk çekti, sen ayrıca panik olma.”

“O halde, yalan söylemenin günah olduğunu ve derslerinin şu anda hayatındaki en önemli şey olduğunu da söylemiştir herhalde.”

“Tanrım! Yine başladık.”

“Em.” Molly yumruğunu mutfak tezgâhında birkaç kez tıklattı. *“Her ağaç meyvesinden tanınır. İnsan ağız yüreğinden taşanı söyler. O'nun adını boş yere ağzına almayacaksın. O'nun adını boşa anarsan...”*

“—inancını lekellersin” diye tamamladı Emma, bıkkın bir ses tonuyla. *“Sözcükler Tanrı'ya adanmışlığımızın kanıtlarıdır ve biz neyse onun hakikatini anlatırlar. Anladık. Çok mersi.”* Kâsesini lavaboya bıraktı. *“Çıkmam lazım. Shelley ile buluşacağım.”*

Ayağına kirli Jack Taylor marka spor ayakkabılarını geçiren Emma, sırt çantasını kaptığı gibi kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

“Beni biraz desteklesen iyi olurdu,” dedi Molly Jack’e.

“Bence çok güzel idare ettin.” Kolunu Molly'nin omzuna attı ve ona dokununca kasıldığını umursamamaya çalıştı.

“Bu kız beni endişelendiriyor, Jack.”

“Henüz kayıp bir ruh sayılmaz,” dedi Jack. *“İçinde sadece çok az bir şey kayıp. Onun yaşındayken nasıldın, hatırlasana? Ayrıca, kızımızın en sevdiği ebeveyn hep ben olmayacağım. Bir yerlerde okumuştum, kızlar büyü çağına gelince beyinde*

bir şey tetikleniyormuş ve babalarının kokusundan nefret etmeye programlanıyorlarmış. Bunun evrimsel olduğunu söylüyorlar. Ensesti önlemek için.”

Molly yüzünü ekşitti. “Al sana evrime inanmamak için bir sebep daha.”

O anda Sammy Jack’in pantolon paçalarından birini çekiştirmeye başladı. Badi badi yürütyerek mutfığa gelmişti; arkasından da pelüş gorilini sürüklüyordu. “Babiş,” dedi. “Ensest ne?”

Molly kahkaha attı. Onun güldüğünü görmek çok güzeldi. “Haydi sana başarılar. Benim gidip Stu’ya bakmam lazım.”

Molly mutfaktan çıkınca Jack küçük kızını kucağına alıp sıkıca yüzüne yaklaştırdı. Sakalları ve sıcak nefesi küçük kızın kıkırdayıp kıpırdanmasına neden oldu. Sammy taze talk pudrası kokuyordu.

“Ensest ne?” dedi yine Sammy.

“Ensest değil, *enfes*,” dedi Jack. “Yani lezzetli, nefis falan demek.”

Aile şirketi olan Went Drugs’ın yeri, Main Street ile Barkly’nin kesiştiği köşede, Manson’un çarşı bölgesinin ortasındaydı. Dükân ayrıca Main Street ile büyük bir otopark arasındaki kestirme yolun üzerindeydi. Bu da bol miktarda yaya trafiği demekti. İnsanlar hep hasta oluyordu ve işler hep iyi gidiyordu.

Jack geldiğinde, Deborah Shoshlefski kasada bir müşterinin siparişlerini torbaya koyuyordu. Ona hep şaşırmış gibi bir ifade veren ayırıksı gözleriyle, biraz kılıksız bir kız olan Deborah, Jack’in asistanları arasında en genç ve en güvenilir olanıydı.

“Günaydın patron. Doldurulması gereken bir sürü form var. Sizin çengele taktım onları.”

“Teşekkürler, Debbie.”

Deborah gözlerini devirerek kahkaha attı ve müşteriye döndü: “Bana Debbie denmesinden nefret ettiğimi biliyor, bu yüzden hiçbir fırsatı kaçırmıyor.”

Tezgâhın arkasına geçen Jack kadına kibarca gülümsedi. Tam o anda karşıdan iskelet gibi bir el uzanıp kolunu yakaladığında daha beyaz önlüğünün düğmelerini bile tam ilikleyememişti.

“Eklemlerimdeki ağrı canıma okuyor, Jack,” dedi yaşlı ve hırıltılı bir ses. Bu, ezelden beri Manson’da yaşayan ve Jack daha çocukken bile ona enkaz gibi görünen yaşlı Graham Kasey idi. Takma dişlerinin arasından, Jack’in dedesinin son yıllarında yaptığı gibi şapır şupur sesler çıkararak konuşuyordu. “Kemiklerim hatırlamadığım bir suç yüzünden bana işkence edercesine acı veriyor. O raflardaki hiçbir şey bana yaramıyor, Jack. Bana bu uyduruk ilaçlardan daha kuvvetli bir şey ver.” Yukarı kaldırdığı elinde kas-kemik ağrılarını dindirmek için kullanılan ve etkisi güçlendirilmiş bir ağrı kesici olan Pain-Away kutusu vardı.

“Doktora gittin mi, Graham?”

“Sırf Dr. Arter elime küçük bir kâğıt parçası sıkıştırırsın diye ta Coleman’a kadar direksiyon sallamamı nasıl beklersin? Hadi, Jack. Bana iyi gelecek şeyin ne olduğunu biliyorsun.”

“Ben uyuşturucu satıcısı değilim. Ayrıca kim sana ta Coleman’a kadar git diyor? Manson’da doktorumuz var: Dr. Redmond.”

“Redmond’la anlaşıyoruz.”

Jack Deborah’a çaktırmadan göz kırpınca kız da karşılık olarak hafifçe kıkırdadı. Graham Kasey, hem kadın hem siyahi olan Dr. Redmond yerine Dr. Coleman’a görünmek için benzinini vantuz gibi emen eski Statesman’ine atlayıp yirmi mil yol gitmeyi göze alacak tiplerdendi.

“Kusura bakma, Graham. Reçeteleri ben yazmıyorum. Sadece içinde yazanları satıyorum.”

Konuştukları tüm bu süre boyunca Graham Jack’in kolunu bırakmamıştı. Soğuk ve kemikli parmakları Jack’e ölü beyaz tırtılları hatırlatıyordu. “Yaşlılara saygı göstermek gerektiğini unuttun mu?”

“İstediğin şey yasadışı.”

“Nesi yasadışıymış? Ben bu işleri bilirim, Jack. O küçük tezgâhın arkasında istediğini yazar silersin. Ayrıca böyle yerlerde

sürekli bir şeyler kaybolur. Ortadan yok olurlar, ya sıçanlara yem olur ya da son kullanma tarihleri geçer.”

“Peki sen bunları nereden biliyorsun?”

“Burayı Sandy işletirken, işler o kadar da lanet olası sıkı değildi, diyelim.”

Annesinin adını duyan Jack ensesinden sıcak bir enerjinin yükseldiğinin hissetti. Went Drugs, Jack doğmadan iki yıl önce açılmıştı; kapı girişinde WENT DRUGS 1949 yazan tabela bunu Jack’e her gün hatırlatıyordu. Üniversiteden mezun olduktan dört yıl sonra hisseleri adil bir şekilde satın almıştı ama hiçbir zaman burayı tamamen kendisine ait bir yer gibi hissetmemişti.

Kendisi de emekli bir eczacı olan annesinin on beş günde bir güya Aspirin ya da en büyük ambalajlı kâğıt havlulardan almak için gelmiş gibi yapıp koridorları dolaşması ve “A, a, bu antihistaminik ilaçları neden buraya koydun?” gibi sorular sorması da işini zorlaştırmıyor değildi. Bir keresinde annesi, İngiliz dadılar gibi arka rafların üzerinde başparmağını gezdirip toz kontrolü bile yapmıştı.

Graham, Jack’in gözlerindeki aşırı parlamayı fark etmiş olmalıydı ki önce elini gevşetti, sonra da nihayet Jack’i serbest bıraktı. Parmaklarını geçirdiği yerde beyazımsı izler bırakmıştı. “Kahretsin, tamam. Ver o nazik ağrı kesiciden bir kutu daha bari.”

Jack o an gülümseyerek Graham’ın omzuna vurdu. Kaçık moruğun ceketinden toz kalktığını gördüğüne yemin edebilirdi.

“Adamı duydun, Debbie,” dedi Jack. “Bay Kasey’ye bir kutu o nazik ilaçtan ver. Poşete koy.”

“Derhal, patron.”

Jack çeşitli belgeleri doldurmak için çalışma masasına gitti ama hâlâ rahatlamamıştı. Graham Kasey’nin eski yaralarıdeşmesi yüzünden kendini tedirgin hissediyordu.

Anne sorunları yaşayan yetişkin adam örneğiyim, diye düşündü. Amma da klişeydi.

Kızının, ‘klişe değil’ dediğini duyar gibi oldu. ‘Bu bir klasik.’

Jack işine odaklanmaya çalıştı, çengelden ilk reçeteyi çekerken neredeyse kâğıt ikiye bölünmüştü. Neyse ki önemli bilgilerin olduğu yerler hâlâ okunabiliyordu: Andrea Albee, fluoksetin, devam dozu.

Küçük bir plastik bardak alıp arka taraftaki yüksek hap raflarının orada dolaştı. Masasına döndüğünde elinde Andrea Albee'nin Prozac hapları vardı. Şişman bilgisayarının açma düğmesine bastı. Alet vızırdayıp zorlandı. Neden sonra üzerinde yeşil dizin görünen siyah ekran açıldı. Veri tabanında fluoksetini bulup YAN ETKİLERİNİ YAZDIR düğmesine bastı; bunu şişenin üzerine yapıştıracaktı.

Liste kâğıt üzerinde belirirken yazıcı titreyip çığlık atıyordu. Ürtiker, huzursuzluk, titreme, ateş, uyuşukluk, kalp atışlarında düzensizlik, havale, cilt ve ağız kuruluğu. Andrea tüm bunları göze alacak kadar mı hüznünlüydü? Kadın bu ilaçla beynini uyuşturuyordu, yaptığı tam olarak buydu aslında. Genelde inanılanın tersine Prozac insanın mutlu ve iyi hissetmesini sağlıyordu. Bu kadar yan etkiye değer miydi gerçekten?

Deborah çalışma bölmesinin kapısından kafasını uzattı. “Sana telefon var, patron. Buradan mı konuşmak istersin?”

“Teşekkürler, Deborah.”

Kızın iri gözleri daha da büyüdü. “Debbie demedin bana!”

Jack, Graham Kasey için takındığı gülümsenin aynısını takındı. Deborah gelen aramayı içerdeki masada duran telefona aktardı.

“Ben Jack Went, buyurun.”

“Merhaba, Jack.” Sesi hemen tanıdı. “Öğle tatilinde işin var mı?”

Öğleden sonra saat ikide Jack üstü açık kırmızı Buick Reatta'sını (Emma, bu arabadan sevgiyle söz eder, babasının orta yaş krizinin göstergesi olduğunu söylerdi) Merri Gölü'nün doğu yakasındaki otoparka park edip beklemeye koyuldu. Karayolunun çeyrek mil kadar iç tarafında kalan otopark sık çalılar yüzünden dışarıdan kolayca görünmeyen bir yerdeydi. Yılın bu

zamanında bahar havası insanları göl kıyısına çekse de burası neredeyse her zaman boş olurdu.

Travis Eckles, temizlik işi yaptığı sanayi tipi kapalı kamyonetiyle on dakika sonra geldi. Üzerinde bol bir beyaz tulumla araçtan inip ön camdaki yansımasına bakarak rüzgârda dağılmış saçlarını düzeltti. Bir gözü fena halde morarmıştı.

“Kahretsin, ne oldu sana böyle?” diye sordu Jack.

Travis elini çürüyen cildine götürüp göz kırptı. “Göründüğü kadar kötü değil.”

Jack, Travis’in başını elleri arasına alıp çürüğü inceledi. Darbe yüzünü şişirmiş, ağabeyi gibi çirkin görünmesine yol açmıştı. “Ağrın var mı? Advil vereyim mi?”

Travis omuzlarını silkti. “Hayır. İyiyim ben.”

“Sana bunu Ava mı yaptı?”

Travis onu duymazlıktan geldi; bu da cevabın evet olduğu anlamına geliyordu.

Travis’in annesi Ava Eckles, arada yumruklarını konuşturmayı seven, ayyaş bir kaçıktı. Söylentilere inanılırsa Manson’daki erkeklerin yarısıyla yatmıştı.

Travis’in babası ise hava kuvvetlerindeydi; 1983 yılında Kuzey Carolina’da eğitim uçuşundayken düşen CH-53 Su Aygırı model bir helikopterdeydi. Kazada kurtulan olmamıştı.

Patrick adında bir ağabeyi vardı ama ağır saldırıdan hüküm giydiği için şu anda Greenwood İslahevi’nde idi. Bir de üniversiteden terk, uyuşturucu satıcısı olmuş ya da çocuk yaşta suç işleyip ıslahevine düşmüş kuzenleri vardı.

Ne aile ama, diye düşündü Jack. Fakat Travis düzgün bir çocuktur. Yirmi iki yaşındaydı yani Manson’dan çıkıp kendini kurtaracak kadar gençti. Kapıcılık kimsenin ideal mesleği değildi tabii ama sağlam bir işi ve sağlam bir maaşı vardı. Bazı zamanlar kaba ve rahatsız ediciydi ama nazik olup onu güldürdüğü zamanlar da olurdu. Onun iyi taraflarını pek az insan bilirdi.

Travis minibüsünün yan tarafındaki kayar kapıyı açtı. Kapının üzerinde kocaman kırmızı harflerle yazan KLİNİK

TEMİZLİK sözcükleri şu an KLİNK diye görünüyordu. Kenara çekildi. “Önce sen.”

Jack göle baktı. Esen sert rüzgâr Coleman tarafındaki yaprak dökmeyen ağaçları hafifçe eğmişti ama göl çarşaf gibi ve bomboştu. Yalnızdılar. Jack minibüsün arka kısmına geçti, Travis de onu izleyip sürgülü kapıyı arkalarından kapattı. İçerisi ılıktı. Travis tulumunu beline kadar indirirken, Jack de pantolonun düğmelerini çözüyordu.

MELBOURNE, AVUSTRALYA

Şimdi

Kız kardeşimin kasabadaki villası Caroline Springs’de birbiriyle tıpatıp aynı evlerden oluşan bir labirentteydi. Oraya en az on kere gitmiş olsam da Amy kapıdan çıkıp beni karşılayana kadar hangi evin onlarınki olduğunu hep şaşıırırdım.

“Ne oldu?” diye bağırdı. “Bir şey mi oldu? Bir şey oldu, değil mi?”

“Neden söz ediyorsun? Bir şey yok. Bir şey olduğunu kim söyledi?”

Belini kırıp öne eğilerek dizlerini tuttu ve teatral bir tavırla nefes bıraktı. “Seni birden kapının önünde görünce, ne bileyim... Geleceğini bilmiyordum ve... Kusura bakma, sanırım her zaman en kötüsünü düşünmek gibi bir alışkanlığım var.”

“Yapma Tanrı aşkına. İnsan kız kardeşini ziyaret edemez mi?”

“Kız kardeşi sensen, etmez, Kim. Sen pek öyle çat kapı uğrayacak tiplerden değilsindir.”

Gözlerimi devirerek ben de abartılı bir numara yaptım çünkü haklıydı ama haklı olduğunu bilmesini istemiyordum. Yapım gereği genelde yalnız takılırım. Yalnızken çok daha rahat hissedirim; evde oturur, kitap okur ya da bir süpermarkete gidip bir saat boyunca reyonları dolaşır, en iyi marka ince erişteyi bulmaya çalışırım.

Sıcakkanlı, yuvarlak yüzlü, etine dolgun Amy benden beş yaş daha küçüktü. “*Doğru yerlerde doğru tümsekleri var*” derdi annem. Kız kardeşimin genleri adeta benimkilerin tam tersiydi. Okulda hiç kimse onu durdurup “Pardon ama bence senin göğüslerin içeri doğru” dememişti.

Aslında Amy ile ben üvey kardeştik. Amy’nin babası (benim üvey babam) annemle ben iki yaşındayken tanışmıştı; ben beş yaşıma geldiğimde de Amy doğmuştu. Fakat kan ve DNA’yı bir kenara koyarsak aramızda *üveylik* diye bir şey yoktu. Öyle ya da böyle Amy benim kardeşimdi.

Dean resmen ve gerçek *Baba* unvanı kazanacak kadar uzun bir süre yanımda olmuştu. Elbette kendi babamı hiç tanımadığımı için karşılaştırma imkânım yoktu.

“Kim Teyze!” Üç yaşındaki yeğenim Lisa, ağzına soktuğu iki parmağını eme eme ön kapıdan çimli bahçeye fırlamıştı. Islak çimler yüzünde çorapları bir anda ıslanmış ama bu onu yavaşlatmamıştı. Elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde bahçeyi geçip yanıma geldi. Onu koltuk altlarından yakalayıp havaya kaldırdıktan sonra döndürüp baş aşağı çevirdim. Sevinçle çığlıklar atmaya başladı; ağzı burnu sümük dolana kadar kahkahalara boğuldu.

Lisa’yı giriş kapısının önündeki eşığe bıraktım; içeri koştururken ıslak çoraplarıyla parke zeminde minik ayak izleri bıraktı. Evin içi her zamanki gibi darmadağınktı. Bulaşıklar dağ gibi yığılmış, koridorun her yanına Lisa’nın oyuncakları saçılmıştı. Oturma odasındaki kanepenin üstünde bir sürü renkli boya kalemi vardı; koltuk örtüsünün kat yerleri ise unutulmuş tebeşirler ve yiyecek kırıntılarıyla doluydu.

Sesi sonuna kadar açık 52 inç ekran yepyeni televizyon bangır bangır bağıırıyordu. Lisa zombi gibi ekrana bakakalmıştı. Ekranla arasında otuz santimden az mesafe vardı; sanki çizgi film karakterleri ona evrenin bütün sırlarını döküyormuş gibi ağzı bir karış açık halde televizyon izliyordu.

Oturma odasının ortasında bir Ikea kutusu duruyordu. Yarısına kadar zorla yırtılmış kutunun içinde ucuz tahta ve plastik

bağlantı parçalarının oluşturduğu feci bir arapsaçının parçaları görünüyordu.

Amy gibi bir hayat yaşıyor olsaydım, duyularıma hücum eden veri bombardımanı yüzünden beynim yanardı diye düşündüm ama Amy her nasılsa bu karmaşıklıkla başa çıkıyordu.

“Lisa’nın odası için kahrolası bir oyuncak sandığı” diyen Amy kutudan L şeklinde bir bağlantı parçası alarak sanki gizemli bir arkeolojik eser tutuyormuş gibi elinde sağa sola döndürmeye başladı. “Ya da en azında oyuncak sandığı olacak diyelim ... ileride bir gün. Uzak, çok uzak bir gelecekte.”

“Parçaları birleştirmek için yardım ister misin?”

“Yok, boş ver. Wayne’e bırakacağım, o yapsın. Bu sözlerim, nasıl bir kadın olduğuma dair bir ipucu veriyorsa da umurumda değil. Kahve ister misin?”

“Elbette.”

Yandaki mutfakta kahveyi hazırlarken oyuncak sandığı hakkında beş dakika boyunca konuştu. Kahve makinesinin sesini bastırarak kadar yüksek sesle oyuncak sandığının kaç mal olduğunu, onu Ikea’nın hangi bölümünde bulunduğunu, parçalar birleştirildikten sonra neye benzeyeceğini ve onu satın almalarına kadar giden karmaşık karar süreçlerini bir bir anlattı. Bunların hepsini, ben oturma odasında beklerken bir nefeste anlatmıştı. Bu arada istesem odayı terk edebilir, banyoya gidip geri gelebilirdim ve Amy bunların hiçbirini fark etmezdi. Ama bunun yerine o süreyi kitap raflarını incelemek ve fotoğraf albümlerini aramakla geçirdim.

Özellikle kapağında büyük mor harflerle İLK ANILAR yazılı şişkin pembe klasörü arıyordum. Albüm annemize aitti yani aslında Dean’in evinde olmalıydı ama Amy annem öldükten sonra fotoğraflar konusunda biraz kafayı sıyırmıştı.

Buraya gelmemin tek nedeni o fotoğrafları bulmaktı. Dün gece James Finn’in gösterdiği fotoğraftaki kız olabileceğime yarı yarıya inandırmıştım kendimi. Bu yüzden, o saçma düşünceden kurtulmaya can atıyordum.

Kitaplık rafı DVD'lerle, dergilerle doluydu; bir de üzerinde *Lisa*, 6 aylıkken yazan çerçeveli bir ayak izi kalıbı vardı ama fotoğraf albümü gibi bir şey görünmüyordu.

Arkamda bitiveren Amy "Ne arıyorsun?" diye sordu. Bana bir fincan sade kahve uzattı. "Sütümüz bitmiş."

"Olsun, fark etmez. Bir şey aramıyorum. Sadece bakıyordum."

"Yalan söylüyorsun."

Kahretsin, dedim içimden. Çocukluğumdan beri ne zaman bir şey saklasam Amy yalan söylediğini hemen anlardı. Bu konuda medyum seviyesinde bir yeteneğe sahipti. Rowan Kipling'le yatıp bekâretimi kaybettiğim geceden sonra annemlere Charlotte'larda kaldığımı söylemiştim. O sırada olsa olsa daha on bir yaşındaki Amy kahvaltıda yediği mısır gevreği çanağından başını kaldırıp bana bakmış ve "Yalan söylüyor" demişti.

Amy'nin onlardan daha fazla bir şey bildiğini zanneden annem ile Dean gerçek tüm çıplaklığıyla ortaya dökülene kadar hikâyemi deşmişlerdi.. Mesele benim çok kötü yalancı olmam değil, Amy'nin olağanüstü bir yalan makinesi olmasıydı.

İç çekerek itiraf ettim: "Bebeklik resimlerimizin olduğu fotoğraf albümünü arıyorum."

Amy dilini şaklattı; çocukluğundan beri, düşünürken bu tekniği kullanırdı. O ıslak *çık-çık* sesi beni bir anda Greenlaw Sokağı, on dört numaralı evdeki yatak odama ışınladı. Hatıralarım biraz puslu ve parça parçaydı, bulanık bir rüya gibi bağlamsızdı. Ama Amy'yi çok net hatırlıyordum; dört veya beş yaşındaydı, üzerinde yeşil-pembe çubuklu pijaması vardı. Benim tek kişilik yatağıma çıkmıştı; ben de yorganımı açıp onu yanıma almıştım.

Anım uzaklaşıp giderken yerini derin bir hüzne bıraktı.

"Fotoğrafların hepsi galiba garajda bir yerlerde," dedi Amy. "İnanmayacaksın ama garajdaki kolileri hâlâ boşaltmadık. Altı ay geçti. Bu iş Wayne'in işiydi ama ne zaman konuyu açsam derin bir of çekiyor. Hani şu havası boşalan lastik gibi ses çıkardığı of çekmeleri var ya. Sanki böbreğini istiyoruz."

“Yani resimler sende mi?”

“Ne yapacaksın resimleri?”

“Sana tuhaf gelecek ama bu bir sır.”

Amy kahvesini yudumlarken eskiden yaptığı gibi medyum yeteneğini kullanıp yüzümde gizli bir işaret yakalamaya çalıştı. Sonra gözleri parladı. “Yoksa bu benim doğum günümle mi ilgili? Wayne sana alışveriş merkezinde gördüğümüz fotoğraf kolajından mı söz etti? Neyse, boş ver. Sakın söyleme. Sürpriz olsun. Gel benimle.”

Garaj eski boya ve metil alkol kokuyordu. Amy karanlıkta bir yerlerden bir ip çekince tepemizdeki floresan ışık titreşerek yandı ve alçak tavanlı, sıkış tıkış beton bir odayı ortaya çıkardı.

Karşıdaki duvarla Amy’nin Honda Jazz’ı arasındaki boşlukta sıra sıra bir sürü koli vardı. Kutuları tek tek alıp, beton zemindeki boş bir yere koyup içinde ne olduğuna bakmamız kırk dakikamızı aldı.

Kutuların çoğu ıvır zıvırla doluydu: bir yıl öncesinden kalan elektrik faturaları, günü geçmiş kupon ruloları, paçavraya dönmüş bir önlük, içinde bir peni kalmış kenarı kırık bir kül tablası, Amy’nin heyecanla elimden kapıp “Ben de bunları arıyordum” dediği içi buzdolabı mıknatısı dolu bir market poşeti...

Kutulardan biri de benim eski fotoğraf projelerimle doluydu. Çoğu, dün gece öğrencilerimin bana sunduğu fotoğraflara o kadar benziyordu ki utandım. Birinci sınıftayken hazırladığım bir fotoğraf serisi buldum. Adını, *Yaralar: Fiziksel ve Duygusal* koymuşum. Amy koleksiyonumu bir klasörde toplamış. Utana sıkıla fotoğrafları karıştırdım. Üniversite portföy çalışmasından çok lise projesine benziyordu.

Fotoğraflardan biri, bir yaz arkadaşımın evindeki havuzdan çıkarken yaraladığım serçe parmağımdaki küçük sıyrığı gösteriyordu; bir diğerinde de on vitesli bisikletinden düşüp baldırını boydan boya çizen Amy’nin tüyler ürpertici yarası görünüyordu. Başka bir fotoğrafta annemin elindeki berbat yanık, bir diğerinde ise artık benim için giderek solan bir hayalet statüsündeki eski bir ev arkadaşımın damak yarığı vardı. Sonra

da üzgün, reddedilmiş veya kızgın görünen özneleri gösteren fotoğraflar geliyordu. İnsanların içeride ya da dışarıda taşıdığı yaraları düşünmeye zorlamak üzere tasarlanan, kibirli, özgünlükten pek nasibini almamış bir projeydi.

Eline eski bir karneyi almış olan Amy, “Ee, Frank’le nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Eh.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Artık görüşmüyoruz.”

Amy sızlanan tiz bir sesle, “Neden?” diye sordu.

“Herhangi bir nedeni yok. Biliyorsun sen de. Bir aşk ilişkisi değildi.”

“Sen de çok inceliyorsun ama, Kim. Farkındasın, değil mi? Ayrıca bebek sahibi olmak için de geç kalıyorsun.”

Amy konu annelik olunca hep iddialıydı. Üremek, hayat-taki tek amacıydı. Nişanlısıyla birlikte tez elden Lisa’yı kucaklarına almışlardı ve şimdi de ikinciye planlıyorlardı. Bense bir kez bile çocuk sahibi olma dürtüsü hissetmemiştim.

Sonunda, dokuzuncu ya da onuncu kutuda aile albümlerimizi bulduk ve yerde bağdaş kurup oturarak resimleri elden geçirmeye başladık. Her albüme büyük harflerle yazılmış ve fotoğrafların temalarına uygun renklerde birer isim verilmişti. PERTH TATİLİ ’93, eyaletin bayrağındaki ambleme uysun diye sarı ve siyah yazılmıştı. Annem ve Dave’in Osborn Bulvarı’ndaki eski evlerinden çıkıp Benjamin Caddesi’ndeki daha küçük ama daha yeni dairelerine taşınmalarını gösteren YENİ EV ise mavi-yeşil renklerle yazılıydı: Mavi, Osborne’daki verandanın basamaklarını, yeşil de Benjamin’deki yatak odasının duvarlarını temsil ediyordu. Esprili bir şekilde isim verdikleri İLK DÜĞÜNÜMÜZ albümü ise parlak turuncu harflerle yazılmıştı; annemin o önemli günde giydiği elbisenin rengiydi turuncu.

Buradaki renkleri tek tek seçip fotoğrafları etiketleyenin annem olduğu sanılabilirdi ama bunu yapan Dean’di. Annem

ölmeden önce bile her anı ve her anıyı fotoğraflama, sınıflandırma, kaydetme ve saklama takıntısı vardı.

Amy, düğün albümünü görür görmez eline aldı. Yüzünde hüznü bir gülümsemeyle sayfaları çevirdi, annemin fotoğraflardaki yüzünü inceledi.

Pembe, şişkin bebek albümünü kutunun dibinde buldum: İLK ANILAR. Çocukluk odamdaki yatak başlığımın rengi olan leylak rengiyle yazılmıştı. İçinde, doğum günü partilerinde, tatillerde ve Noel tatilinde çekilmiş resimler vardı; hepsi zamanın derin girdaplarında kaybolmuş anılardı. Amy doğmadan önce yaşadığımız eski dairede çekilmiş bir resmim vardı: Evdeki *her odanın* duvarında yer alan o çirkin sarı duvar kağıdının fonunda oturmuş, kocaman gülümsüyordum. Bir diğerrinde ise çocuk yuvasındaki ilk günümdeydim; annem elimi tutmuş, gülüyordu.

Resimlere bakarak çıktığım yolculuğun üçte birini bitiriyordum ki, plastik kılıftan bana bakan pırıl pırıl, tombul küçük bir kız çıktı karşıma. Sarkık, sarı bir mayo giymiş, bir otel havuzunun pek de uzakta olmayan karşı ucunda dikiliyordu. Her nasılsa düşünceli bilgece bir tavrı vardı. Resmin altında, düzgün siyah harflerle *Kim, 2 yaşında* yazıyordu. Havuzdaki o günü hayal meyal hatırlıyordum; Dean beni omuzlarına alıp havuzun karşısına geçirmişti.

Kalan sayfalar boştu. Başka bebek fotoğrafı konmamıştı; üç yaşından öncesine ait hiçbir şey yoktu. Gerçi fazla bir beklentim yoktu. Biyolojik babam *iyi bir adam* değildi, ara sıra ondan bahsederken annem onu böyle tarif ederdi. Adamı terk ederken bir elinde küçük bir çocuk, diğerrinde uzun askılı bir çanta ile evden alelacele çıkmış; bebeklik resimlerimi almaya ne vakti ne de yeri varmış. Bu hikâyeye şu anda endişe verici ölçüde şaibeli görünmüştü gözüme.

“Sen iyi misin?” diye sordu Amy. “Hayalet görmüş gibisin.”

Bir bakıma, evet, hayalet görmüştüm. O anda birden çocukluk fotoğraflarının hepsine Sammy Went’in hayaleti musallat olmaya başladı. Telefonumda Sammy’nin fotoğrafını

açmadan önce bile bunun öylesine bir benzerlikten öteye geçtiğini görebiliyordum. Masmavi gözler, koyu renk saç, dudaklarını kısarak gülümsemesi, kıvrımlı çene, büyük burun, küçük beyaz kulaklar. Burada bir tuhaflıktan daha fazlası vardı; ya ben Sammy'nin ikiziydim ya da şu anda aynı kızın fotoğrafına bakıyordum.

Bunu neden hemen anlamamıştım? Çocukken nasıl göründüğümü hatırlayamadığımdan mı yoksa bunu görmeye hazır olmadığımdan mı? Peki ya şimdi hazır mıydım?

“Tanrım, Kim, ne oldu?”

“Amy, ben buraya çocukluk fotoğraflarımı, 90’larda kaybolan küçük bir Amerikalı kızın fotoğrafıyla karşılaştırmaya geldim.”

“Bir dakika, sen buraya doğum günüm için fotoğraf kolajı hazırlamaya gelmedin mi yani?”

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve en baştan anlatmaya başladım. Garajda etrafımız koli dolu, eski boya ve metil kokuları arasında yerde bağdaş kurmuş otururken Sammy Went’in hikâyesini aralayıp Amy’yi içeri davet ettim.

Duygularını ele vermeyen sakın bir ifadeyle ses çıkarmadan beni dinledi. Sözümü bitirince bir baykuş gibi kısa aralıklarla gözlerini kırıştırarak oturdu; adeta anlattıklarımı ara belleğe alıyordu. Sonra güldü. Bu bir kıkırdama ya da kahkaha değildi; sadece yoğun bir *ha ha* sesiydi. Bir elini karnına koyup başını geriye attı kıkır kıkır gülerken burnundan hırıltılar çıkıyordu. “Doğru mu anlamışım, bak bakalım: Annem yani *Hiç Bitmeyen Öykü* filmindeki at öldüğünde ağlamaktan gözleri kan çanağına dönen annem çocuk mu kaçırdı? Kaçırdığı çocuk da sensin, öyle mi? Amerika’ya gidip seni kaçırdı ve kendi çocuğumuşsun gibi yetiştirdi. Üstelik, ölüm döşeginde bile bu gerçeği hiçbirimize anlatmadı, ha?”

“Bilemiyorum. Ben...”

“Belki de seni karaborsadan aldı. Bak, bu daha mantıklı. Ya da Tom Cruise gibi çatıdan kablolarla asılarak odana indi ve seni yatağından çekip aldı ya da bir köpeği eğitip—”

Ona telefonumu gösterdim. Ekranda Sammy Went'in fotoğrafını görünce donakaldı. Telefonu elimden alıp gözlerini resme dikti, yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. "Yok artık, Kim."

"Evet, yok artık."

"Bu adam tam olarak ne dedi?" Telefonu öyle sıkıyordu bir an elinde kırılacak sandım.

"Seni nasıl bulmuş? Elinde kanıt var mıymış?"

"Bilmiyorum. Adama anlatacak zaman vermedim. Delinin teki sandım."

Amy dozu gittikçe artan birkaç küfür savurduktan sonra "Ot içelim mi?" diye sordu.

Lisa içeride televizyon izlerken, biz de arka bahçeye çıkan kapı eşiğine oturduk. Amy'nin bahçesi küçük ama bakımlıydı. İçi yağmur suyu dolu mavi, plastik bir kutu vardı, içindeki kum çamura dönmüştü. Amy'nin çitlerinin sağ ve solundaki evlerin düz gri duvarları gökyüzü manzarasının yarısını kapatıyordu.

Sigarayı yakıp uzun ve derin bir nefes çekti; sonra da bana uzattı. "Seni üçkağıda getiriyorlar. Bence olay bu."

"İyi de, bunu nasıl yapacak?" dedim. "Benden ne para istedi ne kişisel bilgilerimi, ne de—"

"Bekle bakalım, ne çıkacak. O fotoğrafı da çalmış olabilir."

"O fotoğrafı ne sen ne de ben daha önce görmedik ama."

"O zaman, ne bileyim, bir şekilde almıştır işte."

"Yirmi sekiz yıl önce mi? Ben iki yaşındayken mi? Ve ta o zamandan beri sabırla bekleyip fırsat mı kolluyordu yani?"

"Annemim yabancı bir ülkeye gidip seni kaçırmaması daha mı mantıklı? Böyle bir şey gerçekse... aman Tanrım, Kim. Bu her şeyi mahveder. Artık kardeş bile olamayız."

Sigara beni bir an öksürttü ama fazla mesai yapan zihnimi biraz yavaşlatıp sakinleştirdi. "Saçmalama."

"Kim, aramızda kan bağı olmasaydı, seni asla göremezdim. Sen bugün aniden buraya gelince az kalsın kalp krizi geçirecektim. Kötü bir şey oldu sanmıştım." Sigarayı geri aldı.

“Kahretsin, aslında haklıymışım da. Öylesine uğramadın buraya. Kanıt topluyordun.”

“Lütfen olayları bana çevirme,” dedim. “Şu an yapma bunu.” Amy iç çekti.

Dönerek dans eden duman gözlerimi yaşarttı. “Burada da içsek Wayne kokuyu alabilecek, biliyorsun,” dedim.

“Ot içmek için bugün olanlardan daha iyi bir mazeret bulunamaz.” Gözyaşlarını sildi. Onu ağlatan duman mıydı yoksa durum muydu, anlayamadım. Gözleri, çitin arkasındaki manzaraya daldı. İleride başka bir kasaba uzanıyordu; onun ötesinde bir kasaba daha.

Oturuş şeklini değiştirip yer yer silinmiş ojelerine baktı. Gözlerini benden kaçırıyordu.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum.

“Hiçbir şey, Kim. Hiçbir şey yapmanı istemiyorum. O fotoğrafı telefonundan sil. Adamın numarasını da sil. Bu konuyla ilgili ne var ne yok, hepsini unut.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Bence yapmak zorundasın, Kim. Bu işin peşine düşersen, her şey değişecek.”

“Tamam” dedim.

“Söz mü?”

“Söz.”

Amy’nin evinden çıktıktan sonra arabayı yol kenarında bir yere çekip James Finn’in verdiği telefon numarasını aradım. İçimden telefona cevap vermemesini umuyordum ama daha ilk çalışta açtı.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Emma orman tabanında psilosibin mantarı (sihirli mantar) arıyordu. Bu mevsimde yeni çıkan ve beyaz şapkaları pembemsi kahverengiye dönenler ideal olanlarıydı. Biraz daha zaman geçerse siyahlaşacak ve kenarları kıvrılacaktı. Shelley Falkner'ın kuzeni bu mantarlar hakkında ona her şeyi anlatmıştı.

Öğleden sonra yağan yağmurda ıslanmış orman küf ve dağ defnesi kokuyordu.

Emma'nın elli adım kadar uzağında adeta bir koca ayak gibi çalılar arasında dolaşan Shelley Falkner ölü yaprakları tekmeleyip sarkan dalları kopara kopara ilerliyordu.

Emma çok geçmeden mantar aramaktan sıkılıp devrik bir sığla ağacı gövdesinin üzerine oturdu ve sigara paketini bulmak için sırt çantasını karıştırmaya başladı. Sigarayı ararken matematik kitabını çıkarıp kenara koymak zorunda kalmıştı; kitabı görünce Manson Lisesi'ni hatırladı. O an her yanını tanıdık bir kaygı kapladı. Shelley ile birlikte okulu astıkları için iki kat daha mutlu olduğunu hissetti.

Emma sigarasını yakıp Discman'ini çalıştırdı ve Morissey'in "Every Day is Like Sunday" şarkısının o derin ve hüzünlü tınısı ormanın yeşilliğini griye boyayana dek sesini açtı. Manson'u düşündüğü zaman aklına sırtüstü yere yuvarlanmış ve ayaklarını havaya savurup duran bir böcek geliyordu.

Dışarıdan bakıldığında Manson, elbette biraz demode ama dost canlısı bir yer gibi görünüyor olabilirdi. Tamam, bu kasabanın komşu Apalaş bölgesi gibi yoksul olmadığı doğrudur ve Emma kişi başına biraz daha az köylü düştüğünü de tahmin ediyordu ama su kulesinin üzerindeki tabelada böbürlenerek yazdığı gibi *Cennetten bir Köşe* falan demeye de bin şahit isterdi. Kandırılan birkaç turist resmin sadece yarısını görüyordu. Yürüyüş yollarında dolaşmak, o güzelim geleneksel konukseverliği görmek, Main Street'in en tepesine asırlar önce yapılmış o görkemli Av Köşkünü doya doya gezmek için geliyorlardı.

Fakat Emma turistlerin bilmediği şeyleri biliyordu: Örneğin, yöre insanı sadece burada yaşayanlara karşı gerçek bir dostluk gösterirdi; örneğin, burada İncil'de bahsedilmeyen şeyleri öğrenmeye gerek yoktu; örneğin Av Köşkünün asıl kahramanı onu yapan kölelerdi (ve köşke kölelerin hayaletlerinin musallat olduğu söyleniyordu).

Shelley “Olamaz,” diye bağırdı; sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, kulağında kulaklıklar olan Emma bile onu duymuştu. “Em, şuna bak.”

Emma oturduğu devrik günlük ağacı gövdesinden kalkarken çalıların arasından Shelley çıktı; yavru bir kuş taşıyormuş gibi avuçlarını birbirine birleştirmiş, ağır ağır yürüyordu.

Emma'ya iki avuç dolusu küçük mantar şapkalarını uzattı. “Ana damarı buldum.”

Shelley iri yarı bir kızdı; şişman denemezdi, sadece iriydi. Geniş, çökkün omuzları ve işaret parmağıyla sürekli yerini düzelttiği bir gözlüğü vardı. “Herhalde bunlar, değil mi? Aynı Vince'in anlattığı gibiler işte.”

Mantarlardan birini Emma'ya uzatınca o da kaldırıp ışığa tuttu. Krem rengiydi, tepesinde de hale gibi duran kahverengi bir halka vardı.

“Öyle galiba,” dedi Emma. “Ne tuhaf. Ben bunları hep beyaz benekli, kırmızı mantarlar olarak hayal etmiştim. Hani şu Mario'yu süper Mario yapanlardan. Bunların sihirli mantar olup olmadığını nasıl anlayacağız?”

Bunu anlamanın tel yolu var: Yemek. Tek boynuzlu atlar falan görürsek bunların malın iyisi olduğunu, Vince'in de saçmalamadığını anlayacağız. Nefesimiz tıkanır da gözlerimiz kör olursa, eh o zaman da..."

Emma kulaklıklarını aşağı indirip "Bu hafta sonu gelip toplayalım," dedi. Uyuşturucu yanlısı olduğundan değil (Bir kere Roland Butcher'ın evinde esrar içmeyi denemiş, öksürmekten ciğerleri sökülecek gibi olmuştu) ama kendisinin değiştiğini biliyordu ve ümitsizce eski haline dönmeyi istiyordu.

O ve Shelley'nin Merri Gölü'ne gidip yüzmelerinin üstünden daha bir yaz geçmişti; Elfish kanyonunda daha geçen bahar yürüyüşe çıkmışlardı; daha geçen sonbaharda on vitesli bisikletlerine binip Manson'un etrafını dolaşmışlardı; Apalaş dağlarının karlı zirvelerinden aşağı kaymalarının üzerinden sadece bir kış geçmişti.

Şu an ise o renkli dünya griye dönmüştü. Belki Shelley'nin mantarları o renklerin bir kısmını geri getirebilirdi.

"Annenlere bizde kalacağını söyle," dedi Emma. "Ben de bizimkilere sizde kalacağımı söylerim. Babamın içkilerini yürütürüm. Değirmenin oraya gider, mantarları kaynatır, sonra da..."

Shelley ağzına bir mantar atıp konuşmayı bitirdi. Kısa bir süre çiğneyince yüzü asıldı; yanakları ve alnı birbirine yapışacak gibi olmuştu. Sonra gürültülü bir sesle yutkundu ve sırtıttı.

Emma'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Kahramanım benim. Tadı nasıl?"

"Toprak gibi. Buyrun hanımefendi, sıra sizde."

Başparmağı ile işaret parmağı arasına bir mantar başlığı alıp, çocuğuna sebze yedirmeye çalışan bir anne gibi elini Emma'nın ağzına yaklaştırdı.

Emma, Shelley'nin elini itti. "Dur, ben birkaç dakika bekleyip senin kör olup olmayacağına falan bakacağım."

Shelley'nin yüzündeki gülümseme büyüdü. "Mantıklı."

Aradan birkaç dakika geçti. Shelley iyi görünüyordu. Bunun üzerine Emma da gözlerini kapayıp mantarı ağzına attı. Shelley haklıydı. Toprak yemiş gibi olmuştu.

Mantarın etkisini göstermesini beklerken, ormanı Manson'un dış mahallelerinden ayıran derin beton kanalda öylesine boş boş gezinmeye başladılar. Kanalin çoğu yeri kuruydu; sadece üstünden geçecek kadar ince, kahverengi çamurlu bir su akıntısı vardı. Her yanda sigara izmaritleri, ucuz bira ve şarap şişeleri ve sağa sola atılmış hazır fasulye konserveleri görölüyordu. Shelley'nin annesine göre, eskiden burada bir evsizler topluluğu dolaşır, bir kilometre ötedeki üst geçidin oraya derme çatma sığınaklarını kurarlardı.

Sol taraflarında Grattan Sokağı'ndaki evlerin sivri uçlu arka çitleri yükseliyordu. Burası Manson'un unutulmuş bir köşesiydi; burada oturan insanların yüzleri gergin ve yorgun, çimleri yeşil yerine sarı olurdu. Emma, çitlerin aralandığı yerlerde içerdeki bahçeleri görebiliyordu: Uzun çimler, havlayan bir köpek, bir trambolinin üzerinde bağdaş kurup oturan kirli suratlı iki küçük çocuk.

Sık ağaçlı ormanlık alan ise sağda, beton kanalın diğer tarafında köpüre köpüre uzanıyordu. Sığla ağaçlarının dalları arasından süzülen öğle sonrası güneşi, Shelley'nin yüzüne ince ince gölgelerden bir ağ örmüştü.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu Emma.

"I-ıh. Henüz bir şey yok."

"Bende de yok."

İncecik kahverengi bir dereyi otoyolun altına taşıyan geniş yuvarlak bir menfeze gelmişlerdi. Beton tünel Emma'nın girebileceği kadar yüksekti ama tüyler ürpertici sürüngenlerden korktuğu için, o yine de kolları havada kamburunu çıkarmış bir halde ilerliyordu. Shelley ise kafasını tavana çarpma için iyice eğilmişti.

Emma nefesini tutup menfezin öteki ucundaki parlak ışık çemberine gözünü dikti. Tünelin her iki tarafına da çıkan gizli geçitler olabileceğini geçirdi aklından. Yanlış bir köşeden dönmesi,

Manson'un altındaki kanallarda körü körüne yıllarca dolaşması anlamına gelebilirdi; kısacık hayatı orada son bulabilirdi...

O anda Shelley omzunu yakaladı. Emma o kadar korkunç bir çığlık attı ki sesi, kıvrımlı beton duvarlar beş saniye boyunca yankılandı.

"Amma da korkaksın," diyen Shelley Emma'yı iterek öğleden sonra güneşinin ışığına çıkardı. Emma buna itiraz etmedi. Manson'un sesleri yeniden duyulup da serin bahar meltemi en sesini gıdıkladığında, karanlıktan çıktığı için olması gerekenden daha fazla rahatladığını hissetmişti.

Kanalda yürümeye devam ettiler.

Huzurlu bir sessizliğin ardından Shelley, "Bu yazı Kaliforniya'da babamla geçirmek zorundayım. Neden bu kadar uzağa taşındı hiçbir fikrim yok ama sırf annemi gıcık etmek için beni oraya çağırıyor. Boşandıklarından beri sonu gelmez bir savaşın içine girdiler. Ama ikisi de komutan; siperlerde tek savaşan ise benim."

"Hımm. Aslında şanslı sayılırsın," dedi Emma. "Annenle babanın boşanmış olması elbette çok kötü ama en azından tedbirli davranıp net bir adım atmışlar. Evlilikleri yürümeyince boşanmışlar. Gayet akıllıca."

Shelley durdu. "Bu, belden aşağısı felç olmuş birine, bütün gün oturabildiğin için şanslısın demek gibi oldu."

"Annemle babamın evliliği son iki yıldır çöküşe geçti ve ikisinin de bu sefaletle son verme niyeti yok. Annenle babanın ayrı ama mutlu olmalarını mı yoksa birlikte ama sefil olmalarını mı tercih edersin?"

"Hah, ayrı ve sefil olmaları seçeneğini unuttun," dedi Shelley gülerek. "Annenle babanın çok kavga ettiğini bilmiyordum."

"Kavga etmiyorlar. Zaten sorunun bir parçası da bu. Kavga etseler belki bir iki şeyi çözerler. Başladıkları cümleyi bitirmeyen iki kişi gibiler. Birbirlerine söyledikleri her şeyin sonu nokta-nokta; hiçbir zaman tek nokta değil."

"Üç nokta yani," dedi Shelley.

“Ne?”

“Cümlelerin sonundaki nokta-nokta dediğin, ona üç nokta deniyor.”

Emma gözlerini devirdi.

“Neyse, belki de haklısın,” dedi Shelley. “Belki de boşanmaları gerek.”

O an Emma, onu içten içe yiyen bir hüznün hissetti. Annesiyle babası ayrılırsa, babası kesin yeniden evlenirdi; bunu biliyordu. Kiliseyle bağını daha da koparır, biriyle mutluluğu bulup bağnaz eski karısının arkasından acımasızca konuşmaya başlardı. Peki, annesine ne olurdu acaba? Hayatında Jack Went gibi manevi bir can simidi olmazsa, İçimizdeki Işık Kilisesinin daha da derinlerine batardı. Sonunda tanıyamayacağı kadar değişebilir, annesi diye bildiği kadın tamamen solup giderdi.

“Hâlâ bir şey hissetmiyor musun?” diye sordu Emma.

“İ-h.”

Ormanın içine doğru çeyrek mil kadar yürüyünce karşısına bir değirmen çıktı; meşe çalılarıyla çevrili harap bir yapıydı. Güneş, değirmenin tam arkasından batarken mezarında kalkan bir ceset misali topraktan yükselen dikdörtgen bir silüet oluşturmuştu.

Bu değirmen daha birkaç yıl öncesine kadar hâlâ çalışıyordu. Elbette o zaman bile hediyelik eşya dükkânından ve turistik turlardan kazandığı para, un ve mısır küspesinde kazandığından daha çoktu.

Emma buraya bir kez annesiyle gelmişti. Babası Coleman’daki kuzenine gitmiş, erkek erkeğe olalım diye Stu’yu da yanında götürmüştü. Annesi o günü birlikte nasıl geçirecekleriyle ilgili kararı Emma’ya bırakmış, o da değirmene gelmek istemişti.

Eskiden otoyoldan ayrılan geniş bir asfalt yol geçerdi buradan; iki tarafı ağaçlıklı bir yoldu. Yol, bir pınardan beslenen sığ bir derenin üzerine kurulmuş, geçerken tıkır tıkır ses çıkaran bir asma köprüye çıkardı. Emma, köprüden geçerken

penceresini indirip, alttaki derenin şırıltılarını duymak için başını dışarı uzatışını hatırladı.

Değirmene girdiklerinde tahılları döverek mısır küspesi ve un haline getiren o koca kasnakları ve eğirme kayışlarını görünce çok şaşırmışlardı. Tur bittiğinde annesi ziyaretçi merkezinin orada ona kola almış, sonra da piknik alanında oturmak için değirmenin güney tarafına yürümüşlerdi.

Emma, orada otururken hiç konuşmadıklarını hatırladı. Aralarındaki sessizlik tuhaf değil, organik bir sessizlikti.

Değirmen artık annelerin kızlarını getirip kasnaklara hayranlıkla baktığı, çimlerde kola içtiği bir yer değildi. Ekonomik gerileme (Emma bu sözcükleri tanıyordu ama ne anlama geldiğini çok bilmiyordu) değirmenin finansmanını kurutmuş ve bir zamanlar tarihsel açıdan cazibe merkezi olan değirmen bakıma muhtaç hâle gelmişti. Kasnaklar artık bir şey çekmiyor, kayışlar dönmüyordu; pencereler kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Doğu duvarı bayağı incelmışti; esen her şiddetli rüzgârla birlikte tamamen çökmeye bir adım daha yaklaşıyordu.

Shelley kapıyı iterek açtı; peşi sıra Emma da içeri girdi. Sararmış, lekeli pencerelerden giren ışık şeritleri dışında içeri karanlık sayılırdı. Etrafı ekşi bir küf kokusu sarmıştı. Su, ikinci katın döşemesine epey hasar vermiş, ahşap kirişleri ve bükülmüş metal çubukları açığa çıkarmıştı.

Değirmenin iç kısmındaki duvarlara farklı renkteki tükenmez ve keçeli kalemle bir sürü isim yazılmıştı. Emma bu isimlerden bazılarını tanıyordu: Kimisi politikacı ve pop yıldızlarının isimleriydi; biri de Manson Lisesi'nin en şerefsiz tiplerinden Rich Witherford'du. Tanımadığı isimler arasında şunlar vardı: Summer DeRoche, Jonathon Asquith, Chris Dignum, Sophie Lane, Angie Sperling-Bruch. Emma'nın tek bildiği birilerinin bu kişilerin ölmesini istediğiydi.

Çünkü şöyle bir şehir efsanesi vardı: değirmenin duvarlarına düşmanın ismini yazarsan, o kişi yirmi dört saat içinde ölür.

Bu efsaneyi çürütmek kolaydı; bildiği kadarıyla duvara yazılı isimlerin bir tanesi bile ölmemişti. En azından yirmi dört saat

içinde ölmediği kesindi. Ama o da asıl meselenin bu olmadığını hissediyordu. Düşmanın ismini duvara yazmak tuhaf da olsa insana terapi gibi geliyordu. O da duvara birkaç isim yazmıştı.

Ahşabın üstüne kendi el yazısıyla yazılmış Henry Micket ismini buldu. Henry, Emma'nın Manson Lisesi'nde bir buçuk yıl boyunca âşık olmak gafletine düştüğü pek hoş bir koşu şampiyonuydu. Çocuk ona ciddi bir haksızlık yapmamıştı; kordorda gördüğü yüzlerden biri olması dışında Emma'yı tanıdığını bile düşünmüyordu ama yine pek hoş bir koşu şampiyonu olan Cindy Kites ile çıkmaya başlayınca Emma'nın kalbini kırmıştı.

Olayın sıcaklığıyla Henry'nin adını duvara yazmış, sonra da mavi, kalın bir keçeli kalemle üstünü karalamıştı. Geriye ~~Henry Micket~~ yazısı kalmıştı.

Çocuğun adını duvara yazmak iyi gelmişti; sonra gelip üstünü çizmek ise daha da iyi hissettirmişti. Keçeli kalemle duvara bıraktığı izler öfkeyi, sonra da affetmeyi temsil ediyordu. Şimdi bir kez daha öfkesini dışa vurmaya hatta belki de sonra affetmeyi umarak duvara bir isim daha yazma isteği duydu.

Sadece terapi amaçlı, dedi kendi kendine. Bu dediği doğruysa eğer, peki elleri neden titriyordu?

“Çişim geldi,” diyen Shelley ön kapıdan geçip gözden kayboldu.

Emma onu beklerken, gıcırdayan merdivenleri tırmanarak ikinci kata çıktı. Geçtiği her yer toz kaplıydı. Öğlen yağın yağmurdan kalanlar, tavandaki on beş yirmi delikten içeri damlıyor, sahanlıkta kirli kahverengi küçük su birikintileri oluşturunuyordu.

Ayağıyla yeri süpürerek kendine yer açtı, bağdaş kurup yere oturdu ve bir sigara yaktı.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alışınca, geniş ahşap döşemenin karşısından gelen uzun bir marangoz karıncası sırasının, pencerenin altındaki deliğe girip, muhtemelen çürümüş duvarların içindeki yuvalarına doğru ilerlediğini gördü. Karınca sırası kırık camların, ıvır zıvır döküntülerin ve kullanılmış bir prezervatifin –ıyy– etrafından dolaşıyor ve en daraldığı noktada tehlikeli bir şekilde bir örümcek ağının pek yakınından

geçiyordu. Emma göremese de, gölgelerin arasında dehşet sarı gözleri olan büyük siyah bir örümceğin pusuda beklediğini tahmin ediyordu.

Şüpheyi başını sallayarak ansızın yerinden kalktı. Karıncalar konusunda bir şeyler yapması gerekiyordu. Yollarını tıkayan engelleri kaldırmaya başladı. Döküntüleri tekmeledi. Ağır bir demir çubuk buldu ve onunla prezervatifi fırlatıp örümcek ağını ortadan kaldırarak görünmeyen ve tamamen hayal ürünü olan örümceği döşeme tahtaları arasındaki derin çatlaklardan birinin içine kaçırdı.

Emma dudağını ısırp bu iyiliğinin karşılığını almayı bekledi.

Ardından, “Ne oluyor ya?” diye oflayıp pufladı. “Olamaz.”

Karınca sırası dağılmış, yer yer birbirinden kopmuştu. Cam kırıkları, kullanılmış prezervatif ve örümcek ağı ortadan kaybolunca karıncalar kılavuzsuz kalmış, yönlerini kaybetmişlerdi. Emma onların kerteriz noktalarını kaldırdığı için yolda kaybolmuşlardı.

Bu durum onu normalden ve olayın hak ettiğinden daha çok üzdü. Ansızın bir haykırma dürtüsüne kapıldı. Böyle olamazdı, iç çekip hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyordu.

Sonra içini donuk bir netlik kapladı. Sihirli mantarlar etkisini gösteriyordu. Halüsinasyon, tuhaf renkler veya ışık gördüğü yoktu (Shelley’nin kuzeni böyle şeyler olabileceğini söylemişti) ama bütün duyuları keskinleşmişti. Sanki bir sis perdesi kalkmış ve Emma birdenbire çevresindeki dünyayı fark etmeye başlamıştı: bedeni, marangoz karıncaları, değirmen, orman, Manson, dünya, evren. . .

Tribe girmek hayal ettiği gibi bir şey değildi; filmlerdekine ise hiç mi hiç benzemiyordu. Ayrıca ot içmek gibi de değildi. Bu daha keskin ve muhteşemdi ve bu ilk gerçek zirveyi yakaladığı günü yıllarca unutamayacaktı. Shelley ile birlikte ormana mantar toplamaya gittiği günü, çocukluğunun gerçekten sona erdiği gün olarak hatırlayacaktı.

Emma sırt çantasının fermuarını açıp siyah bir işaret kalemi çıkardı.

Merdivenlerden aşığı yavaşıca inerken ayaklarının altındaki kirli döşeme tahtalarına, kırık camlara basınca çıkan çıtırtılara, bir su birikintisinden geçerken çıkan şılap sesine, eski bir porno dergisinin kaygan sayfasına, yere atılmış yeşil bir spre y boya kutusunun tıkırtısına odaklandı.

Sonrasında ise yere oturmuş, değirmenin iç duvarına bir isim yazıyordu.

(“—Emma, beni duydun mu? Ne dediğimi—”)

Emma bir adım geriye gidip eserine hayranlıkla baktı.

(“—anladın mı? Beni dinle—”)

Yüzlerce isim arasında duvara, büyük ve düzgün harflerle yazmayı seçtiğı isim *Sammy Went* olmuştu.

Özür dilerim, diye geçirdi aklından. *Kişisel değil. Sadece terapi amaçlı.*

(“—Tanrı aşkına, toparla kendini—”)

Shelley'nin tombul elleri Emma'yı omuzlarından yakalayıp kendine döndürdü.

“Beni duydun mu Em? Ne dediğimi anladın mı?”

Emma uzanıp Shelley'nin gözlüğünün sol camına dokundu. “Çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi Shell? Bir şey daha: Gözlüğünü deneyebilir miyim?”

“Of, lanet olsun. Tam da tribe girecek zamanı buldun. Çok iyi. Harika.”

Emma'nın odağı gözlük camının arkasındaki Shelley'nin yüzüne kaydığında, arkadaşının yüzünün solduğunu gördü. Ağzı endişeli bir şekilde gerilmiş, gözleri büyümüşü, titriyordu. Shelley'e benzemiyordu.

“Em, dinle beni. Kendine gelmek zorundasın.”

“Ne oldu?”

“Burada biri var.”

“Ne? Kim?”

“Bilmiyorum,” dedi Shelley ciddi bir ifadeyle. “Ziyaretçi merkezinin orada ayak sesleri duydum.”

Emma gülümsedi.

“Kafan iyi şu an.”

“Yemin ederim, öyle değil.”

“Hayal gördün,” dedi Emma. “Mantarlar yüzünden. Bunlar gerçekten de—“

O anda, karşı duvardaki pencerenin önünden bir gölge geçtiğini görünce donakaldı. Pencere camı çatlak, kirli ve asma dallarıyla kaplıydı ama korkutucu ve kısa bir an içinde oradan geçen bir insan şeklini seçebilmişti. Bu her kimse, Shelley’nin arkasını dönüp bakmaya vakti olmadan gözden kaybolmuştu.

“Ne oldu?” dedi Shelley.

“Galiba birini gördüm.”

Yerlerdeki tozdan zar zor açılan değirmen kapısını itip yarı koşar, yarı tökezleyen adımlarla dışarı kaçtılar. Emma hızlıca geriye bakarak gölgeyi gördüğü yeri gözleriyle taradı. Kimse yoktu.

Herhalde mantar yüzünden böyle olmuşlardı ama Emma sessiz bir dehşete kapılmıştı.

“Ben galiba artık eve gitmek istiyorum,” dedi Shelley.

“Evet. ben de.”

Attığı her adımla, ayaklarının altında hışırdayan yapraklar önce kuru toprağa, sonra kalın bir çim tabakasına, düz gri bir kaldırıma ve son olarak da Cromdale Sokağı’nın çukurlu asfaltına dönüştü.

Emma anında bir terslik olduğunu anladı. Komşuların çoğu bahçelerine ve verandalarına çıkmış, onun geçişini izliyorlardı. Roy Filly o pis kokulu purolardan birini yakmış, garaj kapısının oradan gözlerini ona dikmişti. Bir elinde bir fincan çay, diğerinde minik teriyerini tutan Loraine Voorhees sallanan sandalyesine oturmuş bir ileri bir geri sallanıyordu. Mahallenin komplo teorisyeni ve öteden beri lezbiyen olduğu söylenen Pam Grady ellerini kalçasına koymuş, kaldırımda dikiliyordu; yüzünde merak gibi bir ifade mi vardı? Yo, hayır; merak değil, endişeydi.

Kafasının iyi olduğunu biliyorlar mıydı?

Sokaktaki garip enerji eve yaklaştıkça daha da güçlendi. Eve bakan küçük tepeye vardığında, aşağıda babasının üstü açık arabasının park girişinin yarısını geçip park ettiğini gördü. Sürücü kapısı ardına kadar açık bırakılmıştı.

Daha hızlı yürümeye başladı. Bir terslik vardı. Kötü bir şey olmuştu.

Shelley bir şey söyledi ama Emma onu duymadı. Çoktan koşmaya başlamıştı. Sırt çantası onu yavaşlattığı için çıkarıp kaldırımın üzerine attı.

Kötü bir şey olmuştu.

Eve yaklaştığında, değirmen duvarına yazdıklarının anısı, sahilden geri çekilen dalgalar gibi hızlı ve kalıcı bir şekilde uzaklaşıp aklından silindi.

MELBOURNE, AVUSTRALYA

Şimdi

Ne zaman hayatımda çalkantılı bir döneme girsem hep su kenarlarına giderim. Köpeğim Shadow öldüğünde bisikletimle Orel Gölü'ne gidip tam üç saat kıyıda oturmuştum. Ağlamaktan gözlerim kan çanağına dönene ve soğuktan tir tir titreyene dek eve dönmedim. Annem öldüğünde ise arabamda tek başıma oturup öğleden sonranın tüm saatlerini Bass Boğazı'na bakarak geçirmiştım.

Sonunda hastaneye döndüğümde Amy bana çok kızmıştı ama Dean beni anladı. Benim gibi o da su kütlelerinin tuhaf güçleri olduğunu ve hayatındaki problem ne kadar büyükse su kütesinin de o kadar büyük olmasını gerektiğini biliyordu.

Örneğin, üç aylık ilişkinin bitişı, banyo küvetinize sığacak kadar bir su ile hafifletilebilirdi. Basit bir duş, yaratıcılıkla ilgili bir tıkanıklığı açabilirdi. Ama çok ciddi, çok önemli bir şey olmuşsa, örneğin, anneniz ölmüşse ya da meğerse-bütün-hayatım-bir-yalandan-ibaretmiş tarzı bir şey yaşadıysanız, sizi ancak çok geniş ve enerji dolu bir su kütlesi paklar. Dolayısıyla ben de Yarra Irmağı'nın karşısına inşa edilen gürültülü bir su bendine, Dight Şelalesi'ne gittim.

Arabayı park edip çalılıklara doğru giden dar yoldan yürümeye başladım. Ayaklarımin altında çam iğnelerinin çıtırtısını duyuyordum. Ağaçlar yüzünden ırmağı henüz göremesem

de, alıllar su çalkantılarının şırıltılarıyla konuşuyor gibiydi ve havada damlaların rutubeti hissedilebiliyordu.

İrmağa yaklaştıkça ağaçlar bir kavis çizerek seyrelmeye başladı; sonunda tamamen kaybolup karşıma baş döndürücü, fokur fokur kaynayan bir manzara çıkardı. Düşündüğümde daha uzun süre akıntılara dalıp giderek James Finn ile tekrar buluşunca önümde hangi kapıların açılacağını merak ettim. Benimle ögle yemeği yemeyi kabul etmişti ama ben en ufak bir hazırlık yapmamıştım. Zihinsel olarak dengemin sarsıldığını hissediyordum. Garip bir Amerikalı muhasebeci tarafından hafifçe itilmek, tepe taklak yuvarlanmam anlamına gelebilirdi. Yine de onu dinlemekten başka seçeneğim var mıydı?

Karşı kıyıdaki kayaların üzerinde tek başına bir balıkçı oturuyordu. Ansızın ayağa kalkıp, heyecanla oltasını sarmaya başladı. Misinanın ucunun boş olduğunu görünce tüm neşesi söndü; oltasını tekrar suya atıp oturdu, beklemeye koyuldu.

James kafenin arka taraflarına yakın bir yere oturmuş, bir yandan çay içiyor bir yandan da Kindle'dan bir şey okuyordu. Üstünde, tıpkı ilk karşılaştığımızdaki soğuk ve ruhsuz bir hava vardı.

Beni görünce, “Geldiğine sevindim,” dedi.

Dean burada olsaydı hemen “Hı, hı, tabii, tabii” deme fırsatını kaçırmazdı. Üvey babamı düşünerek hüznlendim; sevgili merhum karısının ocuk kaçırıp kaçırmadığını araştırırken görseydi benim için ne düşünürdü acaba?

Kendime kahve ısmarladım; o anda dünyada isteyeceğim son şey yemek yemek olsa da ikimiz de beceriksiz bir tavırla menülere bakmaya başladık.

“Claire kahve içmeme izin vermiyor,” dedi James. “Karım yani. Kahve içince ne kadar gergin olduğumu bilir. Bu yüzden, ay.”

“Buraya beraber gelmediniz mi?”

“O şu anda evi çekip çeviriyor.”

Menüyü açıp okuyor gibi yaptım; sonra yine kapattım. “Sana baştan söylemem lazım: Burada olmam, sana inandığım anlamına gelmiyor.”

“Anladım.”

“Demek istediğim şu ki, doğum belgemde annemin adı yazıyor. Ayrıca annem Amerikan aksanıyla konuşuyor olsaydı, bunu mutlaka fark ederdim.”

“Yine de buradasın,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, doğum belgelerindeki isimler gibi aksanlar da kolayca taklit edilebilir.”

“Bunu tam olarak niçin yapıyorsun?”

“Sana anlatmıştım,” dedi. “Bence sen—”

“Sammy Went'im, biliyorum. Fakat neden onunla bu kadar ilgileniyorsun? Yani, asıl amacın ne? Ek iş olarak özel dedektiflik mi yapıyorsun?”

“Kendi çapında bir iz sürücü desek daha doğru olur,” dedi. Huzursuz bir şekilde parmaklarıyla masayı dövüyordu. Şu ana dek kendinden gayet emin, ölçülü ve biraz da robotsuydu. Ama şu an tuhaf, sinirli ve azıcık daha *insansı* görünüyordu.

“Anlattığım gibi, Went ailesini tanıyorum. Olay olduğunda Manson'daydım. Sammy'nin kayboluşunu... dert edindim.”

Kahvem geldi.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum.

“Göstereyim,” dedi. Yanındaki koltuktan küçük bir sırt çantası aldı ve içinden bir karton klasör çıkardı. Üzerinde *Kimberly Leamy* yazıyordu.

Klasörü açıp bana bir yüz resmi uzattı; hayalet gibi boş gözlerle ve belli belirsiz tanıdık bir ifadeyle bakan bir yüzdü bu. Bu ne bir fotoğraf ne de bir çizimdi; ikisinin arasında bir şeydi. Bir ressamın elinden çıkma bu üç boyutlu imgede koyu renk saçlı, uzun burunlu, daracık çizilmiş cansız dudaklı bir kadın yüzü vardı. Sayfanın altında şöyle yazıyordu: *Tahmini olarak 25-30 yaşlarına geldiğinde Sammy Went.*

“Robot resim çizen bir polise ücret karşılığı yaptırdım bunu,” dedi James. “Sammy’nin resimlerine ve aile geçmişine bakarak, bugün nasıl görüneceğini tahmin ettiler.”

Resim soyut açıdan bana benziyordu ama bir suç işleseydim ve polis bu resme güvenip beni arıyor olsaydı, Yeni Zelanda’ya kaçmak için rahat rahat zamanım olurdu.

“Bu çizimi bir düzine yüz tanıma programında çalıştırdım ve çevrimiçi milyonlarca resimle karşılaştırdım. Yedi binden fazla sonuç karşıma çıktı. Hepsinin üzerinden tek tek giderek listeyi dokuz yüze indirdim ve her birini araştırdım.”

“Bunu yapmak bir ömür sürer.”

“Annem Eyüp sabrına sahip olduğumu söylerdi,” dedi. “Sonunda o taslak Facebook’ta etiketlendiğin bir fotoğrafla eşleşti ve beni kurs verdiğin yere götürdü. Sana önce bir e-posta atmayı düşündüm ama seninle ilgili içimde bir his vardı. Bir önsezi.”

“Bir önsezinin peşinden gitmek için fazla uzun bir yol,” dedim. “Üstelik bunlar kanıt bile sayılmaz. Kendin söyledin; listende dokuz yüz tane resim varmış. Ayrıca, diyelim ki anlattığın hikâye doğru, nasıl oluyor da ben hiçbir şey hatırlamıyorum?”

“Belki hatırlıyorsundur,” dedi. “İzlerin çürümesi teorisini duymuş muydun?”

“Hayır.”

“Şöyle düşün; zihninde bir anı oluştuğunda, beyin nörokimyasal bir iz yaratır; böylece gerektiğinde o anıyı geri getirebilirsin. Bunu, bilincinden başlayıp zihninin derinliklerine işleyen büyük kırmızı bir ip gibi düşün. Belli bir anıyı hatırlamak istediğinde, o ipi çekersin, gelir.”

Anlattıklarına yardımcı olması için bardağındaki çay poşetinin ipini çekip bırakmıştı. “Aslında basit. Gayet de mantıklı. İzlerin silinmesi teorisine göre bir anı uzun bir süre hiç geri çağrılmadığında iplik zayıflayıp kaybolur ve sonunda...” Çay poşetini yukarı çekip ipini kopardı; poşet bardaktaki sütlü çayın dibine gömüldü. “İplik koptuğunda, o anı, beynini içinde hiçbir yere bağlanmadan boşlukta gezer durur. Kentucky’deki

küçük kız olduğunu hatırlamıyor olabilirsin ama o küçük kız hâlâ zihninin bir yerlerinde duruyor olabilir. Belki sana ulaşmanın yolunu bulmuştur. Belki de bu yüzden buradasın.”

Sammy Went'i, bütün kayıp anıların bulunduğu geniş, simsiyah bir boşluğun ortasında otururken hayal ettim. Beline kırmızı bir ip bağlanmıştı ama ipin öteki ucu boşlukta idi. İpi çekip duruyor ama tıpkı Dight Şelaleleri'ndeki balıkçı gibi her seferinde ucunun boş olduğunu görüyordu.

“Buraya bunun için gelmedim,” dedim.

Başını sallayıp karton klasöre iki kez hafifçe vurdu. “Biliyorum. Buraya kanıt görmeye geldin. Kesin kanıt. Önce bir tuvalete gitmemin sakıncası var mı?”

O gittiğinde karton klasörün üzerinde yazan ismime baktım. Masanın üzerine dikkat çekecek şekilde bırakıp gitmişti. Acaba açıp okumamı mı istemişti? Kesin kanıt içerdiği konusunda doğru söylüyorsa, inkâr artık geçerli bir seçenek olmayabilirdi.

Dosyayı şimdilik görmezden gelerek, onun yerine, Kindle'ını karıştırmaya başladım. Tecrübelerime göre, bir insanın kitaplığı (dijital veya normal) o kitapları oraya koyan kişi hakkında net bir resim çizerdi.

James Finn'in dijital kitap rafındaki kitapların çoğu kurgu-dışı kitaplardı; bazıları tarih, bazıları savaş, çoğu da gerçek suçlarla ilgiliydi. Bazılarını tanıyordum: Ann Rule'dan *Yanımdaki Yabancı*, John Berendt'den *İyi ve Kötünün Bahçesinde bir Geceyarısı* and Truman Capote'den *Soğukkanlılıkla*. Ama bilmediğim bir sürü kitap daha vardı. Bunları siyasi suikastlarla, mafya bağlantılı cinayetlerle, faili meçhullerle, seri katillerle ve ne şaşırtıcıdır ki kaçırılan çocuklarla ilgili kitaplardı.

İşin garibi, tüm bu karanlığı görmek beni rahatlatmıştı. James'in kitaplığı, suça karşı ürkütücü bir merak duyan ve oturduğu yerden dedektiflik yapan sahibine ihanet ediyordu.

Ancak...

Sammy Went'in adını hızla tarayarak, bu adamın da gizli bir suç kitapları yazarı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Garip ve huysuz tavırları bu duruma kesinlikle uyuyordu. Belki de Sammy Went hakkında kitap yazıyordu ve ben de kitabın üçüncü bölümüydüm.

James tuvaletten döndüğünde, yerine oturmadan önce derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

Sırt çantasını açtı. İçinde polis raporları, haritalar ve dosyalar vardı. Çantasını karıştırırken, yer açmak için bir sürü belgeyi dışarı çıkardı. Çıkardığı yığının en üstünde, *Manson ve Çevre İlçelerdeki Cinsel Suçlular* başlığı altında bir sürü isim yazıyordu. İsimlerin yaklaşık üçte birinin üstü çizilmişti; herhalde James onların şüpheli olmadığını varsaymıştı. Diğerlerinin ise ya altı çizilmiş ya da daire içine alınmışlardı.

Bu sırt çantası beni tedirgin ediyordu. Bu sadece bir koltuk dedektifinin merakı olmazdı; bir suç kitabı araştırması gibi de görünmüyordu. Bu, saplantıydı.

Klasörden sade, tek sayfalık bir belge alıp bana uzattı. Sayfanın üst kısmında, altta Me-Genes yazan küçük mavi bir logo vardı.

"Me-Genes de nedir?"

"Melbourne'daki bir genom ve biyoteknoloji şirketi. Onlara DNA gönderiyorsun, küçük bir ücret ödeyince sonuçları alıyorsun. Biraz daha yüksek bir ücret ödersen, sonuçları daha hızlı alıyorsun."

Belgenin büyük bir kısmı üç sütuna ayrılmıştı; başlıklarda *İşaretleyici*, *Örnek A* ve *Örnek B* yazıyordu. Her sütun bir sürü sayı ve harf kombinasyonu içeriyordu ve bunların çoğu birbiriyle eşleşiyordu. Bunu anlamak için genetik bilimleri diplomasına ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Ancak önemli olan ve midemi altüst eden kısım sayfanın sağ alt köşesine kalın ve büyük harflerle yazılı olan kısımdı: *Kardeş uyuşma olasılığı: yüzde 98,4.*

"Sen *Örnek B*'sin," dedi.

Neye baktığımı anlamaya başlar başlamaz her yanıma ateş bastı, vücudum öfkeyle titriyordu.

“Sen... Sen benim DNA’mı mı analize yolladın? Hem nereden buldun da yolladın?”

“Seninle ilk karşılaştığımızda soda içiyordun.”

“Tanrım. Bu yasa dışı!”

“Aslında, değil,” dedi. “Emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden ta buralara geldim.”

Masadan fırladığım gibi kendimi kafenin dışına attım. Kendimi bir kancanın ucundaki solucan gibi hissetmişim; sanki aç bir balığın dişlerinin etime geçmesini beklerken bir ileri bir geri kıvranıyordum.

Caddenin karşısına yürüyüp hışımla arabama girdim ve motoru çalıştırdım. Dikiz aynasından baktığımda James’i gördüm. Dışarı çıkmıştı; ellerini kot pantolonun cebine sokmuş, beni izliyordu. Parlak sarı spor ayakkabıları öğle sonrası griliğinde daha da göze batıyordu. O sırada gök gürlemeye başladı.

“Kahretsin.” Motoru kapattım. Dışarı çıkıp tekrar ona doğru yürüdüm. “A Örneği kimin?”

“Kim, dinle...”

“Burada *A Örneği’nin kardeşi olarak uyumlu yazıyor,*” dedim. “O kim?”

“Karım senin üzerine çok gitmemem için beni uyardı. Seni korkutmak istemiyorum.”

“A Örneği kim?”

“Benim,” dedi, “asıl adım Stuart Went. Ben senin abinim.”

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Manson'un 64 yaşındaki şerifi Chester Ellis masasına oturmuş *Manson Leader* gazetesini okuyordu. Yörenin bu yerel gazete bozuntusunda Traktör Günü'nden önemli anlar, yeni Hıristiyan tarih müzesinin temel atma töreninde çekilen fotoğraflar ve her zamanki gibi Coleman Ayıları'nın karşısında moral bozucu bir hezimete uğrayan Manson Savaşçıları'nın maç özeti yer alıyordu.

Manson'da yine sakin bir gün olacağa benziyordu. Her zamanki sakin yılların sakin aylarından birinde, sakin bir gün.

Her sayfayı ağır ağır çevirerek, ilgisini çekecek manşetler aradı. *Elektrik kesintilerine çare: Yüksek enerji kullanımı azaltmak için yeni proje; Manson atletizm kulübünün yeni binası, Eski ilaçlara yeni bir bakış: Yaşlıların bağımlılığı tanımlarını sağlayacak bilgilendirme oturumları.*

Kişisel ilanlar bölümüne geldi ve ikinci sütunun dibinde kendi ilanını buldu: *Meslek Sahibi. & Hıristiyan değerlerine sahip Atletik Afrikalı-Amerikalı erkek. Arkadaşlık ve/veya ilişki için kadın arıyor.*

Ellis yirmi bir yıl önce karısını beyin kanserinden kaybetmişti fakat yıllarını iki oğlunu yetiştirmeye harcamıştı ve flört, aklına gelecek son şeydi. Artık oğulları büyümüş, birer yetişkin olmuştu; kendi eşleri vardı; Ellis'in ihtiyacı ise ... neydi sahi? Aradığı şey tutkulu bir aşk ilişkisi değildi. Aşk bile aramıyordu

ama tabii işin içinde aşk olursa hiç de fena olmazdı. Sadece hayatını paylaşacağı birini arıyordu.

Elbette bu ilandaki lafların çoğu palavraydı. Fakülteye gittiği dönemde ona atletik denebilirdi belki ama şu anda tüm kasları yağa dönüşmüştü. Gel gelelim “Hristiyan değerler” kısmı yarı yarıya doğruydı. Kişisel ilanlar sayfasını yapan ve cuma günleri *Leader* gazetesinin danışma masasının başında duran Amelia Turner onu bu sözleri eklemeye ikna etmişti.

Ellis elbette Tanrıya inanıyor, çok fazla küfür etmemeye ya da çok fazla nefret etmemeye çalışıyordu ama Manson’daki Hristiyanlık oldukça geniş bir yelpazeye yayılıyordu. Onun durduğu uç, rahat ve muhafazakâr bir şekilde yaşa ve komşunu sev ucuydu. Fakat bu ucun karşısında, İçimizdeki Işık Kilisesi’nin cemaati gibi pek de yakınlaşmak istemediği insanlar vardı.

Bu Pentikostal *grup* (onlara mezhep ya da, Tanrı korusun, *tarikât* dememesi gerektiğini zor yoldan öğrenmişti) zehirli yılanlarla ve akreplerle uğraşarak ibadet ediyordu. Dedikodulara inanılacak olursa, ayrıca striknin* de içiyorlar, farklı dillerde konuşuyorlar ve Cubby’nin Barı’nda viskiyi fazla kaçıran Tom Kirker’e göre kan içip şeytana da tapıyorlardı.

Ellie’nin yardımcılarında biri kapıyı tıklattı. “Rahatsız ettiğim için kusura bakma Şerif. Bir saniyeni alabilir miyim?”

“Gelsene içeri, Beech. Ne haber?”

John Beecher’a *adam* demek için henüz erken sayılırdı. Ellis onun da bir gün adam olacağından emindi ama şu an solgun, neredeyse tüysüz, on dokuz yaşında bir delikanlıydı; ne zaman gergin hissetse —ki bu çok sık olurdu— cildi elma şekeri gibi kıpkırmızı parlardı. “Az önce Jack Went aradı. Went Eczanesi’ndeki adam. Kızı kaybolmuş.”

“Kızı mı kaybolmuş?” Ellis saatine baktı. Öğleden sonraydı; saat dördü birkaç dakika geçiyordu. “Herhalde okuldan eve dönerken bir yere takılıp geç kalmıştır.”

* Striknin: *Nux vomica* ağacından üretilen zehirli madde. Hayvan hakları kuruluşlarının karşı çıkmasına kadar sokak hayvanlarının itlafında kullanılırdı. ç.n.

“Yok, o değil. Küçük olan.” Beecher not defterine baktı. “Sammy Went. İki yaşında. En son iki saat önce görülmüş.”

“Tanrım. Hemen Herm ve Louis’i buraya çağır.”

“Yola çıktılar bile, Şerif. Sen de bilmek istersin diye düşündüm.” Önünde açık duran gazeteye baktı. “İlana cevap veren biri çıkmadı mı daha?”

Ellis *Leader* gazetesini masasının üst çekmecesine tıktırdı. “Şu kitabı nereye koyduğumuzu hatırlıyor musun? Hani olay yeri kılavuz kitabını? Herm ve Louis’in ona ihtiyacı olabilir.”

Beecher hayır anlamında başını salladı.

“Adı ‘olay yeri’ bilmem nesiydi. *Olay Yeri İnceleme* mi yoksa *Olay Yeri Yorumlama* mı, öyle bir şey... Orada kayıp kişilerle ilgili bir bölüm var. Hangi soruların sorulacağını söylüyor; talimatlar, öneriler falan veriyor.”

“Ha, anladım, ‘nasıl yapılır’ kitaplarındaki gibi, değil mi? Ben onu kesin tuvalette gördüm, Şerif.”

Bu doğru olabilirdi.

Ellis’in oğulları yetişkin birer erkek olmuşlardı ama Ellis onların bir zamanlar ne kadar minik ve tehlikelere açık olduğunu hatırlıyordu. Jack ve Molly’nin korkudan aklı çıkmış olmalıydı.

“Düşündüm de, kitabı boş ver. Sen bana sadece Went’lerin adresini ver. Oraya kendim gideceğim.”

Cromdale Sokağı geniş ve yeşilliği bol bir yerdi. Binaların biri hariç hepsi de kolonyal tarzda yapılmış, büyük evlerdi. Aradaki istisna ise dokuz numaraydı: Eckles’ların evi. Ellis oradan geçerken yavaşladı. Daha dün gibi hatırlıyordu: eğik posta kutusu, çitin üstüne asılmış *GİRİLMEZ* tabelası ve bunun gülünçlüğü. Kim, hangi akla hizmet girmeye kalkardı böyle bir eve?

Bahçe bakımlıydı – Eckles’ların en küçük oğlu Travis bahçeyle ilgileniyordu. Fakat ev harabe gibiydi, ucuza inşa edilmişti. Diyelim ki birisi Eckles’ların bahçesine izinsiz girmeye ve her yanı tıkırdayan eski paravan kapıyı tekmeleyip içeri girmeye karar verdi. Bulacağı tek değerli şey, Jeff Eckles’in

küllerini koydukları pirinç vazı veyâ onun ölümüyle ayda bir eve giren maaş çekı olurdu.

Ellis yolun aşağısına doğru sürmeye devam etti.

Yardımcıları ondan önce gelmiş ve aracın tepesindeki polis ışıklarını açık unutmuşlardı. Bu yüzden, gitgide solan ikindi güneşinin altında Jack ve Molly'nin evi bir kırmızı bir maviye boyanıyordu. Ellis aracını Jack'ın üstü açık arabasının yanına çekip ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Verandadaki birisi alçak sesle, "Şerif," dedi. Bu, Emma Went'ti, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Kız kardeşim kayboldu, Şerif. Güneş birkaç saat içinde batacak ve hava soğuyacak ve annem ona kazak giydirip giydirmediğini bile hatırlamıyor."

Ses tonu, on üç yaşındaki bir kıza göre fazla ciddiydi. Puslu bir hali vardı ve zombi gibi hareket ediyordu. Ellis, kızın şoktan böyle davrandığını düşündü.

Kızın omzuna elini koyarak, "Hadi gel, içeride konuşalım," dedi.

Emma, Ellis'i, Molly Went'in büyük kırmızı bir kanepeye yığıldığı oturma odasına götürdü. Dağınık saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, gözleri şişmiş ve yaş içindeydi ama şu anda bile güzel bir kadındı. Kucağında sekiz veya dokuz yaşında tımbul bir çocuk oturuyordu. Molly kollarını oğlana dolamıştı ve iki saniyede bir stres topu gibi çocuğu sıkıyordu. Oğlan rahatsız oluyormuş gibi görünüyordu ama annesinin sıkmaya devam etmesine izin verecek kadar da anlayışlı davranıyordu.

Şerif yardımcıları Herm ve Louis ise ne yapacaklarını bilemez halde öylece kalakalmışlardı. Daha genç ve atletik olan Herm bir aşağı bir yukarı yürüyor; ondan yaşça büyük olan Louis ise olduğu yerde hafifçe sallanıp duruyordu.

"Herm, sokağı araştırmaya başla," diyen Ellis, sesinin emredici bir tonda olmasına gayret etmişti. "Olağandışı bir şey görüp duyan olmuş mu diye herkese sorun. Akıllarına gelen her şeyi söylesinler. Gereksiz detaylar olmasın. İzin verirlerse bahçelerine bakın, izin vermeyenleri bana bildirin. Louis hemen

bir arama-kurtarma ekibi oluştur. Her yere bakmamız lazım; sokaklara, kanalizasyon kanallarına, ormana—”

“Tanrım, orman,” dedi Jack Went. Odanın karşı tarafındaki pencerelerin orada dikiliyordu; dışarı bakmak için beyaz dantel perdeyi çekti. “O kadar uzağa yürüyebileceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Sammy’nin bir yere yürüdüğü *fa*lan yok, Jack” diyen Molly kuağındaki oğlanı o kadar sertçe sıktı ki ocuk kısa, keskin bir nefes verdi. “Biri onu kaçırdı. Biri evimize girip onu *kaçırdı*.”

“Bunu bilmiyoruz, Molly. Lütfen histerik davranma. İhtiyacımız olan en son şey bu. Soğukkanlı olmalıyız. Zaten olsa olsa—”

“*Histerik* mi, Jack? Dalga mı geçiyorsun? Küçük kızımız kayıp.”

Herm ve Louis’i göndermeden önce onları koridora çeken Ellis, “Eckles’ın yerini atlayın. Buradaki içim bitince oraya kendim gideceğim.”

“Tek başına olmaz, gidemezsin” dedi Herm.

“Bir şey olmaz. Hadi gidin şimdi.”

şerif yardımcıları görevlerini yapmak üzere ayrıldılar. Ellis ise dikkatini yeniden Molly ve Jack’e verdi. “Neden kızının kaçırıldığını düşünüyorsun, Molly?”

“Penceresi açıktı. Hem de ardına kadar.”

“Bu bir şey ifade etmez,” dedi Jack. “Sen pencereyi hep açık bırakırsın.”

“Bu sefer açık bırakmamıştım, Jack. Bundan eminim.”

“ocuk odası penceresinden mi söz ediyorsunuz?” diye sordu Ellis.

“Bazen içeriye hava girsin diye açık bırakıyorum. stnde tel *fa*lan yok ama zaten Sammy’nin ulaşamayacağı kadar yük-sekte. Yoksa asla... Neyse, bu sefer pencereyi kapatmıştım. Kapattığımı özellikle hatırlıyorum.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Bir sularında,” dedi Molly. “Gündüzleri geç saatlerde uymasına izin vermem çünkü o zaman da bütün gece uyumuyor ama bugün yaramaz ve huysuzdu; düşündüm ki... Pencereyi kapattım. Pencereyi kapattığımı gayet iyi hatırlıyorum.”

“Pencerenin kilidi var mı?” diye sordu Ellis.

Kadın başını iki yana salladı.

“Mandalı kırık,” diye ekledi Jack. “Bir süredir kırıktı ama onarmak için acele etmedim; ne de olsa ikinci kattaydı ve bilirsin işte. Burası Manson. Hırsız ve soyguncu kaynayan bir yer değil.”

Ellis evet anlamında başını salladı. “Ve onu kontrol etmeye geldiğinde odasında yoktu. Öyle mi, Bayan Went?”

“Ben saat iki buçuk gibi içeri girdim. Yatağı boştu ve pencere ardına kadar açıktı.”

Jack ileri doğru birkaç adım attı. “Bak Şerif, adilik yapmak istemem ama karım o pencereyi hep açık bırakır.”

“Jack yapma, n’olur.”

“Kusura bakma Molly ama öyle. Sen açık unutmuş olsan da o kahrolası pencerenin can alıcı bir ipucu olduğunu söylüyor falan değilim. Unutmayalım ki o pencere ikinci katta; yani Sammy kaçırıldıysa da onu kaçırın dünyanın en uzun boylu adamı olmalı.”

“Hiç merdiven sesi duydun mu, Jack?”

Jack ellerini kaldırdı. “Bak, bence kalkıp aşağı indi ve oradan da dışarı çıktı. Belki, ne bileyim, bir kuş ya da Grace King’in kedisini gördü ve peşinden gidip yolunu kaybetti...”

Molly gözlerini devirdi. Kollarındaki küçük oğlan annesinin kucağına biraz daha sokuldu.

Ellis oğlana gülümsedi. “Peki, senin adın nedir, evlat?”

“Stuart Alexander Went, efendim,” dedi oğlan.

“Biz Stu diyoruz,” dedi Molly.

“Pekala, Stu, küçük kardeşinin nerede saklandığı hakkında bir fikrin var mı? Mahallede oynamayı sevdiği bir yer var mı?”

Stu başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Özür dilerim.”

“Sammy dışarıda oynamaz,” dedi Molly soğuk bir sesle. “Bir kuş ya da Grace King’in kedisini gördüğü için başını alıp gitmiş de değil. Birisi penceresinden odaya girdi ve onu kaçırdı.”

“Okuldan eve kaçta geldin Stu?” diye sordu Ellis.

“Gitmedi ki,” dedi Molly. “Soğuk algınlığı var. Bir iki gün evde kalırsa iyi olur dedim.”

“Bugün tuhaf bir şey gördün mü Stu?” diye sordu Ellis. “Veya duymuş da olabilirsin. Bir ses mesela? Ya da herhangi bir şey?”

Oğlan annesine bakıp başını iki yana salladı. “Günün çoğunda *Zelda* oynadım.”

“*Zelda* nedir?”

“Nintendo oyunlarından biri,” dedi Jack.

Ellis sırtında Emma’nın gözlerini hissetti ama yüzünü ona dönüğünde kız Ellis’in ayaklarına bakmaya başladı.

“Ya sen Emma? Kız kardeşinin nerede olabileceği hakkında fikrin var mı?”

Emma başını hayır anlamında salladı.

“Bugün okuldan eve dönerken sıradışı bir şey fark ettin mi? Herhangi bir şey, ne olursa.”

“Hayır. B-ben sanmıyorum.”

Aslında söyleyecek bir şeyleri varmış gibi duruyordu.

“Emin misin? En ufak ayrıntının bile faydası dokunabilir.”

“Söyledim size. Hiçbir şey görmedim.”

Başını sallayan Ellis Sammy’nin anne ve babasına döndü.

“Odasını görebilir miyim lütfen?”

Sammy’nin yatak odası pastel pembeler ve koyu morlardan oluşan büyümlü bir karmaşaydı. Köşedeki oyuncak sandığı ağzına kadar pelüş hayvan doluydu. Duvarlarda Sammy’nin ailesinin çerçeveli resimleri, bazı çocuksu çizimler, gümüş sim kaplı dev bir “S” harfi ve iki film posterı –*Eyvah Çocuklar Küçüldü* ve *Küçük Denizkızı*— asılıydı.

Yatağın üzerinde de oyuncak vardı: birkaç oyuncak bebek ve birkaç pelüş hayvan daha. Bu karmakarışık, dağınık yatağın üzerinde küçük bir bedenin belli belirsiz dış hatları seçilebiliyordu. Ellis'in midesi yanmaya başladı.

Pencereye gitti. Bir çocuğun sürünerek geçebileceği kadar büyük ama iki yaşında bir çocuğun uzanamayacağı kadar yüksekti. Sammy pervaza tutunmayı başarsa bile kendini yukarı çekemezdi. Ayrıca diğer taraftaki merdiven de üç buçuk metre kadar ötedeydi. Aşağı bahçede küçük bir kızın cansız bedeni yatmadığına göre Sammy'nin pencereden –en azından, kendi başına— çıkmadığı açıktı. “Odaya girdiğinizde pencere açıktı öyle mi?”

“Ardına kadar,” dedi Molly. “Bahçede, pencerenin aşağısında ayak izi ya da merdiven izi var mı diye baktım ama bir şey bulamadım.”

Jack, Molly'ye bir bakış attı.

Ellis sırtını pencereye dayayarak odaya göz gezdirdi; odanın kapısının açıldığı koridora baktı. “Sammy'yi yatırdığınızda bu kapı kapalıydı diyorsunuz.”

“Hayır” dedi Jack. “Kapıyı asla kapatmayız. Sammy'nin boyu kapı koluna yetişmiyor, o yüzden odadayken kapısının kapanmasını sevmez. Değil mi, Molly?”

Molly gözlerini Ellis'ten ayırmadı. “Çok yaramazlık yapıyordu, ben de...”

“Kapıyı mı kapattın?” dedi Jack. “Kapıyı kapatmandan nefret eder.”

“Sen evde yoktun; zaten hiç olmuyorsun.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Eczaneyi aradığımda neredeydin?”

“Bunu sonra konuşalım, olur mu?”

Ellis yine pencereye dönüp dışarı baktı. Durduğu tam bu noktadan Eckles'ların evi çok net görünüyordu. İkinci saatleri, yavaş yavaş yerini akşama bırakıyor, Manson'un üzerine inen karanlık giderek koyulaşıyordu.

Mandal yerine eski püskü uzun bir kordon vardı. Ellis kordonu çözünce bahçe kapısı ürktütcü bir korku filmi gıcirtısıyla hızla açıldı. GİRMEK YASAKTIR tabelası yerinde sallandı. Ellis, bahçenin dibine inşa edilmiş olan Eckles'ların evine doğru başını kaldırdı ve yürümeye başladı.

Ellis bu bahçeden birkaç yıl önce de geçmişti; o zamanlar iki yanında yedi tane silahlı şerif yardımcısı vardı. Ağır saldırı nedeniyle Patrick Eckles'ı tutuklamaya gelmişlerdi. Patrick, Cubby'nin Barı'nda bilardo sopasıyla Roger Albom'un kafasını kırmıştı ve bunun nedenini tam olarak bilen kimse yoktu.

Cızırtıyla açılan veranda ışığı kırık bir perde kapıyı ve tozlu eski bir kanepeyi ortaya çıkardı. Ön kapı açılırken Ellis'in eli temel, ilkel bir içgüdüyle kılıfındaki 45'liğe gitti. Tabancayı çıkarmasına gerek yoktu, sadece tabancasının orada olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Bunu, kapıyı açana da hatırlatmasının bir zararı olmazdı.

Ellis gözlerini kısarak karanlık eve doğru baktı. Dışarı ufak tefek bir kadın çıktı; ışığın altında durdu. Bir elinde bira, diğerinde sigara vardı.

"İyi akşamlar, Bayan Eckles. Size çok kısa bir iki şey sorabilir miyim?"

Dağınık sarı saçlı, maşa gibi kolları ve öne fırlamış şişman bir göbeği olan Ava Eckles dikkat çekici bir kadın değildi. Siyah bir tayt, eski, bol bir pembe tişört giymişti; tişörtte %2 Melek, %98 Yaramaz yazıyordu.

"Eninde sonunda birinin kapımızı çalacağını biliyordum," diyen Ava sigarasından bir nefes çekti. "Adamların kapı kapı dolaşıyor. Uğramadıkları bir burası kaldı."

"Sammy Went ile ilgili bazı sorular sormam gerek. Sokağın aşağısında oturan Jack ile Molly Went'in kızı—onları tanırıyorsunuz, değil mi?"

Ava, cevap olarak sigarasını bahçeye fırlatıp yeni bir tane daha yaktı.

"Sammy kayboldu, Bayan Eckles. Bu öğleden sonra sıra dışı bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

Kadın, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buralarda gördüğüm tek ilginç şey genelde televizyondakiler, Şerif."

“Etrafta daha önce görmediğiniz bir araba veya tanımadığınız insanlar gördünüz mü?”

Kadın sigarasından emencesine bir nefes çekti ve başını iki yana salladı.

“Bütün gün evdeydiniz, öyle mi?”

“Gezecek yeri olan bir kadına mı benziyorum?”

“Peki ya oğlunuz, Travis?”

“Travis’e ne olmuş?”

“Bu öğleden sonra tuhaf bir şey duymuş mu?”

“Ona sorman lazım.”

“Sorayım, o zaman,” dedi Ellis. “Oğlunuz evde mi?”

“Çalışıyor.”

“Hâlâ Clinical Cleaning şirketinde mi?”

“Namusuyla çalışıyor.”

“Sizinle tartışmayacağım.”

Ava ona doğru bir adım attı. Ellis’ten en az yirmi santim kısaydı ama bu kadının sağı solu belli olmazdı; şerif bu yüzden tedirgindi. “Bu aileyi çok seviyorsun, değil mi Şerif?”

“Ben—”

“Küçük bir kız kayboluyor ve sen Eckles’lardan birinin bununla ilgisi olduğunu düşünüyorsun. Bir oğlumu içeri attığın yetmiyor, diğerini de almak istiyorsun, öyle mi?”

“Sokaktaki herkese aynı soruları soruyoruz—”

“Bence bu gecelik bu kadar yeter, Şerif. Buna devam edersen, *kibar bir toplumda* söylenmemesi gereken bir şeyi söylemek zorunda kalacağım.”

“Neymiş o, Bayan Eckles?”

Kadın gülümsedi. Dişleri küçük ve sarıydı. “Mesela, beni en çok neyin rahatsız ettiğini bilmediğimi söyleyebilirim: Kapıyı açtığımda karşımda bir polis görmek mi yoksa bir zenci görmek mi?”

Ellis keskin bir nefes bıraktı. Bunu beklemiyordu. İçinde öfke ve utanç bir volkan gibi içten içe yükselmeye başladı ama bastırdı. “Bir sorum daha var, Bayan Eckles. Oğlunuzun iş için kullandığı minibüs... Aracın içinde merdiven var mı?”

MELBOURNE, AVUSTRALYA

Şimdi

Dean'ın garajının önündeki Jeep'i ile Amy'nin Jazz'ının arkasında park edebileceğim bir boşluk vardı ama acele çıkmam gerekirse diye sokağa park ettim. Hâlâ annemle birlikteyken oturduğu aynı geniş üç yatak odalı evde yaşıyordu. Koyu kırmızılar ve kahverengilere boyalı bir evdi ama bugün yağan puslu yağmur yüzünden her şeyi griye bürünmüştü.

Her pazar gecesi düzenli olarak yediğimiz akşam yemeği için planım – ve ilerlemenin tek yolu— her şeyi masaya koymaktı. Dean'ın Sammy Went konusundan hiç haberi yoktu ve duyacağı şeyler annemle ilgili hatıralarını paramparça edebilirdi. Fakat park yerinden evin kapısına yürürken bunun benim problemim olmadığına karar verdim. Bu olanlarda benim bir suçum yoktu: Bu, benim başıma gelen bir şeydi.

Dean beni ön kapıda büyük bir kucaklamayla karşıladı. Kucaklamayı her zamanki gibi üç saniye uzattı. “Tanrım Kimmy. Amma zayıfsın. Yeterince yiyor musun? İçeri gel, hava çok soğuk.”

Dean uzun boylu ve zayıftı ve doksanlardan kalma dizi filmlerdeki babalar gibi giyinmişti: mavi kotun içine soktuğu beyaz kısa kollu gömlek, beyaz spor ayakkabılar ve kahverengi bir ceket. Hatta ceketinin dirseklerinde yamalar bile vardı. Beni içeriye götürdü. Dean'ın on üç yaşındaki kedisi ve en yakın

arkadaşı Scout beni selamlamak için dışarı çıktı. Bir durum değerlendirmesi yapmak için de çıkmış olabilirdi, söylemesi zor.

Amy, nişanlısı Wayne ve yeğenim Lisa oturma odasında çıtır çıtır yanan bir ateşin etrafına yayılmışlardı. Amy beni görünce neredeyse sıçrarcasına kanepeden kalktı. Hüzünlü bir gülümsemeyle gelip iki omzumu tuttu. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda,” dedim.

“O konuda haber yok mu?”

İrkildim. “Hayır.”

“O konu dediğiniz nedir?” diye sordu Dean. Elinde iki kadeh şarap vardı; birini bana uzattı.

“Hiçbir şey.” Bir yudumda kadehin yarısını içtim. “Selam, Wayne.”

“Merhaba Kimberly.” Amy’nin nişanlısı bu dünyada bana tam adımla seslenen tek kişiydi. Kötü görünümlü bir adam değildi, hatta herhangi bir kişilik emaresi taşısaydı yakışıklı bile sayılabilirdi. Ama o kadar ender ve usulca konuşurdu ki, onu sadece evin bir parçası, Dean’in pazarda görüp aldığı ama henüz koyacak yer bulamadığı bir süs sanırdınız.

Dean kanepeye oturup şarabını yudumladı; kot pantolonunun bacaklarını düzeltti; sonra ateşi karıştırmak için yeniden ayağa kalktı. Dean asla aynı yerde çok uzun süre kalamazdı.

“Ceviz yer misin Kimmy?” diye sordu. “Cevizde kanser hücrelerinin büyümesini engelleyen moleküller var. Senin günde bir kilo ceviz yemeni istiyorum. Şaka yapmıyorum.”

“Bir kilo mu?”

Dean tekrar ortadan kayboldu, dakikalar sonra devasa bir ceviz çuvalıyla geri döndü. Çuvalı uzatıp göz kırptı ve “Çiftçi pazarından,” dedi.

Herkes kanserden korkar ama Dean’in korkusu mantık dışı sınırındaydı. Kanser karısını elinden aldığından beri, sırayla hepimizi almak için beklediğine inandırmıştı kendini. Kansere kendisinin yakalanmasından o kadar korkmuyordu; içkiyi biraz fazla kaçırıyordu, asla itiraf etmese de giysileri ara sıra sigara

kokuyordu. Fakat bu hastalık kızlarından birini daha elinden alır diye ödü kopuyordu.

Izgarayı şöminenin önüne çekip demir bir maşa ile kor halindeki bir kütüğü çevirdi. Kütüğün yarısı parıldayan kızıl küllere gömüldü.

“Baksana Wayne, bir kütük daha getirebilir misin ateşe? Arka taraftaki küçük sandığın içindeler.”

Wayne ayağa kalktı, resmi bir tavırla başını salladı ve odadan çıktı.

“Ee, Kimmy, hayat nasıl gidiyor?” diye sordu Dean.

“Her şey bildiğin gibi,” diye yalan söyledim.

Amy bana endişeli bir bakış attı. Neyse ki, Dean bunu fark edemeyecek kadar şömine ateşine dalmıştı. “Size ne anlatacağım; dün alışveriş merkezindeydim; birisi evcil hayvan resimleri çekiyordu; aklıma sen geldin. Kadın paraya para demiyordu. Tam buraya Scout’ı da getireyim diyordum ki fiyat listesini gördüm, vazgeçtim. Üç baskısı kırk dolar ve çerçeveli bile değil. Buna inanabiliyor musunuz?”

“Kim evcil hayvan resmi falan çekmez,” dedi Amy. “Öyle işleri yeteneksiz fotoğrafçılar yapar.”

“Canım ben de sadece hayvan resimleri çeksin demiyorum. Fotoğraf sanatı ile uğraşırken fazladan para kazanmanın güzel bir yolu olurdu diyorum, o kadar. Beş bin dolara fotoğraf makinesi aldı ama rafta tozlanıyor. Hayatım, keşke Lisa’nın bu kadar çok kola içmesine izin vermesen. Aspartamın büyüyen çocukların vücuduna neler yaptığı konusunda bir fikrin var mı?”

O sırada sehpanın yanında dikilen Lisa, ellerini Wayne’in diyet kolasına batırıyor sonra da yalıyordu. Kocaman gözleriyle yetişkinlere baktı.

Wayne bir kucak dolusu odunla oturma odasına girdi. “Nereye koymamı istersin, Dean?”

“Sence nereye olabilir, Wayne?”

Dean kokusu ve tadı nostaljik bir ton balıklı makarna pişirmişti. Kadehlere biraz daha şarap koyunca hepsini bir dikişte içmek için yine kendimi zor tuttum. Yetişkinlerle masada oturmayı reddeden Lisa oturma odasındaki televizyonun karşısına geçti. Amy ve Wayne karşıma oturdu; Amy kederli gözlerini bana dikmiş, diğeri ise akıllı telefonundan kriket maçlarının skorlarına bakıyordu.

“İssız bir adada yapayalnız mı yoksa en büyük düşmanınızla mı kalmayı tercih ederdiniz?” diye sordu Dean. Hep böyle yapardı. Yemek zamanlarında, “ilginç bir sohbet konusu açmak, masaya biraz felsefe katıp, sıradanlığı aşmak” için sorular sorardı.

Mesela şöyle: “Hayatın bir film olsa adını ne koyardın?” “Sevdiğin birinin hayatını kurtarmak için gerekirse hangi yasayı çiğnerdin?” “Kendinle ilgili en ilginç üç şeyi say ve nedenini söyle.”

Sorusunu nadiren tekrarlar, kendi cevabım iyice düşünüp önceden hazır ederdi. Her nedense ben bu saçmalığı severdim, Amy ise pek hoşlanmazdı. “Aman, baba,” dedi. “Beynimi kullanmam gerektiğinde yemeğin tadını çıkaramıyorum.”

O an aklıma bir anı geldi: Hastanede, ölmek üzere olan hastaların yattığı koğuştaki oturuyorduk; oda sarı bir duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. Etrafta hepimizin sessiz bir anlaşmayla duymazdan geldiği hafif bir kaka kokusu vardı. Amy, sandviç getirmişti; yatağın etrafına dizilmiş, sandviçlerimizi yiyorduk. Dean koridordaki makineden kahve alıp gelmiş ve televizyonu kapatmıştı; zaten kimse seyretmiyordu. Sonra herkese şu soruyu sormuştu: “Gezegendeki herkese ama herkese bir mesaj gönderecek olsanız, ne söylerdiniz?”

“Bu adam her gece böyle,” demişti annem. Sandviçini yemek yerine küçük parçalara ayırıp duruyordu. “Geçen gece kocaman bir pizza sipariş ettik, kutuyu açarken bana sorduğu soruya bak: Hiç ölmeyeceğini bilseydin hayatında neyi değiştirirdin? Lafa bak, ne yapacağım ben bununla?”

Annem, hastalanmadan önce, delici mavi gözleri olan, güçlü, derli toplu bir kadındı. O gece yattığı ümitsizler koğuşunda

gözleri dışında her yeri küçülmüş ve solmuştu. Gözleri ölene kadar masmaviydi.

Acaba bana gerçeği söylemek istemiş miydi? Bu konu, son aylarını daha da zor geçirmesine neden olmuş muydu? Belki de onu öldüren böyle bir sırrı saklamak zorunda kalmasıydı. Belki de böylesine büyük, böylesine kötü bir sırdı onu bu hale—

“Pekâlâ, ben en kötü düşmanımınla mahsur kalmayı seçerdim,” dedi Dean, anım aklımdan uçup gitti. “Çünkü kötü arkadaşlık bile hiç arkadaşsız kalmaktan iyidir. Ayrıca aramız çok kötü giderse, en azından yiyebileceğim birisi olmuş olur.”

Amy masanın karşısından bana baktı. “Çocukken babamın güçlü ve sessiz bir tip olduğu zamanları hatırlıyor musun? Ben o günleri özleyorum.”

“Kötü arkadaşlık demişken, seni neyin var, kızım?” dedi Dean.

Amy bütün gece keyifsizdi. Bütün gece çok az konuşmuştu; konuştuğunda da kısa ve iğneleyici sözler etmişti. Bunu ben yapsam kimse farkına varmazdı ama Amy’nin sıkkın olması büyük bir olaydı.

“Ha, ne dedin? İyiyim, iyiyim,” dedi.

“Bir haftadır hep böyle,” diye mırıldandı Wayne; bu arada hâlâ telefonuna bakıyordu.

Dean dirseklerine yaslanıp öne eğildi ve Amy’yi inceledi. “Neyin var, tatlım?”

Amy bana bir bakış attı; yüzünde hem *anlat* ona hem de *sakın bir şey söyleme* der gibi bir ifade vardı.

“Pekâlâ,” dedi Dean. “Benim harika, düşündürücü ve entelektüel sohbet konularımı boş verin. Havadan sudan konuşalım. Ya da benzin fiyatlarından ve siyasetten.”

“Haydi Esmé Durand’ı konuşalım,” dedi Amy.

“Esmé Durand da kim?” diye soru Dean.

“Liseden arkadaşım Fiona Durand’ı hatırlıyor musun?”

Dean durup biraz düşündü. “Fiona, yatağını ıslatan kız değil miydi?”

“O Michelle’di. Fiona kızıl saçlı olandı: ufak tefek, pek sevimli olan. Annemin cenazesine de gelmişti.”

“Senin balodan sonra geç saatlerde eve gelip Jarlsberg peynirimin dibine darı eken arkadaşın mı?”

“O Natalie’ydi. Her neyse, konu şu. Fiona’nın annesi Esmé şu an bekâr. Kocasını iş yerinden bir kadınla kaçı; adam nişanlanmış mı ne... Kadın bir de adamın patronuymuş, ondan on yaş büyümüş.”

“Tam skandal,” diyen Dean şarap kadehini kafasına dikti.

“Evet, her neyse, kadın şu anda bekâr.”

“Ee?”

“Kadın bekâr ve hoş ve bence ikiniz çok iyi anlaşırsınız.”

“A, anladım, öneri için teşekkürler, Amy ama kızımın bana eş bulmasına ihtiyacım yok.”

“İyi de birinin bunu yapması lazım.”

Bunun üzerine Dean bir an sustu. “Henüz böyle bir ilişki aramıyorum.”

“Dört yıl oldu, baba. Sonsuza kadar yalnız mı kalacaksın?”

Bu kez Amy’nin ses tonu hararetli ve ciddiydi. Dean, tuzaktan kaçmaya çalışan fare gibi görünüyordu. “Ben iyiyim, gerçekten. Tek ihtiyacım... O işler o kadar kolay değil...”

“Annem senin birini bulmanı isterdi.”

“Sabırlı ol, Amy,” dedim. “Adam hazır değilim diyor.”

Amy’nin gözleri kızarmış, sulanmıştı.

“Senin neyin var?” diye sordu Dean; bu kez onun ses tonu ciddileşmişti ve tahminimce birazcık da kızmıştı. “Neden ağlıyorsun?”

“Bir şeyim yok,” diye tersleyip peçetesiyle gözlerini sildi. “Sadece yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Yalnız değilim ki. Sizler varsınız; Lisa var, Scout var.”

Amy daha da çok ağlamaya başladı. Wayne yüzünde şaşkınlık ve korku dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Hayatım...” Dean sandalyesinden kalkmaya davrandı ama Amy elini sallayarak onu durdurdu.

“Ben iyiyim.”

“İyi falan değilsin. Sorun ne? Bir şey mi yaptım? Konuş benimle.”

“Seninle ilgili değil.”

“O halde neyle ilgili?”

Amy, peçeteyi kısa bir an gözlerinden uzaklaştırıp bana baktı. Sonra da küçümseyici, acı dolu, çaresiz bir ifadeyle şöyle dedi: “Lanet olası Sammy Went ile ilgili.”

“Sammy Went mi?”

Amy bana döndü. Dean bana döndü. Wayne bile gözlerini kırparak şaşkınlık içinde bana döndü. Ya şimdi anlatacaktım ya da hiç anlatmayacaktım.

“Sammy Went aslında...” Kendimi toparlamak için bir an durdum. “Bir adam beni görmeye geldi. Bir dedektif.”

“Dur, bir dakika...” Dean anlamaya çalışıyordu. “Polis mi geldi seni görmeye?”

“Polis değil. Adam aslında muhasebeci. Kaybolan birinin vakasını araştırıyor. Eski bir vaka. Ta 1990’da kaybolmuş. Küçük bir kız çocuğu. Kızın adı da—”

Dean’ın yüzünün gerilip sarardığını görünce donakaldım. Peçetesini o kadar korkunç bir şiddetle sıkıyordu ki elinin eklemleri bembeyaz olmuştu. O an fark ettiğim netlikle ben de sarsıldım. Dean biliyordu.

Belli ki bu ismi daha önce duymuştu. Belki bir süredir duymuyordu, hatta yıllardır duymuyordu ama tüm bu zaman boyunca hep tekrar duymayı beklemişti. Annem ona anlatmıştı. Ona anlatmış ve bana anlatmamıştı.

Bu yeni bilgi mideme balyoz gibi indi; bir an, yarı sindirilmiş makarnamı *Şeytan* filmindeki gibi yemek odasına püskürteceğimi sandım. Ama onun yerine öne doğru eğilip masaya yaslanmış halde kaldım.

Dean peçetesini fırlatıp masadan fırladı. “Hayır,” dedim. “Bana yaklaşma.”

Amy önce bana, sonra Dean’e baktı. Sonra tekrar bana döndü. “Kim...”

Başım dönüyordu. Kendimi toparlamak amacıyla yarısı dolu kadehimi masadan alıp kafama diktim. Dizlerim çözülmeğe başladı. Wayne tutmasa, düşüp bayılıyordum. O kadar insanın arasında Wayne... kolunu hızla koltuk altına sokup beni dik tutmayı başarmıştı.

“Ne kadarını biliyorsun?” diye sordum Dean’e.

Amy sanki dünyanın en hüzünlü pinpon maçını izliyormuş gibi bir ona bir bana bakmaya devam ediyordu. “Sen neden söz ediyorsun, Kim? Adamın bir şey bildiği yok —”

“Sakin ol, Kim, lütfen,” dedi Dean. “Şu an hepimizin sakın olması lazım; konuşuruz.”

“Ne kadar zamandır?”

Fakat ona cevap verme şansı tanımadım. Şu an kusacağım-dan yüzde yüz emindim. Masadan fırlayıp banyoya koştum.

Tuvaletin önünde diz çöküp Dean’in yaptığı makarnadan arta kalanlara bakarken, acaba bu, Leamy ailesi olarak son pazar yemeğimiz mi diye düşündüm. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ansızın gelen yeni bir baş dönmesi beni yine banyonun fayanslarına doğru indirdi. O sırada birisi banyo kapısını çaldı. Gelen Dean’di.

“İçeri geliyorum, tamam mı?”

O an yeniden gelen kusma dürtüsü, ona hayır deme dürtüsünden daha kuvvetliydi. Birkaç saniye sonra sırtımda Dean’in koca elini hissettim.

“Al, iç bunu.” Elime bir bardak kola verdi. Bir yudum alıp ona geri verdim. Başım zonklamaya başladı.

Dean arkasını duvara yaslayıp yanıma oturmak için kendini aşağı kaydırıldı. “Annen hastalandığında tek konuştuğumuz şey, kanseri nasıl yeneceğimizdi. Yenemeyeceğimizi anladığımızda

da ondan sonra neler olacağını konuşmaya başladık,” dedi. Tuvalet kâğıdı rulosunu birkaç kez çekerek ağzımı sildim, sonra da sifonu çektim.

“Anlaman lazım, Kimmy – bu elbette korkunç bir şey – ama ben de onunla ölmek istedim ve bunu ona da söyledim. Bana, yaşayabildiğim kadar uzun yaşamaya çalışmam ve karısı öldükten birkaç ay sonra üzüntüden ölen adamlardan biri olmamam için söz verdirtti. Buna çok önem veriyordu. Neden biliyor musun?”

“Bizim için,” diye fısıldadım. “Amy ve bana bakacak biri olduğundan emin olmak istiyordu.”

“Bingo. İsteddiği tek şey kızlarının güvende, sağlıklı ve mutlu olmasıydı. Son günlerinde bakımevi personeli ilaç dozlarını yavaş yavaş artırırken hepimiz duvardaki yazıyı görmüştük. O zaman konuştuk...”

“Sammy Went yazıyordu, değil mi?”

“Bana söz verdirtti, Kimmy. Bu sırrın onunla birlikte gömülmesini istedi.”

Gözlerine yaşlar doldu; bir an için içimdeki öfke de silinip gitti. Onun ağladığını, daha önce sadece köpeğim Shadow’un öldüğü gün görmüştüm. Adını koyarken, Enid Blyton’un en sevdiğim kitabı olan Shadow the Sheepdog’daki köpekten esinlenmiştim. Shadow kocaman yüreği olan bir hayvandı. Veteriner yapabileceğimiz en iyi şeyin, onu uyutmak olduğunu söylemişti. Onu son kez eski Datsun’a bindirme görevi Dean’e düşmüştü. Elinde boş bir tasmayla eve döndüğünde yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Bir dakika kadar sessizce oturduk. Banyonun donuk yeşil fayanslarını izlemeye başladım. Derzler gri ve dolgundu. Dean’i, dizleri üzerine çömelmiş, o karoları tek tek döşerken hayal ettim. Annem kim bilir kaç kez ona sandviç getirip, öğle yemeği için ara vermesini söylemiştir.

“Geçmişti düşündüğümde ne görüyorum biliyor musun?” dedi. “Uçsuz bucaksız, derin bir okyanus. Her balığın birer hatıra olduğunu düşün. Sığ yerlerde dolaşırken istesem elimi içeri sokarak bir tanesini tutup çıkartabilirim. O hatırayı ellerimde

tutup ona bakabilir sonra da suya geri atıp yüze yüze uzaklaşmasını izleyebilirim.”

Banyo duvarına dikti gözlerini; gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Fakat ne kadar derine gidersen, o kadar karanlıklaşır sular. Artık ayaklarını göremez olursun. Balıkları da göremezsin ama etrafında yüzdüklerini, bacaklarına değdiklerini hissedersin. O balıklar oraya, derinliklere aittir. Onlar... köpekbalığıdır, Kimmy. Köpekbalıkları ve canavarlar. Onları orada kendi başlarına bırakman gerek. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Hiçbir şey söylemeden bir kez daha ayaklarımın üzerinde doğruldum ve dengede durabildiğimi görünce rahatladım. Dean’ın uzun bacaklarının üzerinden geçip onu arkamda, banyo zemininde oturur halde bıraktım. Kapıyı arkamdan kapatıp aşağı indim ve gecenin soğukunda yürümeye başladım.

Sen doğru okyanusa, dedim kendime.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

“Sammy... Sammy... Sammy!”

Yüzlerce kişi bu adı bağıırıyordu. Gönüllülerden oluşan arama ekibi, beton kanaldan ormana kadar, yangın önleme şeridine kadar inen bölgede zikzak şeklinde ilerliyordu. Üç adım arayla yere bakarak ağır ağır yürüyor, çalılıarın altına bakarken *Sammy* diye sesleniyorlardı.

“*Sammy! Sammy!*”

Her on iki arayıcıdan biri polisti. Travis, Manson’da o kadar çok polis olmadığını biliyordu (zaten bir Eckles olarak bu tür şeyleri bilmesi gerekiyordu); o nedenle Coleman veya Redwater’den da buraya devriye görevlilerinin getirildiğini tahmin etti.

Su kıyısının orası daha hareketliydi. Arama grubundaki Travis kısa bir mola vererek gölün yukarısındaki gözetleme noktasına geçti. Suda yedi tekne ve yediden fazla dalgıç saydı. Her dalgıç, arkasından küçük, renkli bir şamandıra çekiyordu.

Ormanı tarayan arama grubundakiler küçük kızı bulmak için ne kadar dua ediyorsa, sudaki dalgıçlar da bulmamak için o kadar dua ediyordur diye düşündü Travis.

Aklına tüyler ürpertici bir düşünce geldi: O küçük kız ölmüştü.

Gölden kızın minik bedenini çıkarırlarsa Jack perişan olurdu; tabii Travis de.

Arama grubuna katılmak iyi bir bahane olmuştı. Görünüşe bakılırsa kasabanın yarısı yardıma gelmişti. Fakat Travis'in tek bir amacı vardı: Jack'i görmek istiyordu. Eczane kapalıydı, uzun bir süre açılacağını da düşünmüyordu; cesaret edip evi de arayamazdı. En olağan koşullarda bile Jack'i evden arayıp karısına yakalanma riskini göze almayı hayal edemezdi. Hele böyle bir zamanda asla.

Arama grubunun yukarıdaki kısmına gidip tanıdık birileri var mı diye baktı. Neredeyse öğlen olmuştı ama geceleyin ür-kütücü bir sis çökmüştü ve dağılmak bilmiyordu.

Travis, Canning Gas & Go benzin istasyonunda çalışan, elma biçimli Fran Hapscomb'u gördü. Travis haftada bir Can-ning'e gidip minibüsüne benzin alırdı; güzel bir sohbete hazır Fran da hep orada olurdu. Fran Travis'in bir Eckles olduğunu herkes kadar iyi biliyordu ama onun iyilerden biri olduğuna ina-nıyordu. Bu da elbette Travis'in ağabeyinin, annesinin ve ku-zenlerinin çoğunun kötü insanlar olduğunu düşündüğü anla-mına geliyordu ama, ne yapalım, o da insandı.

Travis kadına el salladı. Kadın da el sallayıp gülümsedi. Sonra orman tabanında iki yaşında küçük bir kızı aramakta olduklarını hatırladı ve yüzüne, duruma daha uygun, endişeli bir ifade yerleştirdi.

"Merhaba Travis," derken yüzündeki ifadeye uygun kederli bir ses tonu kullandı. "Çok üzücü, değil mi? Şehirlerde böyle şeyler olduğunu duyuyoruz ama Manson'da nasıl olur..." Başını iki yana sallayarak ormana baktı; her ikisi de Sammy diye ba-ğırان insanları duyabiliyordu.

Travis ona, "Jack'i gördün mü?" diye sordu.

"Jack mi? Hırdavatçıdaki Jack Listi mi?? Adamcağız o sa-kat bacağıyla buraları arşınlayamaz; yoksa o da yardıma ge-lirdi mutlaka. Bacağındaki sorunun eskiden futbolda sakatlan-dığı için olduğunu söylüyor ama bence o gut hastası. Sen bana sor; haftada iki kasa Rolling Rock bira gidiyor adama. Çiftlikte bir tek o yaşıyor. O halde ya inekleri birayla besliyor ya da—"

"Jack Listi değil, Jack Went. Sammy'nin babası."

Yanakları al al oldu. “Ha, tabii Jack Went. Saatler önce gölün kıyısındaki park yerinde gönüllülere erzak, malzeme falan dağıtıyordu. Bana da bunu verdi.” Travis’e doğru bir şişe su uzattı, sonra da gizli bir hazineymiş gibi koynuna yapıştırdı. “Jack Went’i nereden tanıyorsun sen?” Travis kadının sesinde hafif bir şüphe olduğunu düşündü.

“Tanımıyorum,” dedi. “Şey, aslında tanıyorum. Jack, bizim komşumuz.” *Çıkar ilişkisi olan komşularız* diye içinden geçirirken, dudaklarının hafifçe kıvrılarak gülümsediğini hissetti.

Fran o anda hatırladı. “Sen Sammy’nin kaçırıldığı sokakta oturuyordun, değil mi? Bir şey gördün mü? Olaydan sonra oralar sirke dönmüş olmalı.” Öne doğru eğilip, içeriden bilgi almak üzere biri gibi dinlemeye hazırlandı.

“Pam Grady diye biri var, Went’lerin hemen ilerisinde oturuyor,” diyen Travis, sesini abartılı bir şekilde alçalttı. “Öğleden sonra, koyu renkli bir sedan içinde uzun boylu, sarışın bir adam gördüğünü söyledi. Jack ve Molly’nin evinin önüne park etmiş öylece evi izliyormuş.”

“Aman Tanrım.”

“Pam, adamın koyu renkli gözlük taktığını söylüyor ve tuhaf olan da, küçük bir kızı kaçırarak birine benzemiyormuş. Hatta pahalı bir takım elbise bile giyiyormuş.”

“Takım elbise mi?”

‘Pam diyor ki – bak bu aramızda kalsın, kimseye söyleme– Pam adamın devlet görevlisi olduğunu düşünüyor.”

“Olamaz!”

Travis başını sallayarak, işaret parmağıyla burnunun ucuna dokundu.

Elbette Fran’le dalga geçiyordu ama teknik açıdan ona anlattığı her şey doğrudu. Pam Grady gerçekten de Sammy’nin kaybolduğu gün Jack’lerin evinin karşısında koyu renkli bir sedanda oturan uzun boylu sarışın bir adam gördüğünü iddia etmişti. Fakat Pam Grady aynı zamanda aya ayak basma hikayesinin yalan olduğunu, George Bush’un arkalarından beyaz

dumanlar saçan uçaklarla gizlice Manson'a kimyasal toz atıp zehirlediğini de iddia ediyordu. Ayrıca, madem adam arabada oturuyordu; Pam onun uzun boylu olduğunu nasıl anlamış olabilirdi ki?

Yine de Fran, adeta Travis ona muhteşem bir hediye vermiş gibi davranıyordu. Travis artık bütün gün onun bu dedikodu parçasına yapışıp oyalanacağını hissediyordu. Fran'e hoşça kal deyip aşağı inen patikaya saparak arama alanından uzaklaştı. Islak ve çamurlu patika üstünden geçen birçok insanın ayak iziyle doluydu.

'Sammy ... Sammy ... Sammy!' Yukarıdaki arama hatlarında sürekli Sammy diye bağırان insanların sesi duyuluyordu. Travis, düne kadar ancak bir iki kişinin kızın varlığından haberdar olduğunu düşündü.

'Sammy ... Sammy!'

Yürürken bir kütüğün arkasından minik, kanlı bir elin uzandığını ya da kocaman gözleri açık kalmış bir cesedin ona baktığını görmeyi hayal etti.

Kabus sebebi, diye düşündü; sonra da aklından şu geçti: Tanrım, ne olur, onu bulan kişi ben olmayayım.

Cesedi Travis Eckles bulacak olsa... Aman aman, Fran Hapcomb bunu amma malzeme yapardı.

Demek ki iyilerden biri değilmiş, derdi kadın. Üstelik böyle düşünen sadece o olmazdı. O an Manson Leader'da şu manşeti görür gibi oldu: Cesedi Genç Eckles Buldu... Şaşırtıcı mı?

Otoparkın kuzey ucunda seyyar bir çalışma bölümü kurulmuştu. Üzerinde kocaman beyaz harflerle *Church of the Light Within (İçimizdeki Işık Kilisesi)* yazılı gümüş renkli bir karavan park etmişti; T harflerinin hepsi haç şeklinde yazılmıştı. Travis, bu tiplerin yardım etmek için Jack'in iznini aldıklarından kuşkuluydu.

Karavanın yanına büyükçe bir çadır kurulmuştu; altında uzun kollu giysiler giymiş birkaç tane tarikatçı, katlanır masanın etrafında dolanıp bir şeyler yapıyordu. Masanın üzerinde üç

sıra su şişeleri, atıştırılmalık paket büyüklüğünde patates cipleri, on-on beş tane PB&J sandviçi (tek tek sarılmış) ve her birinde Sammy Went'in fotoğrafının basılı bir yığın fotokopi vardı.

Sammy fotoğrafta beyazlar içinde bir melek gibi görünüyordu. Gözleri tıpkı Jack'inkiler gibiydi: Minik gezegenler gibi derin ve masmavi.

Her sayfanın altında fotokopici Copy Hut'ın küçük mavi-yeşil logosu vardı. Hiç kuşkusuz Jerry Lawson logoyu basmak için onlara indirim uygulamıştı. Travis alaycı bir tavırla reklamın iyisi kötüsü olmaz diye düşündü. Bir yandan alaycı davranırken, bir yandan da gönüllülere Sammy'nin fotoğraflarını dağıtma fikrinin korkunç derecede gereksiz olduğunu düşünüyordu. Ortada sadece bir tane kayıp çocuk yok muydu? Gönüllülerden birinin, düşmüş bir ağaç dalını kenara çekip altında titreyen küçük bir kız çocuğu bulduğunu hayal etti. Gönüllü daha sonra Copy Hut kağıdına basılan Sammy'nin fotoğrafını orman zemininde bulduğu küçük kızla karşılaştıracak ve şöyle mi diyecekti: *Ha, bu değilmiş, yanlış alarm.*

Çadırın altındaki gruptan ayrılan fare kılıklı bir kadın Travis'e doğru yürüdü. Bir elinde bir şişe su, diğerinde plastik kutuda sandviç vardı. Travis kadının adının Becky Creech olduğunu hatırladı. Ağabeyi İçimizdeki Işık Kilisesinin başkanıydı.

“Merhaba,” dedi. “Sen Travis Eckles’sın, değil mi?”

Becky'nin ayak bileğine kadar inen soluk mavi eteği Travis'in dikkatini o kadar dağıtmıştı ki kadının onu nasıl tanıdığını merak etmedi bile. Üzerine geçirdiği çuvaldan pek bir şey anlaşılmasa da bir tarikatçıya göre çirkin sayılmazdı. Saçları bir çift mükemmel kulağın (kadın veya erkek, Travis'in kulaklara özel bir merakı vardı) arkasında toplanmıştı. Gülümsemesi biraz zorlama gibiydi:

“Yapacak bir şey arıyorsanız, sandviç hazırlayacak birine ihtiyacımız var,” dedi. “Birazdan öğle yemeği arası verecekler; yerlerini kaybetmeden devam edebilirlerse çok iyi olacak.”

Sandviç kutusunun kapağını kaldırıncaya Travis kadının başparmağı ile işaret parmağı arasında küçük, pis bir yara olduğunu

fark etti. Yılan ısırtığı. İçimizdeki Işıkçılar, kilise yerleşkesinde çingiraklı yılanlarla falan uğraşıyorlardı. Manson sokaklarında bu yobazlardan birini gördüğünüzde bir yerlerinde en az bir iki yılan ısırtığı olduğuna bahse girseniz kesin kazanırdınız.

“Orada her şey yolunda mı?” diye bağırان bir erkek sesi duyuldu. Rahip Dale Creech karavandan çıkmış, onlara doğru yürüyordu. Dale uzun boylu yakışıklı bir adamdı; çarpıcı bir çenesi, gür siyah saçları vardı. Travis adamın kaçık olduğundan emindi —bu yobazların hepsi kaçıktı—ama Dale’in gülümsemeindeki bir şey ona kendini iyi hissettirmişti.

“Travis Eckles,” dedi Becky. “Bu benim abim, Dale.”

El sıkıştılar. Dale’in elleri yumuşaktı.

“Tanıştığımıza sevindim, Bay Eckles,” dedi Dale. “Keşke daha iyi koşullarda tanışsaydık. Tanrı o küçük kıızı bulmamıza yardım etsin.”

“Amin” dedi Becky. Arama ekibi gönüllüleri ve kenarda kalan bu tipler (Travis bu iki grubun birbirini dışlayıp dışlamadığını merak ediyordu) küçük gruplar halinde park yerinde kümelendiler; yüzlerinde ciddi bir ifadeyle fısıldaşıyorlardı. Travis onların arasında Jack’i görmeyi umdu ama umudu boşa çıktı. Fakat sonra Jack’in üstü açık kırmızı arabasının göl kenarına park edildiğini fark etti. Arabaya doğru yürüdü. Jack arabanın üstünü açık unutmuştu; dokuz yaşındaki oğlu Stuart arka koltukta oturmuş, Game Boy oynuyordu.

“Merhaba Stuart,” dedi Travis.

Oğlan üzgün, duygulu gözlerle Travis’e bakınca o tüyler ürpertici düşünce geri döndü: *Bu çocuğun küçük kız kardeşi öldü.*

“Ben Travis; sizin sokağın yukarisından. Beni hatırladın mı?”

Oğlan evet anlamında başını salladı. “Herkes kız kardeşimi arıyor,” dedi.

“Evet.”

“Ben de yardım etmek istedim ama babam sen daha çok küçüksün, dedi.”

“Baban akıllı bir adam,” dedi Travis.

“Travis?” Jack göl tarafından ona doğru ilerledi.

Berbat görünüyordu. Yüzü çökmüş, rengi ruhsarı atmıştı. İmkânsızdı ama son yirmi dört saatte on kilo vermiş gibi görünüyordu. Sarı gömleği yanlış iliklenmişti; aradaki boşluk Travis’e sarkık bir ağzı anımsattı.

“Selam Jack, Tanrım,” dedi Travis.

Ona uzanıp öpmemek için kendini zor tutuyordu; etraf insan doluydu, kahretsin. Başını kucağına koyup okşamak, her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu.

Jack, “Burada ne işin var?” dedi.

“Seni merak ettim.”

Jack, dikkatini yeniden Game Boy’a vermiş olan Stuart’a baktı. Sonra elini saçlarında gezdirip iç çekti. “Evine dön, Travis.”

“Yardım etmek istiyorum.”

“Buradan giderek yardım edebilirsin.”

“Seni daha sonra görebilir miyim? Sadece konuşuruz. Sen ne istersen.”

Travis uzanıp Jack’in koluna dokundu. O sırada, *Manson Leader*’da haber yazan Kathryn Goodman onlara doğru baktı. Kadın bir grup gönüllü ile konuşup isimleri ve anlatılanları not alıyordu. Kurşun kalemini çiğnerken bakışlarını Jack’ten Travis’e, sonra yine Jack’e çevirdi.

Travis o anda bir manşet daha düşündü: *Genç Eckles ile Kayıp Kızın Babası Arasında Ateşli Aşk İlişkisi*.

Jack silkinip kolunu kurtardı ve bir adım geri çekildi. “Benim dönmem lazım.”

Travis Kathryn’in olduğu yere baktı; kadın gönüllülere dönmüştü. “Burada kalıp sana destek olmak istiyorum, Jack.”

Jack irkilip oğluna dönerken, Travis’e git anlamında bir el hareketi yaptı. “Stu, gel bir şeyler ye oğlum.”

Jack Stuart’ın arabadan çıkmasına yardım etti ve baba oğul tek bir söz etmeden yürüyüp uzaklaştılar.

Travis gölün girişinin dışındaki karayolunun kenarına park ettiği minibüsüne döndüğünde sis dağılmaya başlamıştı. Yine de arama koşulları iyileşmiş değildi. Ufukta gri fırtına bulutları toplanıyordu; sis yakında öğleden sonra sağanak yağışla yer değiştirecekti.

Travis minibüse vardığında, Şerif Chester Ellis'i, yüzünü arka cama bastırmış ve daha iyi görmek için ellerini gözlerinin çevresinde kapatmış halde buldu. Orada temizlik ekipmanı dışında görülecek bir şey olmasa da, Travis yine de tedirgin oldu. Polisler onun üzerinde her zaman böyle bir etkiye sahipti. Öte yandan Travis, yasalara en saygılı vatandaşın bile Manson şerifinin —şerif yardımcısı ya da devriye gezen bir polis değil, *şerifin ta kendisinin*— gelip özel eşyalarına gizlice göz attığını görse, dehşete kapılacağını düşündü.

Yeterince yaklaşıncı, “Yardımcı olabilir miyim Şerif?” dedi Travis.

Şaşırın Ellis arkasına döndü. “Travis,” dedi. “Travis. Merhaba.”

“Anlaşılan Dyson Cyclonic Vakum Ünitesine özel bir hayranlığınız var. Bana sorarsanız, eski SuckDuck kadar iyi değil. Bu alet aslında bir robot. “

“Ee, şey...”

“Yoksa Lager Max Boru Temizleyiciye mi bakıyordunuz? Optimize edilmiş bir hidro mekanik başlığı var. Optimize edilmiş hidro-mekanik başlığının ne olduğunu tam olarak bilmesem de, tıkanıklığını açamayacağı bir kanalla hiç karşılaşmadım. Yine de arka pencereden gözetlediğinizde çok net görememiş olabilirsiniz. Açayım da daha rahat görün.” Yan tarafa geçip kapıyı kaydırarak açtı.

Saklayacak hiçbir şeyim yok, yaşlı kurt, diye düşündü ama bir anda Sammy Went'in cesedinin kapıdan yuvarlanıp yola düşeceği o korkunç anı hayal etti. Neyse ki, minibüsün zemininin teçhizat (hortumlar, başlıklar, süpürge parçaları ve kimyasallar) ile darmadağın olduğunu ama ortada ceset falan olmadığını gördü.

Ellis'in afallayan yüzü ciddiydi. "Kusura bakma evlat. Sana nırım fazla meraklı davrandım."

Travis, "Sorun değil Şerif," dedi. "Ben alışığım. Ayrıca Manson'da her şeyin şu anda çok gergin olduğunu biliyorum."

"Hafif kalır," dedi Ellis. "Annen evinize geldiğimi söyledi mi?"

Travis evet anlamında başını salladı. "Sizi çok sıcak karşılamamış gibi geldi bana."

Ellis omuzlarını silkti. "Bana da öyle geldi."

"Şerif, kabalık falan gibi olmasın ama neden minibüsümün yanında bekliyordunuz?"

"Minibüsü gördüğümde karakola geri dönüyordum, eğer buradaysan biraz laflayalım dedim." Manson Şerif Departmanı üniforması olan köpek boku rengindeki pantolonunu yukarı çekti ve derin bir nefes aldı. Düşünceli bir nefesti bu. "Sormak istediğim birkaç soru var ve en iyisi aklına geldiği an sormaktır, değil mi?"

"Sammy Went ile mi ilgili?"

Başını tek bir kez salladı. "Evet evlat, korkarım öyle. Tetkikat ne demek biliyor musun, Travis?"

Omuzlarını silkti.

"Böyle bir olay olduğunda, genellikle polis bilgi aramak için kapı kapı dolaşır. Bazen bunun yardımı olur. Belki birisi garip bir şey görmüştür veya bir çılgılık duymuştur ya da onun gibi bir şey. Beni anlıyor musun?"

Travis, başıyla evet dedi.

"Sammy'nin kaybolduğu gece, yardımcılara mahallenizi incelettirdim. Birinin olağandışı bir şey fark edip etmediğini sordular ve birkaçı —aslında çoğu— senin isminden bahsetti."

Travis, *aman ne şaşırdık, ne şaşırdık*, diye düşündü. *Manson'da kötü bir şey olursa ilk suçlanan bir Eckles'tır.*

"Went'lerin evinin önünde çok dolaştığına dair haberler aldık," diye devam etti Ellis. "Günün her saatinde gördük," dedi

insanlar. “Gece geç saatlerde pencerelerden içeri baktığını söylediler. *Pusuya* yattığını söylediler. “

“*Pusuya* mı yatmışım?” Travis’in ağzı aniden kuruyuverdi. Elbette her saat Went’lerin evinin önünden geçmişti; tabii ki de *pusuya* yatmıştı. Ama bunun Sammy ile pek ilgisi yoktu. Tamamen babası ile ilgiliydi. “Duymuşsunuzdur, Pam Grady sokağın karşısına park etmiş koyu renkli bir sedan içinde uzun boylu sarışın bir adam görmüş...”

Ellis, elini kaldırarak Travis’i susturdu. “Sana karşı samimi olacağım, evlat. Komşularınızın sizin hakkınızda söylediklerine, Pam Grady’nin siyah giymiş adam teorisine önem verdiğim kadar önem veriyorum, yani hiç. Gerçek şu ki, insanlar birilerini suçlamakta çok hızlı davranırlar. Hatta şöyle söyleyeyim: Suçlayacak birini bulmaya ihtiyaç duyarlar. Ayrıca eğer bu kişi sizin aileden biri çıkarsa, bayağı rahatlayacaklar.”

“Evet” dedi Travis. “Ben de fark ettim.”

“İşin püf noktası ne, biliyor musun: Ne kadar olası görünmese de her ipucuyu takip etmeseydim işimi yapmazdım. Bu yüzden işte buradayım ve soruyorum: Salı öğleden sonra bir ile iki buçuk arasında, Sammy kaybolduğunda neredeydin?”

Sammy’nin babasının aletini yalıyordum, diye aklından geçirdi Travis. “Çalışıyordum,” dedi.

Ellis, Travis’in cevabını cep boyutunda bir not defterine not etti. “Temizlik, değil mi? Peki neredeydi iş?”

“Çalıştığım şirket Manson’un her yerinden iş alıyor.”

“Salı günü neredeydin?”

“Salıları Manson Business Park’ta olurum,” dedi Travis.

“Hangi iş için?”

“Klinik Temizliğin oradaki birçok şirketle sözleşmesi var.”

“Salı günü hangisini temizliyordun?”

“İh...”

“Şirketiniz kesin kayıt tutuyordur, değil mi? Hatırlamakta sorun yaşıyorsan onlara sorup kontrol edebilirim.”

“Hayır,” dedi Travis. “Miller & A’daydım.”

“Miller & A mı?”

“Miller & Associates. Bir muhasebe firması.”

“Ve bir buçuk ile iki arasında oradaydın. Harika. Onları arayacağım.”

“Bir dakika, bir dakika, özür dilerim, bir buçuk ile iki arasında çıkmıştım.”

“Nereye?”

“Öğle yemeğine.”

“Yemeğini evden mi getirmiştin yoksa dışarıda mı yemiştin?”

“Hatırlayamıyorum.”

“Hatırlayamıyor musun?”

Travis boğazındaki görünmez bir tıkanıklığı yuttu. Ellis bir kez daha pantolonunu yukarı çekip, “Dediğim gibi, sadece işimi yapıyorum,” dedi.

“Sanırım bir hamburger aldım.”

“Nereden?”

“Hı?”

“Hamburgeri nereden almıştın?”

“... Wendy’s.”

“Wendy’s. Tamam. Doğrulamak için oraya uğrayacağım. Gitmişken kendime de bir Frosty alırım.” Not defterine bir şeyler karalayıp sonra başını kaldırdı. “Peki bu morluk kimin eseri?”

Travis’in jetonunun düşmesi biraz zaman aldı. “Ha, gözümdeki morluk mu? Önemli değil. Kapıya çarptım. Aptalca, biliyorum.”

Ellis uzun uzun Travis’e baktı. En azından Travis onun uzun uzun baktığını hissetti. Sonunda not defterini kapatıp göğüs cebine koydu. “Hepsi buydu, evlat. İş birliğin için teşekkürler.”

“Evet. Tabii. Ne zaman isterseniz. O halde, gidebilir miyim?”

“Elbette. Neden gidemeyesin ki?”

Travis bunun üzerine yan kapıyı kapatıp minibüsüne oturdu ve saygılı, yasalara uygun bir hızla karayoluna çıktı.

Travis'in annesi kanepede televizyon seyrediyordu, henüz kendinden geçmemişti ama geçmek üzereydi. Saat öğleden sonra neredeyse iki olmuştu ve panjurlar çoktan indirilmişti. Travis onları açmaya yeltenmedi. Burası karanlık kalması gereken türden bir evdi.

"Ne var ne yok tatlım?" diye sordu annesi.

Travis, annesinin, sarhoşluğun daha ilk aşamalarında olduğunu fark edince şaşırdı. Genelde büyüleyici, eğlenceyi seven Ava Eckles saat ikiyi bulmadan sarhoş olur, yerine üzgün, pişman Ava Eckles gelirdi: *Nasıl olur da babanız bizi böyle terk edip gider* diye sızlanan bir Ava Eckles'a dönüşürdü. Sanki ölürken Travis'in babasının, John Lennon'un sırtından vurulmasından daha fazla seçeneği varmış gibi.

"Merhaba anne."

"Buldular mı kızı?"

"Ha?"

"Küçük kızı diyorum," dedi. "Onlara yardıma gitmemiş miydin?"

"Ha, evet. Hayır. Henüz haber yok."

"Onu canlı bulmalarına imkân yok. Ne kadar oldu, üç gün mü? Şu an ne halde olduğunu hayal edebiliyor musun, çamur içinde, sapsarı ve böcekler tarafından yenip bitmiş... Yarın daha kötü olacak, ertesi gün daha da kötü. Etleri soyulacak, elbiseleri bile çürüyecek. Tabii eğer o adam kızın üzerinde elbise falan bırakmışsa."

"Hangi adam?" diye sordu Travis.

"Anla işte. Kızı kaçıran manyak kimse o." Sigarasından bir nefes çekmek için durakladı, bu arada gözlerini televizyondan bir an bile ayırmıyordu. Ekranda bir pembe dizi vardı. *Cesur ve Güzel* veya *Hayat Böyle* veya *Yalan Rüzgârı*. Travis'e hepsi aynı görünüyordu. "Bana sorarsan sadece bir an meselesiydi."

"Ne açıdan an meselesi?"

"Manson'da, kişi başına düşen tecavüz ve cinayetlerin dünyanın geri kalanını yakalaması gerekiyordu zaten." Sigarasından

bir kez daha çekti ve öksürük nöbeti geçirdi. “Ya onu bulmaları bir yıl sürerse? Kemik ve tozdan başka bir şey kalmamış olacak.”

Ayaklarının arasına uzandı ve soğutucudan yeni bir kutu bira çıkardı. Ava Eckles bir konuda iyiye, o da sarhoş olmaktı. Uyanık geçirdiği birkaç ayık saat boyunca, zonklayan başıyla gözlerini kısarak odadan odaya yalpalanır ve bir sonraki güne hazırlanırdı. Kül tablasını boşaltıp sehpanın üzerine bir sandviç, biraz patates cipsi ve yeni bir paket sigara ile birlikte birkaç dergi koydu. Ve en önemlisi, koltuğunun yanına içini yeni doldurduğu mavi bira soğutucusunu koydu. Buzdolabının kaneleden uzaklığı dört metreden azdı, fakat altıncı ya da yedinci birasından sonra bu mesafe on metre gibi gelmeye başlardı; on üçüncü ve on dördüncü birasından sonra ise yüz metre gibi gelirdi mesafe. Soğutucusu yanıdaysa telefonun fişini çeker, kanepeye kurulup hikâyelere dalar ve etrafında olup bitene kayıtsız kalana kadar içerdi.

Travis, *uygulamalı ayyaşlık uzmanı*, diye düşündü. *Ve bu kadar alıştırtma yaptıktan sonra uzmanlaşmasına şaşmamak gerek.*

Ava her zaman bu kadar “beyaz çöp” klişesi değildi. Hep vahşi bir öfkesi vardı elbette ama içkiye başladıktan sonra yumruklarıyla düşünür oldu; içkiye ise Travis’in babası öldükten sonra başladı. Travis, babasının helikopteri düştüğünde sadece on üç yaşındaydı. O zamandan beri Ava’nın tüm yaşam tarzı, şehit maaşı ile finanse edildi ve meşrulaştırıldı.

Travis bu dönemi elden geldiğince iyi atlattı, ancak Patrick hiçbir zaman tam olarak atlatamadı. Ava ise mezardaki kocasına katılmak için acele ediyor gibiydi.

“Neden işte değilsin sen?” dedi. “Kovuldun mu? Ay başı kiranı vermezsen, pılını pırtını toplar gidersen, biliyorsun, değil mi?”

“Kovulmadım,” dedi. “Bugün temizlik yapmak istemedim.” Kanepeye gidip annesinin yanına oturdu. “Bir tane alabilir miyim?” Bir bira, Şerif Ellis’in bozduğu sinirleri yatıştırırdı.

“Bilemem. Parasını verecek misin?”

“Hadi anne.”

“Biriyle dost kalmak istiyorsan, ne ödünç vereceksin ne ödünç alacaksın,” dedi. Bu onun en sevdiği laflardan biriydi. “Ayrıca, senden sadece maliyetini alıyorum. Bundan kâr etmiyorum.”

Travis cüzdanında bir dolarlık banknot buldu ve sehpanın üzerine bıraktı.

“Bozuğum yok,” dedi annesi.

“İyi. Üstü kalsın.” Kutu biranın kapağını çtırdatarak açtı ve bir dikişte içti. Bira onu hemen çarpmıştı. Cüzdanında bir dolar daha buldu; parayı sehpaye atıp soğutucudan bir kutu daha çıkardı. Bu sefer küçük yudumlarla içti.

Zihninde hoş bir sis bulutu gezinmeye başladı, tam endişeleri uyuşmaya başlamıştı ki ön kapının o tanıdık gıcırtyyla açıldığını duydu.

“Git bak bakayım, kim gelmiş,” diye terslendi Ava.

Travis homurdanarak kanepeden kalkıp pencereye gitti. Panjurları çekti ve gözlerini kısarak parlak gri güne baktı. Verandadan yukarı yürüyen adam odak noktasına geldiğinde, Travis neredeyse pencereden dışarı atlıyordu.

“Ha siktir,” deyiverdi.

“Ağzını topla,” dedi annesi, aynı anda ani bir çatırtıyla bir kutu daha açtı. “Kimmiş gelen?”

“Patrick” dedi Travis, söylediği şeye inanamıyordu. “Patrick gelmiş.”

HARTFORD COUNTY, CONNECTICUT

Şimdi

Boeing 787 berrak mavi gökyüzünde alçaldı, kolay bir iniş yaparak ağır ağır terminallere doğru yanaşmaya başladı. Pistin yanındaki bayrak direğinde bir Amerikan bayrağı dans edencesine dalgalanıyordu.

Bagaj teslim alanına ulaştığımda telefonumu açtım. Amy'den altı cevapsız çağrı ve Dean'den tek bir kısa mesaj vardı: *Neredesin?* Ülkeyi terk ettiğimi hiçbiri bilmiyordu. Dean'in sözleri kulaklarımda hâlâ yankılanıyordu: "Ne kadar derine gidersen, su o kadar karanlık olur." Dean hikâyenin tamamını bilse bile - ki bildiğini sanmıyordum - o okyanusa asla benimle yelken açmazdı. Hele ki bu, annemin adına leke sürmek anlamına geliyorsa.

Yorgun ve öfkeli hissettiğimden telefonumu tekrar kapattım. Stuart ve karısı gümrük kapısının dışında beni bekliyorlardı.

Claire ufak tefek, güzel bir kadındı. Yaklaşınca bana doğru hamle yaptı: kollarını boynuma doladı ve bana sıkı sıkı sarıldı. Bu tür düzensiz yakınlaşmalar beni genellikle endişelendirirdi ama Claire'de sıcak ve samimi bir şeyler vardı ve onu anında sevdim. Ya da belki sadece sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel," dedi. "Bütün bunlar çok... *vay be* ... öyle işte. Umarım kendimi davet etmemin bir sakıncası yoktu."

“Elbette yok.”

“Bu aksan...” dedi. “Çok seviyorum.”

Stuart resmî bir tavırla elimi sıktı ve bavulumu aldı.

“Burada olduğuna inanamıyorum,” dedi.

“Ben de öyle.”

“Ayrılma şeklimiz hoşuma gitmemişti,” dedi. “Düşüncelik benim güçlü olduğum alanlardan değil.”

Claire, “Buna kefil olabilirim,” dedi.

Stuart ve Claire, havalimanına bir saat uzaklıktaki Grundy’de yaşıyorlardı. Claire, Grundy’nin New York ve Stamford’ın banliyösü olduğunu ve üniversiteli çocuklarla dolu olduğunu söyledi. Bunun ötesinde, yolda fazla konuşmadık. Amerika Birleşik Devletleri’ne ilk gelişimdi ama manzara, hazır yemek mekânları ve bir şekilde kokusu bile nostalji doluydu. Sanırım Amerikan televizyonlarını izleyerek büyürseniz böyle oluyor.

Kasabaya giderken manzaralı rotayı izleyerek Pequannock Nehri’nin önünden geçtik. Stuart bana *pequannock* kelimesinin Pauguseet isimli Amerikan yerlilerinin dilinde ya “çatlak zemin” ya da “katliam yeri” anlamı taşıdığını söyledi.

Kasaba sınırlarının hemen dışındaki evleri Kaliforniya tarzı küçük bir bungalovdu. Bana bir Noel kartını hatırlatmıştı. Misafir yatak odası rahat ve sıcaktı. Uzun uçuştan yorulmuştum ve tek yapmak istediğim yatağa uzanmak ve sağlam, rüyasız bir uyku uyumaktı. Fakat iyi ve dengeli bir uyku düzeni oluşturmaya kararlıyım; bu yüzden kendimi uyanık kalmaya zorladım.

Stuart akşam yemeği için Çin yemeği aldı ve mutfakta küçük bir masa etrafında toplanıp yemek yedik. Uygun miktarda havadan sudan sohbetten sonra ağızımdaki baklayı çıkardım: “Üvey babamla konuştum.”

Stuart yemek çubuklarını düşürerek “Sammy hakkında mı?” diye sordu.

“Her şey hakkında.”

“Ne dedi?”

“O... zaten biliyormuş.”

Stuart koltuğundan ileri fırlayacak gibiydi. “Biliyormuş derken? Ne kadarını biliyormuş? Kim, onun olanları doğruladığını mı söylüyorsun?”

Claire, “Sakin ol Stu,” dedi.

“Doğrulamadı ama inkâr da etmedi,” diye açıkladım. “O kadar çok şey bildiğini sanmıyorum – biliyorsa da bana söylemez.”

Claire elimi tuttu. “Tanrım, Kim, bu çok zor olmalı.”

Başımı salladım. “Öyleydi. Buraya bu yüzden geldim.” Stuart’ın gözlerinin içine baktım, çoğu zaman benim için kolay bir iş değildi bu. “Beni büyüten kadının yirmi sekiz yıl önce neden evinize girip kız kardeşini götürdüğünü bilmem gerekiyor.”

“Benim istediğim de bu, Kim.” Bir an ağlayacakmış gibi baktı. “İlk durağımız West Virginia’daki Martha olacak. Orası kardeşimizin—pardon—kardeşimin yaşadığı yer. En azından son konuştuğumuzda öyleydi. Birbirimizi pek görmüyoruz ama eminim seninle tanışmak isteyecektir.”

“Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

Tek kaşını kaldırarak “İki tane var,” dedi.

Amy’yi düşündüm.

“Martha’dan Kentucky’ye gidiyoruz,” dedi Stuart. “Manson’a varıyoruz, annemin karşısına çıkıyoruz ve şüphesiz ona kalp krizi geçiriyoruz.”

“Ya baban?” diye sordum.

Stuart ve Claire birbirlerine huzursuz bir bakış attılar. Sonra Stuart eriştelere bakarak konuştu: “Babam şimdi Wyoming’de yaşıyor. Aradım, mesaj bıraktım ama o telefonun doğru numara olduğundan bile emin değilim. Trajedinin bazı aileler arasında nasıl bir bağ kurduğunu bilir misin? Bizim ailede tam tersi oldu.”

Göz göze geldik. Stuart’ın gözlerinde umut vardı ve bu beni endişelendiriyordu. Ailesini tekrar bir araya getirecek bir yapıştırıcı olacağımı mı umuyordu acaba?

Claire, “Her şeyden önce bilmelisin ki, yaklaşık on beş saatlik sürüş mesafesinden söz ediyoruz,” dedi. “Manson’a vardığınızda birbirinizden bıkacaksınız.”

Claire'e, "Sen gelmiyor musun?" diye sordum.

"İyi bir yolculuğa çıkmayı ne kadar sevsem de, burada kalıp kaleyi koruyacağım. Birbirinizi tanımanın sizin için önemli olduğunu düşünüyorum."

Beni endişelendiren buydu. Claire doğal olarak sıcakkanlı biriydi ve şimdiye kadar mükemmel bir tampon görevi görmüştü. Biriyle, hele de yeni tanıştığım biriyle bu kadar çok zaman geçirme fikri benim gibi içe dönük birini çok geriyordu. Ben, Stuart için uzun zamandır kayıp olan küçük bir kız kardeşim ama o, benim için hâlâ bir yabancıydı.

Stuart'a "Olanları ne kadar hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Fazla değil."

Dudakları sımsıkı gerildi, bir şeyler sakladığını hissettim. Başlangıçta onu gıcığın teki, sonra hüznü bir geçmişi ve takıntılı bir kafası olan sorunlu bir adam olarak tanımlamıştım, ama bunların hiçbirisi hikâyenin tamamını anlatmıyordu. *Buzdağının görünen ucu* terimi, Stuart Went için uydurulmuş gibi görünüyordu. "Vakayla ilgili bildiklerimin çoğunu daha sonra öğrendim," dedi. "Ailemle konuşarak, polis raporlarını okuyarak... O şekilde yani."

"Şüpheli var mıydı?" diye sordum, tabağıma pilav koyarken.

"Herkesin en sevdiği şüpheli Travis Eckles'tı." İsme bir an takıldı, tereddüt etti, sonra devam etti. "Travis bizim sokakta yaşıyordu ve oldukça tuhaf bir aileden geliyordu. Diğerleri bunu annemin yaptığını sanıyordu. Belki de kendini kaybettiğini düşündüler. Sammy'yi kucağında aşırı sallamış ya da ona vurarak kazara öldürmüş olabileceğini söyleyenler oldu."

"Neden böyle düşündüler ki?"

"İnsanlar genellikle önce ebeveynleri suçlar ve bu durumda nedenleri de yok değildi," dedi Stuart. "Annem herkes gibi ara sıra öfkesine yenik düşerdi ama bize hiç vurmadı."

"Hâlâ Manson'da mı yaşıyor?"

"Manson'da da ölecek," dedi Claire hafifçe gözlerini devirerek.

“İnsanlar onu kendi çocuğunu öldürmekle suçladıktan sonra bile mi?”

Stuart, “Annem kilisesini asla terk etmez,” dedi. “O... Ben bir çeşit Pentikostal olarak yetiştirilmiştim. Annem, İçimizdeki Işık Kilisesi'ne çok düşküncüydü. Babamsa o kadar ilgilenmezdi.”

“İçimizdeki Işık Kilisesi nedir?”

Stuart tuhaf bir şekilde tek kaşını kaldıran Claire'e baktı. Böyle telepatik olarak iletişim kurabilen çiftler beni oldum olası hem heyecanlandırır hem de hayal kırıklığına uğrattı. Claire, “Ona söylemedin mi?” diye sordu.

Stuart kendini sıkarak bana döndü ve “Yılancılardan ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bazı kiliseler zehirli yılanlarla uğraşır ve Tanrı'nın onları koruyacağını düşünür.”

“Bir dakika... Yani annen yılancı mıydı?”

“Hayır,” dedi Stuart. “Yılancıydı değil. *Hâlâ yılancı*. Artık bunun hakkında pek konuşmuyoruz ama bildiğim kadarıyla hâlâ kilisenin üyesi.”

“Ve sen bununla mı büyüdün?”

“Eh, hem evet, hem hayır,” dedi. “Evde yılan ya da onun gibi şeyler hiçbir zaman olmadı. Bütün bunlarla kilisede uğraşıyorlardı. Annem bizi dindar yapmaya; babam ise bizi bundan uzak tutmaya çalıştı.”

“Dindar değil mi baban?”

“İçimizdeki Işık'ın içinde büyümüş ama yaşı ilerledikçe o kiliseden uzaklaşmış. Annemse, inanması zor ama babamın ailesinin etkisiyle yılancılara katılmıştı.”

“Bu çocuk için pek de uygun bir ortam değil.”

Omuzlarını silktiler. “Galiba babam hep annemin bir gün aklını başına toplayacağını düşündü ve annem de aynı şeyi hep onun için düşündü.”

“Ama bu bir numara değil mi?” diye sordum. “Yani yılanla oynama olayını diyorum. Aslında yılanları ellerine falan almıyorlar, değil mi?”

“Numara değil, alıyorlar. Yılanlar zaman zaman biraz uyuşuk olabiliyor – herhalde yetersiz beslendiklerinden - ama uyuşturulmuş ya da zehirleri alınmış, dişleri sökülmüş falan değil-ler. Bu ilkelerine aykırı.”

“Hiç ısırılan insan oldu mu?”

“Ah, tabii, bir sürü. Yeterince uzun süredir bunu yapan herkes ısırıldı. Hatta birkaç kişi öldü.”

Claire, “Stuart’ın amcası Clyde yılan sokması yüzünden hayatını kaybetti” dedi.

Stuart başını sallayarak doğruladı, “Ama o gerçek amcam değildi, biz sadece ona amca derdik. Ama evet, anlaşılan Clyde bir avuç dolusu çingiraklı yılanı tutup onları sıkıca göğsüne bastırmış. Bir gece ısırıldı. Tam buradan, omzundan. Tedaviyi reddetti ve iki gün sonra öldü. Çok korkunç bir ölüm olmalı: Çingiraklı yılanın ısırığı sinirleri, dokuları ve hatta kemiği bile yok eder.”

“Neden tedaviyi reddetti?”

“Çünkü tedaviye *ihtiyacı* yoktu. Tanrı onu kurtaracaktı. Ama sanırım Tanrı o gün Afrika’da aç çocuklarla falan meşguldü.”

Soyut bir şekilde, kabusumdaki gölge adam aklıma geldi. “Ama neden yılanlar?”

Stuart iç çekti. Bu, bir adamın kendisine yüzüncü kez aynı soru sorulduktan sonra çıkardığı sestti. “Çünkü onlar deli, Kim. Ve çünkü İncil’den Elçilerin İşleri 28: 1-6 ayette şöyle diyor: *‘Pavlus bir yığın çalı çırpıyı toplayıp ateşin üzerine attı. O anda ısıdan kaçan bir engerek onun eline yapışıp soktu. Yerliler Pavlus’un eline asılı kalan yılanı görünce birbirlerine, ‘Bu adam kuşkusuz bir katil’ dediler. ‘Denizden kurtuldu, ama adalet onu yaşatmadı.’*”

Tüylerim diken diken olmuştu.

“Ne var ki, elini silkip yılanı ateşin içine fırlatan Pavlus hiçbir zarar görmedi. Halk, Pavlus’un bedeninin şişmesini ya da birdenbire düşüp ölmesini bekliyordu. Ama uzun süre bekleyip

de ona bir şey olmadığını görünce fikirlerini değiştirdiler. ‘O bir tanrı!’ dediler.”

Acaba Manson’da beni neler bekliyor diye düşündüm.

Sabah herkes güne erken başlamıştı, bu yüzden Stuart yemekten sonra yattı. Ben yatmayıp Claire ile birkaç kadeh şarap paylaştım. Uzun uçuş yüzünden uyku düzenimi tutturamam diye kaygılanmama gerek yokmuş. Claire benimle çok güzel arkadaşlık yaparak beni uyanık tuttu. Onun yumuşaklığı, Stuart’ın pürüzlü yanlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Yeterince Hollanda alkolü tükettikten sonra cesaretlenip, “Sana bir şey sorabilir miyim, Claire?” dedim. “Bu seyahate ben tek başıma çıksam, sence Stuart ne düşünür?”

“Neden seninle gelmesini istemiyorsun?”

“Tahmin edebileceğin gibi, bütün bunlar çok ağır ve ben sadece kendi hızımda gitmek istiyorum.”

Claire bir an düşündü. “Sana bir şey gösterebilir miyim?”

Beni arka kapıdan avluya götürdü. Bahçenin kenarında büyük bir kulübe vardı. Claire kilidi çevirip kapıyı açtı. Oda kapkaranlıktı.

“Işık düğmesi solda.”

“Ne var burada?”

“Kocamın görmeni istemeyeceği bir şey,” dedi. “Ama bence görmelisin.”

Biraz merak biraz da tedirginlikle içeri girip düğmeyi buldum. Işıklar en başta titredi, sonra çakar gibi yanıp söndü, sonunda bütün kulübenin içini aydınlattı. Ne var ki burası bir kulübe gibi değil, bir polis ekibi odası gibi görünüyordu. Karşı duvara yaslanmış, her birinin üstüne çeşitli isimler ve metinler yazılmış farklı renklerde notlar içeren bir dizi beyaz tahta vardı. Panolara fotoğraflar yapıştırılmıştı, her birinin altına bir isim yazılmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla hepsinin Sammy Went ile bağlantısı vardı.

Yüzleri soldan sağa tarayarak okumaya başladım: *Deborah Shoshlefski, Went Eczanesi çalışanı, Sammy’nin tek seferlik*

bakıcısı, olay sırasında nerede olduğu bilinmiyor; George Grgson-Rull, 1997 yılında, ikisi de dört yaşındaki Melissa Jennings ve Rachel Kirby'nin öldürülmesi ve olası tecavüzünden suçlu bulundu, Sammy ile bağlantısı bilinmiyor, olay sırasında nerede olduğu bilinmiyor; Ava Eckles, komşu, olay sırasında nerede olduğu bilinmiyor...

Liste uzayıp gidiyordu ama bakışlarım fotoğrafların yanından duvara asılmış büyük bir Manson haritasına kaydı. Üzerinde arama alanları ve yürüyüş yolları işaretlenmişti. Bir alan kırmızıyla daire içine alınmış ve üstünde *Gristmill* yazıyordu.

İçim ezilmişti. “Bunu bana neden gösterdin?”

Claire kapı eşiğinde durdu ve büyük boy hırkasını çekip göğsüne sıkıca bastırdı. Dikkatlice ölçülmüş cümlelerle yumuşak bir tonda konuştu. “İleride hatırlaman için, Kim. Sen bu işle aşağı yukarı üç haftadır uğraşıyorsun. Stuart'ın ise hayatı bu oldu.”

Odadaki tek pencereye düzinelerce Sammy Went fotoğrafı yapıştırılmıştı. Şimdiye kadar, Sammy'nin gördüğüm tek fotoğrafı Stuart'ın bana Avustralya'da gösterdiği fotoğrafıydı. Oysa burada aniden karşıma farklı yaş ve açılardan bir sürü Sammy fotoğrafı çıkmıştı. yeni doğmuş bir bebek olarak Sammy; Sammy'nin ilk Noel'i; Sammy Cumberland Şelaleleri'nde tatilde; Sammy annesinin kollarında uyuyor. Bunlar benim uzun zamandır kayıp olan tüm fotoğraflarımdı.

Bu benim, diye düşündüm.

Claire üzgün bir şekilde gülümseyerek elimi tuttu. Güç veren bir tavırdı bu: Onda bir annenin ruhu vardı. Bana Amy'yi hatırlattı.

“Sen ona hiçbir zaman uzak olmadın,” dedi. “En mutlu zamanlarında bile, içinde her zaman hüznü vardı çünkü o an orada Sammy'nin eksikliğini hissediyordu. Seni bulmak onun hayatının işi oldu. Onu da yanına al. Ona ihtiyacın olacak... Senin de bunu bildiğini düşünüyorum. Ama senden çok, onun sana ihtiyacı var.”

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Jack Went'in aklına minik minik şeyler gelip duruyordu: Sammy'nin banyo lavabosunun yanında duran eski püskü, yapayalnız diş fırçası; mutfak masasının yanındaki mama sandalyesinde kalan yarısı yenmiş fıstık ezmesi ve reçelli sandviçi; ön kapının yanında duran mini *minicik* lastik çizimleri.

Gölü ve çevresindeki ormanları araştırarak geçirdiği sonuçsuz bir günün ardından eve dönüyordu. Sammy dördüncü gecisini evden uzakta geçirmek üzereydi.

Glendale Caddesi'ne hızla giren mavi bir kamyonet önüne kırıp onu tam anaokulunun tuğla duvarına gönderecekken dahi o hâlâ küçük şeyleri düşünüyordu.

Frenlere asıldı ve damarlarında sıcak ve dengesiz bir öfke hissetti. Ama öfke, bütün gün her yanını kaplayan o dehşet duygusundan daha iyiydi. Öfkeli olduğunda yapabileceği çok şey vardı. Arabasından çıkıp, taze yanık lastik kokuları içinde yürüyebilir ve kamyonet sürücüsünü eşek sudan gelene kadar dövebilirdi. İnip, mavi kamyonetin kenara çekildiği ve şimdi rölantide olduğu caddenin karşısına geçerken, elleri yumruklara dönüştü, güm güm çalan kalbi kulaklarını çınlatıyordu. Tüm bedenine adrenalin yayılmıştı.

"Bu ne biçim araba sürmek?" diye bağırdı. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun..."

Pikap kapısı açıldığında durdu ve sürücüyı gördü. Kırklı yaşlarında küçük, derli toplu bir kadındı; temiz beyaz bir bluz giymiş, ağır bir göz makyajı yapmıştı. Bir altmış boyuyla sürücü koltuğundan dışarı atladı, dengesini kaybetmemek için kolları iyice yanlara açılmıştı. Acı bir homurtuyla arabadan indi ve gözlerini balık gibi kocaman açarak Jack'e doğru yürümeye başladı. "Çok özür dilerim. Aman Tanrım, iyi misiniz?"

Jack derin bir nefes aldı. Birkaç saniye ses çıkarmadı. İçindeki ilkel, şiddet içeren şeyi bastırmaya konsantre olması gerekiyordu. Çok erken konuşursa sesler haykırış olarak çıkabilirdi. "İyiym," dedi.

"Nasıl oldu, bilmiyorum. Bu araba kiralık ve ben bu kadar büyük bir şeyi sürmeye alışkın değilim. Galiba bir anda trafik canavarına dönüştüm. Aman Tanrım, yaralandınız mı?" Kadın aksanlı konuşuyordu; Jack bunun ya İngiliz ya da İrlanda aksam olduğunu düşündü.

Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Kimseye bir şey olmadı. Önemli olan bu."

"Tanrıya şükür! Kalbim hâlâ küt küt çarpıyor. Yaralanmadığınıza emin misiniz? Durup Jack'in yüzünü inceledi. "Bir dakika, sizi bir yerden tanıyorum!"

"Sanmıyorum," dedi Jack.

"Sizi haberlerde gördüm. Siz osunuz. Siz o küçük kızın babasısınız, değil mi?"

Jack başını salladı ve şimdiye kadar çok prova edilmiş gibi görünen belli belirsiz bir üzüntüyle baktı.

Kadın geriye doğru bir adım attı. Korkmuş görünüyordu. Önce arabasına, ardından bir kez daha Jack'e baktı. "Eğer incinmediğinizden eminseniz..."

"İyiym," diye tekrarlayan Jack dönerek arabasına doğru yürüdü. Direksiyonunun başına geçip, kaldırımdan keskin bir şekilde uzaklaştı. Mavi aracı ve onu izleyen kadını ardında bırakarak Glendale'den aşağıya devam etti.

Jack evine adımını attığında, kafası, ailesinin tüm kolektif duygusal yüküyle iyice ağırlaşmıştı. Uykusuzdu. Her yanı dökülüyordu. Alt kattaki antreyi geçerken vücudundaki parçaların tek tek yere düştüğünü görür gibiydi: Kulağı, parmakları, sol kolu...

Birinin mutfakta tangır tungur sesler çıkardığını duyunca, *karım mı acaba* diye düşündü.

Sammy'nin kaybolmasından bu yana Molly, acil bir durumda yapılacak en gereksiz iki şey olan ağlamak ve dua etmekten başka bir şey yapmamıştı. Karısı, ağlamayı ve dua etmeyi bırakıp da çocukları doyurmaya başlasaydı büyük bir gelişme olurdu. En azından yemek, somut ve gerçek bir şeydi.

Mutfakta ses çıkaran kişinin, Emma olması daha olasıydı; meşhur ızgara peynir sandviçlerini hazırlıyor olabilirdi. 13 yaşındaki kızı elini taşın altına koymuş, Stu'ya annelik yapma görevini o devralmıştı. Yikanıp yemek yiyip yemediğini o kontrol ediyordu ve dün gece kâbus gördüğünde, odasına koşup onunla yatan yine Emma olmuştu.

Ama Jack mutfakta ne Molly'yi ne de Emma'yı buldu. Dokuz yaşındaki oğlunu *Şefi Öp* yazılı önlükle görseydi, şu an omzunun üstündeki bulaşık beziyle ocaktan fırına koşturan kişiyi gördüğü kadar şaşırmazdı.

“... Anne?”

Sandy Went parmağının ucundan kırmızı bir şey emdi, gözlerini kapattı ve tadından mutlu olduğunu gösterecek şekilde hafifçe başını salladı. “Sarımsak var mı? Gerçek sarımsak, yani, o tüpte satılanlardan değil.”

“Burada ne yapıyorsun anne?”

“Ailen için akşam yemeği yapıyorum.” Ona sarıldı. Jack'in kolları iki yandan yere sarkık duruyordu. “Sabah kahvaltıyı hazırlamak ve çocuklarla ilgilenmek için uğrayacağım, dükkâna gitmeden önce de onlara öğle yemeği bırakacağım.”

Çarpışmak üzere olduğu araba onu yoldan çıkardığında başlayan öfkesi bir kez daha köpürmeye başladı, sürüne sürüne yukarı çıkıp çenesine yerleşti. “Eczaneyi kapattım.”

“Saçma,” dedi annesi. “Ne yani, o eski beyaz önlüğü ilikle-mek için çok yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun yoksa?”

Jack ince dudaklarının arasından, “Biz idare ederiz,” dedi.

“Tatlım, şu an idare etme durumundan çok uzaktasın. Sam-my’yi bulmaya konsantre olmalısın. Ama bu arada hayat de-
vam ediyor. Ufak tefek şeylere destek olmak için de ben va-
rım, Jackie.”

“Kimse senden bir şey yapmanı istemedi.”

“Biz bir aileyiz,” dedi Sandy. “Aileler böyle yapar. Ve bu konuda yanılıyorsun. Molly beni aradı. Dua etmiyormuşsun.”

Öfkeden boynu ve omuzları kaskatı oldu. Karısı annesine ondan çok daha yakındı. Molly, Jack’in İçimizdeki Işık Kilise-si’nden uzaklaştığını anlar anlamaz, dört elle Jack’in annesine sarılmıştı. “Çocuklara bakmam lazım.”

Oturma odasındaki televizyonda *Robin Hood*’un Disney ver-siyonu oynuyordu. Birkaç yıldır Stu’nun en sevdiği film buydu ama son yirmi dört saat içinde bir takıntı haline gelmişti. Ne-redeyse hiç ara vermeden sürekli tekrar tekrar aynı filmi izli-yordu, her oynatışta VHS’nin kalitesi biraz daha kötüleşiyordu. Jack, Stu’nun bu filmin nesini bu kadar sevdiğini bilmiyordu ama tekrar tekrar izlemesinin filmin nasıl bittiğini bilmesiyle ilgisi olduğunu tahmin ediyordu.

Kapı zili çaldı.

Jack, “Bu da kim şimdi?” diye homurdandı. Son yetmiş iki saat içinde, dilekler, dualar ve güveçler getiren akın akın zi-yaretçi gelmişti.

Jack kapıyı açtı. Karşısında belli belirsiz tanıdık yüzlü bir adam duruyordu. Şişmandı, iki elini de esnek belli kot pantolo-nunun cebine tıktırmıştı. İncecik beyaz bir keçi sakalı vardı ve beyaz bir fötr şapka takıyordu.

Jack’in zihni, adeta güneş ışığından karanlık bir odaya gi-rer gibi bu görüntüye alıştığında, onu yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Yirmi yaş daha genç ve yüz kilo daha hafif olsaydı ve o saçma fötr şapkayı kafasından çıkarsaydı tıpkı...

“Buddy?”

“Merhaba Jack” dedi.

“Tanrım, Buddy Burns. Kaç yıl oldu?”

Buddy Burns, “Aşağı yukarı yirmi yıl,” dedi. “Seni ara sıra kasabada dolaşırken görüyordum ama bir türlü yanına gelip merhaba demeye cesaret edemedim.”

“Cesaret mi? Neden ki?” Buddy ellerini cebinden çıkardı ve koca göbeğinin önünde kavuşturdu. “En son ayrılış şeklimizle ilgili içim hiç rahat olmadı, Jack. Seni aramak istedim ama gururum engelledi. Ama küçük Sammy’yi duyduğumda, ben bir gelip...”

“İçeri gelsene,” dedi Jack. “Bir biraya ne dersin?”

Buddy irkildi.

“Doğru, kusura bakma, alkol yoktu sizde, değil mi? O zaman bir kolaya ne dersin?”

Jack, son kez olduğunu bilerek aracıyla kiliseden uzaklaştığı ve eski Ford’unun altından geçen her kilometrede kendisini daha hafif hissettiği güne kadar, Buddy Burns onun en yakın arkadaşıydı. O zamanlar içtikleri su ayrı gitmezdi. Avlanmaya, balık tutmaya, yürüyüşe giderler ya da Buddy’nin eski kamyonetinin arkasına oturup sohbet ederlerdi. Saatlerce konuşurlar, Tanrı’dan, yaşamdan, ölümden, aşktan, evrenden, evrim teorisinden söz ederlerdi.

Alkol içmemek aslında tam olarak bir kilise kuralı değildi, ama kesinlikle hoş karşılanmazdı. Yine de Buddy, soğutucuya biraları doldurup gelir ve bu da ilişkilerine bir gençlik isyanı unsuru eklerdi.

Son gece birbirleriyle konuştuklarında gölün kenarına park etmiş, oturuyorlardı. Orada Buddy ile öpüşmüşlerdi ve bu ilk kez olmuyordu. Şu anda tek fark, işler kızışırken Jack’in Buddy’den kiliseyi terk etmesini istemiş olmasıydı. “Buradan beraber çıkıp gidebiliriz. Arabaya atlayıp güneye gider, sıfırdan başlarız, kendi yöntemimizle ibadet ederiz,” demişti ona.

O an Buddy aniden ondan soğumuş, Jack'e ibne diyerek onu orada tek başına bırakmıştı ve Jack kasabaya kadar on kilometre yol yürümek zorunda kalmıştı.

“Beş çocuk mu?”

“Evet efendim,” dedi Buddy gururla başını sallayarak. “Boş gezmiyoruz.”

“Belli, belli.”

Arka bahçedeki alçak ahşap banka yan yana oturdular.

Jack, “Molly karın hakkında çok güzel şeyler söylüyor,” dedi.

“Araları iyi.”

Jack kolasını yudumladı ve eve baktı. Sammy'nin yatak odasının lambası açıktı. Molly'yi göremiyordu ama orada olduğundan emindi; oyuncakların arasında yere yığılmış, ağlıyor, dua ediyor ya da ikisinin bir kombinasyonunu yapıyordu.

Jack, “O nasıl?” diye sordu, sorduğu soruya kendisi de şaşmıştı.

“Karım mı?”

“Seninkini değil, benimkini soruyorum. Yani, ayinlerde falan onu görüyorsunuzdur.”

Buddy rahatsız bir şekilde başını salladı. Şapkasını çıkardı, eliyle ters çevirip tekrar kafasına koydu. “Tanrı'yla konuşuyor ve anlayabildiğim kadarıyla, Tanrı da onunla konuşuyor. Umut edebileceğimiz tek şey bu.”

Soğuk bir rüzgâr arka çit boyunca yaprakları hışırdattı. O anda Jack yine Sammy'yi düşündü. *Her neredeyse orada üşüyor musun bebeğim?*

“Bana ne söylemeye geldin, Buddy?”

“Ne demek istedin, Jack?”

“Yirmi yıldan uzun zamandır konuşmuyoruz. Sadece iyi dilekler sunup, dua ettiğini söylemek için uğramamışsındır; gerçi her ikisi için de müteşekkirim, o ayrı.”

Buddy, ebeveynlerine karnesini göstermeden önce oyalanan bir çocuk gibi ayağa kalktı; dikilirken ağırlığını bir o ayağına bir

bu ayağına veriyordu. “Tanrım, Jack, konuyu sen açtığına göre aslında evet, bir şey var... Bunu sana tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve sakın bunu benden duyduğunu söyleme...”

“Nedir o, Buddy?”

“Ciddiyim Jack, kaynağı gizli tutacağına söz vermelisin. Karım ya da kilise öğrenirse...”

O anda, “Buddy Burns” diyen Jack’in annesinin tiz sesi duyuldu. Sandy avluda yürürken bir yandan da ellerini önlüğüyle kurutuyordu. “Geleceğini bilseydim, daha çok yemek yapardım.”

Buddy hızla gözlerini kırttı ve Jack onun yüzünde tuhaf bir şey gördü. İlk başta bunu garip bir sürpriz olarak tanımlamıştı ama işin aslının öyle olmadığı anlaşıyordu. Buddy Burns korkmuş görünüyordu.

“Merhaba Sandy,” diyen Buddy titreyen eliyle fötr şapkasını eğdi. “Sorun değil, eve vardığımda karım, kızlar ve benim için yemek hazırlamış olacak. Gitmek demişken, benim hemen çıkmam lazım.”

“Biraz dur, Buddy,” dedi Jack. Sonra annesine döndü: “Bize bir dakika izin verir misin anne?”

Sandy Went gözlerini kısarak bir Jack’e, bir Buddy’ye baktı. Sonra gülümsedi. “Elbette. Ama çok uzun sürmesin yoksa akşam yemeğin soğuyacak.”

Jack, konuşmaya başlamak için annesinin eve girmesini bekledi. “Ne diyordun?”

Ama artık çok geçti. Buddy çok korkmuştu. “Başka zaman, Jack.”

Jack, bir dakika kadar arka bahçede kaldı ve Buddy Burns’ün bahçe yolunda ilerleyip eve girmesini izledi. *Bir zamanlar bu adama aşıktım*, diye düşündü.

Buddy gittikten sonra on saniye geçmemişti ki Emma ortaya çıktı. Bir eline pembe lateks temizlik eldiveni geçirmişti, diğer eldiveni ise elinde tutuyordu. “Telefon sana baba.”

Tahta banktan o kadar hızlı kalktı ki neredeyse bahçeye doğru uçacaktı. “Haber mi var?”

Emma başını iki yana salladı. “Bana pek öyle gelmedi.”

“Kimmiş arayan?”

“Söylemedi. Ama baba,” Emma sözlerine devam etmeden önce evden içeri baktı ve sesini alçalttı. “Adam ağlıyor gibiydi.”

Jack, daha sesini bile duymadan arayanın Travis olduğunu anlamıştı.

Travis “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Beni azarlama, tamam mı? Önemli olmasa aramazdım.”

Emma haklıydı: Travis’in sesi duygusal geliyordu, titrek, ağlar gibi konuşuyordu. Yine de Jack kesinlikle onu azarlama-dan bırakmayacaktı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldadı ahizeye. “Beni evimden arayamazsın. Nokta. Hem de bunca şeyin ortasında...”

Annesi başını kapıdan içeri uzattı. Jack, telefonu üst kat-taki yatak odasından açarak biraz mahremiyet sağlamak iste-mişti ama görünüşe göre bunu başaramayacaktı.

“Her şey yolunda mı tatlım?” diye sordu.

“Her şey yolunda anne.”

Annesi bir an durdu, şaşkın görünüyordu. Sonra kasıtlı ola-rak yüksek sesle içini çekti ve koridora çıkıp kapıyı kapattı.

Hattın diğer ucundan kalabalık sesler, kahkahalar ve mü-zik duyuluyordu. “Neredesin sen?”

“Cubby’nin Barı’ndayım,” dedi Travis.

Travis’i Cubby’nin Barı’nda, tuvalet kapılarının yakının-daki telefonun yanında dururken ve endişe içinde telefon kab-losunu parmaklarına dolayıp düğümlerken hayal edebiliyordu.

“Şerif Ellis benim yaptığımı düşünüyor Jack.”

“Ne yaptığını?”

“Sammy’yi kaçırdığımı.”

Jack, ne demek istediğini zar zor anladı. “Ne? Hayır, öyle düşünmüyordur.”

“Düşünüyor, Jack. Av köpeği gibi her tarafı kokluyor ve so-rular soruyor.”

“Tanrım, Travis, o herkese soru soruyor. Adam sadece soruşturma yapıyor, hepsi bu.”

“Sammy kaybolduğunda nerede olduğumu sordu.”

Jack gergin bir nefes aldı. “Ne dedin ona?”

“Hiçbir şey. Ama bu durumu daha da kötüleştirdi.”

“Benden ne istiyorsun Travis?”

Travis tekrar sustu, Jack telefonu kapatmayı düşündü. Sonra ses geldi, “Senden hiçbir şey istemiyorum Jack. Seni uyarmak için aradım.”

“Beni uyarmak mı? Ne konuda?”

“Polis yakında sana da oldukça rahatsız edici sorular sormaya gelecektir. Gafil avlanmanı istemedim.” Jack’in bira olduğunu tahmin ettiği bir şeyden bir yudum aldı. “Kusura bakma Jack, ama Ellis’e bizden bahsetmek zorundayım.”

Jack’in dünyasındaki tüm sesler, sanki birisi kafasını suya batırmış gibi donuklaştı. “Ne dedin sen?”

Jack on üç yaşındayken arkadaşları ile birlikte, Elfish Kanyonu’nda Merri Gölü’nün el değmemiş ve dondurucu sularının otuz metre yukarısındaki Paw’s Bluff çıkıntısına yürüyüşe gitmişlerdi. Hormonlar, arkadaş baskısı ve annesinin mutfağından aşırılan birkaç yudum yemek brendisi, Jack’e aşağı atlama cesaretini vermişti. Düşüşün kendisi müthiş heyecan vericiydi ama kasım ayının buzlu suyu ona binlerce minik çelik diş gibi her yönden saldırmıştı. Daha da kötüsü, vücudundaki oksijenin aniden boşalmasıydı.

Şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şey bu deneyimle kıyaslanamazdı. Bu hariç. Travis’in tehdidi -ya da *kararı* mıydı- Jack’in ciğerlerindeki bütün havayı boşaltmıştı. Birden nefesinin azaldığını fark etti; kendine sakinleşmeyi, gevşemeyi ve ona kadar saymayı öğütledi. Vücudu ve bu durum üzerindeki kontrolü geri almak zorundaydı.

Travis, “Bunu sadece kendimi korumak için yapıyorum,” dedi. “Nerede olduğuma tanıklık eden birini bulana kadar Ellis

peşimi bırakmayacak. Kızın kaybolduğunda nerede olduğumu hatırlıyorsun, değil mi Jack?”

O anlar gözlerinin önüne gelince Jack gözlerini kapattı: Travis dizlerinin üzerinde, ağzı ve elleri Jack’in vücudundaydı, Jack çığlık atmamak için alt dudağını sertçe ısıırıyordu. “Ne kadar içtin sen?”

“Sen benim babam değilsin Jack.”

Sesler hızla Jack’in dünyasına geri geldi. Bunu düzeltebilirdi. Bunu düzeltmek zorundaydı. “Olduğun yerde kal, geliyorum.” Travis’in Klinik Temizlik minibüsünün Cubby’nin Barı’ndaki park yerinde durduğunu görünce rahatladı. Travis’in elinde bir bira ile ön koltukta oturduğunu görünce daha da rahatladı.

Jack arabadan indi ve minibüsün yolcu tarafındaki camına vurup biraz da Travis’in birayı saklamasını umdu. Travis ise aldırmadı. Kutusunda kalanları bitirdi, yanındaki koltukta duran soğutucudan yeni bir tane aldı ve diğer yandaki kapıyı açmak için eğildi.

Jack içeri girdi. Minibüsün dağınık zeminine boş bira kutuları saçılmıştı. Jack kutuları saydı. “Dört mü?”

“Beş, bu da dahil.” Travis sanki cümlesine ünlem koyar gibi çatırdatarak yeni bir kutu açtı. Elini soğutucunun içinde dolaştırdı, boştu. “Lanet olsun. Bu sonuncusu. Paylaşabiliriz.”

Jack, minibüse biraz temiz hava girmesini sağlamak için camı indirdi. “İyiym ben, teşekkürler.”

Travis koltuğa biraz daha gömülerek bir elini direksiyona koydu. Bara baktı. “İçeride bir içki içmek ister misin?”

“Hayır Travis.”

“Şaşırmadım.” Elindeki bira kutusunu çevirerek başparmağıyla işaret parmağı arasındaki kenarlarını eziyordu. “Buraya kadar neden geldiğini anlamadım Jack.”

“Konuşmamız gerek.”

“Söylenecek bir şey yok. Yapılabilecek tek şey bu. Kendimi temize çıkaramazsam –”

“Öyle bir şey olmayacak Travis.”

“Ya beni Greenwood’a gönderdiklerinde ne olacak? Kardeşim gibi mi olmamı istiyorsun?”

O sırada Jack’in aklına korkunç sorular üşüştü: *Bu sırrı saklamak için ne kadar ileri gitmeye razıyım? Cubby’de CCTV var mı? Bu arabayı tanıyan var mı?*

Travis, “Tanrı aşkına bir şey söyle,” dedi. Umutsuz görünüyordu ama Jack kendi açısından umut veren bir şey fark etti.

Travis henüz karar vermemiş. Sadece konuşmak istiyor.

“Travis, Ellis resmi bir suçlamada bulunacak olursa, öne çıkacağım. Her şeyi açıklayacağım. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum.”

“Saklanmaktan sıkılmadın mı Jack? Bununla mücadele etmekten sıkılmadın mı? Artık gerçekten yaşamaya başlamak istemiyor musun?”

“Böyle bir kasabada ne zamana kadar yaşayabiliriz sence?”

“Buradan gideriz, birlikte olabiliriz, olduğumuz gibi yaşarız ve ...”

“Kızım kayıp, Travis.”

“Biliyorum. Kahretsin. Yani sonra, demek istiyorum. Onu bulduğunuzda.”

Jack, “İstediğim şey bu değil,” dedi. “Her zaman net davrandım.”

“Evet. Benden tam olarak ne istediğini her zaman net olarak belli ettin.” Son birasını içti, kutuyu ezdi ve kamyonetin zeminine bıraktı. “Yani arkaya mı geçmek istersin yoksa burada ön koltukta mı yapalım?”

“Tanrım, kapa çeneni.” Jack etrafına bakındı.

Travis, “Benden istediğin bu değil mi?” dedi.

“Çocuk gibi davranıyorsun. Durma o zaman, git Ellis’e söyle. Ben de inkâr ederim. Peki sence insanlar kime inanır? Üç çocuğu ve bir eşi olan evli bir eczacıya mı, yoksa bir Eckles’a mı?”

“Peki karın kime inanır sence?”

Jack birden alyansının ağırlığının farkına vardı.

Otoparkın yukarısına bir otobüs geldi. Yan tarafında büyük beyaz harflerle *The Booze Bus* [İçki Alemi Turu] yazısı vardı. Altında, daha küçük harflerle, *ünlü Kentucky bar gezintimiz için otobüse atlayın* yazıyordu. Jack'in bekârlığa veda partisinde olduğunu düşündüğü düğmeli gömlekle bir düzine maganda otobüsten çıktı ve barın ön kapısının oralarda bağıra çağıra dolanmaya başladı. Jack, bunun ilk durakları olmadığını tahmin etti.

Travis elini Jack'in bacağına koydu. Jack eline vurup uzaklaştırdı. Çocuğu boğmak istedi. Karnının içindeki öfke kızıştı. Fakat bunları yapmak yerine onu öptü ve Travis de onu öptü.

Saniyeler sonra, birbirleriyle sarmaş dolaş olmuşlardı. Travis Jack'in kot pantolonunun düğmelerini açtı, elini iç çamaşırının kemerinin altına kaydırды ve ...

“Öğğh!”

Jack dondu. “Neydi o?”

Sola dönünce adamlardan birinin bu tarafa gelmiş olduğunu gördü; siyah pikaba yaslanmış, var gücüyle kusuyordu. Sıska bacakları yeni doğan bir tay gibi sallanıyordu.

“Öğğh!”

Adam inledi. Tükürdü. Kendini toplamak için döndüğünde onları gördü: minibüsün içinde iki kişi. Geniş bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdü. “Ben sizi bölmeyeyim,” derken hıçkırmak ve elinin ayasıyla çenesindeki kusmuğu silmek için durakladı. “Ben kimim ki gençliğin önünde duracağım?”

O anda onları daha net gördü: İş minibüsünün ön koltuğunda bir erkek ve bir kadın yerine iki adam. Denklemi kafasında kurdu ve suratını ekşitti. “İbneymiş bunlar,” diye mırıldandı, sonra caddenin karşısındaki Cubby'nin Barı'na geri döndü.

Jack kapı kolunu tuttu.

Travis, “Yapma” dedi. “İçki turu otobüsüyle geldi. Kasabadan biri değil. Bizi tanımadı.”

Ama çok geçti. Jack çoktan minibüsten çıkmış, otoparkın karşısındaki sıska adamın peşine düşmüştü.

Jack, “Sen, oradaki, bir saniye bekle dostum,” dedi. “Orada... gördüğünü sandığın şey doğru değil...”

Sıska adam arkasını döndü, gözleri odaklanamıyordu. Güldü. “Dostum, canın ne istiyorsa onu yap, bana ne.”

“Hayır, demek istediğim—”

“Jack.” Travis de minibüsten çıktı. “Uzatma. Adam sadece geri dönüp içkisini içmek istiyor, değil mi dostum?”

Zayıf adam karnını okşayarak, “Bayağı yer açtım onun için,” dedi.

Bekârlığa veda partisindeki adamlardan birkaçı daha sıska arkadaşlarını gördü.

İçlerinden biri “Orada her şey yolunda mı Don?” diye seldi. Geniş omuzları ve fıçı gibi büyük göğüsüyle, iri bir adamdı.

Sıska Don onlara el salladı. “Her şey yolunda, on numara.” *On numara* derken sözcükleri vurgulamış, o arada başparmağı ve işaret parmağını birleştirip yuvarlak yapmıştı. Kahkahalarla sarsılmaya başladı, gülmekten yerlere yatmak üzereydi; ellerini dizlerine koydu. Jack’e dönerek, “Anladın mı? On numara?”

Jack adamın üzerine yürüdü.

Sıska Don teslim oluyorum der gibi yalandan ellerini havaya kaldırdı. Şarkı söyler gibi, “Sizinle boğuşmak istemiyorum bayım,” dedi. “Evde bundan pek memnun olmayacak bir karım var.”

“Jack, dur.” Travis Jack’i yakalayıp, kolunu güçlü bir şekilde tuttu. “Bırak gitsin.”

O anda, Sıska Don’un arkadaşları, onlara doğru yürümeye başladı.

Güzel, diye düşündü Jack. Artık, öfke kontrolü ele almıştı. Daha sonra, kanlar içinde ve kırık bir burunla tökezleye tökezleye eve gittiğinde yaptıklarını açıklaması gerekebilirdi ama şu anda bu uzak bir endişeydi. Şu anda kavga istiyordu. Kavga ederek içini boşaltmak, hissettiği acıdan, panikten, korkudan ve nefretten kurtulmak istiyordu. Kiliseden, Molly’den, annesinden, Buddy’den, Travis’ten ve Sammy’den.

Neredesin, Sammy? Hangi cehennemdesin? Hemen eve git, duydun mu beni? ŞİMDİ doğru eve!

Travis'i itti, oğlan sendeleyerek geriledi, düşmemek için kollarını yana açmıştı. Bir an için Jack onun yere yuvarlanacağını düşündü ama Travis son anda dengesini buldu.

Travis şiddetli ve ayık bir sesle, "Yanlış yapıyorsun, Jack," dedi, son bir saatte tükettiği bira miktarı düşünüldüğünde etkileyici bir tepkiydi.

Bekârlığa veda partisinden iki adam geldi. Fıçı göğüslü adam, Sıska Don'un omzuna dostça vurdu ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Sıska Don, "Oraya gidince kendimi bir sevgili kavgasının ortasında buldum," dedi.

Jack, Sıska Don'a doğru bir adım attı ama fıçı göğüslü adam önünü kesti. Üçüncü adamın - belli belirsiz yakışıklı, kitap tutkunu bir tip - gözleri fal taşı gibi açılmıştı; olanları anlamaya çalışıyordu.

Fıçı Göğüs, "Burada bir sorun mu var?" diye sordu.

Jack'in boynu harareten kızarmıştı.

Travis ikisinin arasına girerek "Sorun yok," dedi; "Hiçbir sorun yok. Sadece bir yanlış anlama olmuş."

Fıçı Göğüs Travis'e bir saniye kadar baktı; sonra bakışlarını Jack'e kaydırды. Başını iki, yana salladı, dönüp uzaklaşmaya başlarken, *ibneler* diye mırıldandı.

Jack, "Ne dedin sen?" dedi ama gerçekten bunu söyleyen Jack değildi. Jack'e benziyordu ve Jack'in ağzından çıkmıştı ama şu an konuşan, başka bir şeydi. Karanlık ve hiddetli bir şey. Öfke.

Şeytan, diye düşündü belli belirsiz.

Fıçı Göğüs döndü. "Erkek sevgilinin yanına koş yoksa seni pişman ederim."

Jack, dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını korkutucu bir şekilde sırttığını hissetti.

"Aman dikkat!" diyen Sıska Don, Fıçı Göğüs'ü yandan şakacı bir şekilde dürttü. "Bu adam her an senin üstüne çıkabilir. Bizim kavga dediğimiz şeye, onun gibiler *sevişme* der."

Fıçı Göğüs Jack'e bakıp onu şöyle bir tarttı, yere tükürdü, sonra da parmaklarını çıtlattı. "Pekâlâ. Haydi şu işe bir son verelim. Görünüşe göre uzun sürmeyecek."

Sıska Don ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, bir leşin etrafında dolanan sırtlan gibi sırtıyordu.

Bekârlığa veda partisinden birkaç adam daha Cubby'den dışarı çıkmıştı. Otobüsün etrafında oyalanıp gülüyor ve şarkı söylüyorlardı. Birkaçı Jack'e bakıyordu. Jack umursamadı. Ne kadar çok o kadar iyi.

Travis, "Lütfen Jack," dedi.

Ama Jack çoktan boynunu bir sola, bir sağa yatıran Fıçı Göğüs'ün üstüne yürümeye başlamıştı. Ve şimdi Fıçı Göğüs de ellerini yumruk şeklinde sıkarak Jack'e doğru ilerliyordu.

Altı ya da yedi partici daha o tarafa geldi: Bunlar Fıçı Göğüs'ün yedeğiydi. Jack, o zaman bu dövüşün kaybeden tarafında olacağını anladı. Fıçı Göğüs'e şöyle birkaç güzel yumruk indirmeyi başarsa da (bunu yapabileceğinden emindi), sarhoş olsun ya da olmasın, onca adam karşısında galibiyet olmayacaktı.

Önemli değildi.

Jack kendi kendine, *iki ileri bir geri dansla falan oyalanma, dedi. Doğruca git, yumruğunu indir, dedi.*

Ön ayağından güç alarak, yumruğunu kaldırdı ve—

"Seni tanıyorum," dedi üçüncü adam; az biraz hoş bir tip gibi görünen ve olanları anlamaya çalışan adamdı bu. "Evet, evet, dur bir dakika. Bu adamı tanıyorum."

Jack, "Hayır tanımıyorsun," dedi.

"Evet tanıyorum. Seni bu sabah kahvaltıda haberlerde gördüm. Evet seni tanıyorum. Bu adamı tanıyorum." O sırada yanlarına yeni gelen diğer particilere seslendi. "Bu adamı bu sabah televizyonda gördüm. Çocuğu mu kaçırılmış ne. Değil mi?"

Fıçı Göğüs yumuşadı. "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Jack, "Hiçbir şey," dedi.

Diğer particilerden biri "A, evet, ben de gördüm" dedi. Konuşan, kısa boylu, kalın, kahverengi sakallı ama başında tek bir

tel saç olmayan bir adamdı. “Ah, Tanrım, bayım, bu çok berbat bir durum. Bende de dört tane var ve ... Aman Tanrım. “

Fıçı Göğüs çekingen bir şekilde “Çocuğun kayıp, ha?” diye mırıldandı. “Bak dostum, gel bu geceyi artık bitirelim, tamam mı?”

“Çocuğunun annesi burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu Sıska Don. Jack adamın nefesindeki kusmuk kokusunu aldı.

Bütün gözler Jack'teydi. Nasıl görüldüğünü biliyordu. Hayır, kendisinin değil, içindeki o şeyin nasıl görüldüğünü biliyordu.

“Hayır,” dedi Jack. “Bilmiyor. Ve bu şekilde kalmasını isterim.”

Particilerin arasından bir geyik döndü. Bazıları şaşkınlıkla etraflarına baktı; diğerleri kendini beğenmiş bir şekilde gülmüseddi.

Jack, “Bu arada herkes bilsin, orada olanlar görüldüğü gibi değildi,” dedi. Sözlerini Fıçı Göğüs'e hitaben söylemişti. Sürünün lideri o gibi görünüyordu. “Arkadaşının dediği gibi, küçük kızım kayıp ve ...” Travis'e döndü. “Ve bu adamın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.”

Travis içten yıkılmış ama hiç şaşırmamış gibi göründü. Sanki bir parçası Jack'in ona ihanet etmesini beklemiş gibiydi.

Jack, “Burada onu sorguluyordum,” dedi.

Fıçı Göğüs, Jack'in omzunun üzerinden Travis'e, sonra da arkadaşlarına baktı.

Sıska Don, Travis'e “Bu doğru mu?” diye sordu.

“Ben gidiyorum,” diyen Travis minibüse doğru yürüdü.

Sıska Don ona saldırdı. “Bir çeşit sapık falan mısın sen?” diyerek yere tükürdü. “Küçük kızların peşine düşüyorsun, öyle mi?”

Travis, “Sorun istemiyorum,” dedi. Hayal kırıklığı içinde Jack'e baktı.

Sıska Don, Travis'in tulumunu arkadan çekerek onu geri getirdi. Travis dönüp onu itti, ama Sıska Don dans edercesine bir ayağından diğerine geçti; içindeki aç sırtlan tekrar gülmeye başladı.

Travis, Jack'e doğru bir iki adım attı. Sonra birkaç tane daha. "Ne yapmış olmamı istersin, Jack? Söyle hadi, söyle de onu itiraf edeyim bu adamlara."

Jack kafası karışmış gibi görünen Fıçı Göğüs'e baktı.

Jack, *geride dur, Travis*, diye düşündü. *Bana bunu yaptırma.*

"Beni zaten bir şey için kullandın Jack. Başka şeyler için de kullanabilirsin." Artık Jack'e fısıldayacak kadar yakındı, Jack ile aralarında sadece birkaç santim vardı.

Yeni bir gösteri için can atan particiler ikilinin etrafında halka şeklinde dizildi.

"Bu konuda ne yapacaksınız bayım?" dedi Siska Don. Fıçı Göğüs elini Siska Don'un omzuna koyarak sakinleştirmeye çalıştı. "Ağır ol, Don."

Travis, "Bu iyi bir soruydu," dedi. "*Bu konuda ne yapacaksınız bayım?*"

Jack, "Geri çekil," dedi ona.

"Bu konuda ne yapacaksın Jack?"

"Çekil... Dedim!"

"İkisine birden sahip olamazsın. *Bana* her iki şekilde sahip olamazsın. Benden hem nefret edip hem sev..."

Jack onun suratına yumruk attı. Travis sersemlemiş bir halde dönerek ve inleyerek geriledi. Burnu kanıyordu - muhtemelen kırılmıştı. Evlenme teklif edecekmiş gibi tek dizinin üzerine düştü, avuçları kan doldu; kanın parmaklarının arasından damlamasını izledi. İki dişi kırılmıştı.

Travis yıkılmış bir halde, "Bunu yapacağını gerçekten düşünmemiştim," dedi. Jack ona tekrar vurdu.

Jack eve geldiğinde gece yarısını geçmişti. Işıkları açma zahmetine girmede. Yolunu gayet iyi biliyordu. Işık açmak yerine oturma odasına gitti, kanepeye çöktü ve ağlamaya başladı.

Merdivenlerde bir ayak sesi duydu. Molly koridorda, beyaz bir gecelik içinde hafif bir silüet olarak belirdi. *Bir hayalet gibi*, diye düşündü Jack.

“Jack?”

“Seni uyandırdım mı?”

“Artık uyumuyorum,” diyen Molly ışığı açtı, kanepede dar-madağın haldeki kocasını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne oldu sana böyle?”

“Bir şey olmadı,” dedi, oysa bir şey olmuştu. “Benim ka-nım değil.”

“Bunun Sammy ile bir ilgisi var mı?”

Kafasını hayır anlamında salladı.

O an Molly öfkeye kapılabilir, cevaplar isteyebilir, ayetler-den alıntılar yapabilirdi. Fakat bunların yerine Jack’in yanına gitti. Gözyaşlarını sildi, koltuğun kolunda yanına oturdu ve ba-şını ellerinin arasına aldı.

“Ben yanlış bir şey yaptım Molly,” dedi. Karısına doğru eğildi. Doğal ve tanıdık kokuyordu. Cildi yumuşacıktı, Tra-vis’inkinden çok daha yumuşak. Molly, yıllardır ilk kez koca-sının saçlarını hafifçe okşadı.

“Anlatmak ister misin?” diye sordu.

“Pek sayılmaz,” dedi Jack.

Molly ona daha fazla baskı yapmadı.

PENNSYLVANIA'DA BİR YERDE

Şimdi

Prius'a biraz temiz hava girsin diye yolcu tarafındaki camı birkaç santim indirdim.

Stuart, "İnternet gelir gelmez araştırmaya başladım," dedi. "O zamanlar evde bilgisayar falan yoktu, bu yüzden araştırmamı lise kütüphanesinde yapmam gerekiyordu. Olanlarla bir ilgisi olabilecek diğer kayıp çocuklar veya hüküm giymiş çocuk katilleri hakkında bilgi toplamaya başladım."

Önümüzde ip gibi uzanan bir otoyol boyunca ilerliyorduk. Yolu çevreleyen akmeşe ve Norveç akçaağaçlarının ötesinde sonsuz tarlalar vardı; ara sıra tek başına bir çiftlik evi görüyorduk. Dünya burada daha büyük görünüyordu; bir kere kesinlikle Melbourne'daki küçük rahat köşemden daha büyüktü. Güneş ufukta tırmandıkça ve daha fazla karayı açığa çıkardıkça, ülkenin içinden *geçtiğinizi* değil, ülkenin sizi içine *aldığını* hissetmeye başlıyordunuz.

"O zamanlar açtığın oturumun belli bir süre açık kalmasına izin veriyorlardı," diye devam etti. "Bu yüzden otuz dakikalık oturumda bulabildiğim her bilgiyi toplar, sonra da çılgın gibi hepsinin çıktısını alırdım. Zamanım dolduğunda, okuyacağım tüm o malzemeyi toplayıp sırt çantamda gizlice eve sokar ve annemle babamın asla öğrenmemesi için Tanrı'ya dua ederdim."

“Öğrenseler bile neden kötü olsun?” diye sordum. “Bu davranışın o koşullar altında gayet normal görünüyor.”

Omuzlarını silktilti. “Muhtemelen beni bir psikoloğa gönderirlerdi.”

Bu o kadar da kötü bir şey olmayabilirdi, diye düşündüm.

“Yani liseden beri ara vermeden araştırma yapıyorsun?”

“Üniversitede kısa bir süre boyunca bolca ot içerek her şeyi unutmaya çalıştım ama bu sadece bir süre yardımcı oldu. Bağımlıydım. Ota değil; bu araştırmaya. Gerçeği söylemek gerekirse hâlâ öyleyim. Bu şey - dürtü, zorlama, her neyse – birden ortaya çıkıverdi. Diş macununu bir kere sıktın mı tüpe geri koyamazsın, öyle bir şey işte. Sonra Claire ile tanıştım ve saplantımı sağlıklı olan şeyler yelpazesinin en doğru noktasında tutmama yardım etti... çoğunlukla tutmama, yani.”

“Aşk gibi bir şey.”

“Claire olmasa seni bulmam mümkün değildi.” Onda gördüğüm en canlı ve en duygusal an buydu ve ilk defa adama karşı muazzam bir empati hissettim.

Amy kaybolsa ben de aynı şekilde davranabilirdim, diye düşündüm.

“Emma bununla nasıl başa çıktı?” diye sordum.

“Arkandan bir cenaze töreni düzenledi.”

“Ben... Şey... gerçekten mi?”

“Evet. Tahta bir sandığı senin oyuncakların ve kitaplarıyla doldurdu ve evinin arkasına gömdü. Bütün aileyi davet etti ama ben gitmedim.”

“Neden gitmedin?”

“Çok fazla pes etmek gibi geldi.”

Emma’nın küçük kardeşinin yasını tutuşunu hayal ettim ve ben tam o sırada başka bir kıtada ya Oliver Sokağı’nda bisikletime biniyor ya oturma odasında Amy ile televizyon seyrediyor, ya Dean ile yürüyor ya da anneme saçlarımı tarattırıyordum herhalde.

“Bana söylememeyi hiç düşündün mü?” diye sordum. “Sadece benim için değil, aileniz için de. Unutmanın bir yolunu buldularsa, belki o zaman...”

“Enoch Arden’i okudun mu?” diye sözünü kesti.

“Hayır.”

“On dokuzuncu yüzyıldan bir İngiliz şiiri. Lisede onu okumak zorundaydık. Şiir, gemisi batan ve on yıl boyunca ıssız bir adada kalan denizci Enoch Arden hakkında. Sonunda kurtarılp yaşadığı yere döndüğünde evinin oraya gider, dışarıda durup pencereden içeri bakar. Bir bakar ki karısı yeniden evlenmiş. Kadın mutlu; geçmiş unutmanın bir yolunu bulmuş. Enoch bunu görür ve karısının onsuz daha iyi durumda olduğunu bildiği için eve girmemeye karar verir. Sonra da bir orada bir burada dolaşır ve sonunda kalbi kırık bir halde ölür.”

Ellerim titriyordu.

“Bay Baily bize bunun hakkında bir makale yazdırdı,” dedi. “Konu şöyleydi: Enoch’un neden böyle bir karar verdiğini açıklayın ve daha da önemlisi, sizce bu, doğru bir karar mıydı?”

“Sence doğru karar mıydı?”

Stuart güldü. “Görüldüğü üzere, bence değildi. Enoch Arden olsaydım bir an bile tereddüt etmezdim. Ön kapıyı kırıp yeni kocayla kavga ederdim. Belki de ben bencil biriyim. Sen ne düşünüyorsun?”

“Enoch Arden hakkında mı?”

“Bizim... hakkımızda. Sana söylemese miydim?”

“Jüri hala karar odasında tartışıyor,” dedim. “Kendimi kırmızı hapi seçen bir insan olarak düşünürüm, ama dürüst olmak gerekirse korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?”

“Bunun ailem üzerindeki etkilerinden. Amy ve Dean hayatımdaki tek sabitler, uzun vadeli olduğunu düşündüren tek ilişkim onlarla.”

Stuart sustu. Radyoyu açmak için öne doğru eğildi. Bunun konuşmanın sonu olduğunu varsaymışım. Aldırmadım. Motorun

melodik uğultusu ve konuştuklarımızı düşünmek zihnimdeki huzursuzluğu yatıştırdı.

Pennsylvania'dan Batı Virginia'ya uzanan geniş manzaralı otololu takip ettik, kırsal bölgedeki kasabaların, uzayıp giden tarım arazilerinin ve vahşi doğanın etrafından dolandık, mısır tarlaları ve tütün tarlalarından geçtik. Çok konuşmadık ama yolda geçirdiğimiz zaman arttıkça aramızdaki sessizlik de o kadar rahat olmaya başladı. Yavaş yavaş ritmimizi bulduğumuzu hissettim.

Yolcu koltuğumda sırtımın mükemmel bir izini oluşturan kadar uzun bir süre yol aldıktan sonra Martha, West Virginia'ya vardık. Boş evler, harap beton binalar ve oluklu metal hangarlarla kaplı çorak bir kasabaydı. Akşam saat sekiz civarında Big Wind Motor Inn'de mola verdik; burası yeryüzünden göze batacak şekilde yükselen hardal renkli devasa bir küp misali beş katlı bir oteldi. Birer oda ayırttık ve Emma'yı görmeye gitmeden önce kahvaltıda buluşuruz diye konuştuk.

Odam tek kişilik standart bir odaydı. Yatak yumuşaktı ve ısıtıcı çalışıyordu. Uzun bir duş aldım ve zamanın çoğunu küvette oturup göbük deliğimin suyla dolmasını izleyerek geçirdim. Daha sonra yatağı oturup televizyon kanallarında gezindim, yerel haberleri izledim ve bu yabancı ülkeye her yanımda yabancı olduğunu hissettim.

Telefonum çaldı. Dean arıyordu. Sessize alıp ekranda yazan ismini izledim. Gözümün önüne net bir görüntü geldi: Dean telefonuna üzgün bir ifadeyle bakıyordu, bir eli yüzünün üzerindeydi, gözleri dolu doluydu. İç çekerek telefonu cevapladım.

“Merhaba Dean.”

“Tanrıya şükür,” dedi. “Telesekreterinle konuşmaktan çok sıkıldım.”

“Kusura bakma. Meşguldüm.”

“Neredesin? Sana ulaşamayınca dairene gittim. Komşun, o iri kadın da seni görmediğini söyledi. Ben de işini aradım ama patronun bana birkaç hafta izin aldığını söyledi.”

“Biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Amy aklını kaçırıyor,” dedi Dean. “*Benim* aramalarımın cevap vermemeni anlıyorum ama kız kardeşini cezalandırmana gerek yok—”

“Ona ne kadarını anlattın?”

“Ne hakkında?”

“Sammy Went denen kız hakkında.”

“Ona hiçbir şey anlatmadım Kim. Ve sürekli sorup durmadığını da sanma.”

“Kapatmam lazım Dean.”

“Bekle, Kimmy, biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum. İstedığın kadar yalnız kal tabii. Ama lütfen bana Amerika’ya gitmeyi planlamadığını söyle.”

“Planlamıyorum,” dedim. “Geldim bile.”

Hattın öteki ucunda bir sessizlik oldu. “Kim, sakın Manson’a gitme.”

“Neden gitmeyeyim?”

“Bilmediğin şeyler var.”

“Ne gibi?”

“... Söyleyemem. Annene söz verdim.”

“Amy’ye onu sevdiğimi söyle.”

“Kim, bekle—”

Konuşmaya son verip telefonu tamamen kapattım. Sonra mini barda bir şişe şarap buldum ve televizyonun sesini açtım. Oradan gelen gürültünün kafamda çılgılık atan düşünceleri bastırması gerekiyordu. Televizyonun pek yardımcı olmadı ama şarabın oldu.

Birkaç saat sonra eski ve yeni ailemi düşünerek uyuyakaldım.

Karavan parkının girişinde asılı duran büyük ahşap tabelanın her iki yanında büyük plastik kartallar vardı. Tabelada *Elsewhere Parkı* yazıyordu. Kartallar, yıldız ve çizgilerle boyanmıştı.

Stuart, bir sürü karmaşık yollar ve çıkmaz sokaklara girip, her yöne genişleyen parkta yavaşça ilerledi. Emma'nın bir karavan parkında yaşadığını söylediğinde, yıkık evler, bakımsız çimler, sallanan sandalyelere oturup uzaklara bakan yaşlı insanlar ve zincirlerin ucunda havlayan vahşi köpekler hayal etmiştim. Ama burada bir yaz kampının tuhaf enerjisi vardı.

Etrafta çocuklar oynuyor, maç yapıyor ve bisiklete biniyordu. İnsanlar köpeklerini gezdiriyorlardı. İki kez yön sormak için durmak zorunda kaldık ve her seferinde kibar, dostça yüzlerle karşılaştık.

“Yapacağın şey, karşına parlak kırmızı bir Fleetwood çıkana kadar bu sokakta devam etmek,” diye yol tarif eden Tolkien karakteri tipli adam dirseğini cama dayayarak piposuna tütün dolduruyordu. “Orası Kate Fenton'ın yeri ama yine de boşanma davası bittiğinde neler olacağını kim bilebilir. Her neyse, Kate'in Fleetwood'una vardığınızda sola dönün ve yumurta kabuğu beyazı bir bungalov görmek için gözünüzü dört açın. Nigel Ryan'ın yeri orası ve siz verandasının önünden geçerken şüphesiz el sallayacak; alametifarikasıdır onun. Nigel'in yerini geçince de...”

Emma'nın bordo süslemeli kiremit çatılı seyyar evi büyük, bej renkli bir Fleetwood'du ve bahar yağmurlarıyla beslenen sığ bir dereye inen eğimli bir çıkmazın ucundaydı. Sonuçta, çocukluk çocuk büyütme için kötü bir yer gibi görünmüyordu. Emma'nın üç ergen çocuğu vardı.

Garaj yolu boştu ama Stuart arabayı çevirdi ve geldiğimiz yöne bakacak şekilde sokağa park etti. Gülümsedim; bu tanıdık manevra beni rahatlatmıştı.

“Hızlı bir kaçış mı planlıyoruz?” diye sordum.

“Emma söz konusu ise hiç belli olmaz,” dedi Stuart. Ses tonunda şaka yaptığına dair en ufak bir işaret yoktu.

Emma'nın karavanının ön kapısı ardına kadar açıktı, ama ince paravan kapı kapalıydı. Stuart önden yürüyüp zili çaldı. Kısa bir süre sonra sıska bir kadın belirdi, sineklik yüzünden hatları gri ve şekilsiz görünüyordu.

“Evet?” dedi.

Stuart, sinekliğin arkasındaki silüete, “Benim, Em,” dedi. “Stuart.”

“Stu?” Bir eliyle paravan kapıyı geri çekti ve diğeriyle ağızındaki sigarayı eline aldı. Yüzü ışıldadı. “Vay be, ne işin var burada?”

Emma kırk bir yaşındaydı ama elli görünüyordu. Boyayla açılan sarı saçları gevşek bir at kuyruğuyla geriye bağlıydı. Bronz yüzü kösele gibiydi. Büyük boy Burger King polo tişörtü giymişti.

“Buralardan geçiyordum da,” dedi Stuart.

“Hadi oradan, buralardan geçiyormuş. İçeri gelin.”

Sigarayı yere fırlatıp çorabıyla söndürdü ve küçük erkek kardeşine sarıldı. Elleri hâlâ Stuart’ın omuzlarında kenetlenmiş haldeyken geri durup ona bir daha baktı.

“Çok uzun zaman oldu. Seni çişli-kakalı.”

Stuart başını iki yana sallayıp bana döndü. “Çocukluğum boyunca bana böyle seslendi. Düşünebiliyor musun?”

Emma küçük çarpık dişlerinin arasından sıırttı. “Peki arkadaşın kim? Bizi tanıştırmayı düşünüyor musun? Sanırım Claire artık büyük resimde yok.”

Stuart kızardı. “Hayır, Claire ve ben hâlâ evliyiz. O şey değil... O...” Doğru kelimeleri aradı.

Emma, “Söyle gitsin, çişli-kakalı” dedi. Kardeşinin yüzündeki ifadenin ne kadar ciddi olduğunu fark ettiğinde gülümsemesi soldu.

“Şey... Bu Sammy.”

Emma irkildi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sammy. Sammy adında bir kız kardeşimiz vardı. Muhtemelen Stu sana anlatmıştır.”

“Hayır, Em, bu o *Sammy*.”

Bu sözleri ağır bir sessizlik izledi. Emma bir bana bir Stuart’a bir kez daha baktı. “Hiç komik değil.”

“Komik olsun diye söylemedim. Bu o. Onu buldum. Sonunda onu buldum.”

“Siktir git.” Kelimeler bir fısıltı gibi ağzından düştü. “Siktir git, Stu.” Gözlerine yaşlar doldu.

Şimdi Stuart da ağlıyordu ve bu beni şok etmişti. Açık havada, herkesin görebileceği bir yerde duygularını bu kadar açık edebileceğini düşünmemiştim. Evde yalnızken bir yastığa gömülüp hıçkırma hıçkırma ağladığını ya da duşta sıcak suyu açıp yavaşça ağladığını hayal etmek kolaydı, ama bir parkta bir karavanın eşiğinde değil.

Emma beni omuzlarımdan yakaladı; bir an için bana saldırabileceğini düşündüm. Kıpır kıpırdı; çıldırmış gibiydi. “Bu doğru mu? Sen benim küçük kardeşim misin?”

Orada gözlerimi kırparak dikildim. “Muhtemelen... Herhalde...” dedim. “Bilmiyorum. Evet.”

“Ama aksanın var?”

“Avustralya aksam.”

“Tanrım.” Dizlerinin bağı çözüldü. Sahanlığa yığıldı ve hıçkırmaya başladı. Yanına diz çöktüm ve gözlerimden yaşların süzüldüğünü fark ettim.

“Geçti,” diye fısıldadım, çünkü çoğunlukla insanlara ağladıklarında söylemen gereken buydu. “Her şey yolunda.”

“Öldüğünü sanıyordum,” dedi. “Bunca yıl ve... Vay canına.”

“Şşşt,” dedim ve kollarımı omuzlarına doladım. Bir saat gibi gelen ama aslında bir iki dakika kadar birbirimizi kucaklayıp durduk; ta ki oğullarından biri panik içinde kapının arkasından başını uzatana kadar...

“Anne? Neler oluyor?”

Emma gözlerini silip ayağa kalktı. Sanki gitmemden korkuyormuş gibi bir elini koluma sıkıca yapışmıştı. “Sorun yok bebeğim. İyiyim. Aslında harikayım.”

Oğlan sordu, “Neden herkes ağlıyor?”

Emma güldü. “Bunlar mutluluk gözyaşları, Charlie. Hadi gel de teyzenle tanış.”

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Manson Şerifi'nin istasyonuna girmek, Şeytan'ın popo çatallına girmek gibiydi. Radyatör bir gecede arızalanmıştı; açık kumda arızalanmasaydı bu kadar kötü olmazdı. İstasyondaki her pencereyi açmış olmalarına rağmen içerisi hâlâ sauna gibiydi.

Ellis, ofisine giderken bir gün önce giydiği eski atletini çıkardı ve uykulu gözlerini ovuşturup uyanmaya çalıştı. Son kırk sekiz saatte toplam dört saat uyumuştı. Üstelik bu Ellis'in sorunlarının en önemsiziydi.

Kızın kaybolmasının üzerinden beş gün geçmişti. Beş gündür yapılan arama, toplantılar, beyin fırtınaları, tespitler ve Tanrı bilir başka bir sürü şeyle uğraşıyorlardı. Elllerine bir ipucu geçmediği için defalarca özür dilemekle geçen beş gün...

Şerif yardımcısı Beecher mola odasından üzerinde yemek tabakları kadar büyük çamur lekeleri ve gözlerinin altında siyah torbalarla çıktı. "Barry'yi aradım Şerif. Redwater'da işi varmış, radyatörü tamire en erken öğlen gelebilirmiş."

"Ceset gibi görünüyorsun Beech," dedi Ellis. "Eve gitmedin mi hiç?"

"Nezarethanede birkaç saat dinlendim. Ne tuhaf, orası beni hep ürkütürdü. Ama şu anda, küçük karyola ve yastıkla orada kilitli kalmak kulağa pek de kötü gelmiyor."

"Doğru söylüyorsun."

Beecher, “Radyatör meselesi ne olacak?” dedi.

“Galiba büyük resme baktığımızda bozuk radyatör bizim en büyük sorunumuz gibi görünmüyor.”

“Normalde sana katılıyorum Şerif. Ama şu basın konferansı var ya.”

“Ah... *Kahretsin*. O bugündü, değil mi?”

“Louis, tüm sandalyelerimizi dışarıya, çimlerin üstüne almamız gerektiğini düşünüyor. En azından muhabirler terlemekten oturabilecekleri bir yer bulmuş olur.”

“Tamam, öyle yaparız,” dedi Ellis. “Bana bir aspirin bulur musun Beech?”

“Başın mı ağrıyor patron?”

“Henüz değil.” Ama günün sonunda baş ağrısından duramayacağından oldukça emindi. Başını ağrıtan şey soruşturma değil, soruşturmanın etrafında gelişen politik davranma zorunluluğuydu. Herkesin bir sorunu vardı ve çözümü Ellis’ten bekliyorlardı. Ne var ki her çözüm yeni bir sorun yaratıyor gibiydi.

Basın toplantısı bunun en iyi örneğiydi. Listede üstü çizilip bertaraf edilebilecek basit bir mesele bile raydan çıkmak üzereydi. Bir pirenin deve yapılması radyatör gibi basit bir şeye bağlı hale gelmişti. Ya o gün yağmur yağarsa? Medya bu hikâyeye hangi açıdan bakacaktı?

Manson Polisnin kendine hayrı yok.

Mesele sadece lanet radyatör değildi. *Manson Leader* gazetesinden Amelia Turner, dün gece geç saatlerde “özel bir rica” için karakolu aramıştı. Basın toplantısında kendisine iki koltuk ayrılması gerekiyordu: Biri kendisi için, diğeri ise ileride fotoğrafçı olmak isteyen on altı yaşındaki kızı Beth için.

Özel ricalar iyiydi, güzeldi de (Ellis çevredeki tüm eyaletlerden medya üyelerinin katılmasını bekliyordu hatta belki NBC veya CNN’den bazı ünlü isimler bile gelebilirdi) ya Amelia Turner’a ön sırada koltuk kalmazsa? Gazetede ki meslektaşlarına şerifin iki sandalyeyi bile tutmaktan aciz olduğunu mu söylerdi?

Ya da daha kötüsü, o kişisel ilanı hakkında konuşur muydu?
Meslek sahibi. & Athletic Afro-Amerikan...

Of be kardeşim.

Elbette daha önemli ve en önemli sorun, medyaya verecek hiçbir haberinin olmamasıydı. Haber yoktu, ipucu da yoktu. Konferansın amacı halktan yardım istemektir, ancak muhabirler de *bir şeyler* isteyeceklerdi. Kendini bir aslan kafesini açtığını ve besleme saatinde sırtındaki et dışında onlara verecek hiçbir şeyi olmadan kafese girdiğini hayal etti.

Ertesi günün olası manşetlerini düşündü, sadece *Leader*'ın değil, eyalet çapında tüm gazetelerin manşetlerini... *Beceriksiz şerif hiçbir ipucu bulamadı; Yetersizlik yüzünden Sammy soruşturması tehlikede; Basın toplantısı yağmur yüzünden ertelendi.*

“Başka bir şey var patron,” dedi Beecher. “Dün gece Greenwood Corrections’daki Clara Yi’den bir telefon aldık.”

“Evet?”

“Patrick Eckles çıkmış.”

Patrick’in tahliyesinin öne alınacağını duymuştu. *Örnek mahkûm, iyi davranış ve rehabilitasyon kanıtı* gibi terimler öne sürülmüştü. Zaten eve dönmesi an meselesiydi. “Ne zaman?”

“Çarşamba,” dedi. Sammy kaçırıldıktan bir gün sonra. “Patrick için iyi zamanlama.”

Gerçekten iyi zamanlamaydı. Patrick’in Greenwood Corrections’da kilit altında olması, elde edebileceği en iyi bir mazettti. Bir hafta önce olsa, belki herkes küçük kardeşi yerine ondan şüpheleniyor olabilirdi.

“O çocuğu sanki daha dün kelepçelemiştim,” dedi Ellis. “Ammma erken tahliye olmuş.”

Beecher, “Belki orada Tanrı’yı bulmuştur,” dedi.

Ellis homurdandı, ofisine girdi ve telefonun yanıp söndüğünü gördü; makinede on yedi mesaj vardı. Kendine bir kahve koydu ve oturup mesajları dinlemeye başladı.

İlki Coleman’daki bir şerif yardımcısındanandı. Coleman Polis Departmanı insan gücüne yardım ediyor, şehir dışında ipuçlarını

çalışıyordu ve bir nanosaniye için Ellis, aç medyanın önüne atabileceği bir şeyler geldiğini düşündü. Ancak Coleman'daki şerif yardımcısının vereceği bir haber yoktu. *Hiç haber almamak, kötü haber almaktan iyidir lafını söyleyen, gitsin şuradan atsın kendini*, diye düşündü, bir sonraki mesaj için düğmeye bastı.

Bip.

Sonra, her nasılsa Ellis'in kişisel dahili numarasını bir şekilde ele geçiren, mahallenin dedikoducusu Doris Wong'dan bir mesaj geldi. Doris Wong'un mesajında, "Kalkıp senin işini ben yaptım galiba, Chester" diyordu. "Az önce düşük belli, bol pantolonlu, orta yapılı siyah bir adam sokağımdan geçti. Çok *şüpheli* görünüyordu."

Bip.

Sonraki iki mesaj da, her seferinde küçük ama görünüşte önemli bir ayrıntı eklemek için arayan Doris Wong'dan gelmişti. "Ha, *failin* beysbol şapkası taktığını söylemeyi unuttum. Şapka maviydi ve düz takmıştı. Bazıları onları tersten takıyor ama bu öyle yapmamıştı."

Bip.

"Yine ben, Chester. Son aramamdan bu yana yaklaşık on beş dakika geçti, sürekli burada pencereden dışarı bakıyorum ve beni karakola götürüp detaylar hâlâ tazeyken adamın eşkâlini çizdirmek için neden bir devriye arabası göndermediğini merak ediyorum—"

Bip.

"İı, selam, merhaba." Bir kadın sesi; hoş ve gergin bir ses. Ellis sesin kime ait olduğunu çıkaramadı. "Bu tuhaf bir durum tabii. Özür dilerim. Benim adım Sue Beady ve şey... Boyum bir altmış ve iyi bir günde yaklaşık 68 kilo oluyorum, elli üçüncü doğum günüm yaklaşıyor ve bunu kimin bildiği umurumda değil. Başka ne söyleyebilirim? Özür dilerim. Bu çok tuhaf. Genelde bu tür şeyler yapmam."

Ellis telefonu omzuyla yanağı arasına dayadı ve yazan bir kalem buldu. Kadının adını ve ölçülerini not aldı. Neden

olduğundan emin değildi ama araştırma dediğın detaylarla ilgiliydi ve bunlar kesinlikle detaylardı.

“Kum sarısı saçlarım, kahverengi gözlerim var ve şey, bilemedim, geri kalanı da sürpriz olsun.” Güldü. Çok güzel bir gülüştü. “Pardon, ben daha şeyi bile söylemedim... Burada kendimi anlatıyorum ama siz muhtemelen neden aradığımı bilmiyorsunuz. *Leader*’daki ilanınızı okudum. ‘Meslek sahibi’ ve ‘atletik’. ‘Hıristiyan değerler’ ve diğer bilgileriniz.”

Kalemi bırakıp her iki eliyle telefona yapıştı; ahizeyi iyice kulağına yapıştırdı. Yanakları al al olmuştu.

Sue Beady’nin mesajı “Aslında tam olarak her pazar kiliseye gitmiyorum” diye devam ediyordu. “Ama On Emir’e göre yaşıyorum ve elimden geldiğince az kural çiğnemeye çalışıyorum. ‘Babanı ve anneni onurlandır’ kısmında çok başarılı olamadım ama Frank ve Carla Beady’nin eline Tanrı ile tanışma fırsatı geçtiğini söyleyebilirim, huzur içinde yatsınlar. Her neyse, bir altmış boyunda, 68 kilo, kum sarısı saçlı bir yabancıyı yemeğe götürmek istiyorsan, beni arayabilirsin.” Numarasını da vermişti. “Ve aramazsan, söz veriyorum gücenmem. İyi günler dilerim.”

Bip.

Daha fazla mesaj vardı ama önemli şeyler değildi fakat önemli olsaydı da Ellis fark edemezdi. Sue Beady’nin yumuşak, güzel sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu.

Basın toplantısının sabah saat 10’da başlaması planlanmıştı. Dokuzu çeyrek geçe karakolun önündeki çim alana muhabirler, haber yapımcıları, kameramanlar, fotoğrafçılar ve benzeri işlerle meşgul bir sürü insan doluşmuştu.

Otopark, her biri kendi kısaltması olan haber araçlarıyla dolup taşıyordu: CNN, NBC, STKV, WKYP, GRMTV. Liste uzayıp gidiyordu. Daha da gelen bir sürü minibüs vardı, kimisi ön taraftaki çimenliğe çekiliyor, kimisi de kaldırımlara park ediliyordu, trafik kurallarına aldırın yoktu. Araç kuyruğu Francis Bulvarı’na kadar ulaşmış, hatta orayı da geçmişti.

Üstelik kasabanın yarısı da sokaklardaydı. Ellis bu kadar çok insanın geleceğini düşünmemişti ama onları anlıyordu. O küçük kız, Manson'daki bütün çocukları temsil ediyordu ve başına her *ne* geldiyse, herkese olabilecek tüm *kötü şeyleri* temsil ediyordu. Seri katiller ve seks manyakları gibi kötü şeyler. Frankfort, New York ve Detroit gibi uzak yerlerde olan şeyler.

Bu *kötü şeyler* Manson'a da ulaşmıştı.

Ellis ön basamaklarda durup insanların alana doluşmasını izlerken, şerif yardımcısı Beecher yanına geldi ve "Arka tarafları da doldurmak için yeterli sandalyemiz yok, patron," dedi.

"Sorun değil Beech. Ayakta izleyebilirler."

Beecher bir dizi katlanır sandalyeyi açılı sıralar halinde dizmişti. Amelia Turner ve kızı için ön sıradaki iki koltuğa küçük *Rezerve* işaretleri bile yerleştirmişti. Podyum yoktu, ama her şey düşünüldüğünde Beecher iyi iş çıkarmıştı.

"İyi olmuş, Beech, eline sağlık," dedi Ellis.

Beecher'ın yüzü kiraz kırmızısına döndü. "Harika bir düğün organizatörü olurmuşum."

"Kariyer değişikliği için çok geç değil," dedi Ellis ve yarı yarıya ciddiye.

Sammy'nin ailesi –Jack ve Molly Went, ergen kızları Emma ve dokuz yaşındaki Stu— saat ona doğru geldi. Basın yoğun bir şekilde onların etrafını sardı.

Went'ler renksiz görünüyordu: rengarenk muhabir akınına uğrayan siyah-beyaz figürler. Molly'nin yüzü sarkmış, kurumuştı; Jack günlerdir yemek yememiş gibi görünüyordu ve elinde...

O bandaj da ne?! diye düşündü Ellis. Jack Went'in sağ elinde neden bandaj var?

Molly sanki Ellis'in aklını okuyormuş gibi Jack'in koluna girip elini tuttu ve bandajı görüş alanından sakladı.

Üzüntü içinde birlikte yürüdüler ama izlemesi en zor olan küçük Stu'ydu. Dokunsalar düşecek gibiydi, solgundu; yaşayan ama içinde ruh kalmamış bir beden gibiydi.

Ellis ağlamamak için kendini tutmak zorundaydı. Sammy, Manson'a kötü şeyler geldiğinde neler olabileceğini temsil ediyorsa, Stu Went de Ellis'in suçluluk ve başarısızlığının çınlayan bir simgesiydi. O çocuğun çocukluğu, kanalizasyona akan ılık banyo suyu gibi akıp gidiyordu. O deliğin kapatılmasına ihtiyacı vardı. Umuda ihtiyacı vardı, hepsinin vardı ama Ellis'in verecek hiçbir şeyi yoktu.

Elleri titremeye başladı, bu yüzden pantolonunun ceplerine soktu ve konferans için konuşma notlarıyla dolu, katlanmış kare kâğıdı buldu. Çıkarıp açtı. El yazısı sayfanın yarısını zar zor kaplıyordu. Aşağıdaki tüm boş alan bir suçlama gibiydi.

“Zaman geldi patron,” dedi Beecher.

Basın toplantısı daha çok idam mangası gibiydi. Hiçbir ipucu ya da önerilecek cevap olmadığından Ellis, kimseyi kandırıp yerel şeriflerinin Sammy Went'i bulmak üzere olduğu izlenimini vermeye yeltenmedi. Bir sürü zor soru soruldu ama en çok acı veren soru Manson'dan çıkma Amelia Turner'dan geldi. Ön sırada kendisine ayrılmış koltuğundan, tabanca gibi nişan aldığı gümüş bir kayıt cihazıyla şu soruyu yöneltmişti. “Bu vakayı çözme yeteneğinize ne kadar güveniyorsunuz Şerif?”

Şu an tam olarak hatırlayamadığı yanıtını verirken belli belirsiz bocalamıştı; artık her şeyi *Leader*'ın yarınki sayısında okurdu.

Ofisine döndü ve kendini bir barakada asılı duran tozlu işe yaramaz bir alet gibi hissederek sandalyesine çöktü. Masasındaki not defterine baktı. Sue Beady'nin telefon numarasını düzgün bir şekilde boş bir sayfanın üstüne yazmıştı. Elbette randevu peşinde koşmak için doğru zaman değildi ama son birkaç gün çok iç karartıcı geçmişti. Biraz ışığa ihtiyacı vardı. Nemli parmaklarıyla numarayı tuşlayıp ahizeyi aldı.

“Alo, merhaba, iyi günler,” dedi telesekretere. “Ben Chester Ellis. Beni arayıp mesaj bırakmışsınız. Ben de, şey, mesajınızı aldım ve şimdi ben de size bir mesaj bırakıyorum.” Durup alnına bir tokat attı. “Redwater'da Barracuda's adında şık

bir İtalyan restoranı var. Aslında ne kadar şık bir yer bilmiyorum ama pizzaları çok güzel. Vaktiniz olursa, sizi orada pizza yemeye davet etmek isterim. İh, isterseniz beni geri arayabilirsiniz. İş numaram sizde var. Evden de arayabilirsiniz. Numaram—”

Karşı taraf ahizeyi kaldırıp telefonu açtı. “Chester, orada mısınız?”

“Evet hanımefendi.”

“Pazar nasıl?”

“Pardon hanımefendi, anlayamadım?”

“Şık pizzacıda akşam yemeği için,” dedi. “Çok mu hızlı davrandım?”

Ellis derin bir nefes aldı. “Yo, hayır, hiç de değil.”

“İyi. Yine de bir koşulum var.”

“Nedir?”

“Bana hanımefendi deme.”

Ellis gülümsedi. “Bu bir randevu.”

Sue ile konuşmasını bitirdikten birkaç saniye sonra Beecher alnındaki teri silerek ofise girdi. “Bir şey bulmuş olabiliriz, patron.”

Ellis, aracını göl kenarındaki park yerinin kuzey ucuna çekti, burada aramalar tam gaz devam ediyordu. Gönüllülerden bazıları, İçimizdeki Işık karavanının yanındaki büyük çadırın orada sohbet ediyordu. Kilise, Sammy’nin kaybolduğu günden beri buradan hiç ayrılmamıştı. Bir grup kaçık olabilirlerdi ama Ellis alabileceği her yardımdan memnundu.

Park ettiler. Ellis ve Beecher dışarı çıktı. Şerif yardımcısı Louis’e doğru yürüdüler.

“Bir şey mi buldun Louis?” diye sordu Ellis.

“Belki patron. Dalgıçlardan biri Willow’s Point’in orada bir şey fark etti. Bir anlamı olmayabilir ama bunu ilk ağızdan duyman gerektiğini düşündüm.”

Onları kısa boylu bir kadının dalış teçhizatını kamyonetin kasasına kaldırmakta olduğu tekne rampasına götürdü. Kadının dalgıç giysisi kamyonun yan aynasının üzerine asılmıştı; giysiden yere şıp şıp sular damlıyordu. Kadın rampadan kamyonu gidip gelirken arada bir sandviçinden ısırıklar alıyordu; belli ki acıkmıştı.

Louis, “Memur Beaumont, bu Şerif Ellis ve yardımcısı Beecher,” diye onları tanıştırdı. “Beaumont, Coleman’ın en iyilerinden biri ve tüplü dalışta üstüne yoktur, göldeki aramada bize yardımcı oluyor.”

“Tüm bunlar bittiğinde Coleman emniyet güçlerine epey iyilik borcumuz olacak.”

“Ne demek Şerif,” dedi kadın. “Bu arada bana Terry de.”

“Bize ne buldun, Terry?”

“Willow’s Point civarında suyun içindeydim. Tahmin edebileceğin gibi Merri Gölü’nde bir ceset bulmaya çalışmak, genelevde bakire bulmaya benzer bir şey.”

Beecher kahkahasını bastırdı.

“Willow’s Point, iç yollardan epey uzaktır; ceset atmak için ideal bir yer değil aslında. Önce omuzlarında on kilometre boyunca taşıman gerek.”

“Teknen yoksa...” dedi Beecher.

“Her iki durumda da, gölün kıyıları orada önemli ölçüde daralır; takılıp düşebilecek bir sürü pürüzlü kaya vardır. O küçük kız suya düştüyse ve balıklar tüm bedenini yiyip bitirdiyse, onu Willow’s’da da bulabiliriz belki diye düşündüm.”

“Bir şey buldun mu?” diye sordu Ellis.

“Suda, hayır. Ama suyun dışında bulmuş olabilirim. Yılın bu zamanında alüvyonlar işimizi çok zorlaştırır; görünürlük düşüktü, bu yüzden sık sık yüzeye çıkıp maskemi siliyordum. Bu anlardan birinde kıyıda beni izleyen bir adam fark ettim.” Ekipmanının üzerinden bir kayış geçirdi ve bağlamak için kamyon kasasının diğer tarafına gitti. “Adam avcı ya da yürüyüşçü gibi görünmüyordu ve yanında herhangi bir balık

tutma ekipmanı da yoktu. Benim tekne sudaki tek tekneydi ve dediğim gibi, orası en yakın yoldan kilometrelerce uzakta. Bu yüzden, ilk aklıma gelen oranın epey bir... sapa olduğuydu. Sonra adam konuşmak istiyormuş gibi bana el salladı.”

“Onunla konuştun mu?”

Terry kamyonetin arka kapısını kapadı, mandalı indirdi ve evet anlamında başını salladı. “Beş altı metre yüzdüm ama bundan daha fazla yaklaşmadım. Genelde bir ortakla dalarım, Dave, ama karısı üçüncü çocuğuna hamile ve marketten çokomel almak dışında kocasının evden çıkmasına izin vermiyor. Her neyse, adamla aramdaki mesafeyi korudum. Her ihtimale karşı yani. İnin cinin top oynadığı yerdeki bu adam beni ürkütmüştü. Yeterince yaklaştığımda, kaybolan küçük çocuğu arayan grupta olup olmadığını sordu. Ona evet dediğimde, bana henüz bir şey bulup bulamadığımı sordu.”

Ellis bekledi. “Bu kadar mı?”

Terry, “Virginia Schorbus’u hatırlıyor musun?” diye sordu.

“İsim yabancı gelmedi.”

“Virginia Schorbus Redwater’da kayboldu. Tanrım, ‘81 veya ‘82 yılındaydı galiba. Büyük bir davaydı. Bir arkadaşım bu dava üzerinde çalışıyordu ve bir keresinde bana, sürekli soru soran, aramalara yardım eden bir adam olduğunu anlattı. Hatta kurbanın ailesi için köfte bile pişirmiş. O zamanlar kimsenin aklına bir şey gelmemiş ama birkaç ay sonra Virginia’nın cesedini bu adamın arka bahçesinde gömülü bulmuşlar.”

“Off” dedi Beecher. “Tüylerim diken diken oldu. Neden böyle bir şey yapar ki insan?”

Terry, “Soruşturmayı bu şekilde takip ediyor olabilir,” dedi. “Ya da, hani görmüşsünüzdür, iktidar sarhoşu olmuştur, böyle yapmak onu tahrik ediyordur. Her neyse, göldeki bu adam sorular sormaya başladığında aklımdan bunlar geçiyordu. Ona seslenip adının ne olduğunu sordum. Tek kelime etmeden arkasını dönüp ormana girdi. Gören de *onu korkutan benmişim* sanar.”

Ellis, “Ne kadar zaman önce oldu bu?” diye sordu.

“Yirmi, otuz dakika ya geçti ya geçmedi. Zaten bu olayın ardından hemen döndüm.”

“Onu iyice gördün mü?”

“Gölde gözlüğümü takmam,” dedi. “İnanması zor olabilir, dalış maskem numaralı. Ama adamın saçları koyu renkti. Otuzlu yaşlarının sonlarında veya kırklı yaşlarının başında olabilir. Kesin olarak söyleyemem.”

“Onu bir eskiz sanatçısına tarif edebilir misin?”

“Deneyebilirim,” dedi.

“Adamı haritada nerede gördüğünü bize gösterebilir misin?” diyen Beecher, Terry’nin kamyonetinin kaportasının üzerinde bir Manson haritasını açtı. O ve Ellis haritanın uçmaması için köşelere bastırırken, Terry küçük kırmızı bir “x” ile bir noktayı işaretledi.

“Ne dersin Beech?” dedi Ellis. “Seninle biraz yürüyüş yapalım mı?”

Beecher cevap verecek zamanı bulamadan, ormandan tiz bir düdük sesi yükseldi. Kuşlar ağaçlardan fırladı. Ses beş veya altı saniye sürdü ve ardından bir dizi kısa, keskin düdük sesi daha geldi.

Beecher, “Bu da ne?” dedi.

Ellis ağaçlara baktı. “Arama ekibinden biri bir şey buldu.”

Ellis, Beecher, Louis ve bir grup arama gönüllüsü hızla ormanda ilerlemeye başladılar; yüksek ağaçların etrafından bata çıka geçtiler. Çürüyen bitki örtüsünün, nemli toprağın, odun ateşinin ve yağmurun kokusuyla yürüdüler. Her otuz veya kırk saniyede bir düdük yeniden çalıyor, Ellis yönünü buna göre ayarlıyordu.

Gölden yaklaşık yarım kilometre ötede Harry Barr ile karşılaştılar. Barr, İçimizdeki Işık üyesi olmanın yanı sıra, Easy-Time Towing Company’de sevk görevlisi ve Ellis’in duyduğuna göre özenti bir romancıydı. Saçlarını uzun örgülü bir at kuyruğu şeklinde yapmıştı. Onları görünce düdük boynuna düştü. Yanakları düdük çalmaktan kıpkırmızı olmuştu.

“Buraya!” diye seslendi. Bir toprak parçasını küçük sarı bir bayrak saplayıp işaretlemişti ama Ellis henüz Harry’nin ne bulduğunu göremiyordu. “Tam burada, bu çalının yanında.”

Harry’nin beş metre yakınına geldiklerinde Ellis, Louis’den gönüllüleri geri çekmesini istedi. O ve Beecher dikkatle yaklaştı. İşaret bayrağının etrafındaki çimen nemliydi ve üzerinde ayak izleri vardı.

“Korkarım gördükleriniz benim çizmemin izleri Şerif.”

Ellis bayrağın yanında diz çöktü ve orman zeminini taradı. Bir fırça çalısının dibinde pelüş bir oyuncak goril yatıyordu. Kirli, ıslak ve çamurla kaplıydı.

“Sence bu kızın oyuncağı mı Şerif?” diye sordu Harry.

“Bakalım, ailesi bunu tanıyacak mı, o zaman anlarız,” dedi, ama içgüdüleri bu oyuncağın Sammy’nin olduğunu söylüyordu. Bu ancak Sammy’nin olabilirdi. Kız buradan geçmişti. *Tam buradan.*

Ellis bir dal çıtırtısı ve homurtu ile ayağa kalkıp çevresini taradı. Onları çevreleyen kadim Virginia çamları yer yer güneşi karartıyordu. “İki yaşındaki hiçbir çocuk tek başına evden bu kadar uzaklaşamazdı. Onu buraya biri getirmiş. Bunu da yolda düşürmüş olmalı.”

Küçük bir kızı ta buralara kadar getirmenin tek mantıklı nedeni onu öldürmektir. Beecher’ın ve muhtemelen Harry’nin bile aynı şeyi düşündüğünden emindi, ama üçü de bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar sağduyuluydu. Sammy’yi buraya kim sürüklediyse yalnız kalmak istiyordu ve Ellis’in böyle bir tipin nerede gizlenebileceği hakkında bir fikri vardı.

Önlerinde değirmenin sivri uçlu silueti yükseliyordu. Keskin kenarlar, grafitiler ve kırık camlarla dolu iç karartıcı bir yerdi.

Yapıya güneyden yaklaştılar. Değirmenin on beş metre önünde, tüm pencerelerine tahta çakılmış, alçak gri bir bina duruyordu. Girişin üzerinde yontulmuş beyaz harflerle ZİYARETÇİ MERKEZİ yazıyordu. Z ve her üç İ harfi de çoktan

ortadan kaybolmuş, geriye yalnızca soluk izler bırakmıştı. Ellis kilidin kırık olduğunu gördü. Bir kaya ya da levye gibi ağır bir şeyle vurularak kırılmıştı. Etrafındaki ahşap, zik zak şeklinde içe doğru parçalanmıştı.

Beecher, “Belki çocuklar yapmıştır,” dedi ama yüzü al al olmuştu.

“Belki,” dedi Ellis. Yavaşça ittiği kapı gıcırtyla açıldı. Günişliği, tahtalı pencerelerden içeri sızarak boş bir odaya sarı şeritler saçıyordu. Tüm mobilyalar kaldırılmış, zemine soluk beyaz izler bırakılmıştı.

Beecher “Bundan ne anlam çıkarıyorsun?” diye sordu. Kapının arkasında, sanki biri onları süpürmüşçesine toplu cam ve toprak yığınları bulmuştu. “Çocuklar genellikle etrafı toplamaz, değil mi?”

Ellis, karşı duvardaki şekilsiz nesneye daha iyi bakmak için el fenerini çıkardı. Ordu yeşili bir spor çantasıydı. Yanında açılmış bir uyku tulumu, şişirilebilir yastık, gaz lambası ve yarı yarıya su dolu büyük bir plastik sürahi vardı. “Burada biri kalmış.”

“Dalgıç kadının gördüğü adam mı sence?”

“Söylemesi zor.”

Ellis, el fenerinin ışınıyla spor çantasını taradı ve aklına korkunç bir düşünce düştü. *Oraya minik bir çocuk sığabilirdi.* Feneri bir kolunun altına sıkıştırarak, çantayı yavaşça açarken ona bakan ölü bir çocuğun cansız gözlerini görmemek için dua etti. Neyse ki çantada çocuk ölüsü yoktu. Bir yün battaniye, kibrit, bir düzine ton balığı ve kahverengi kâğıttan bir alışveriş poşeti vardı. Torbanın içinde de çizgi romanlar: *X-Men*, *Batman*, *Wonder Woman*.

Beecher, “telsizden yayınlamamı ister misin?” diye sordu. “Bir suç mahallimiz olabileceğini söyleyeyim mi?”

“Hayır,” dedi Ellis. “Her şeyi olduğu gibi bırakacağız. Bunlar kime aitse, onları almak için geri dönebilir. Herm ve Louis’i ara. Onlara gözlerini buradan ayırmamalarını istediğimi söyle.”

Beecher gözetleme görevi için Herm ve Louis'i çağırırken, Ellis değirmeni kontrol etmek için ilerledi. Kapıyı itip girişin hemen içinde sessizce durdu. Uzun silüetler tozlu eski kayışlara ve kasnaklara dönüştü. Yarıları göçmüş ikinci katın açıkta kalan göğüs kafesi şeklindeki kısmı şerifin odağına girdi.

Ayaklarının altındaki beton yer yer ıslaktı; her yer kırık şişeler, kullanılmış prezervatifler ve sırlıklam ıslak porno dergisiyle doluydu. İçerisi sidik kokuyordu.

Merdivenleri çıktı. Basamaklar şerifin hatırı sayılır ağırlığı altında gıcırdayıp inledi. Ellis alt kata düştüğünü, moloz ve enkaz altına gömüldüğünü hayal etti. Ama neyse ki ikinci kattaki sahanlığa zarar görmeden ulaştı.

Üst kattaki pencereler dışarıdan giren asmalarla boğulmuştu. İçeri girebilen azıcık ışık, değirmen zemininde ormana ait karışık gölgeler oluşturunuyordu. Burada daha fazla döküntü dışında hiçbir şey yoktu.

Aşağı inerken duvarlardan birinin yazılarla kaplı olduğunu fark etti. El feneriyle elle yazılmış isimler denizini taradı: *Stephen Rumbold, Catherine Dixon, Margie Foss, Ellia Fleming, Patricia Carrasco, Jerry Baker, Robert Ammerman, Trinity Hinkle, Karen Garland...*

O sırada Beecher kapıda belirdi. "Yoldalar patron. Başka bir şey buldun mu?"

Ellis el feneriyle duvarı işaret etti. "Bundan ne anlıyorsun Beech?"

Beecher değirmene girip Ellis'le birlikte duvarın yanında dikildi. İsimlere baktı. "Ah, bu şehir efsanelerinden biri, Şerif."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşmanın adını bu duvara yazıyorsun, o kişi yirmi dört saat içinde ölmüş oluyor falan."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Küçük kardeşim söyledi. Bazen arkadaşlarıyla buraya gelir."

"Kardeşin bunun hakkında da bir şeyler biliyor mu?" El fenerini porno derginin üzerine tuttu.

Beecher kıkırdadı.

“Pekâlâ, bir bakalım,” diyen Ellis duvara yaklaştı. Eklem-leri artık bir halta yaramayabilirdi ve işitme duyusu da körel-mek üzereydi ama gözleri genç bir delikanlınıninki kadar kes-kindi. “Şuna bir bak Beech.”

“Neresi patron?”

Ellis hiçbir şey söylemeden el fenerini kaldırdı ve fenerin ışığı yüzlerce isim arasından tek bir ismi aydınlattı: *Sammy Went*.

MARTHA, BATI VIRGINIA

Şimdi

Emma'nın mobil evinin oturma odasında, içinde gaz sobası bulunan sahte tuğla bir şöminenin etrafında oturduk. Evdeki her duvar çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı ama Sammy Went'i hiçbirinde görememiştim.

Emma'nın çocukları —Charlie, on iki; Harry, on beş ve Jack, on sekiz yaşında— tek bir kanepeye sığıp oturmuş, röportaj paneli gibi beni inceliyorlardı. Hepsi yakışıklı çocuklardı. Emma, en büyük iki oğlunun içki içmesine razı gelmişti, bu yüzden ikisi bir kutu Pabst paylaştılar. Charlie'nin payına ise çikolatalı süt düştü.

Stuart, “DNA testi yaptırdım ve eşleştik,” dedi. Pencerenin yanında bir koltukta oturuyordu. “Zaman çizelgesi de uyuyor, Kim'in çocukluk fotoğrafları Sammy'ninki ile eşleşiyor ve üvey babası da esasen bunu doğruladı.”

Emma, “*Esasen doğruladı* ne anlama geliyor?” Yanıma oturdu, koluma sıkıca sarılıp sigara içti.

“İnkâr etmedi,” dedim. “Üvey babam Dean, iki yaşına kadar annemle tanışmamış. Ama ondan bir süre sonra ona sırrını açmış olmalı... ona biyolojik olarak... onun çocuğu olmadığını söylemiş olmalı.”

“O halde... şey... çocuk kaçırma kısmını yapan o muymuş?”

“Bilmiyoruz,” dedim.

“Onunla yüzleştğinde annen ne dedi?”

“Yüzleşmedim. Yüzleşemedim, yani. Dört yıl önce öldü.”

Emma kaşlarını çatı. “Bu kötü olmuş.”

Gerçek şu ki hayatta olsaydı onunla yüzleşebileceğimden emin bile değildim. Dean’ın gizli anlaşması kalbimi kırmak için yeterliydi ama zayıf da olsa en azından Dean’ın yalan söylemek için bir bahanesi vardı. O sadece karısını koruyor ve sözünü tutuyordu. Ama Carol Leamy bilerek beni başka bir aileden almıştı. Ona bu soruyu sormam demek sahip olduğum her şeyden vazgeçmeyi göze almam demektir ve gelen cevapla başa çıkmak için elimde hiçbir şey kalmayacaktı. Stuart bana yaklaştığında annem hayatta olsaydı, onu asla geri aramazdım.

“Polislerle konuştun mu?” diye sordu Emma. FBI’ın da Sammy hakkında bir dosyası var, değil mi? Söylediklerin doğruysa, bunu bilmek isteyeceklerdir.”

Stuart, “Henüz kimseyle iletişime geçmedik,” dedi.

“Neden?”

Bana baktı. “Çünkü Kim’in hızında gidiyoruz. Ve aklıma gelmişken çocuklar, şimdilik bundan kimseye söz etmememiz gerekiyor, tamam mı?”

Jack, Harry ve Charlie’nin hepsi de prova yapmışlar gibi sarık suratlar ve O harfi şeklinde açılmış ağızlarla Stuart’a döndü.

“Demek istediğim, okuldaki arkadaşlarınıza bunların hiçbirinden bahsetmeyin ve tweet falan atmayın, bir yere yazmayın.”

Emma bana döndü. “Bir basın açıklaması düzenlemeyi düşündün mü?” diye sordu.

“Basın açıklaması ... Hayır.”

“Tatlım” dedi. “Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum ve bu haltın halihazırda sana ne tür bir zarar verdiğini de düşünemiyorum ama anlamalısın: Soruları olan tek kişi sen olmayacaksın. Ayrıca sadece polislerden bahsetmiyorum. Burada elimizde olan şey bir *haber*. Herkes bir parçasını isteyecek ve bunu unutmamak akıllıca olacaktır. İki elinle sarılıp tutmazsan, ip-ler elinden kayar gider, hem de büyük bir hızla.”

Kontrol bir yanılısamadır, diye düşündüm.

Kolumu serbest bıraktı, gözlerimin içine baktı ve sonra tekrar kolumu tuttu. “Şu anda bunu düşünmemize gerek yok, ama hiç düşünmemek yanlış olur. Beni anlıyor musun?”

“Hı hı,” dedim.

“Sence ne oldu?” diye sordu.

Stuart benim için cevapladı. “Onu kaçıran kişi herhalde kasabadan geçiyordu, belki Manson’da birini ziyaret ediyordu. Sammy’yi annesi ya da babasıyla bir yerlerde görmüş olmalı. Belki Wilton Caddesi’ndeki oyun parkında, belki de Home Foods’ta alışveriş yaparken. Yakın zamanda çocuğunu kaybetmiş veya geçmişte akıl hastalığı geçirmiş olabilir—”

“Kim’e sormuştum.”

İkisi de bana döndü. Ağzım kurudu ve bira işe yaramıyordu. “Bilmiyorum. Bu size saflık gibi görünecek ama tanıdığım annem asla böyle bir şey yapacak tipte bir insan değildi.”

Emma, “Ama, tüm hayatı boyunca bu konuda yalan söyleyen bir insanmış” dedi. “Demek istediğim, onun gerçekten nasıl bir insan olduğunu bilmiyor olabilirsin.” Kardeşine döndü. “Sen hatırlıyor musun: Görgü tanıklarının ifadelerinde Sammy’nin kaçırıldığı günlerde evimizin yakınında bir kadın gördüğünden bahseden olmuş muydu?”

Stuart başını salladı. “Kadın şüpheli yok, biliyorsun, annemin dışında.”

Emma’ya, “Manson’a sık gidiyor musun?” diye sordum.

“Hah, on dokuz yaşımdayken Manson’dan kaçtım ve o zamandan beri sadece beş altı kez gittim. Manson’da şöyle derler. Buradan *ayrılmazsın, kaçarsın*. O da...” Durup sigarasının etrafındaki parmaklarını saydı. “Tüm bunlar olduktan altı yıl sonra. Manson’dan tanıdığım Karl Asbrock ile Cincinnati’ye taşındık. Oğlum Jack’in babası.”

Çamaşır makinesi yan odadaydı. Kurutmaya geçtiğinde treylerin duvarları gürledi.

“Karl ile işler yolunda gitmedi. Boşandıktan sonra sanırım bir süre sürüklendim. Üniversiteye kaydoldum, sonra bitirmeyip bıraktım, Ron’la tanıştım - şimdiki kocam. Sonra bu küçük şeytanları dünyaya getirdim.” Kanepedeki çocukları işaret etti. “Gerisi mazi işte.”

Öğleden sonra güneşi pencereden içeri girerek havada süzülen yüzlerce toz taneciğini aydınlattı.

“Ron pek ortalıkta olmaz,” dedi bir sigara daha yakarak. “O bir kamyon sürücüsü; aslında işinden nefret ediyorum. Ama ilişkimizin uzun sürmesinin anahtarı da bu olmalı. Ayrılık sevgiyi arttırır, değil mi?”

“Şu an Burger King’de mi çalışıyorsun?” diye sordu Stuart.

Sesinde hiç küçümseme duymadım ama Emma duymuştu herhalde.

“Hepimiz *muhasibeci* olamayız.” Stuart’ın mesleğini, roket bilimcisi veya beyin cerrahı veya İngiltere Kralıymış gibi görürcesine kısık sesle söylemişti.

Stuart savunmak için ellerini kaldırdı. “Ben ne dedim şimdi ya?”

Emma bana dönerek, “Ben sadece kahvaltı vardiyasında çalışıyorum. Ron kamyon şoförlüğü işinde iyi para kazanıyor ama ben de çalışmalıyım yoksa deliririm, anlıyorsun değil mi?”

Biramı bitirmiştım. Emma, bir bira daha isteyip istemediğimi bile sormadan bana yeni bir tane getirdi. Bu çok hoşuma gitti.

Yanıma oturdu, kendi birasının kapağını kırıp gülümsedi. “Peki senin başına neler geldi?” Birasından yudumlayıp usulca geçirdi. “Nerede büyüdün? Neler yaptın? Evli misin? Çocuğun var mı? Belli ki hayatın boyunca bir zindanda tutulmadın ve balık kafalarıyla beslenmedin.”

“Haha. Hayır.”

“Pekâlâ, neler kaçırdık, hadi anlat.” Bir buçuk Pabst kutusunun verdiği sersemlikle Stuart’ın girdiği noktaya kadar hayatımın önemli anlarını liste halinde anlattım. Çok uzun sürmedi.

Ona Avustralya’da yetiştiğimi söyledim; annemden, Dean’den, Amy’den bahsettim.

Ona annemin ölümünden bahsettiğimde derin derin iç çekti. Evli olmadığımı ve çocuğum olmadığını söylediğimde omuzlarını silkti. “Zaten tüm bunlar abartılıyor.”

En büyük oğlu Jack alaycı bir gülümsemeyle, “Teşekkürler anne,” dedi. Emma buna cevaben geçirerek bütün oğullarını güldürdü.

Kapı zili çaldı.

“Pizza geldi,” dedi Emma. “Baksana Sammy - pardon *Kim* – sende nakit var mı? Bugün ATM’ye gitme şansım olmadı da.”

Stuart, Emma’ya onaylamayan bir bakış attı.

“A, tabii” dedim. “Ben öderim.”

Saatlerce konuştuk. Pizzaları yemek ve daha fazla bira içmek için mutfak masasına taşındık. Çok geçmeden dışarısı tamamen karanlık oldu. Karavanların ışığı birer birer sönüyor, Elsewhere yavaş yavaş uykuya dalıyordu. Çocuklar kendi ekranlı cihazlarında bir şeyler seyretmek için dışarı çıktılar ve Stuart, şüphesiz Emma’nın ön kapıdaki duygusal taşkınlığından yıpranmış bir halde Jack’in odasına girip yattı.

Sonunda mutfak masasında Emma ve ben kaldık. Pizza kutuları boşalmıştı ve beşer bira içmiştik. Komşu karavandan heavy metal müziği geliyordu. Köpekler havlıyor, cırcır böcekleri cıvıldıyor ve hafif bir rüzgâr paravan kapıyı çarptırıp duruyordu.

Emma ile benim pek çok ortak noktamız olduğu ortaya çıktı: İkimiz de insanların parmaklarını çıtlatmasından nefret ediyor, ayaklardan tiksiniyor, Gillian Flynn romanlarından hoşlanıyorduk. Ve ikimizin de gençken pişman olduğumuz döv-melerimiz vardı. Benimki, sağ kolumdaki parlak kırmızı gözlü bir baykuştı; onunki ise sağ göğsünde kırmızı bir kalp içerisinde ilk kocasının adı.

Gece boyunca birkaç kez Amy’nin bizimle olmasını dilemiştim. Telefonumda hâlâ ondan ve Dean’den gelen cevapsız

aramalar birikiyordu ve onları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Gece yarısından birkaç dakika önce Emma, “Evet, artık yeterince sarhoşum. Bu kesin.”

“Ne için yeterince sarhoş?”

Ayağa kalktı, sarhoş bir şaşkınlıkla neredeyse öne doğru fırlayıp düşüyordu, son saniyede dengesini yakaladı. “Ayıkken seninle paylaşamayacağım bir şeyi sana gösterecek kadar sarhoşum. En azından... *ilişkimizin* bu kadar erken safhasında gösteremeyeceğim bir şeyi.”

Emma mutfak lavabosunun altından iki fener aldı, birini bana uzattı ve sessizce çıkmazın sonuna doğru yürüdük.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, fenerimi açıp parkamın fermuarını çektim. Havada bir ürperti vardı ve karavan parkının üzerine hafif bir sis çöküyordu.

“Söylesem bana inanmazsın,” dedi Emma, paslı bir korkuluğun üstünden geçip çıkmazın diğer tarafındaki çimenli bir yokuştan aşağıya indi.

Diz boyu ayrık otlarının içinden geçerken ve kısa bir süre sonra dar bir dereye ulaşana kadar onu fener ışığında takip ettim.

“Buradan karşıya geçebiliriz,” dedi. Suyun üzerinde bir iki metre arayla konmuş büyük, yassı taşlardan oluşan tehlikeli bir köprüye varmıştık. “Üçüncü taşa dikkat et. O biraz dengesiz ve kaygan. Ben karşıya gelene kadar bekle, ben sana yolu aydınlatacağım.”

Gülen, sarhoş ve biraz da şaşkın bir halde Emma’nın geçtiği yola fener tuttum. İçtiği onca biranın onu dereye düşürmesinden endişeleniyordum ama tam tersi bir etki yarattı; her taşı kendi belirlediği bir çeviklikle aşacak kadar sarhoş güvenine sahip olmuştu.

Derenin diğer tarafına sağ salım vardığında ayaklarını birbirine bitıştirdi, kollarını iki yana açıp selam verdi. Meşaleyi bir kolumun altına sokup coşkuyla alkışladım.

Bir kez daha eğilerek, “Teşekkür ederim, teşekkür ederim,” dedi. “Şimdi sıra sende.”

Fenerinin ışığını taş patikanın üstüne tuttu. Saniyeler sonra ben de derenin ortasına ulaştım; korku dolu bir heyecanla titriyordum. “Bu yolculuğa değer umarım.”

Emma cevap vermeyince, fenerimi ona doğru tuttum ve kaşlarını çatıldığını gördüm. Gözlerini ışıktan korumak için elini kaldırdı. “O şeyi gözüme tutma” dedi.

“Pardon” dedim.

Emma, “Bu taraftan,” dedi. “Dikkat et, dik burası.”

Bir sete tırmandık ve çimenli bir yol boyunca yürümeye başladık. Bir tarafta Elsewhere vardı: yüzlerce siyah, dikdörtgen şekiller; bazılarının ışığı açık. Diğer tarafta, uzayıp giden bir sanayi kompleksi vardı: Fabrikaların uzun bacalarından beyaz dumanlar yükseliyordu. Bacalar yüzünden hava gaz kokuyordu.

Rüzgâr estiği için yüksek sesle sordum: “Daha var mı?” Soğuk beni ayıltıyordu ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

“Çok yok. Geldik sayılır. Gördün mü?”

Karşımızda, rüzgâra karşı mücadele veren genç bir kiraz ağacı vardı. Ağacın yanma boş bira kutuları ve sigara izmaritleri ile çevrili bir sandalye duruyordu.

“Burası neresi?”

“Burası, sevgili uzun zamandır kayıp olan kardeşim, senin mezarın.”

Şaka yapmadığını kontrol etmek için feneri yüzüne tuttum ama aslında gerek yoktu. Sesinin sertliğinden şaka yapmadığı anlaşılıyordu. Fener ışığını tekrar kiraz ağacına çevirdiğimde, dibindeki cam kutuda yağmura batmış bir oyuncak fark ettim – pelüşten bir goril.

Emma, “İnternette kederle ilgili bir şey okudum” dedi. “Habire internette bir şeyler okuyup, sıkıntılarımı aşmanın bir yolunu buluyordum.” Yanıp sönen fabrika ışıklarına baktı. “Okuduğum o yazıda, ceset olmadan nasıl yas tutulacağı anlatılıyordu.

Sahte bir cenaze töreni öneriyorlardı, kişinin eşyalarını bir kutuya veya sandığa koyup mezara gömün diyorlardı. Ben de öyle yaptım. Aslında biraz aptalca geldi ama... bilmiyorum. Sanırım biraz yardımcı oldu.”

Kendi mezarımın yanında diz çökerek fenerimi oyuncak gorilin üzerine tuttum – çok su emmiş ve sarkıktı, bir gözü de eksik. Fotoğrafını çekmek isterdim. Uzanıp cam kutuya dokunduğumda içimi bir hüznün kapladı. Yalnız olsaydım, bu hüznün dışarı çıkmasına izin verebilirdim: Rüzgâra karşı hıçkırarak ağlardım.

“Bu goril onundu, değil mi?” diye sordum. “Benim demek istiyorum. Sammy’nin.”

Emma başını salladı ve bir sigara yaktı. “Harçlıklarımı biriktirip ilk doğum gününde onu sana ben almıştım. O oynacağı nereye gitsen peşinden sürüklerdin, ta ki... Kanıt dolabında bir yıl kaldı. Kusura bakma. İşte yine başlıyorum.” Ağlıyordu. Son birasını bitirdi, kutuyu ezdi ve diğerlerinin yanına attı. Yanıma çimenlere oturdu. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Sanmıyorum.”

Cevabım onu memnun etmemişti.

“Keşke hatırlasam, Emma. Keşke seni hatırlasam. Stuart’ı hatırlasam.”

“Tam olarak bizim elimizde olan bir şey değil.”

“Biliyorum. Ama sen ve Stuart beni ararken hayatımı yaşadığım ve kendi işime baktığım için kendimi suçlu hissediyorum.”

“Ben seni aramıyordum,” dedi. “Başlarda aradım ama sonra seni gömüp yasını tuttum. Yirmi yılının en iyi kısmını senin var olduğunu unutmaya çalışarak geçirdim.” Sigarasını havaya savurdu. Bayırın üzerinden uçan sigara altımızdaki dereye indi. Bir an parladı, sonra söndü. “Özür dilemesi gereken benim. Senden vazgeçtim, Sammy. Kim. Her neyse. Stuart asla vazgeçmedi. Bu konuda birkaç kez sağlam kavga ettik. Ben ona inkâr ettiğini söyledim. O da bana kötü bir kardeş olduğumu. Sanırım bu konuda haklıydı.”

Eliyle cebini yokladı ve anahtarlarını çıkardı. Bir sürü anahtarlığı vardı; bir de minik bir İsviçre çakısı. Çakıdan çıkardığı bıçakla cam kutuyu açtı ve bana pelüş gorili uzattı. “Bu sende kalmalı. Teknik olarak o hâlâ senin.”

Emma ayağa kalktı ve tek kelime etmeden geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladı.

Oğlanlar Harry’nin odasındaki ranzalara yatmıştı, ben de Charlie’nin ranzasına geçtim. Ayaklarımın yatağın ucunda sarkmasına aldıramayacak kadar yorgundum. Başucumda dönen gece lambası tavana yay şeklinde yıldızları ve gezegenleri yansıtıyordu.

Emma’nın telefonda birileriyle heyecanlı konuşmaları, açılan başka bir Pabst kutusundan gelen tıs sesi ve çakmağını çakış sesi arasında kendimden geçercesine uykuya daldım. Oyuncak gorili itiraf etmek istediğimden daha sıkı tutarak uyuyakaldım.

O gece rüyamda yine gölge adamı gördüm.

İki kaşım arasında bir zonklama ile uyandım. Güneş ışığı pencereden içeri sızıyordu. Charlie’nin gece lambasını kapatmayı unutmuşum; gece tavanda parlayan gezegenler ve yıldızlar sabah zar zor görülebiliyordu.

Yataktan çıkıp giyindim ama Stuart’ı mutfakta gergin bir şekilde beklerken buldum. Sabahın erken saatleriydi ama Elsewhere’de herkes uyanmış gibiydi, her taraftan çeşitli sesler geliyordu.

“Günaydın,” dedim. “N’aber?”

O anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Stuart, pencerenin yanında ileri geri hareket ediyor, ara sıra duraklayıp perdeyi açıyor, dışarıya bakıyordu.

“Özür dilerim, Kim.”

“Ne için? Neler oluyor?”

Perdeyi bir kez daha araladı, dışarıda gördüğü şeye yüzünü buruşturdu, sonra tekrar kapattı. “Gitmiş onları aramış. Lanet olsun sana Emma.”

“Kimi aramış?” Bunu sorarken ben de diğer pencereye gittim. Dikişleri yıpranmış sarı bir perdeyi açıp dışarıya baktım. İlk gördüğüm şey, açık mavi bir parka giymiş, omzuna da televizyon haber kamerasını atmış, iri yarı, orta yaşlı bir adamdı.

Başımı uzatınca, Emma’nın karavanına giden yolun başında duran iyi giyimli bir kadın gördüm. Sabahın ayazında titriyor, saçlarını esintiye karşı umutsuzca düzleştirmeye çalışıyordu.

Caddenin yukarısında daha fazla gazeteci vardı; etraf park etmiş haber kanalı minibüsleri, ses ekipmanı hazırlayan ve tripodlar kuran insanlarla doluydu.

İlk düşüncem, dün gece tüm medyayı buraya çekecek çok çarpıcı bir olay olması gerektiği; belki de bir cinayet işlenmişti. Bir mikrosaniye sonra, zihnimin mantıklı kısmı durumu kavradığında, Amy ve Dean’i, Lisa ve Wayne’i ve de kontrolün nasıl bir yanılgı olduğunu düşündüm.

Artık kendi hızımda yürümek diye bir şey olmayacaktı. Artık ipler benim elimde değildi. Kendimi sökülmemekte olan bir kazak gibi hissettim. Biri iplerimi elimden alıp kaçmıştı.

Hayır, *biri değil*, dedim kendi kendime. *Emma*.

Emma’nın yolda dikildiğini fark ettim, pembe bir gömlek ve siyah dar bir kot pantolon giymişti. Ellili yaşlarda, çarpıcı bir şekilde dağılmış beyaz saçları olan bir muhabirle röportaj yapıyordu.

Stuart diğer pencereden, “Hepsini çağırmış,” dedi. “Ne kadar kanal varsa hepsini çağırmış.”

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Basın toplantısından sonra eve dönerken hiç kimse konuşmadı. Annesinin Taurus model arabasının içindeki atmosfer gergindi. Emma arka koltuktan babasının direksiyon simidindeki ellerini izledi. Sağ elindeki bandajı çıkarmıştı. Parmak eklemleri sıyrılmış ve kanlıydı. Babasının ellerinin nasıl bu hale geldiğine dair Emma'nın fikri yok değildi.

Jack yavaş sürüyordu. Hiçbir zaman hız yapan biri olmamıştı —özellikle de çocukları arabadayken— ama bugün her zamankinden de az basıyordu gaza. Emma babasının eve dönmek için acelesi olmadığını düşündü. Zaten onun da yoktu. İki teyzesi dün gece geç saatlerde onlarda kalmaya gelmişti; teyzelerin üçüncüsü ise bu sabah Emma'nın kuzeni Todd ile geliyordu. Anne, Pauline ve Tillie teyzeler. Babası onlara Drakula'nın Gelinleri adını vermişti. Arada şu fark olmasa Emma da aynı fikirdeydi: Vampirler bir eve ancak davet edildiklerinde girebilirlerdi.

Pencereden Manson manzaraları geçiyordu: evler, parklar, mağazalar, göller, oluklar, hendekler, tarlalar, kanalizasyon kanalları.

Sammy bunların herhangi birinde olabilir, diye düşündü Emma. Basın toplantısı ona güven vermemişti. Polislerin elinde

hiçbir şey yoktu. Babasının parçalanmış parmakları dışında Emma'nın da elinde hiçbir şey yoktu.

“Ya baba, kenara çekebilir misin?” diye sordu öne eğilerek.

“Miden mi bulandı tatlım?” diye sordu Molly.

“Hayır. Biraz dolaşmak istiyorum. Eğer uygunsa.”

Jack, önce Molly'ye, sonra dikiz aynasına baktı. “Her şey yolunda mı, Em?”

“Pek sayılmaz,” dedi.

“Evet. Galiba bu çok aptalca bir soruydu.”

Sağa sinyal vererek arabayı hafifçe yolun kenarına yaklaştırdı.

Molly arkaya bakmak için koltuğundan başını çevirdi. “Çok geç kalma,” dedi.

“Kalmam.”

“Ciddiyim Emma. Hava kararmadan çok önce evde ol. Söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Stu Emma'nın koluna dokunup “Ben de gelebilir miyim?” diye sordu.

“Bu sefer olmaz dostum,” diyen Emma arabadan indi. Kapıyı kapatıp uzaklaşmalarını izlerken anında kendini daha hafif hissetti.

Sabahın geç saatleriydi, hava açıktı ve gökyüzü masma-viydi. Aşınmış Chuck Taylors ayakkabıları ile asfaltı döverek beton kanalın oraya, ardından da çeyrek mil kadar yürümeye devam etti. Geçerken ara sıra Grattan Sokağı'ndaki bitkiye bo-ğulmuş bakımsız bahçelere göz atıyordu ama çoğunlukla yere bakarak yürüyordu.

Cebinde bir sigara vardı ama sigara içmek istemiyordu. Ha-yatını biraz karartmak için sigara içmeye başlamıştı ama şu an istemediği kadar karanlıktı dünyası.

Lytton Caddesi'ndeki rampayı tırmanıp Shelley Falkner'ın evine yöneldi. *İkinci adresim*, derdi oraya. Ama son gidişinin üzerinden yıllar geçmiş gibi geldi. Gerçekte sadece iki hafta olmuştu ama bu karanlık öncesi dönemlerdeydi. O zamanlar

sadece on dört gün daha gençti, ama üzerinden kırk yıl geçmiş gibi geliyordu.

Shelley, Elgin Caddesi'nde, Canning Gas & Go'nun hemen karşısında iki odalı bir dairede yaşıyordu. Shelley bu konuda espri yapar, dairesinin Emma'nın evine neredeyse üç buçuk kez sığabileceğini söylerdi; ön ve arka bahçeleri dahil edersek altı kez.

Emma kapıyı çaldı. Bayan Falkner – “Sana kaç defa bana Nicky de demeliyim?”— ön kapıya geldi ve bir an sersemlemiş bir halde Emma'ya bakakaldı.

“Ah, Emma!” Kollarını Emma'nın omuzlarına doladı ve onu annesi gibi sımsıkı kucakladı. Bayan Falkner, kızı gibi uzun ve genişti.

Dairenin içine dönerek, “Shelley'i çağırayım,” dedi. “Shelley! SHELLEY!”

Shelley koridora çıktı, sahanlıkta Emma'nın durduğunu görünce durakladı ve sonra ona doğru küçük, yavaş adımlar attı. “Em. Tanrım. İyi misin?”

Emma başını sallayarak Shelley'e iyi olduğunu söylemeye çalıştı. Ama bunu yapamayıp gözyaşlarına boğuldu. Sammy ortadan kaybolduğundan beri ilk kez gerçekten ağlıyordu; ancak şimdi kendini bırakabilmişti.

“Kusura bakma,” diye fısıldadı Emma. “Ben... Buraya bu yüzden gelmedim.”

“Kapa çeneni,” dedi Shelley, Emma'yı kollarının arasına alarak.

“Sen ve ailen için dua ediyorduk,” dedi Bayan Falkner. “Yapabileceğimiz bir şey varsa... Ailenin bir şeye ihtiyacı var mı? Ya senin? Ne tür bir dünyada yaşıyoruz Tanrım...”

Shelley, “Tamam anne, buradan sonrasını bana bırak,” dedi.

Shelley'nin yatak odası, on üç yaşındaki birinden beklenildiği kadar dağınıktı, ama bu dağınıklıkta sıcacık, samimi bir yuva havası vardı. Duvarlar *kötü resimlerle* kaplıydı. Onları tarif etmenin gerçekten başka bir yolu yoktu. Yağlı boya sıçratılmış büyük tuvaler; gözbebekleri, kafatasları, uzun beyaz

yanagından aşağı yuvarlanan tek bir gözyaşı ile gezegene bakan bir at tasviri.

Bu resimlerin Shelley'e ait olduğu düşünülebilirdi – kasvetli bir ergenin elinden çıkmış gibiydi. Gerçek ise daha da üzücüydü. Kaliforniya'da bir seyahat acentesinde sessiz bir çaresizlik içinde yaşayan hayal kırıklığına uğramış bir sanatçı olan babasınınındı onlar.

Shelley resimlerin kötü olduğunu biliyordu ama onları sırf ironi diye asmamıştı. İyi ya da kötü, aile aileydi.

Shelley, “Okulda neredeyse ünlü oldum” dedi, dizlerini çenesine kadar çekerek. “Elbette yardımcı oyuncu olarak, ama beni bilirsin. İdare ederim.”

Birlikte yere oturdular. Emma etrafına bir göz attı ve burada geçirdiği geceleri, saatler boyu konuştukları öğle sonralarını, ders çalışmalarını, dedikoduları, ruh çağırma seanslarını düşündü. *İçimdeki çocuk öldü*, diye düşündü.

“Dedikodu istiyorlar, hepsi bu,” dedi Shelley, sesinde bir tiksinti vardı. “Sammy eve geldiğinde her şey normale dönecek. İtiş kakışlarına devam edecekler.”

Emma, Shelley'nin hatırı için gülümsedi. “Onlara ne dedikodu verdin?”

“Bende verecek bir dedikodu yok, hanımefendi.”

“Evet, bak, aramalarına cevap vermediğim için üzgünüm. Ben sadece—”

“Dur. İnsan böyle şeyler yaşayınca, üstelik *hâlâ da* yaşıyorsun, tanrım, Em, ben sadece...”

“Yapma,” dedi Emma, Shelley'nin gözlüğünün arkasında gözlerinin ıslak olduğunu fark etmişti. “Beni yine ağlatacaksın.”

“Hayır, bu sadece alerjiden. Merak etme, ben senin duygusal dayanağım.”

Emma elini uzattı ve Shelley uzanan eli eline aldı. “Okulda başka ne diyorlar?” diye sordu Emma.

Shelley tereddüt etti, koca gözlüğünü işaret parmağıyla yüzüne bastırdı. “Aman, ne desinler işte, Em. Manson Lisesi bir tımarhane gibi: Kaçıklar ve geri zekalılarla dolu.”

“Ne diyorlar Shell?”

Shelley derin bir nefes aldı. “İşte annenin Sammy’yi Şeytan’a feda ettiğini filan. Sana söylemiştim. Geri zekalı kaçıklar.”

Emma, okuldaki çocukların annesinin kilisesini suçlamasına şaşırmadı. İçimizdeki Işıkcılar zaten düpedüz deli tiplerdi ama ibadetleri kulaktan kulağa yayılırken daha da abartıyla süsleniyordu. Herkes onların kan içtiklerini, Şeytan’a tapındıklarını ve Şeytan’ın sunağında hayvanları –ve görünüşe göre çocukları da— kurban ettiklerini düşünüyorlardı.

Ama bu anneni temize çıkarmaz, dedi zihninde fısıldayan çirkin, yılan gibi bir ses. Evde kimsenin olmadığını sandığı sırada Sammy’ye ne kadar kızdığını hatırla. Emma bu düşünceyi susturmaya çalıştı ama ses ısrarcıydı. *Sammy dünyaya geldikten sonra annen iyice karanlık bir tip oldu ve ailen parçalanmaya başladı; eğer Sammy hiç doğmasaydı işler daha kolay olmaz mıydı? Annenin de böyle düşünmediğini mi sanıyorsun?*

Shelley bir an onu izledi. “Haber var mı?”

Emma, buraya ne için geldiğini söylemeden önce başını salladı ve bir süre sessizce bekledi. “Shell, bana bir iyilik yapar mısın?”

“Ne istersen.”

Travis Eckles ile ilgili bir şeyler dönüyor. Bu konuda bir şeyler duydun mu?”

“Elbette. Annenden şüphelenmeyenler Travis’ten şüpheleniyor. Neden?”

Emma omuzlarını silkti. “Dün gece evi aradı.”

“Travis mi?”

Telefonu ben açtım. Kim olduğunu söylemedi ve sorduşumda da söylemedi ama sesini tanıdım. Ağladığından ise neredeyse eminim.”

“Ağladı mı? Ne istiyormuş peki?”

“Babamla konuşmak. Ne anlattı bilmiyorum ama babam telefondan sonra çıktı ve... Bunları kimseye söyleme ha, tamam mı?”

Shelley elini yüreğine koyup iki parmağıyla izci yemini işareti yaptı. “İzci onuru adına yemin ederim.”

“Babam o gece eve geç geldi ve elleri sanki kavga etmiş gibi parçalanmıştı.”

“Tanrım. Ne oldu acaba?”

“Hiçbir fikrim yok. Babam hiçbir şey söylemiyor; ben de sormaya cesaret edemedim.”

“Bunun Sammy ile bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yoksa neden böyle bir şey olsun? Babam olanlarla ilgili bir şey öğrenmiş olmalı.”

“Babanın bir kanıtı olsaydı, polisler anında olaya dahil olurdu, değil mi?”

Emma, “İşte bunu çözmek için yardımına ihtiyacım var,” dedi. “Gitmem gereken bir yer var ama tek başıma gitmemem gerektiğini düşünüyorum. Benim arkamda olur musun?”

“Daima ve ne zaman istersen,” dedi Shelley. “Aklında ne var?”

Cromdale Sokağı, dokuz numaranın önünde, yağmurla tıkanmış olukların, yırtık sinekliklerin, yabani ota boğulmuş çimenlerin ve GİRİLMEZ tabelasının önünde durdular.

Shelley Doc Martens’lerini giymişti, ihtiyaç doğarsa onlarla güzel tekmeler atabilirdi. “Geldik hanımefendi, bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?”

Emma çoktan, Eckles mülkünün ön kapısında mandal görevi gören eski kordonu çözmeye başlamıştı. Kapı gırrç sesiyle açıldı ve Emma içeri girdi, koruması Shelley hemen onun yanında yerini aldı. Adımları asker yürüyüşüne dönüştü; çimenli alanı, çürüyen sundurma basamaklarını geçip doğruca kapıya vardılar. Emma hiç tereddüt etmeden –artık geri dönüş yoktu– kapının tokmağını vurmak için elini kaldırdı. Tam vuracaktı ki...

“Kızlar, yolunuzu mu kaybettiniz?”

Ava Eckles verandadaki yıpranmış kahverengi kanepede oturmuş sigara içiyordu. Soluk teni, sararmış boncuk gibi gözleri ve iskeletimsi kollarıyla ölmüş gibi bir hali vardı.

Belki de Manson'daki tek vampir ailesi Emma'nın teyzeleri değildi.

"Merhaba Bayan Eckles."

Ava gözlerini Emma'ya dikti. "Seni tanıyorum."

"Evet, caddenin aşağısında oturuyorum. Ben Emma Went. Bu da Shelley."

"*Emma Went.*" Kelimeler ağzında kötü bir tat bırakmış gibiydi. "Çitlerin bu tarafında ne yapıyorsun Emma Went?"

"Travis ile konuşmak istiyorum," dedi Emma. "Evde mi?"

Ava'nın sarı dişleri soluk dudaklarının üzerinde parladı. "Bak sen."

"Onu görebilir miyiz?"

"Neden?"

"Ona sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"'Küçük kız kardeşimi sen mi öldürdün' tarzında sorular mı?"

Emma hızlıca Shelley'den yana baktı. Shelley her zamankinden daha küçük görünüyordu. O heybetli ve en iyi arkadaşıyla her zaman kendini güvende hissetmişti ancak Eckles'ların yanında devler bile cesaretlerini yitirirdi.

"Hayır," dedi Emma ama bu bir yalandı.

"Bak, kimse kimseyi kaybetmeyi hak etmez, hele de bir çocuğu. Ama herkes oğlumun küçük Samantha'ya olanlarla bir ilgisi olduğunu söylüyor ve bu doğru değil."

"Sammy," diye düzeltti Emma. "Onun adı Sammy."

"Bak küçük kız, kardeşinin adının ne olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Üstelik gerçekten oğlumun kız kardeşini ormana götürüp karnını kestiğini falan düşünüyorsan eğer —ya da hayal ettiğin her ne ise— sence buraya gelmek ne kadar iyi bir fikir? Aslanın inine yani?"

Shelley gözlüğünü yerine iterek, "Sizce böyle mi oldu Bayan Eckles?" diye sordu.

Ava omuzlarını silkti. “Artık çitlerin bu tarafındaki insanların ne düşündüğü önemli değil, yalan mı?”

“Galiba bir ses duydum.” Paslı paravan kapının arkasından uzun, ince bir adam belirdi. İnce, hafif kadınsı yüz hatları ve kısa kesilmiş, simsiyah saçları vardı. Emma onu ilk başta tanımadı. “Anne, yine Yehova Şahitlerini mi korkutuyorsun?”

Emma, “Yehova Şahidi değiliz,” dedi. “Ben—”

“Jack Went’in kızı, biliyorum. Üzgünüm espri yapıyordum. Anlaşılan kötü bir espri oldu. Ben Patrick.”

Tokalaşmak için elini uzattı; parmakları sıcak ve sertti. Temiz kokuyordu, herhalde yeni yıkanmıştı; siyah kot pantolonun içine sokulmuş düğmeli bir gömlek giymişti. “İçeri gelsenize. Daha yeni kahve yaptım.”

“Ah evet, içeri girin,” dedi Ava Eckles, dudakları sigarasının ucunda ıslak sesler çıkardı. “Aslanın inine.”

Patrick Eckles ön kapıyı açık tuttu. “Annemi mazur görmelisiniz. Sizi temin ederim ki havlaması ısırmasından çok daha kötü. Isırmıyor demiyorum tabii ama ne demek istediğimi anladınız herhalde.”

Emma ve Shelley hiçbir şey söylemeden eve girdiler.

Onları loş ve dar bir koridordan geçiren Patrick, Emma ve Shelley’i mutfak masasına oturmaya davet etti. Emma’nın eski bir mahkûmun nasıl görünmesi, davranması ve konuşması gerektiğine dair yaptığı tahminler, Patrick’le tanıştığı gün altüst oldu. Eksiksiz cümleler kuruyordu ve hiçbir yerinde ev yapımı kafatası dövmesi yoktu.

Temiz tabaklar bulaşık rafının üstüne yığılmıştı ve oda limon kokulu yer temizleyicisi kokuyordu. Patrick odanın öteki tarafındaki dolaptan üç kahve kupası aldı ve bunları Emma’ya doğru uzattı.

“Hangi kupayı tercih edersin?” diye sordu.

İlk kupanın ön yüzüne *Dünyanın En Süper Çalışanı* yazısı basılmıştı; ikincisinde *Sizden Bıktım, Aboneliğimi İptal Edin*, üçüncüsünde ise *Kahve Kakamı Getiriyor* yazıyordu.

Mizah Emma'nın yüzünü güldürdü. "Sen seç."

"Ben kakalı olanı alacağım," dedi Shelley, bu sözler Patrick'in başını geriye atmasına ve gülmesine neden oldu.

Kupaları taze kahve ile doldurdu, krema ekledi ve Emma'ya *Dünyanın En Süper Çalışanı'nı* uzattı.

"Pekala Patrick, sen ne zaman .." eve döndün ile dışarı çıktın demek arasında kaldı.

Patrick onu kurtardı. "Çarşamba. Planlanandan iki yıl önce, çok teşekkür ederim. Gördüğünüz gibi kızlar, lütfen ve teşekkür ederim dersiniz ve hücre arkadaşınızı şişlememeye çalışırsanız, hapisane gerçekten o kadar da kötü bir yer değil."

Emma ve Shelley tedirgin bir tavırla birbirlerine hızla bir bakış attılar.

Patrick, "Yine kötü bir espri yaptım," dedi. "Şişin ne olduğunu bile bilmem."

Shelley "Bu konuda sözüne güveneceğiz" dedi.

Emma'ya dönüp ciddi bir ses tonuyla, "Küçük kız kardeşine olanları duyduğumda çok üzüldüm," dedi. "Aileni özlemenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Nereye gitsen arkada bir şey unutmuşsun gibi gelir. Herhangi bir ipucu var mı?"

Emma omuzlarını silkti. "Bir iki tane."

Bu bir yalandı. Şerif Ellis bunu basın toplantısında açıkça ifade etmişti, ancak Patrick'in bunu bilmesine gerek yoktu. Tabii ki, akşam haberlerini izlerse muhtemelen kendisi de bunu görecekti.

Patrick, "Yanlış anlamayın ama..." dedi, "burada ne işiniz var kızlar?"

Shelley, "Travis ile konuşmak istiyoruz," dedi. "Evde mi?"

Yüzü birden ciddileşti. Tekrar odanın karşısına geçip mutfakın sürgülü kapısını kapattı. Masaya döndüğünde alçak ama kesin bir ses tonuyla konuştu. "Küçük kardeşimin olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Olduğunu kim söyledi?"

Patrick, "Manson'un yarısı," dedi. "Şerif de. Ama kardeşimin soyadının dışında başka bir kanıt bulması gerek. Kasa-baya geri döndüğüm haberi yayıldığında, bir sürü insanın benim de bununla bir ilgim olduğunu düşüneceğinden eminim."

Emma kahvesini yavaşça yudumladı. Kahve sıcaktı. Bu iyiydi. Kaynar kahvenin oldukça etkili bir silah olarak kullanılabileceğini düşündü. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ben bir Eckles'im," dedi. "Daha da iyisi, ben eski bir mahkûmum."

Shelley ayağa kalkıp kendine biraz şeker aldı. "Erkek kardeşin nerede?"

"Üst katta."

Emma, "Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Dinleniyor. Yaralarını yalıyor."

"Ne yarası?"

Patrick dirseklerini masaya koydu, öne doğru eğilip doğru-dan Emma'nın gözlerine baktı. "Mosmor bir göz, patlamış bir dudak, kırık çene, diş etinden ayrılıp kırılan iki diş."

"...Bunu ona babam mı yapmış?"

Patrick sandalyesine oturup kahvesini yudumladı. "Baban neden böyle bir şey yapsın?"

"Çünkü Travis'in Sammy'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu öğrendi."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Emma, "Söylemesi gerekmez" dedi. "Başka neden kavga etsinler ki?"

Patrick, "Aşk yüzünden..." dedi. "Bu tür şeylerin çoğunda olduğu gibi, aşk yüzünden."

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Manson, bir tepenin zirvesine geldiğimizde aniden karşımızda belirdi. Balgam grisi bir gökyüzünün altında binaların engebeli manzarası uzanıyordu. Merkezinde devasa beyaz su kulesi dikeyliyor ve üzerinde kırmızı dev harflerle bir şey yazıyordu. Uzak-tan yazıyı seçememiştim ama Stuart ezbere biliyordu: “*Manson’a hoş geldiniz. Cennetten bir köşe.*”

Kasabanın iki tarafı da sık ağaçlı ormanlarla kaplıydı. Ormanların ötesinde ise zengin yeşil sırtlar ve vadilerden oluşan geniş bir yelpaze yayılıyordu. Kasabaya girerken yol kenarındaki büyük bir tabelanın yanından geçtik. Üstünde *İsa Kraldır* yazıyordu.

Batı Virginia eskiden Kentucky’ye açılan alçak basınç odası görevi görürdü. Bu tuhaf ve baştan çıkarıcı topraklar sonsuz doğal zenginlikler, muazzam yemek porsiyonları, country müziği ve Hristiyan radyo kanallarıyla doluydu. Havada, biz Manson’a yaklaştıkça yoğunlaşıyormuş gibi gelen asabi bir enerji vardı. Ve nedense bir tencere suda yavaş yavaş kaynamakta olan ıstakoz imgesi gözümün önünden bir türlü gitmiyordu.

“Gerçekten de geldik,” dedi Stuart.

“Şaşırmış gibisin.”

“Emma’nın orada olanlardan sonra, yolculuğu tamamen iptal edeceğini sandım.”

“İptal etmeyi düşündüm. Kendim için değil, kız kardeşim için. Amy’yi kast ediyorum.”

Stuart, tüm bu olanların *benim* ailemi nasıl etkileyebileceğini sanki ilk kez bu an düşünmüş gibi görünüyordu. Peki madem şu an farkına varmıştı, acaba suçluluk hissediyor muydu? Pişmanlık duyuyor muydu? Az da olsa merak ediyor muydu? “Enoch Arden” hakkındaki konuşmamızı hatırladım ve muhtemelen bunları hissetmediğine karar verdim.

Stuart, “Orada işleri iyi idare ettin,” dedi. “Onca muhabirle uğraştın. Kolay olmamıştır.”

“Kolay değildi” dedim. “Ama sanki açık denizdeki iki adanın tam ortasında bir yolcu gemisinden düşmüşüm gibi hissediyorum ve bu aşamada suyun içinde olduğun yerde durmanın bir faydası yok. Ne demek istediğimi anladın mı?”

Başıyla onayladı. “Bir yöne doğru yüzmen gerekiyor.”

“Kesinlikle. Bir yöne doğru yüzmem gerekiyor.”

Saat ikiyi biraz geçerken şehir merkezinin iki kilometre uzağındaki bir otelde iki oda ayırttık. Manson Comfort Inn şaşırtıcı derecede pahalıydı fakat kasabayı çevreleyen vahşi doğanın muhteşem manzaralarına sahipti.

Resepsiyondan ayrılıp otelin ayrı uçlarında odalarımıza yürürken Stuart öğleden sonra dışarı tek başına çıkmasının sakıncası olup olmayacağını sordu.

“Elbette,” dedim. “Nereye gideceksin?”

“Annemi görmeye gideceğim.” Garip bir şekilde kulağını çekiştirdi. “Galiba önce yalnız gitmeliyim. Sana tuhaf geldiyse özür dilerim ama haber manşetlere çıkmak üzere, sonrasında da her yer karışacak... bu durumda senin küt diye onun karşısına çıkmanın harika bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Tabii ki sakıncası yoktu. Aslında Stuart’ın, deyim yerindeyse önden gidip araziye keşfetmeyi tercih etmesi beni rahatlatmıştı. Emma’nın evine hiçbir bir uyarı yapmadan gelmenin yanlış olduğunu hissetmiştim. Ayrıca, biraz yalnız kalmak istiyordum.

Yatağa oturup sesli mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkardım. On altı mesaj vardı ve artıyordu. İlki, yavaş ve çekici bir güneyli aksanıyla konuşan genç bir yapımcıydı. Kim olduğunu ve nerede çalıştığını (Phil Wride, KLTV *Action News*) açıkladıktan sonra, özel haber yapması karşılığında nasıl bir maddi talebimin olacağını konuşmak için onu geri aramamı rica ediyordu.

Özel haber için maddi talep... Bunu düşünürken Emma'nın evinde pizzayı bana ödetmesini hatırladım. *Medyayı bu yüzden mi çağırmıştı?*

Bir sonraki mesaj bir polistendi. "Merhaba Bayan Leamy. Ben Dedektif Mark Burkhart, Manson emniyetinde çalışıyorum. Acaba karakola uğrayıp kısa bir sohbet için biraz zaman ayırabilir misiniz? Gördüğüm kadarıyla WKYP'den CNN'e kadar herkes sizin kim olduğunuzu biliyor, bu yüzden benim de tanımamın zamanı geldi."

Onu geri aramam için bir numara bırakmıştı ama bu işin acelesi yoktu.

Üçüncü sesli mesaj Amy'den geliyordu. "Kim, neredesin? Konuşmamız lazım—"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Memleketim Avustralya'da medya herhalde Amy'ye ve Dean'e ulaşıp röportaj yapmaya çalışıyordu. Belki polis de dahil olmuştu. Amy'nin çaresizce sesimi duymak istediğini biliyordum. Ona her şeyin yolunda olduğunu ve ne olursa olsun sonsuza kadar kız kardeş kalacağımızı söylememi istiyordu. Çağrılarına dönmeyerek benimle ilgili korkularını doğruluyordum. Kasabadaki evinin arka bahçesinde "*Aramızda kan bağı olmasaydı seni asla göremezdim*" demesinin üstünden sanki milyonlarca yıl geçmişti.

Ama ona dönemezdim. Henüz değil. Bu yüzden daha fazla mesaj dinlemeden telefonumu kapattım ve başucumdaki çekmecenin içine, Gideon'un yanına tıktım.

Minibarda bir bira buldum ve muhtemelen akılsızca bir kararla televizyonu açtım. Kanallarda gezinip komedi dizisi falan gibi insanın için ısıtıp rahatlatacak bir şey aradım ama *Antiques Roadshow*'un

eski bir bölümüyle yetinmek zorunda kaldım. Yaşlı bir İngiliz, eski vazosunun iki bin pound ettiğini keşfetmişti. Gösterdiği coşku, fırında pişmiş patates yemeğine hayranlığını anlatan biri kadardı.

Bira kafamın içindeki uğultuyu azaltmıştı; ta ki *Antiques Roadshow* reklam arası verip, WKYP News sağdan sola hızlı tempolu, tuhaf ve rahatsız edici bir şekilde haberler başlığı atana dek. Ekrandaki başlık dağılarak ortaya ciddi ifadeli, takım elbiseli bir adam çıkardı. “WKYP News olarak son haberleri sunuyoruz. Ben Richard Looker” dedi bir yığın kâğıdı karıştırıp onları düzgün bir şekilde istifledi. “Bu geceki ana haber bültenimizin başlıkları arasında Lexington’da bir yetişkinin ölümü, bir ergenin yaralanmasıyla sonuçlanan bir bıçaklama olayı var; Clark County fabrika yangınında polis kundaklama olasılığını da değerlendiriyor ve daha yakınımızdan bir haber: Bir aileyi yaklaşık otuz yıldır eziyete sürükleyen bir gizemin cevabı bulunmuş olabilir. Sendeyiz, Beth.”

Haber ekranında geniş açıda çekilen, kabarık siyah saçlı bir kadın görüldü. Bu kadını o gün Emma’nın karavanının önünde görmüştüm. “Teşekkürler Richard. Bazı izleyicilerin hatırlayabileceği gibi, 1990’da iki yaşındaki Sammy Went, Manson’daki evinden kaybolmuş ve bu dava o zamandan beri çözümsüz kalmıştı. Fakat, bugün bu durum değişiyor. Sayısı giderek artan kanıtlar Melbourne, Avustralya’dan gelen Kimberly Leamy adlı bir kadının aslında Sammy Went olduğuna işaret ediyor. Bayan Leamy şu saatlerde müsait olmadığı için ekranlara getiremedik.”

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde gerçeküstü deneyim yaşadığım birkaç an olmuştu, ancak herhalde şimdiye kadar en tuhaf olanı buydu: Birincisi, adımın bir haber programında geçtiğini duymak ve ikincisi yüzümü ekranda görmek: Emma’nın karavanından aceleyle çıkıp bir grup muhabirin yanından geçerek, beni bekleyen Stuart’ın arabasına gidişimi çekmişlerdi.

Kameraların arkasından bir ses “Sen Sammy Went misin?” diye sesleniyordu.

“Hayır...” dedim. “Yorum yok.”

Beth Turner kamera merceğini döndürdü ve “Yerel polis henüz bir açıklama yapmamış olsa da Sammy’nin kız kardeşi Emma Went-Finkel, uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini sonunda bulmuş olabileceğine inanıyor.”

Aniden Emma ekranda göründü; güzel pembe gömleğini ve dar siyah kot pantolonunu giymiş, hiçbir şekilde akşamdan kalma işareti taşımadan Elsewhere’de dikiliyordu. “Tamamen kabullendiğimi söylersem yalan olur,” dedi. “Rahatlamış, bitkin, kafam karışmış hissediyorum...” Bakışları kamera ile çenesinin altına sıkıştırılmış WKYP mikrofonu arasında gidip geliyordu. “Çok inişli çıkışlı anlar yaşadık ama küçük kız kardeşime kavuştuğum için çok mutluyum—”

Televizyonu kapattım ve kararmış ekrandaki yansımama baktım. Yüzüm değişmişti. Çok küçük bir fark vardı ve eminim bunu sadece ben anlayabilirdim ama o fark oradaydı işte. Gözlerim her zamankinden daha fazla çökmüş, yanaklarım incelmışti. Stres, sürekli otoyolda yemek yemek ve uykusuzluğun sonucu dedim kendi kendime. Ama bu meselenin sadece bir parçasıydı. *Değişiyordum*; hem içeriden hem de dışarıdan Sammy’ye dönüşüyordum.

Tamamen farklı bir insan mı olurum? Ya da sadece yarım bir kişi mi? Stuart’ın gösterdiği robot resimdeki gibi ne tam olarak Kim Leamy ne de tam olarak Sammy Went olmayan biri mi?

Stuart akşam yemeğinde sessizdi. Pencereden dışarı Manson’un yanıp sönen ışıklarına bakarak oturuyordu.

“Annen nasıldı?” diye sordum.

“Öğrenmiş bile. Bu sabah bir muhabir aramış. Emma da aramıştır. Ona nasıl hissettiğini sordum ve hemen arabayı getirmem için bana bağırmasını bekledim; seni hemen görmek isteyecek sandım.”

“Ama istemedi.”

“Hayır, istemedi,” dedi Stuart. “Annem bazen soğuk biridir. Onda düğme gibi bir şey vardır. Onu kapatıp her şeyi içinde tutar.”

“Armut dibine düşermiş,” dedim kuru, hafif çakırkeyif bir gülümsemeyle.

“Benden mi yoksa kendinden mi bahsediyorsun?”

“Bak bu güzel soru.”

“Sanırım aileden geliyor,” dedi. “Emma hariç. O, birilerinin duyacağını bilse duygularını çatılardan haykırır. Sosyal medya kız kardeşimiz gibi insanlar için icat edildi.”

Garsonu çağırıp masaya bir tur daha içki ısmarladım. Stuart bir kaşını kaldırdı. Bir şey söylemiyordu ama çok fazla içtiğimi düşündüğü açıktı – ve Amerikan standartlarına göre yanılmıyordu da.

“Claire’i aradım,” dedi.

“O nasıl?”

“Endişeli,” dedi. “CNN’de bir tanıtım yaptılar ve zaten tüm internete yayıldı. Bana senin nasıl olduğunu sordu.”

“Ona ne söyledin?”

“Sormadığımı söyledim. Bana kızdı.”

Güldüm.

“Babam aradı,” dedi.

“Ciddi mi? O ne dedi? Manson’a gelir mi sence?”

“Aradı dedim ama telefonu açtım demedim.” Stuart huzursuzca iç geçirdi. “Sesli mesaj bırakmış. Akşam yemeğinden sonra onu ararım. Önce bunlardan birkaçına daha ihtiyacım var.”

Viski ve sodasını işaret etti. Belki de endişeli olduğu şey benim çok içmem değildi.

“Ailen...” çakırkeyiftim, kendime güveniyordum ve garip bir çocuksuluk vardı üstümde; bu yüzden lafıma devam edip cümlemi bitirdim, “...parçalanmıştı, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Anlamışsın.”

“Bunların hiçbirisi olmasaydı ailenin dağılmayacağını düşünüyor musun?”

“Hayır,” dedi ifadesiz bir sesle. “Went’ler zaten kaybolma olayından çok önce dağılmaya başlamıştı.”

Restoranın üzerine bir sessizlik çöktü. O sırada ortada tek bir personel yoktu ve yemek yiyen sadece bir avuç insan vardı.

“Eskiden bir gün seni bulduğumda bunun aileyi de onaracağına inanırdım. Bir parçamız eksik olduğu için tamamlanamadığımızı sanıyordum; bu yüzden eksik parçayı bulup geri getirince her şey düzelecek diye düşünüyordum. Ama hayat böyle yürümüyor, değil mi? Emma medyaya koşuyor, annemse... neyse, annem her zamanki annem.”

“Eksik parça benim,” diyerek bu düşünceyi kafamda evirip çevirdim. “Garip, soyut bir şekilde ben de hep böyle hissettim. Her zaman bulmacanın geri kalanını aradım ve bulduğumda her şeyin *düzeleceğini* düşündüm. Biz seninle birçok yönden benziyoruz.”

Stuart, “Fark ettim,” dedi. “Hey, Kim?”

“Evet.”

“Nasılsın?”

Gülümsedim. “Claire’e iyi olduğumu söyleyebilirsin.”

Saat dörtte otel odamda sıırıslıklam bir halde uyandım. Çarşaf- lar ıpsıslaktı ve sersemlemiş, uykulu bir halde, bir an için odama bir yerden su sızıp sızmadığını merak ettim. Ya da belki termostatu çok yükseğe ayarlayıp unutmuş ve yatakta fazla terlemiştim. Ancak oda sıcak değildi ve termostat normal olan altmış dokuz fahrenheit dereceyi gösteriyordu, kafamda epey hesap yapıp uğraştıktan sonra aşağı yukarı yirmi santigradın eşdeğerine ayarlamıştım.

Burun deliklerime keskin bir idrar kokusu geldiğinde ani, sarsıcı bir netlikle çarpıldım. Çocukluğumdan bu yana ilk defa, yatağımı ıslatmıştım.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Evdeki sesler Travis'i uyandırdı. Sesler kadın sesine benziyordu, buna bir anlam verememişti. Herhalde televizyondan geliyordu ama yine de kalkmaya karar verdi. Yataktan sıyrılıp yatak odası kapısının arkasındaki aynaya asılı dünden kalma ç çamaşırını üzerine geçirdi.

Aynadaki görüntüsü berbattı. Sağ gözü tamamen şişmişti. Burun deliklerinin altına bayat kan kürecikleri oturmuş, yarılmış dudağının üzerindeki dikişler sargı bezi keteni ve sarı bir şeyle düğümlenmişti. Jack ona zarar vermişti, bu kesindi. Dr. Redmond'un onaramayacağı bir şey daha vardı ve en kötüsü de buydu: Tamamen kırılıp düşmüş iki diş. "Bunun için bir diş hekimine görünmek zorundasın, Travis. Belki o, merdivenlerden yuvarlandığına falan inanacak kadar saf olabilir ama ben öyle olmadığına kesinlikle eminim," demişti doktor.

Dr. Redmond'a göründükten sonra hikâyesini biraz inandırıcı kılmaya karar verdi. Merdivenlerden düşme hikâyesi, eşlerinden dayak yiyen kadınların kapıya gelen polislerle anlattığı bir hikayeydi.

Ben de öyle miyim yoksa? Dikişlerinden birinin üstündeki tüy parçasını çekip kendine bu soruyu sordu. Dayak yiyen bir eş miyim?

Hayır, soyguncularla karşılaşmak daha iyi bir yalandı. Şerif Ellis kapısını çaldığında Travis ona kar maskeli üç adamın Cubby'nin Barı'dan çıkarken ona saldırdığını söyleyecekti. Bütün bunlarda elbette açık noktalar olabilirdi, hele bir de parti otobüsünden biri öttüyse. Gerçi ötmese şaşardı zaten. Hatta çoktan ötmüşlerdir bile diye düşündü.

Bu hikâyenin ortaya çıkmayacağını düşünüyorsan aptalsın, dedi aynadaki yansımasına. Muhtemelen çoktan ortaya çıkmıştır ve insanlar şimdiden yanlış sonuçlara varmıştır: Jack Went, küçük kızını kaçıranın Travis olduğunu anladı ve bir baba olarak adaletin yerini bulmasını sağlamaya çalıştı.

“Ah, bir bilseler!” dedi yüksek sesle.

Ön kapının tanıdık gıcirtısını duyunca yatak odasının penceresine yöneldi.

Kapıdakileri görünce yüreğini bir endişe sardı: Emma Went ve iriyarı arkadaşı Shelley Bilmemne. Gidiyorlardı.

Koridora koştu. Merdivenleri çıkan ağabeyiyle neredeyse çarpışacaktı.

“Ben de seninle konuşmaya geliyordum,” dedi Patrick.

“Emma Went ne yapıyordu burada?”

Patrick kaşlarını çatı. “Bu dikişler patlıyor. Oynuyor musun sen bunlarla?”

“Kız ne istedi Pat?”

“Sargı bezinin de değişmesi lazım. Gel hadi.”

Patrick onu banyoya götürdü. Travis küvetin kenarına otururken ağabeyi de burnundaki bandajı açarak çöp kutusuna attı. Kanlı bandaj yapış yapıştı. Bir parça pamuğa yara alkolü döküp Travis'in yüzünü temizledi.

“Acıyor mu?”

“Ölüyorum acıdan.”

“Redmond'un yazdığı reçeteyi yaptırmadın mı daha?”

“Yaptırmadım henüz.”

Patrick, yeni sargı bezini özenli bir ustalıkla Travis'in burnuna sardı. “Açıkça söyleyeyim kardeşim, seni böyle görmek

benim için çok zor. Eski ben olsaydı o yaşlı pisliğin kapısına dayanıp onu kendi bahçesinde eşek sudan gelene kadar döverdim.”

“O kadar da yaşlı değil o,” dedi Travis. “Ayrıca bunu son yaptığında o kadar da işe yaramamıştı.”

Ağabeyi bir an hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Patrick’in evde olması hâlâ tuhaf geliyordu. Ağabeyini çok se-verdi, o varken Ava’yı idare etmek de kolaydı ama sanki artık hayalet gibiydi, farklıydı. Hapishane onu değiştirmişti ama Travis’in beklediği şekilde olmamıştı bu. Patrick eve çökmüş bir tip olarak dönmüş olsaydı, geceleri kabuslarla uyansaydı ya da açık alanlara çıktığında endişeli ve rahatsız olsaydı anlardı. Ama Patrick dimdik ve gururla yürüyordu. Hapishane gerçekten de onu *islah* etmiş olabilir miydi?

“Jack tamamen kabahatli değildi, biliyorsun,” dedi Travis.

“Dur tahmin edeyim: Adamın sana vurmasını sen istedin, öyle mi?” Küvetin kenarına, Travis’in yanına oturdu. “Emma ne olduğunu öğrenmek istiyor. Manson’daki herkes gibi o da bu kavganın Sammy ile ilgili olduğunu sanmış.”

Cubby’nin Barı’nın orada olanları *kavga* olarak düşünmek saçmaydı. Jack Travis’i dövmüştü ve Travis de buna izin ver-mişti. Peki neden hâlâ Jack’ten nefret etmiyordu?

“Ne anlattın ona?” diye sordu Travis. Patrick tereddüt edince tekrar sordu. “Patrick, ne anlattın ona?”

“Gerçeği.” Bu basit ve tek bir sözcük onda bomba etkisi yarattı.

“Sakin söyledim deme.” Travis yalvarır gibi konuşuyordu. “Buna ne hakkın var Pat? Yalan söyledim de bana, hadi de—”

“Bir çocuk kaçırma olayında şüphelisin ve tek tanığın Jack. Artık onu değil kendini korumanın zamanı.”

“Kendimi de koruyorum,” dedi Travis. “Değişecek olan sadece Jack’in hayatı değil, benimki de—seninki de. Ve annem, lanet olsun, benim ne olduğumu öğrenince ne diyeceğini düşünebiliyor musun?”

“Ne olduğunu değil Travis, *kim* olduğunu. Ayrıca şunu da bil, annem birçok şeyi görüyor ama belli etmiyor.”

“Buna hakkın yoktu. Hiç hakkın yok—”

“Yıllar önce o gece barda ne olduğunu sana hiç anlatmadım, değil mi? Hani Roger Albom’u bilardo sopasıyla dövdüğüm gece?”

Travis sustu. Başını iki yana salladı. Bu konuda birkaç kez ağabeyinin ağzını yoklamıştı ama Patrick hep kaçamak cevap vermiş, bunun aptalca bir bar kavgası olduğunu söylemişti.

“Birkaç kişiyle bilardo oynuyordum,” dedi Patrick. “Benden sonra sırada Roger Albom ve birkaç kız vardı. Ben oyunumu bitirdim ve istekayı Roger’a uzattım ama o almadı. “Hayır, istemem,” dedi. “İbnelik genleri bütün ailede olabilir.”

“...nasıl yani, Greenwood’a kapatılman benim hatam mı?”

“Tabii ki değil. Yaptığım şey benim seçimimdi. Doğrusu, mesele aslında Roger’ın söylediği şey değildi. Mesele; o adam, senin karşına çıkacak her türlü sıkıntıyı temsil ediyordu ve sadece sen kendin olduğun için yaşayacağın sıkıntıyı.” Küvetten kalkıp elini Travis’in omzuna koydu. “Ben biraz dışarı çıkacağım, ufaklık. Sonra görüşürüz.”

“Tamam,” dedi Travis. “Görüşürüz.”

Patrick yanından ayrıldıktan sonra Travis ön kapının gıcırıtıyla açılıp kapandığını duydu. Ağrılar içinde ve çökmüş bir halde evi sessizce dolaştı. Annesi oturma odasında sızmıştı ama hâlâ bir elinde bira kutusu diğerinde televizyon kumandası tutuyordu.

En iyisini yapıyor, uyuyarak günü bitiriyor diye düşündü Travis. Yatağına dönerken Patrick’in odasının önünden geçti. Kapısı hafifçe aralıktı. Normalde yürüyüp geçerdi ama gördüğü bir şey onu durdurmuştu. Kapıyı itip içeri girdi. Başucu komodininde duran şeyi yanlış görmüş olmalıydı.

Patrick’in yatak odası, şerif yardımcıları tarafından kapının önüne çıkartıldığı günkü haliyle aynıydı. Bir köşesi kıvrılmış dev bir Sex Pistols posterinin önünde tek kişilik yatağı

duruyordu. Posterin etrafında müzik gruplarının çeşitli dergilerden kesilme daha küçük fotoğrafları vardı: Ramones, Dead Kennedys, Circle Jerks, Black Flag. Kapının arkasında ise muhtemelen bir şantiyeden çalınmış paslı sarı bir YASAK BÖLGE işareti vardı.

Eskisinden farklı olan tek şey (ve Travis'in odaya girmesine neden olan şey) orada duran İncil idi.

Hapishaneye girmeden önce Patrick ateist olmakla gurur duyan biriydi ve Travis'in bildiği kadarıyla bu durum değişmemişti. Fakat yine de orada duran şey bir İncil'di.

Kitabı eline aldı. Epey kullanılmış, yıpranmıştı. Kapağın iç tarafında el yazısıyla bir şeyler yazılmıştı. *Patrick, şu an ellerinde hâlâ lütfuna devam eden en özgün armağanı tutuyorsun. Sevgiyle, B.*

“B kim ki?” diye kendi kendine sorarken İncil'de dolu bir zarf konarak işaretlenmiş bir sayfa açıldı. Sayfadaki bir bölümün altı çiziliydi: Bölüm 3.19. *Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün.*

Zarfı açtı. İçinde bir sürü mektup vardı ve hepsi de aynı kişi tarafından yazılmıştı.

Becky Creech!

Becky ile daha dün, Sammy Went'i arama grubunda karşılaşmıştı; yanında kardeşi Dale de vardı. Becky, her nasılsa Travis'in adını biliyordu.

Yatağa oturup ilk mektubu açtı. Mektup 7 Ekim 1987 tarihliydi.

Sevgili Patrick,

Umarım hapishanedeyken sana mektup yazmamın sakıncası yoktur. Beni tanıımıyorsun ama tahminlerimde yanılmıyorsam aynı yaşlardayız ve evde eğitim görmemiş olsaydım eminim Manson Lisesi'nde (Hadi Savaşçılar!) birkaç sene aynı sınıfta olurduk.

Sana bu mektubu İçimizdeki Işık Kilisesi adına yazıyorum. Dışarıdan bakıldığında, İçimizdeki Işık biraz radikal hatta kabul edelim çılgınca görünüyor olabilir! Fakat

aslında burası kibar, dürüst, Tanrı'dan korkan ve daha büyük bir şeyin parçası olmak isteyen insanlarla dolu. Sen de kendinden daha büyük bir şeyin parçası olmak veya sadece konuşmak istiyorsan, bana yazabilirsin.

Sevgiler, Becky Creech

Not: Bir fotoğraf ekledim.

Fotoğrafı görmek için zarfı içini karıştırdı ama gitmişti.

Becky Creech, Patrick'i tarikatlarına mı almaya çalışıyordu? Daha da kötüsü: Yoksa bunu başarmış mıydı?

Bir sonraki mektuba geçti, bu seferki 3 Kasım 1987 tarihliydi.

Sevgili Patrick,

Bana cevap yazmana çok sevindim, nezaketin için teşekkür ederim. Fotoğrafı beğenmene de sevindim. Sen de bana seninkini göndermek ister misin?

Birkaç sorunu cevaplamaya çalışayım.

Evet, zehirli yılanlarla ilgileniyoruz. Hayır, kalplerini yemiyoruz, kanlarını da içmiyoruz. Hayır, gizlice Şeytana (bu benim en sevdiğim ha ha!) tapıyor da değiliz. Evet, yılanlar bazen insanları ısırıyor.

Tanrı sana bir yılanı eline aldirttiğinde ısırılırsan bunun iki nedeni vardır. İlki, Tanrı çektiğin acılardan seni kurtarabilir. İki, seni yuvasına, yanına almak isteyebilir. Seni dünyadan koparan bir yılan da olabilir, kanser de, araba veya uçak kazası da... Ya da yaşlılık. Her ne yolla olursa olsun bizler herkesin ölümle bir randevusu olduğuna inanırız ve o ölüm bizi Tanrı'ya tekrar kavuşturur.

"Ölüm bizi Tanrı'ya tekrar kavuşturur." Bu lafı hep sevmişimdir.

Şimdi benim sana bazı sorularım var: Manson'da mı doğdun? Lise mezuniyetinden şu ana kadarki sürede neler yaptın? (Hiçbir ayrıntıyı atlama!) Hapishane nasıl bir yer?

Galiba sonuncu soru fazla kapsamlı; cevabını iki bölüme ayırabilirsin. Birinci bölüm, yemekler, hücre, diğer mahkûmlar gibi gündelik şeyler olabilir. Ya da mesela boş zamanlarında ne yapıyorsun? Araç plakaları yaptığınız doğru mu yoksa bu bir şehir efsanesi mi?

İkinci bölüm tamamen hapishanenin sana neler hissettirdiğiyle ilgili olabilir. Kapana kısılma duygusunu ben de biraz biliyorum. Elbette duvarlarım beton değil ve pencerelerinde parmaklıklar olan bir hücrede uyumuyorum, onu da söyleyeyim. Benim duvarlarım suçluluk duygusundan oluşuyor. Vay be, çok dramatik, değil mi?

Bilmeni isterim ki, seni yargılayan bir pozisyonda değilim, hiçbir zaman da olmayacağım. Oradasın çünkü bir günah işledin, ama günah insana mahsustur. Pentikostal biri olarak yetiştirilmek, zamanının çoğunda Tanrı'nın sevgisine değer biri olmadığını dinleyerek büyümek demektir ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini şu sıralara kadar anlamamıştım. Yüreğimizde günah olmasaydı, ne anlamı kalırdı? O zaman ibadet etmek çok kolay olmaz mıydı?"

Genç bir papaz (hem komik hem de komik görünümlü Dave Flenderson) bir keresinde bana ahlaki davranışların fedakârlık gerektirdiğini söylemişti. Hepsinin gelip dayandığı yer burası. Yani geçen hafta Home Foods mağazasının otoparkında bana "lanet olası tarikatçı oros... (işte o kelimeyi)" dediği için Erin Taylor'a bağırmak isteyebilirdim; dolayısıyla sen de o zaman o adamın kafasına birlardo sopasıyla vurarak dövmek isteyebilirdin, bu yanlış bir şey değil. Bu tür şeyler yapmayı istemek aslında normal ama bunları yapmazsak Tanrı'nın sevgisini kazanabiliriz.

Sevgiler, Becky

Travis biraz daha karıştırıp 3 Mart 1988 tarihli bir mektup daha buldu.

Sevgili Patrick,

Sana Clementine'den bahsetmek istiyorum. Clementine iki yaşında bir çingiraklı yılan. Aslında, doğada şanslı bir çingiraklı yılan yirmi yıl yaşayabilir ama kilisede iki yaşında bir çingiraklı epey yaşlı sayılır. Burada ortalama ömürleri on ay. Yaşadıkları stres onları daha da erken götürüyor.

Clementine biraz huysuz bir ihtiyar. Kilisedekilerden arada bir ısırık almasıyla tanınıyor. Fakat onu besleyen eli ASLA ısırılmamıştı. Ama bugün onu besleyen eli ısırıldı. Yani, benim elimi.

Biraz geriye döneyim.

Kilisemiz kasaba sınırlarının hemen dışında kocaman bir aile arazisinin ortasında. Arazinin kenarları ağaçlık; kilisenin durduğu yerdeki açıklığa çıkan bir patika var. Arazinin çoğu yeri ağaçlık derken, ORMAN demek istiyorum. Sık ağaçlardan oluşan bu orman derin ve karanlık. Bizim binaya yukarıdan baksan kırk hektar yeşil ormandan başka bir şey göremezsin.

İçimizdeki Işık'ta haftada üç kez ayin yapılır: Salı geceleri, cuma geceleri ve pazar günleri öğleden sonra. Her ayın ilk pazar günü ben geç çıkar ve orman kenarında büyük bir ahşap kafeste tuttuğumuz yılanları beslerim. Kilisedeki görevlerimden biri bu.

Evet, yirmi altı yaşındayım ve hâlâ yapmam gereken böyle işler var.

Yılan kafesi aslında daha çok bir kulübe gibi. Küçük penceresiz ve oldukça alçak tavanlı beton bir barınak (her girdiğimde kafamı çarparım ama her seferinde!). Uğultulu ısı lambaları yüzünden kulübenin içi daima bunaltıcıdır.

Depoların yanında, üstünde delikler olan plastik teknelerde fare tutuyoruz. Canlı fareler ama. Bu işi babam yaparken onları dondurulmuş olarak satın alırdık. O zaman bunun yarısı kadar korkunç oluyorlardı. Ama bu "aile mesleği" kardeşim Dale'e, (şimdi Rahip Creech oldu ama ben hala tam alışamadım) geçtiğinde, Dale tasarruf etmek

için kendi farelerini yetiştirmeye başladı. İşin püf noktasının onlara isim koymamak olduğunu söylüyor.

Yılanları beslemek kolaydır. Teraryumun kapağını açarsın, içeri bir fare bırakırsın, kapağı kapatırsın; sonra tekrar aynısını yaparsın. Isırıldığım gün başka şeyler düşünüyordum; kendi kendime konuşuyor ya da mırıldanıyordum. Dikkatim dağınıktı. Clementine'in yuvasına gittim ve dank! Dişleri doğruca elime kenetlendi. Sıkıca hem de. Baş parmağımla işaret parmağım arasına. Sanki beni bekliyormuş gibiydi.

Elim fena kanıyordu, ama kilisede ilk yardım çantamız vardır, içinde birkaç şişe panzehir de bulunur (Bu bilgiyi kendine saklasan iyi olur: Yılandıcıların çoğu ellerinin altında panzehir olduğunun bilinmesini istemez; madem Tanrı bizi ısırıklardan koruyor, o zaman neden panzehir gereksin, değil mi?). Görünüşe göre bana da gerekmiyordu. Yılanlar hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama kuru ısırık diye bir şey vardır (yılan ısırır ama zehir salınmaz); işte Clementine'm bendeki ısırığı da öyleydi. Kuru ısırık da acıtıyor, hem de nasıl, ama öldürmüyor.

Asıl buradan sonra olaylar çığrından çıkıyor, bu yüzden okumaya devam et. Kafesinde böyle var gücüyle mücadele eden Clementine bana seni hatırlattı. Bu bir metafor (bu ukalaca sözcüğü kullanmamı mazur gör). Isırık, Cubby'nin Barı'nda olanları temsil ediyordu ve sanırım baş parmağım ile işaret parmağım arasındaki deri dokusu da Roger Albom'un kafasının tepesini temsil ediyordu. Clementine'in yuvası hapishanedeki hücreni, hayatı da senin aldığın mahkûmiyeti temsil ediyordu. Nasıl desem, hatta Clementine'in düz ve geniş yüzü bile bana seninkini hatırlatıyor (alınma, aslında sanırım Clementine bir tilki!).

Birdenbire Clementine'in böyle kafese kapatılmış olduğu düşüncesine dayanamadım. Onu bir kendir çuvalına koyup dışarı çıkardım ve ormana doğru yürüdüm. Onu kiliseye yakın bir yere bırakmak istemedim. Dale

onun kaybolduğunu fark ederse aramaya çıkardı (ve çıktı da ama boşuna).

Onu ormanın derinliklerine götürdüm; sığla ağaçlarının arasından süzülen güneşin aydınlattığı sessiz bir yer buldum. Çuvalı yere koyup ağzını açtım ve geri çekildim. Tabii, onu çuvaldan kendim çıkarabilirdim ama onun seçimi olmasını istedim.

Gitmek istemiyor gibiydi. Kafasını birkaç kez çuvaldan çıkardı (Düşünsene, iki yıl cam bir tankta yaşadıktan sonra ilk kez koskoca bir Amerikan ormanını görüyor!) ama her seferinde yine çuvalın içine gizlendi.

Bekledim.

Yaklaşık bir saat sonra, güneş batarken ve ben soğuktan ürpermeye başlarken ve annem muhtemelen mutfak penceresinden dışarı bakıp neden hâlâ eve gelmediğimi merak ederken, Clementine harekete geçti. Ön yarısını çuvaldan dışarı kaydırды. Bir an günbatımının tadını çıkardı ve yemin ederim, sanki gülümsüyordu.

Sonra çuvaldan çıkıp çalılarının altına sürünerek uzaklaştı. Bir kez olsun dönüp geriye bakmadı. Bir süre gittiği yöne baktım, sonra da dönüp kiliseye doğru yürümeye başladım. O an bir süredir farkında olmadan ağladığımı anladım. Şu anda sana anlatırken bile ağlıyorum.

Clementine bir 'açık hava yılanı' değil ama eminim dışarıda yaşamayı becerecek. Sana şunu söylemem lazım Patrick, bir kez bile birini özgür bırakmak insana bayağı iyi hissettiriyor. Clementine onu hapseden dünyaya saldırdı. Dışarıda hayatını nasıl yaşayacağı onun seçimi ama yüreğinde affetme duygusu taşıması için dua ediyorum. Aynı duayı senin için de ediyorum, Patrick.

Sevgilerle, B.

Travis, dürtüsel bir hareketle mektupları itip bir fiske vurdu. Kardeşi tarikatçı mı olmuştu? O da mı yılanı olacak, zehir içecek ya da o binada her ne halt ediyorlarsa onları yapacaktı? Altlardan bir mektup daha çıkardı. 1 Şubat 1989'da yazılmıştı.

Sevgili Patrick,

“Özel ziyaretimizin” beni ne kadar heyecanlandırıldığını/gerdiğini/mutlu ettiğini/korkuttuğunu anlatamam. Sadece kırk dakika içinde tüm engellerin üzerinden atladık ve ben bu günün asla gelmeyeceğini sanıyordum.

Yatakta elektrikli yılan balığı gibi olacağımı söyleyemem ama sana hazır olduğumu söyleyebilirim sevgilim. Ve sana olan aşkımın derin, gerçek, ham ve bütün olduğunu söyleyebilirim. Beni tanımana hazırım. Her şeyimle tanımana.

Sevgi ve beklentiyle, B.

10 Aralık 1989 tarihli son bir mektup vardı.

Daha kolay olacağını söylemiştin, Patrick. Ama her gün daha da zorlaşıyor. Bazen ışığının sönmesi için dua ediyorum. Sonra benim ışığının sen olduğunu hatırlıyorum. Sen kalbimdeki ışıksın, tünelin sonundaki ışık. Ama böyle daha ne kadar yaşayabilirim bilmiyorum. Gel artık, Patrick. Gel ve beni buradan götür. Dön ve beni bu insanlardan kurtar.

Tüm sevgimle, B.

Travis mektupları tekrar tekrar kontrol etti, ancak şu an kafasının içinde zonklamaya başlayan onca sorunun hiçbirine yanıt bulamadı. Bu mektupla sonuncusu arasında neler olmuştu? Becky Creech'in kimden kurtulması gerekiyordu? Bu ilişkinin doğası neydi?

Bir Eckles ve bir Creech mi? Neredeyse gülünçtü.

Diğer tek ipucu – buna da ipucu denirse – son mektubun altında kalemle aceleyle yazılmış bir İncil ayetinin başlığıydı. Son mektubun özeti: Matta 24:29-34.

Gözlerini Patrick'in başucu inciline çevirdi. O ayeti bulana kadar sayfaları karıştırdı. Yine metnin bir bölümünün altı çizilmişti. Travis üç kez okudu. Ürkütücü ve rahatsız ediciydi: *Güneş kararacak, ay ışığını vermeyecek; yıldızlar düşecek ve cennet sarsılacak.*

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Bir meyve ağacının taze kesilmiş çimlere uzun bir gölge düşürdüğünü gördüğüm rüyadan şafaktan önce uyandım. Rüyada buna işaret eden bir şey yoktu ama Sammy Went'in arka bahçesinde olduğumu biliyordum. Uzaklarda bir yerlerde kuşlar cıvıldıyordu ve bir an için kendimi güvende hissettim.

Önceki gece neredeyse hiç uyumadığımdan kendimi sersemlemiş hissediyordum; kafam karışmıştı. Sabah üçte çarşaf larımı küvette yıkadıktan sonra, *Rahatsız Etmeyin* tabelasını kapıya astım. Gerçekten de hayatımda hiç bu kadar rahatsız edilmemek istemiştim. Sert, modern kanepeye uzanıp utanç içinde top gibi iyice büzüldüm. Ara sıra uykum geliyor, sonra da kaçıyordu. Her uyandığımda kanepeyi kontrol ediyor, her kuru bulduğumda rahatlıyordum.

Gerçekten de yatağı ıslatmıştım. Akşam yemeğinde çok mu içmiştim yoksa bunun nedeni daha derinlerde bir yerde miydi?

On üç yaşımıdayken ilk adetimi gördüğümde annemden saklamıştım. Sebebi, utanmam veya mahcup hissetmem değil (biraz bu da vardı tabii), bunun annemi üzeceğinden endişelenmemdi. Artık bir kadın olmaya başladığımı düşünmesini istemiyordum çünkü ben kendim de kadın olmaktan korkuyordum. Şimdi ise tekrar çocuk olmaktan korkuyordum.

Giyinip bir fincan kahve aldım ve odamın balkonuna çıktım. Kahvemi yavaşça yudumlayarak orman manzarasına baktım. Orman derin ve ucsuz bucaksızdı.

Su kütleleri beni sakinleştirirken, yoğun ağaçlık alanlar bende ters etki yapıyordu galiba. Karanlıktılar; canavarlarla dolu, güçlü ve vahşi, acımasız ve ilkeldiler. Bende bir şey yapmak dürtüsü uyandırıyorlardı... fotoğraflarını çekmek?

Tozlu Canon SLR'mi daha ziyade refleks gibi paketlemiştim, onu kullanmayı düşünmemiştim. Ama şimdi sırt çantamdan çıkardım, açma düğmesine bastım ve vahşi doğayı kadrāja aldım. Sıradağlar kamera merceğinden bakıldığında o kadar uğursuz görünmüyordu.

Sammy ortadan kaybolduğunda, Molly Went günler, aylar, yıllar boyunca şu an benim kadrāja aldığım aynı ormana bakıp, küçük kızının orada olup olmadığını merak etmiş miydi acaba? Elbette, Sammy ormanda yarı gömülü bir halde, şişkin ve kötü adamın boynunda bıraktığı derin morluklarla çürüyor değildi. Onun yerine gizlice Avustralya'ya kaçırılmış, orada bakılmış, büyütülmüş, beslenmiş, sevilmiş, giydirilmiş, öğretim görmüş ve daha bir sürü şey yaşamıştı.

Tekrar fotoğraf çekmek güzeldi. Canon benim gerçekliğimi filtreliyor, çok az da olsa üzerinde biraz kontrolüm olmasına izin veriyordu. Acaba beni fotoğrafçı olmaya iten şey bu muydu diye düşündüm. Kameram boynuma asılıyken, Manson'u yenmeye hazır hissediyordum.

Su kulesini görüş alanında tutup fotoğraf çekmek için orada burada durarak şehre doğru yürüdüm. Otoyolun altından geçen uzun beton kanal, karanlık fırtına sularından oluşan geniş bir dereyi taşıyordu. *Klik*. Yol kenarında ölü bir karga. *Klik*. Altmışlarında iri yarı bir kadının sürdüğü boynuzlu yüksek gidonları olan bir motosiklet. *Klik*.

Sonunda Manson'a vardığımda, belki de safça, bazı anıları hatırlamayı beklemiştim; kim bilir belki bir ağaç veya nehir veya bir köşe veya tepe, bastırılmış bir anıyı tetikleyebilir ve

beni aniden iki yaşına geri götürebilirdi. Ama Manson'la ilgili hiçbir şey bu kadar kolay olmayacaktı. Evet, burası benim olmam gereken yer dedirtecek ani bir nostalji hissi ya da sarsıcı bir farkındalık yaşamadım.

Belki de yalnızca kısmen yeni yürümeye başlayan bir çocuğun zihnindeki bu anılar erişilemeyecek kadar derinlerdeydi ve Stuart'ın bana anlattığı anı ipi asla tamir edilemeyecekti. Sammy oradaydı, beline kırmızı bir ip bağlıydı, karanlıklara uzanan ipi çekip duruyor ama ipin ucu hep boş çıkıyordu.

Ya da belki mesele kasabanın kendisiydi. Açıkçası Manson yirmi sekiz yılda çok değişmişti. İnsanı hüzünlendiriyordu bu. Zaman ilerliyordu ve ben ayak uydurabilir ya da biraz arkada kalabilirdim ama asla geri dönemezdim. Doğma büyüme Mansonlu Sammy Went olarak yaşamış olabileceğim hayat hiç var olmamıştı.

Burada ne bulmayı bekliyordun? diye sordum kendime. Sonraki bir saati amaçsızca sokaklarda dolaşarak geçirdim. Önce kalabalık şehir merkezinden başladım, sonra daireler çizerek merkezden uzaklaştım ve evlerin birbirinden uzaklaşıp çim bahçelerin daha geniş olduğu mahallelere ulaştım.

Tesadüfen Cromdale Sokağı'na geldim. İlahi müdahalenin beni oraya götürdüğünü hayal etmek güzel olurdu; keşke görünmez bir el beni doğru yöne itti falan diyebilseydim. Ama bu, muhtemelen tesadüftü. Sokak adını Sammy Went hakkında okuduğum makalelerden tanıdım. Onun Cromdale'deki bir evden kaçırıldığını biliyordum ama hangisi olduğunu bilmiyordum. Sokakta bir aşağı bir yukarı yürürken, bir anının —anı değilse de bir hissin— tetiklenmesini diledim. Bir sezgiye bile razıydım. Ama hiçbirisi olmadı.

Dokuz numaradaki ev dikkatimi çekti ve sokağı üçüncü geçişimde durup eski tel çitlere baktım. Cromdale'de otuz yılda hiç değişmemiş görünen tek yer orasıydı. Yıkık evin duvarlarının yarısına tahtalar çakılmıştı; bakımsız bitkilerle dolu karmakarışık bahçesi yüzünden caddeden zor görünüyordu. Onun

her iki tarafındaki evler bakımlı ve nispeten moderndi ancak dokuz numara kasvetli bir zaman kapsülü gibi görünüyordu.

Posta kutusuna bulaşmış çamuru ve kiri silince *Eckles* adı ortaya çıktı. Tam fotoğraf çekmek üzereydim ki gözüme yaşlı bir kadın çarptı. Evin verandasının ön basamağında oturuyordu, o kadar kıpırtısızdı ki ortamın dağınıklığına tamamen karışmıştı. Cildi sertleşmiş, sararmıştı; güneşte bırakılmış bir cansız manken gibiydi. Bana bakıyordu. Sırtımdan aşağı buz gibi ürperdim. Canon'u indirip yoluma devam ettim.

Şehir merkezine geri döndükten sonra bir süre mola verdim. İkinci bir kahve içmek ve çektiğim fotoğraflara göz atmak için bir yerde oturmaya karar verdim. Kafe daha yeni açılmıştı ve biraz beklemek zorunda kaldım; yönetici kadın ancak tüm ışıkları açtıktan sonra tezgâha döndü. Geldiğinde öylece donakaldı, koca gözlüğünün ardındaki gözlerini birkaç kez kırptırdı, sonra gülümsedi.

"Pardon" dedi. "Ne alırsınız?"

Menü, ezici bir seçenek listesiyle karşımdaki duvara asılmıştı. "Yalnızca sade bir kahve alabilir miyim?"

"Elbette" dedi kadın, bana birkaç saniye daha baktıktan sonra kahve yapmaya başladı. İri yarı bir kadındı; kırklı yaşlarındaydı; kambur duruşu, hayatını uzun boyuyla savaşıyor geçirmiş biri olduğunu gösteriyordu. Onun kadar uzun değildim ama ortalamadan daha uzundum, bu yüzden ne hissettiğini az çok biliyordum.

İri kadın kahvemle birlikte tezgâha döndüğünde, işaret parmağıyla gözlüğünü dürttü ve "Kim olduğunu biliyorum" dedi.

"Ya?"

"Seni haberlerde gördüm" dedi. "Ama seni eski günlerden de hatırlıyorum. Yıllar öncesinden. Emma'nın arkadaşıydım. Emma nasıl?"

"Bilmiyorum" dedim dürüstçe, kahve bardağımın plastik kapağını mümkün olduğu kadar hızla kapatarak bu lanet yerden çıkmak istiyordum. "Borcum ne kadar?"

“Şirketten” dedi. “Evine hoş geldin, Sammy.”

Evde miydim? Ben Sammy miydim?

Kahvemi yudumlayarak otoyol sırtlarından geçip otele doğru yürümeye başladım. Hâlâ erkendi, bu yüzden pek trafik yoktu. Ben adım attıkça Canon’um da bir sağa bir sola sallanıyor ve her nedense bana ağırlaşmış gibi geliyordu.

Gristmill & Ziyaretçi Merkezi, ¼ Mil yazan tozlu, eski ahşap bir tabelanın durduğu noktaya geldim. Şehre inerken de aynı yoldan geçmiştim ama nedense değirmen yönünü gösteren bu tabelayı fark etmemiştim. Altında ormana dönen eski bir toprak yolu işaret eden bir ok vardı. Ağaçlar iç tarafa ve giriş kapısına doğru eğilmişti, bu yüzden oraya giden patika görünmez olmuştu. Görebildiğim tek şey dar ve diz boyu otlarla dolu bir hattı.

Yemin ederim, bu patikaya girmeyi neden seçtiğimi bilmiyorum. Belki de görünmez bir el bana yol gösteriyordu.

Derinlerine girdikçe yol biraz açıldı ama her iki taraftaki heybetli ağaç duvarları otoyolun seslerini köreltiyor, beni dış dünyaya kapamış hissettiriyordu. Hava nemli toprak ve çam iğneleri kokuyordu. Dalların arasından fısıldayan hafif meltem beni tedirgin etmişti.

Kendimi açık hava insanı olarak görmeyi severim. Bir Ayı Grylls değilim, ama gençliğimin çoğunu yürüyüş yaparak, yüzerek ve keşfederek geçirdim. Fakat Avustralya şu anda çok uzak görünüyordu. Orada hem yeşil hem de sarı çalılar vardı. Tehlikeli yaratıklarla dolu olabilirlerdi ama tanıdık çalılardı. Burası ise *çalılık* değil, *ormandı*. Peri masallarından fırlama bu ormanlar tehlikeli yerlerdi, çocuklar burada ebeveynleri tarafından terk edilir ve cadılar tarafından esir alınırdı.

Dean, geçmişin okyanus gibi olduğunu söylerken yanılıyordu, diye düşündüm. Geçmiş, daha çok canavarlarla dolu karanlık bir ormana benziyordu.

Ağaçların arasında ilerledikçe kendimi onlar tarafından daha da ezilmiş hissediyordum ama yine de geri dönmedim.

Büyük, eski bir asma köprüye rastladım. Üzerinden geçecek arabaların ağırlığını desteklemek için yapıldığı açıktı, ancak grafitilerden ve hava koşullarının yol açtığı onarılmamış hasarlardan yola çıkarsak, bu çok uzun zaman önceymiş. Üzerinden geçerken tahtalar esneyip inliyordu.

Köprünün karşısına geçip yirmi metre daha aşağı yürüdüm; vardığım yerde ...

Hiçbir şey yoktu.

Burada bir değirmen vardysa da çoktan yok olup gitmişti. Onun yerine toprakla dolmuş büyük, dikdörtgen bir alan vardı. Alanın merkezine doğru yürürken orman sesleri duyulmaz oldu. Ayaklarımın altındaki toprak siyahtı. Burada yıllardır hiçbir şey büyümemişti. Sanki hayaletler beni izliyor gibiydi.

Burası kötü bir yer, diye düşündüm ve kameramı kapıp birkaç resim çektim. Ölü toprak. Klik. Devrik ağaçlar. Klik. Dalların üzerinden ürkütücü bir ışık sızıyor. Klik.

Bir şeyler farklıydı.

Dağların fotoğrafını çekerken hissettiğim kontrol hissi gitmişti. Filtre kayıp gitmişti ve artık çevrem gerçekte ne kadar uğursuzsa, Canon'un merceğinde de o kadar uğursuzdu.

Kameranın düğmesini kapattım ve hızlı adımlarla geriye, asma köprüye doğru yürüdüm.

Manson'u yenmeye gelmişim, diye düşündüm. Ama Manson beni yenmişti.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Emma küvette başını suyun altında tutabileceği kadar tuttu, dış dünyadan gelen sesleri engellemeye çalışıyordu. Güneşin alçalmasıyla birlikte buzlu banyo penceresi beyazdan griye dönüşüyordu. Bir gün daha bitiyordu.

Gündüz saatlerinde Sammy evde yoksa, bahçedeki salıncaklarda sallandığını hayal etmek çok zor değildi ya da belki göl kıyısında kumlarla oynayacaktı. Ancak gece karanlığı çöktüğünde yokluğu daha da belirginleşiyordu. Onun yaşındaki bir çocuğun hava karardıktan sonra dışarıda olmaması gerekiyordu. O saatlerde banyo yapmaları, çizgi film izlemeleri ve yatağa girmeleri lazımdı.

Emma sudan kalktı, kurulanıp annesinin büyük boy havlu bornozlarından birini giydi ve kuşağını sıkıca beline bağladı – onlarda kaldığından beri kuzeni Todd'u en az on beş kez göğüslerine bakarken yakalamıştı.

Drakula'nın Gelinleri oturma odasında eski fotoğraf albümlerini inceliyorlardı.

"Gel sen de katıl bize, Emma," dedi Tillie. En genç teyze oydu. "Eski anıları yad ediyoruz."

Emma, "Belki sonra" dedi. "Herkes nerede?"

"Kardeşin bodrumda Todd ile bilgisayar oyunu oynuyor" dedi en büyük teyze Pauline. "Annen dinleniyor, baban ise kaçak."

“Babam kaçak değil. Sammy’yi arıyor.”

Teyzeler birbirlerine baktılar. Hiç şüphesiz Jack’in elleri parçalanmış halde neden eve geç döndüğüne dair onların da teorileri vardı ama gerçeğin yarısını bile bilmiyorlardı. Bir bilseler akıllarını kaçırırlardı: Jack ile Travis Eckles’in ...

Ne denir şimdi? diye düşündü Emma. *Sevgili olduklarını bir bilseler!*

Emma odadan çıkarken Pauline ona seslendi. “Pat pat merdivenlerden yukarı çıkma. Bırak annen dinlensin.”

Ebeveyn yatak odası sessiz ve boştu ama Sammy’nin odası kapalıydı ve alttan bir ışık süzülüyordu. Emma kapıyı tıklattı.

Annesi kapının arkasından “Ne?” dedi.

“Benim anne. Girebilir miyim?”

“Ha, tabii.”

Sammy’nin yatak odası bıraktığı gibiydi, sadece daha temizdi. Pastel pembeler ve morlar denizinde tüylü hayvanlarla dolu büyük bir oyuncak sandık duruyordu. Çerçevesi aile portreleri şu an çok daha büyük bir anlam kazanmış görünüyordu. Molly resimlerden birini duvardan indirmiş, ellerinin arasında çevirip duruyordu.

“Kusura bakma, tersledim” dedi. “Kız kardeşlerimden biri olduğunu sandım.”

“Uyuyor muydun?”

“Daha ziyade saklanıyordum.”

“Ben de seninle burada biraz saklanabilir miyim?”

Molly hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. Cildi lekeli ve kuruydu. Emma’ya yer açmak için yatakta yana kaydı.

“Burası kimyasal bir şey kokuyor.”

“Halıları temizledim” dedi Molly. “Eve döndüğü zaman her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Sana hamileyken de aynısını yaptım, biliyor musun? Evi baştan aşağı temizledim.”

Emma, annesinin ellerindeki fotoğrafa baktı. Resmi babası çekmişti: Cumberland Şelaleleri’ndeki kulübede, şöminede çikolatalı şekerleme (s’more) kızartan Molly ve çocuklar. Sammy,

Molly'nin kollarındaydı, mutlu bir şekilde parmaklarını emiyor, kameraya değil başka bir tarafa bakıyordu.

Molly, "Bu geziyi hatırlıyor musun" diye sordu. "Geçen yıl bu zamanlardaydı ama üstünden bir milyon yıl geçmiş gibi. Hepimiz ne kadar mutluyduk."

Emma yolculuğu iyi hatırlıyordu ama anılarında mutlulukla ilgili hiçbir şey yoktu. Sammy dış çıkardığı için huysuzlanıyordu. Bu da annesini dayanılmaz bir şekilde geriye bırakıyordu. Jack'in fotoğraf çekeceğini haber vermesinden birkaç dakika önce Molly kucağındaki Sammy'yi sinirli bir şekilde pırpırlatılarak bir ileri bir geri yürüyor, bir yandan da söyleniyordu: "Ne istiyorsun benden? Sana yardım edemem" ve "Şunu al benden Jack, beni deli ediyor bu çocuk." Fotoğraf sadece bir anı gösteriyordu, hikâyenin tümünü değil.

Molly kötü kısımları hatırlıyor muydu, diye düşündü Emma, yoksa beyni onları tamamen mi engelliyordu?

Molly parmaklarını Sammy'nin fotoğraftaki yüzünün üstünde gezdirip gülümsedi. Dudakları hastalıklı ve solgun görünüyordu. "Matta 19:14'ü hatırlıyor musun?"

Emma, "Hatırlat" dedi.

"İsa demiş ki, *"Bırakın çocukları. Bana gelmelerine engel olmayın! Çünkü Göklerin Egemenliği böylelerininindir."*

Molly fotoğrafı göğsüne bastırdı.

Emma, "Sence Sammy şimdi orada mı?" diye sordu. "Cennette mi?"

Annesi ona uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine başını Emma'nın kucağına koyup gözlerini kapattı. Emma annesinin saçını okşamaya başlayınca bir saniye için de olsa irkildi. Emma annesine Travis hakkında öğrendiklerini anlatmak istedi, ancak doğru sözcükleri bulması çok uzun zaman alacaktı.

Bir saat kadar yatakta sessizce hareketsiz kaldılar. Sammy doğduğundan beri birlikte geçirdikleri en uzun zaman buydu.

Tillie odaya dalmamış olsaydı orada çok daha uzun bir süre kalabilirlerdi.

“Molly, sana telefon var” dedi; merdivenlerden koşarak çıktığı için nefes nefeseydi. “Arayan şerif. Bir haber var galiba.”

Şerif Ellis, karakolun nemli kahverengi giriş salonunda duruyordu. Koltuk altlarının ikisinde de kocaman ter lekeleri, gözlerinin altında da koyu halkalar vardı. Son zamanlarda, Manson’daki herkes bitkin görünüyordu.

“Molly, Emma, selam. Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi. “Jack nerede?”

“Onu bulamadım” dedi Molly. “Konu nedir, Şerif?”

“Beni takip edin.”

Emma ve annesini görüşme odasına götürdü. Burası bir köşesinde gürül gürül ses çıkaran bir kahve makinesi olan geniş bir alandı. Yukarıda bir floresan çubuğunun ışığı vızıldıyordu. Uzun bir masanın üzerinde *KANIT* yazan bir karton kutu duruyordu.

“Oturun” dedi Ellis. Emma ve Molly kendilerini sert plastik sandalyelere bıraktılar; şerifse ayakta kaldı. “Bildiğiniz gibi, ormanda ekipler halinde arama yürütüyoruz. Gönüllülerden biri bir şey buldu. Sizden bunun Sammy’ye ait olup olmadığını söylemenizi istiyoruz.”

Kanıt kutusunu açıp küçük bir plastik çanta çıkardı. İçinde poşete konup mühürlenmiş, yıpranmış ve çamurlu bir hâlde olan Sammy’nin tüylü gorili duruyordu. Emma’nın gördüğü şeyin gerçek olduğunu kabul etmesi biraz zaman aldı. Emma bu oyuncak kız kardeşinin birinci yaş gününde almıştı. Sammy nereye gitse gorilini de peşinden sürüklerdi. Gorilin burada Sammy’siz karşılarına çıkması hiç mantıklı gelmiyordu.

Korkunç ve çok çocukça bir fikir düştü aklına: *Sammy artık gerçekten yalnız.*

Emma annesinin gözyaşlarına boğulmasını veya daha kötüsü yere yıkılıp dua etmeye başlamasını bekliyordu. Ama o

ikisini de yapmadı. Onun yerine çantayı kaldırıp gorile buz gibi bir ifadeyle baktı.

“Bu çok pis. Yıkamam lazım. Bir çocuk için güvenli değil.”

“Anne.”

“Bu kızınızın mı?” diye sordu Ellis.

Emma, “Evet, onun” dedi.

Şerif gorile uzandı. Şerif oyuncağı almadan önce Molly’nin parmakları ona bir an için sıkıca sarıldı. Kanıt kutusuna güvenle geri konana kadar oyuncağı gözleriyle takip etti. “Bunun sana en kısa zaman dönmesini sağlayacağım, Molly. Söz veriyorum.”

Molly, “Bu ne anlama geliyor?” dedi. “Kızım ormanda bir yerde mi? Sammy dışarılarda bir yerde mi?”

“Dahası var” dedi Ellis. “Oyuncağı eski değirmenin yakınlığında bulundu. Araştırdık ve orada birilerinin kaldığına dair kanıt bulduk.”

“Kalmak derken?”

Sisli bir anı Emma’nın zihnine kötü bir koku gibi sürüklendi. Henüz tam olarak netleşmemişti ama değirmenle ilgili bir anıydı. Emma, Sammy’nin kaybolduğu gün kendisinin orada olduğunu biliyordu ancak şok ve mantardaki psilosibin bir araya geldiği için fazla bir şey hatırlayamıyordu.

“Sammy’yi kim götürdüyse gece onu orada tuttuğuna inanıyoruz. Belki bir geceden fazla.”

“Neden?”

“Şey, bilmiyoruz. Orası gözden uzak. Tenha. Fidyeye talep edene kadar onu orada güvenli ve sessiz bir şekilde tutmuş olabilirler.”

Molly, “Lafı dolandırmayı bırak, Şerif,” dedi. “Birileri fidye isteyecek olsaydı, çoktan arardı. Onu böyle تنها ve gözden uzak bir yere götürdülerse, sebep çok daha başkadır.”

Emma ırkıldı. Şimdiye kadar bazı senaryoların aklına gelmesine engel olmayı başarmıştı. İnkâr ya da umuttan mı bilinmez ama Emma, o anda Sammy’yi kim aldıysa —*evet, onu biri kaçırmıştı, kendi başına ormana gitmiş, sonra da kaybolmuş falan değildi*—o kişinin ona iyi baktığına kesinlikle inanıyordu.

Ama bu çocukça ve aptalcaydı, hem o gün Shelley ile değirmendeyken ne olmuştu gerçekten?

Sihirli mantarlar... marangoz karıncalar...

“Her halükârda” dedi Ellis rahatsız bir şekilde boğazını temizleyerek. “Bu detayı medyadan saklıyoruz. Orada her kim kaldıysa eşyalarını almak için geri döneceklerini umuyoruz, böylece onları sorgulayabiliriz. “

“Sammy’yi kim götürdüyse, şimdiye dek çoktan ülkenin öbür ucuna gitmiştir, ‘dedi Molly. “Sammy ya onlarla birlikte ya da ...”

“Anne, sus.”

“Elinizde *bir şey* var mı?” dedi Molly. “İpucu var mı? Şüpheli biri? Hiç mi bir şey yok?”

“Bir şüphelimiz olabilir” dedi Şerif. Arama dalgıçlarından biri Willow Burnu yakınlarında şüpheli görünen bir adama rastlamış.”

Molly “Kimmiş bu adam?” dedi.

Ellis, üstü raporlar, dosyalar, fotoğraflar, not defterleri ve yapışkan notlarla dolu köşedeki masaya gitti. Dağınık masa, dağınık zihin anlamına geliyorsa, Tanrı Sammy’ye yardım etsin. Ellis polis tarafından çizilmiş bir robot resim bulup masaya, önlerine koydu. Resimdeki surat Manson’da yüz kişiye benziyordu. Ne zayıftı ne de şişman; yarası veya dövmesi yoktu; koyu renk kirli sakalı veya hafif sakalı ve içi boş siyah gözleri vardı.

Bu gözler kardeşimin gördüğü son şey miydi? diye düşündü Emma.

Molly “Kim bu?” dedi.

“Bilmiyoruz ama öğreneceğiz. Buradan Redwater’a kadar her karakola ve haber merkezine bu robot resmin bir kopyasını gönderdik. Hala umut var, Molly. Ama başka bir şey de var.”

Molly parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve iç çekme ile sızlanma arasında bir sesle, “Ne?” dedi.

“Bu biraz çılgınca gelecek” dedi Ellis. “Ama değirmenin orayla ilgili bir şehir efsanesi var. Belki siz de duymuşsunuzdur.

Oradaki duvara birinin adını yazarsanız, efsaneye göre o kişi yirmi dört saat içinde ölüyor.”

O kötü kokulu anı o an netleşmeye başladı ve Emma birdenbire Ellis’in tam olarak ne söyleyeceğini anladı. *Siyah bir kalem duvar boyunca hareket ediyor. Bir isim yazılıyor. Onun ismi. Shelley’nin korkmuş, kocaman gözleri. Penceredeki silüet.*

“Biri duvara Sammy’nin adını yazmış” dedi.

“Ne? *Sammy’nin* adı mı?” dedi Molly. “Bu çok saçma.”

Ellis kanıt kutusuna uzanıp bir Polaroid fotoğraf çıkardı ve görmeleri için masanın üzerinde kaydırarak uzattı. Fotoğraf Emma’nın kirli duvara yazdığı Sammy’nin adını gösteriyordu. Emma bayılacak gibi hissetti? Ne diye böyle bir şey yapmıştı ki?

Emma, “Bu bir şehir efsanesi” dedi. “Bu gerçek değil. O isimleri oraya yazanlar *gerçekten* o kişinin ölmesini istiyor fandan değil. Aptal çocukların işleri bunlar.”

Molly, “Herhalde biri sapıkça bir şaka yapmak istemiş” dedi. “Sammy kaybolduktan sonra yazılmıştır. Çocuklar yapmıştır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedi Ellis. “Ama orada birinin kaldığını anlayınca ve Sammy’nin oyuncağını da orada görünce bu konuyu ciddiye almamız gerekiyor. Bunu kimin yazmış olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?”

“Sammy iki yaşında” dedi Molly. “O kadar düşmanı olamaz.”

“El yazısını tanıyabildiniz mi?”

Molly Polaroidi eline alıp bir süre inceledi, sonra başını iki yana salladı. “Hayır.”

Arabaya dönerken Molly tırnaklarını yiyordu. Emma annesini ilk kez tırnak yerken görüyordu. Taurus’a girip oturdular ama Molly arabayı çalıştırmadı. “Neden yaptın bunu? Sadece sebebini söyle” dedi annesi.

“... Neyi?”

“Neden yaptığını söyle ve bir daha bundan söz etmeyelim.”

“Anne, ben—”

“Kendi kızımın el yazısını tanımayacağımı mı sandın?”

Emma iliklerine kadar dondu. “Şakaydı sadece.”

“Bana yalan söyleme Emma. Bu konuda olmaz. Her konuda söyle ama bu konuda sakın yalan söyleme.”

“Kafam iyiydi” dedi Emma. “Sammy’nin kaybolduğu gün Shelley ile okulu asıp ormana sihirli mantar yemeye gitmiştik.”

“Tanrım.” Emma yıllardır ilk kez annesinin, Tanrı’nın adını boşuna ağzına aldığı duyuyordu.

“Kafam iyiydi; salaklık işte. Bu yüzden yazdım. Özür dilerim.”

Fakat bu, gerçeğin tamamını yansıtmıyordu, değil mi? İnsanlar kafası iyiyken aşırı yemek yer, aptal filmler izler ve *İçki içebiliyorsak neden bıçkı biçmeyelim* gibi saçma sözler eder. Kız kardeşim keşke doğmasaymış demez, hele ki kız kardeşim ölün gibi bir düşünceyi asla dile getirmez.

“Polise söyleyecek misin?”

“Hayır.”

“Babama anlatacak mısın?”

“Anlatmamam için bir neden söyle.”

Emma ağlamaya başladı. “Çünkü kalbi çok kırılır.”

“Sen neden böylesin Emma, anlamıyorum” dedi Molly. “Senin amacın ne? *Neyin* var senin?”

“*Senin* amacın ne, anne? *Senin* neyin var?”

“Konu ben değilim.”

“Konu sensin, hem de uzun zamandır sensin. Depresyonda mısın yoksa orta yaş krizinde falan mısın, bilmiyorum. Hepimiz ne zaman sessiz kalarak bunu görmezden gelmeye başladık bilmiyorum ama sen değiştin.”

“İnancıma hiç saygı göstermedin sen.”

“Bunun İçimizdeki Işık Kilisesiyle bir ilgisi yok, anne. Konu, Sammy. Sammy doğduğunda değiştin sen. Doğuma giderken başka bir kişiydin, döndüğünde başka bir kişi oldun.”

Emma annesinin öfkeden küplere binip ayetlerle nutuk çekmeye başlamasını bekledi ama hiçbiri olmadı. Bunun yerine Molly kontağı çevirdi, radyoyu açtı ve tek kelime etmeden eve doğru yol aldılar.

MASON, KENTUCKY

Şimdi

Ben yenik bir halde yürüyüşten döndüğümde Stuart otel restoranında kahvaltı yapıyordu. Beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı —önceki gece neredeyse hiç uyumamıştım, herhalde berbat görünüyordum— ama yorum yapmamayı tercih etti ve ben de buna çok memnun oldum doğrusu. Bunun yerine garsonu çağırıp bana kahve söyledi.

“Babaannem dün gece beni aradı” dedi. *Günaydın* ya da *İyi uydun mu?* gibi sıradan nezaket konuşmalarını atladı. “Seninle tanışmak istiyor.”

“Tamam” dedim.

“Dün gece annem de aradı” dedi mahcup bir şekilde. “Bugün onu görmeye tek başına gitmek ister misin?”

“Sen gelmek istemiyor musun?”

“İkiniz karşılaştığınızda orada olmamamı istedi.”

“Neden?”

Omuzlarını silktiler. “Emma ile konuşmuş olabilir. Ben Emma’yla telefonda biraz tartıştım. Sohbet onun bana kontrol manyağı olduğumu söylemesiyle başladı ve benim ona ne halin varsa gör dememle bitti.” Uykulu gözlerini ovuşturdu. “Sanırım, aileye hoş geldin demeliyim.”

Garson kahvemi getirdi ama ben gözlerimi garsondan kaçırdım. Sanki tüm otel personeli banyomda ıslak çarşaflar asılı olduğunu biliyor gibi geliyordu.

“Yemek yiyor musun? diye sordu.

“Aç değilim. Kendimi o kadar iyi hissetmiyorum.”

Aslında kendimi hasta hissediyordum. *Annemle tanışmak* üzereydim. Aklımdan farklı farklı bir sürü senaryo geçiyordu. Senaryo A: Molly’nin kollarını boynuma doladığı ve “Küçük kızım eve döndü” diye bağırdığı ağlamaklı buluşma. Senaryo B: Molly’nin bana bir bakış atıp, bensiz çok daha iyi olduğuna karar vermesi ve o anda kapıyı yüzüme çarparak kapatması.

“Büyüdüğünüz evin bahçesinde bir meyve ağacı var mıydı?” diye sordum. “Avlunun arkasında, çitin kenarında. Limon ağacı olabilir.”

Düşündü. “Evet, vardı. Tanrım, o limon ağacı yıllardır aklıma gelmemişti.” Gülümsedi. “Babam ve ben o ağacın üzerine işerdik. Limonların büyümesi için iyi olduğunu söylerdi. Sen o ağacı hatırlıyor musun?”

“Sadece dün gece garip bir rüyada gördüm. Avustralya’dayken bana izlerin çürümesi teorisinden söz etmiştin, hatırlıyor musun?”

Başını salladı.

“Sence o anılarla bağlantı kurmanın bir yolu var mıdır? Aradaki ip kopmuş olsa bile?”

“Bilemiyorum, Kim.”

Sammy Went’in hayali yine gözümün önüne geldi; zihnimin derinliklerindeki hiçlikte yapayalnızdı. Kıvırdığı dizlerine çenesini dayamış, ölü anılar mezarlığında oturuyordu: Bir zamanlar benim için önemli olan şeyler şimdi çoktan unutulmuştu. Beline sarılı kırmızı ipi çekiştirdi, diğer tarafta hiçbir şey bulamamayı artık kabullenmişti.

Stuart ağzını bir peçeteyle sildi, oysa yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. “Ya, Kim, galiba seni uyarmam gerek. Annem sana biraz ... ağır gelebilir. Her zaman böyle değildi ama

yıllar geçtikçe... Bazen ürkütücü olabiliyor, hepsi bu ve..." Konuşmayı sürdürdükçe daha çok tökezliyordu; fırtınadan önce kapıyı tırmalayan çaresiz bir köpek yavrusu gibiydi. Masanın karşısından uzanıp eline dokundum –bu hiç bana göre bir hareket değildi.

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Stuart?"

Stuart bir nefes verdi, ya çaresizliktendi ya da rahatlamıştı – hangisi olduğunu anlayamadım. Sonra ifadesi katılaştı, ellerini masaya koydu, sonra kollarını düzgün bir şekilde kavuşturdu ve bir kez daha Avustralya'da tanıştığım o robotsu ve ölçülü adam oldu. "Seni korkutmasını istemiyorum, hepsi bu."

Beni kaybetmek istemiyordu. Sonunda beni bulmuştu ve bir daha aramak zorunda kalmak istemiyordu.

O anda garip bir déjà vu hissi yaşadım. Bu konuşmanın aynısını daha önce de yapmıştım ama Stuart ile değil. Birlikte oturduğumuzda Amy'nin evindeyken aynı konuşma geçmişti aramızda.

Beni kaybetmeyeceksin ... Stuart'a bunu söylemek istedim ama birdenbire, bunu önce Amy'ye söylememin çok önemli olduğunu hissettim. O kadar hızlı ayağa kalktım ki başım döndü ama sinirlerim geçici olarak da olsa gevşemişti. "Pardon. Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

Asansörlerin oraya geldiğimde geriye baktım. Stuart bıraktığım yerde oturuyor, tabağına bakıyordu. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi ve onun benden bir şey sakladığını bir kez daha sezdim.

"...Kim?"

"Merhaba Amy" dedim.

Çarşaflarını kaldırdığım otel yatağının kenarında oturuyordum, telefonu yüzüme sertçe yapıştırmıştım.

"Seni aramaya çalıştık. Muhabirler bizi arıyor. Sadece Avustralyalılar değil, Amerikalılar da. Ve Federal Polis de arayıp milyonlarca soru soruyor ve—"

“Senden uzak durdum” diye sözünü kestim. “İkinizden de uzak durdum. Oysa size yakın durmalıydım.”

“Lanet olsun, keşke böyle yapsaydın” dedi ve ağlamaya başladı; bu yüzden ben de ağlamaya başladım. Annem öldüğünden beri bu kadar sık ağlamamıştım.

“Beni affedip tekrar arkadaşım olur musun?”

“... Olur” dedi.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu; hıçkırıkların sesime yansımaması için mücadele ederek, “Bir iyiliğe ihtiyacım var” dedim.

“Tamam, nedir?”

“Ama büyük bir şey” dedim. “Amy, buraya, Amerika’ya gelir misin? Wayne ve Lisa açısından zor olduğunu biliyorum, ama ben sadece ... ben bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum.”

Burnunu çekti, şüphesiz o da ağladığını saklamaya çalışıyordu. “Biz zaten şu anda havaalanına gidiyoruz, Kim.”

“Ne?”

“Babamla arabadayım. Sen istesen de istemesen de biz geliyorduk.”

“Seni seviyorum Amy. Seni de Dean.”

“Biz de seni seviyoruz.”

O sırada aniden, ailemi bir daha göremeyecekmişim gibi bir korku kaplamıştı içimi.

Uzun zaman önce kâhinlik ile ilgili bir makale okumuştum. Bir trajedi yaşandığında, tıpkı suya atılan bir taşın yaptığı gibi, uzay-zaman boyutuna enerji dalgacıkları yayılmış. Makale, bazı kişilerin olay başlamadan çok önce bu enerji dalgalarını hissedebildiğini söylüyordu. Bu tür şeylere inansaydım çok daha endişeli olabilirdim. Ama olmadım, bu yüzden o korkuyu bastırdım, Amy’ye hoşça kal dedim ve park yerinde Stuart’la buluşmaya gittim.

Molly Went, kasabanın Old Point semtindeki bir apartman dairesinde yaşıyordu. Arabayla giderken, Stuart onun eski evi

(Stuart'ın büyüdüğü ve Sammy'nin kaçırıldığı evi) asla terk etmek istemediğini ama babasının ısrar ettiğini anlattı.

Stuart, "Sanırım tüm bunlar unutmak istemesinin bir parçasıydı" dedi. "Ve dölşünel anlamda ona katılıyorum. Ölmüş olsan da olmasan da orası hep seni hatırlatacaktı. Fakat, içimde bir parça o evi sattıkları için onları asla affetmedi."

"Hiç tekrar gittin mi oraya?" diye sordum; Cromdale Sokağı'nda gezinmemi hatırlamıştım.

"Ara sıra. Garaj yolunu yenilediler, evi büyüttüler, yeni ağaçlar dikip eskileri kestiler. Hangi amaç veya niyet çerçevesinden bakarsan bak, o eski ev artık yok."

Bir parçasının beni de aynı şekilde görüp görmediğini düşündüm. Biyolojik olarak onun kardeşiydim ama ben de değişmiştim. Yenilenmişim hem de belki tanınmayacak kadar.

"Satış gerçekleşikten sonra bir süre hep aynı rüyayı gördüm. Sammy nihayet eve dönüyordu ama onu karşılayacak kimse yoktu. Ev boştu, mağara gibiydi. Hepimiz eşyalarımızı toplayıp gitmiş, uzaklara taşınmıştık."

Arabada bir süre hiç konuşmadan gittik. Old Point, yukarıdan sarkan birkaç takım trafik ışığının altından geçen uzun, çukurlu bir yoldan oluşuyordu. Etrafta neredeyse hiç kimse yoktu, bu yüzden ışıklar gereksiz görünüyordu. Dar dükkân eşiklerinden, eski evlerden ve dikenli teller ardındaki bir hurdalıktan geçtik.

Stuart arabayı ucuz ama sevimli bir apartmanın önüne park etti. Bir tarafında bakkal ve içki dükkânı, diğer tarafında Metodist kilisesi vardı. İkinci kattaki köhne bir balkonu gösterdi. "Evi burası, görebildin mi? Kendi ormanını yetiştiriyor orada."

Balkon saksı bitkileriyle dolup taşıyordu. Çın çın öten rüzgâr çanları ve duvara monte edilmiş bir İsa heykeli görünüyordu. Evini küçültmüş ama eşyalarını korumuş birinin balkonuydu. Yakındaki telefon kablolarına kırmızı bir balon takılmıştı, rüzgarla birlikte bir ileri bir geri hareket ediyordu; hafif akıntılı bir suda demirlemiş bir kayak gibiydi.

“2A’da oturuyor” dedi Stuart. Zilde adını göreceksin: M. Hiller.”

“Hiller mı?”

“Kızlık soyadı.”

“Ah. Tabii.”

Bu kadın hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki... beni doğuran, beni kucaklayıp emziren ve muhtemelen hayatımın ilk iki yılında beni seven kadın.

Stuart, “Yakınlarda takılmamı ister misin?” diye sordu. “Arabayı çalışır halde de tutabilirim. Her ihtimale karşı.”

Bunu şaka olarak söylemişti ama ben bunu hiç komik bulmadım. “Seninle otelde buluşuruz.”

“İyi şanslar.”

Şaşırtıcı bir şekilde eğilip bana sarıldı. Sert ve garip bir şekilde kısıydı ama yine de bir kucaklaşmaydı.

Apartmanın dışındaki kaldırımında durdum ve araba köşeyi dönüp ortadan kaybolana kadar bekledim. Sonra annemle tanışmak için merdivenlerden yukarı çıktım.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Öğleden bir iki saat sonra şerifin polis cipi karayolundan can-hıraş siren sesleriyle gümbür gümbür geldi. Direksiyonda Ellis vardı. Yanında oturan Beecher'ın gözleri önündeki yolda bir sağa bir sola geziyordu. Dokuz dakika önce şerif yardımcısı Louis ile telsizle bir haber güncellemesi yapmıştı. Robot resimdeki adam değirmene geri dönmüştü.

“Nasıl hissediyorsun Beech?” diye sordu Ellis.

“İyiyim. Fena değil. Biraz gerginim.”

“Bu şeyi nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?” diyerek Beecher'ın silahını işaret etti.

“Poligona gitmeyeli uzun zaman oldu,” dedi. “Ama silahın hangi ucunu suçluya doğrultacağımı hatırlıyorum.”

Tanrım, bu iş burada sona ersin artık, diye düşündü Ellis. Ama öyle olmasa bile, ofis dışına çıkıp bir şeyler yapıyor olmak güzeldi.

Sirenleri kapattı, cipini karayolunun kenarındaki tümsek-lere yanaştırdı ve yazıları solmakta olan *Gristmill & Ziyaretçi Merkezi*, ¼ işaretinin orada motoru susturdu. Devrilen ağaçlar ve selin verdiği hasar yüzünden yol yer yer kapanmıştı. Geri kalanını yürümek zorunda kalacaklardı.

Ellis ve Beecher, soğukkanlı ve hızlı hareketlerle cipten inip, arka koltuktan kurşun geçirmez yeleklerini alarak üzerlerine

geçirdiler. Beecher'ınki fazla büyüktü. Sıska kolları yeleşin kol çemberinden sarkarken normalden daha genç görünüyordu.

Patikadan hızla geçtiler ama değirmene yaklaşıncı ormanın içine daldılar.

Şerif yardımcıları Herm ve Louis elli-altmış metre uzaktaki bir avcı saçağına yerleşmişti. Herkes adamın, özellikle de robot resmi her yere dağıtıldıktan sonra, oraya asla dönmeyeceği konusunda hemfikirdi. Ama Ellis şöyle düşünmüştü: Eğer kendisi bir yerlerde bir sürü potansiyel kanıt bırakmışsa ve sonra kendi yüzünü bütün televizyon kanallarında görürse, suç mahalline bir kez daha dönecek kadar korkabilirdi.

Anlaşılan haklıymışım, diye düşündü Ellis.

Ellis ve Beecher saçağa vardıklarında Herm, “Şimdi polise benzemişsiniz” dedi.

“Ne durumdayız çocuklar?” diye sordu Ellis.

Dürbününü indiren Louis, “Adamımız hareket etmedi, Şerif” dedi.

“Robot resme uyuyor mu?”

“Beyaz, siyah kısa saçlı, kırklı yaşlarda. Kot pantolonlu ve askeri ceketli. Yüzüne çok iyi bakamadık ama adam şu anda değirmende.”

“Değirmende mi? Ziyaretçi merkezinde değil mi?”

“Hayır. Eşyalarını almak için geri geldiyse, kesin ağırdan alıyordur.”

Beecher, “Seni görmüş olabilir mi?” diye sordu.

“Pek mümkün değil. Ağır kamuflaj altındayız ve bayağı uzaktayız. Bir de rüzgâr tersten esiyor, dolayısıyla Louis'in saldığı osuruklar bile konumumuzu ele veremez.”

Louis, “Benim hatam değil” dedi. “Diane'in aşçılığı baha-ratlı bir dönemden geçiyor. Sindirimi hızlandırıyormuş.”

“Kıçına bir şey kaçmış da ölmüş gibi kokuyor” dedi Herm.

“Şşşt” diyen Ellis, Herm'in dürbününü eline alıp diğer eliyle ormanın içine girmelerini işaret etti. Ağaçların ve çalılıarın

arasından antik bir tapınak gibi yükselen değirmeni odağa getirecek şekilde merceği ayarladı. Değirmen ve ardındaki ziyaretçi merkezinde ölümcül bir sessizlik hakimdi. “Kızı gördün mü?”

“Görsek ilk onu söylerdik, Şerif” dedi Herm. “Plan nedir?”

“Beech, Herm, siz benimle gelin. Sessizce içeri gireceğiz. Louis, sen geride kal.”

“Yapmayın, osuruk yüzünden mi?”

“Bizim elimizden kaçarsa diye” diyen Ellis dürbünü ona uzattı. 45’liğini kılıfından çıkardı; Beecher da aynısını yaptı.

Herm bir av tüfeği getirmişti. İçine bir mermi yerleştirip gülümsedi. “Hazır ve nazır!”

Ellis bir kaşını kaldırdı.

“Affedersin, bunu hep söylemek istemişimdir.”

Havada gergin bir enerji vardı. Adamları heyecanlıydı. Onları kim suçlayabilirdi? Emniyet güçlerine katılmadan önce hayal ettikleri şeyi yapıyorlardı: Gerçek bir kötü adamı yakalamak için küf kokulu ve esintili bir binaya sürünerek girmek. Bu bir insan avıydı.

Koşullar farklı olsaydı Ellis de heyecanlanır, ya asabi olur ya da korkardı. Fakat şu an bunların hiçbirini hissetmiyordu. Yorgundu. Hepsi bu kadar. Duyguları körelmişti ve tek istediği bu davanın bitip kapanmasıydı. Evrak işlerini, aşırı hız cezalarını ve ara sıra küçük çaplı uyuşturucu baskınlarını özlüyordu.

“Sakin ve dikkatli giriyoruz” dedi Ellis. “Sammy bu adamın elindeyse, bizi ona götürmesi için ona ihtiyacımız olacak.”

Louis tükürdü. “Bu adamın bizi götüreceği tek yer o küçük kızın cansız bedeni.”

Ellis, “Bunu bilemeyiz” dedi. “Ateşli silah kullanmak son çare olmalı, anladınız mı?”

“Tamam, Şerif” dedi Beecher.

“Son bir şey daha: Riske girmeyin çocuklar.”

Ellis değirmene doğru atıldı ama Beecher onu geri çağırdı. “Bir saniye Şerif. Bu kulağa çok aptalca gelecek ama önce bir dua etmemizin sakıncası var mı?”

Ellis gülümsemekten kendini alamadı. “Bunun kesinlikle hiçbir zararı olmaz, Beech.”

Beecher dua ederken dördü başlarını eğdiler. “Tanrım, bizi bekleyen bu görevde kendimizi sana emanet ettik. Sulardan geçerken yanımızda ol, nehirlerden geçerken sular üzerimizi örtmesin, ateşlerden geçerken yanmamıza izin verme...”

Ellis kendi başına sessiz bir dua okudu. Tanrı’ya değil, her neredeyse Sammy’ye dua etti. *Lütfen içimizden birinin bu vira-nede ölmesine izin verme*, diye yalvardı. *Sen burada hayatını yitirmişsen bile...*

Tahmin edilebileceği gibi, Sammy ona cevap vermedi.

Adamlar, “Âmin” dedi.

Öğle sonrası 1’den biraz önce, Şerif Ellis ve yardımcıları Beecher ile Herm değirmene yaklaştı. Menteşelerinden kurtulan ön kapı yana sarkmıştı. Üçünün arasında en iri yarı olan Herm kapıya yüklenip içeri doğru itti, sonra Ellis ve Beecher’a yol açmak için hızla geriye çekildi. İlk başta Ellis sadece bazı gölgeler gördü ama çok geçmeden ahşap kirişlerin ve çelik direklerin girintili çıkıntılı kesitleri odağına yerleşti.

Adamlar yavaşça binaya girdiler. Kırık şişelerin ve boş teneke kutuların üzerinden geçtiler. Şüpheliden hiçbir iz yoktu ama geldiklerini duymaması imkânsızdı. Ellis, adamın koşarak kaçıp yerini anında belli etmesini beklemişti. Fakat adam bunu yapmayıp saklanıyordu. Bu da Ellis’i korkutan bir serinkanlılığa işaret ediyordu.

Değirmenin içlerine doğru ilerleyen Ellis bir an durup duvardaki yazılara baktı. Loş ışıktaki yüzlerce isim görülebiliyordu ama o sadece birini okudu: *Sammy Went*.

Merdivenin altına geldiler. Ellis yardımcılarının alt katta aramaya devam etmelerini işaret etti. Kendisi de üst katı kontrol edecekti. Beecher zemin katın iç kısımlarına inmeden önce gergin bir ifadeyle ona baktı.

Ellis merdivenlerden çıktı. İkinci katta ışık daha azdı.

Büyük ve eski bir çelik teknenin arkasına baktı ve ama sıçan bokundan hiçbir şey bulamadı. Alçak bir podyuma çıktı. Eskiden, değirmende çalışanlar, podyumu kullanarak makinelere mısır eklerlerdi. Şimdi ise burası her an çökme tehlikesi altındaydı. Tıpkı az önce çıktığı merdivenler gibi.

Podyum zeminden sadece bir metre yüksekte olmasına rağmen, değirmenin çevresi oradan gayet iyi görünüyordu. Ellis etrafta kimseyi görmedi ama aralarında sinsice dolanacak pek çok gölge ve ardına saklanacak köşe vardı.

Lekeli sarı pencerelerin önünden yürümeye devam ederken hızlıca dışarıya baktı. Aşağıda, karmakarışık sarmaşıkların ötesinde, yardımcısı Louis'in silahını iki eliyle tuttuğunu ve değirmene nişan aldığını gördü.

İkinci katın her yerine baktıktan sonra adamın orada olmadığını ikna oldu. Kaçmayı başarmış mıydı yoksa aşağıda mıydı?

Aniden güçlü bir içgüdüyle sarsıldı; bir şekilde Beecher'ı bulması ve koruması gerekiyordu.

Ellis merdivene geri döndü. Holün yarısını geçmişti ki tozlu zeminde bot izleri olduğunu fark etti. Gelirken buradan geçmediğinden oldukça emindi. İncelemek için el fenerini açtı.

Bunlar taze, diye düşündü. Çok-

Karşıdan güm güm ayak sesleri gelmeye başladı. Adamın kendisine doğru saldırıya geçtiğini tam zamanında görmüştü. O kadar karanlıktı ki yüzünü göremedi ve adam üstüne atlamadan önce Ellis'in yapabildiği tek şey "Dur!" diye bağırmak oldu.

Ellis geriye doğru yıkılıp sert bir şekilde yere yuvarlandı. Islak bir şeyin üzerine düşmüştü.

Elini 45'liğine götürdü fakat sıkıdığı parmakları silahının üstüne kapanmadı. Fenerine uzandığında silahı kılıfına koymuş olmalıydı.

Bu hata seni öldürebilir, moruk diye düşündü. Adam üstüne çıkmıştı, elleri Ellis'in boğazındaydı. Ellis el fenerini saldırgana doğru salladı ama adam fenere vurduğu gibi uzağa fırlattı. Fener, podyumun altına gelen kısımda yanıp sönererek yuvarlandı.

Adam bir yandan Ellis'e yüklenirken nefes nefese, "Bizi rahat bırakın" diye bağırdı. "Neden bir türlü rahat bırakmıyorsunuz—"

Ellis adamın yüzünü itti ama fazla yavaş, fazla zayıf ve fazla yorgundu. Burada ölecekti. 45'liği gayet güvenli bir şekilde kılıfında muhafaza edip bir sidik birikintisinin ortasında ölecekti.

Bilincini kaybetmeye başladığında —*yoksa ölümlere mi karışıyorum?*— adam öne doğru eğildi ve gözleri bir an için kirli camlardan giren loş ışığa yakalandı. Ellis adamın gözlerinde kötülük görmemişti. Delilik de değildi. Adamın gözlerinde kendisinin de bildiği bir şey görmüştü: Korku.

Sonra hiçbir bir şey göremez oldu. Ellis'in gözleri devrilip karardı, değirmendeki sesler gitgide uzaklaşıyordu. Şu an sadece kendi hırıltıları vardı. Bir de adamın kısa kısa homurtuları. Koridorda ayak sesleri. Üç atış.

Silah atışları!

Adamın elleri gevşedi ve Ellis yeniden nefes alabildi.

Üstündeki vücut gevşedi ve yan tarafa devrildi. Ellis dirseklerinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı, gözlerini kırptırdı, kısa nefesler aldı. Yardımcısı Beecher merdivenlerin tepesinde durdu. Tabancasını hala şüpheliye doğrultmuş duruyordu.

"İyi misin patron?" dedi Beecher, sesi kısık ve titrek.

Ellis kulaklarındaki çınlama yüzünden güçlkle duyabiliyordu. Cevap vermeye çalıştı ama kelimeler boğazına takıldı. Ayağa kalkmayı denedi ama bacakları henüz onu taşımaya hazır değildi.

Beecher Ellis'in yanına geldi, koltuk altlarından tutup ayağa kalkmasına yardım etti. "Yaralandın mı?"

"Bilmiyorum" dedi Ellis. "S-sanmıyorum."

Beecher Ellis'in podyumun altına yuvarlanan fenerini alıp getirdi ve yerde yatan adamın yüzüne tuttu.

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Kapı zilleri karşımda duruyordu. Bir düğmeye basmadan önce hiç bu kadar gerilmemiştim. Kısa bir an ciddi ciddi kaçmayı düşündükten sonra, cesaretimi toplayıp Molly'nin ziline bastım.

Üzeri düz, kenarları yuvarlak hoparlör statik bir sesle tısladı, sonra Molly konuştu. Sesi hafif ve neşeliydi, beklentilerim bir kez daha altüst ediliyordu. Sesi ne yabancı geldi ne de aşırı tanıdık. Keskin ve kendinden emin, sadece iki kısa kelime çıktı ağzından. "Yukarı gelin."

Bir vızıltının ardından gelen çıt sesiyle dairenin ön kapısı açıldı.

Dar koridordan aşağı, loş merdivenlerden yukarı ve ikinci kat sahanlığı derken birbiri ardına atılan adımlarımı izliyor, ilerlemeye devam etmek için bacaklarıma söz geçirmeye çalışıyordum.

Molly'nin daire kapısına yaklaştığımda kapı açıldı ve iri bir adam dışarı çıktı. Altmışlarının sonlarındaydı ama bir ağacı yerinden sökecek kadar güçlü görünüyordu. Beni görünce yüzü çekici bir gülümsemeyle aydınlandı.

Molly'nin dairesinin kapısını arkasından kapatırken, "Gözlerime inanamıyorum" dedi. "Molly bana geleceğinizi söyledi. Ben Dale Creech."

Elini uzattı, tokalaştık.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. “Ben Kim.”

“Bu aksanı seviyorum” dedi. “Nasıl buldun buraları? Bunca yıl sonra buraya geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Duygularım lunaparktaki bir hız treni gibi ama bu bile tarif etmeye yetmiyor” dedim.

Dönüp Molly’nin kapısına baktı. Gülümsemesi solup yerini sıradan bir endişeye bıraktı. “Biliyorum, daha şimdi tanıştık ama sana biraz dostça tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Peki.”

“Bu olanlar Molly’ye biraz ağır geldi. Mücadele ediyor ama bazen çok... Ona biraz zaman ver, tüm söyleyeceğim bu. Ona karşı sabırlı ol.”

Creech bugün beni Molly hakkında uyaran ikinci kişiydi. Bu hiç de sinirlerimi yatıştırmadı.

“Seninle tanıştığımıza sevindim” dedi.

Yine el sıkıştık. Gülümsedi ve merdivenlere yöneldi. Önce onun gitmesini bekledim, sonra Molly’nin kapısını çaldım.

Nazik, hüznü bir yüzü olan yıpranmış bir kadın kapıya çıktı. Saçları beyaz-kırdı ve sıkıca arkaya toplanmıştı. Yüzü derin kırışıklıklar ve endişe çizgileriyle dolu bir harita gibiydi.

Molly altmışlı yaşlarının başındaydı – kafamda hızlıca hesaplamıştım— ama ondan çok daha yaşlı görünüyordu. Beni en çok şaşırtan şey kilosuna oldu. Tamam, Molly’nin hep otuz yaşlarındaki resimlerini görmüştüm ve hepsinde hafif kıvrımlı hatları da olsa ince görünüyordu, asla kilolu denemezdi. Ama kapıyı açan kadın dev gibiydi. Yüzünü ve özellikle de fotoğraflarda gördüğüm gözlerini tanımasam yanlış daireye geldiğimi düşünebilirdim.

“Merhaba Kim” dedi. Sesi aşağıdaki hoparlördeki gibi hafif ve hoştu. “Ben Molly. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elimi sıkıca tutup tokalaştı. Emma’nın yaptığı gibi ağlayarak beni kollarının arasına çekmesini beklemiyordum ama bu kadın son yirmi sekiz yılını beni arayarak geçirmemiş miydi?

Bunca yıl yasımı tutmamış mıydı? Sonunda beni bulduğunda resmi bir şekilde el sıkması normal miydi?

“İçeri gel” dedi.

Dairesi Avustralya’daki evimden daha küçüktü ama çok fazla mobilyayla doluydu: Üç kanepa, iki koltuk, uzun bir yemek masası, dolaplar ve kitaplıklar. Zemin kenarları üst üste binmiş halılarla kaplıydı ve her birinin deseni farklıydı; insana bir kaleydoskopun içinde yürüyormuş gibi hissettiriyordu. Bana Georgia Evvie’nin Avustralya’daki evini hatırlattı. Bir düşününce, aslında Molly de Georgia’ya benziyor diye düşündüm.

Dairenin geri kalanının aksine, küçük bir tahta haç hariç duvarlar bomboş ve beyazdı.

“Güzel bir bahçen var” dedim. Balkona içeriden bakıldığında ormana daha da çok benziyordu.

“Hımm, hem sevindim hem gurur duydum. Senin de elin bitkilere yatkın mıdır?”

“Hayır” çocukluğumun zengin renklerini hatırladım: Yeşiller, kırmızılar, pembeler ve hepsinden de güzeli, odamın penceresinin altındaki parlak mor çiçekli ballıbabalar... Ve az daha şunu ekleyecektim: *Ben değil ama annemin eli çok yatkındır, müthiş çiçekler yetiştirirdi.* Neyse ki dilimi tutabildim.

“Küçük kasabamızı nasıl buluyorsun?” diye sordu Molly o gündelik, sohbet açma tarzıyla sordu.

“Güzel. Çok Amerikan, bu sizin için bir şey ifade ediyorsa.”

Molly’nin resmi ses tonu beni tedirgin etmişti. Acaba halılar yumurta kabuklarından yapılmış olabilir mi diye düşündüm. Uzun bir süre hiçbirimiz konuşmadık.

Henüz oturmaya davet edilmediğim için öylesine dikiliyor, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçiriyordum. Tuhaf bir durumdu. Yandaki mutfakta su ısıtıcısı ısıklık çalmaya başlayınca Molly çay getirmeye gitti, ben de fırsatı değerlendirip üç büyük kanepeden birine oturdum.

Molly bir çaydanlık dolusu naneli çay ile döndü. Yoğun ve taze kokuyordu. İkimize birer bardak koydu.

“Kızım ile tanıştığını duydum” dedi Molly.

“Emma, evet. Sevimli biri.”

“Stu bana, Emma keşke biraz daha düzgün davranabilseydi, dedi. Bana anlattığına göre ilk fırsatta apar topar med-
yayı aramış.”

“Önemi yok. Yani bütün bunlar... Herkes farklı tepki veriyor. İnkâr sonrası benim ilk tepkim de her şeyi kendime saklamak olmuştu. Emma ise tersini yaptı. Memleketimde de bir kız kardeşim var. Onu benden almış olsalardı... Tanrım, ne yapardım bilmiyorum gerçekten.”

“Sözler Tanrı’ya bağlılığımıza tanıklık eder ve sözler hakikatimizdir.”

“Pardon?”

“O’nun adını boş yere andığında, O’na saygısızlık etmiş olursunuz.”

“Ah” dedim. “Kusura bakmayın. Galiba, alışkanlıktan.”

Omuzlarını silkip çayını yudumladı. “Eski kocamla konuştuğun mu?”

“Sanırım Stuart temasa geçti.”

Molly bana çarpık, sinsi bir gülümsemeyle baktı. “Jack bir nonoş, biliyorsundur.”

Yaşlı akrabalar öylesine konuşurken ırkçı ya da eşcinsellik karşıtı sözler ettiğinde kaslarım gerilirdi; şu an yine öyle olmuşum. “Aslında bunu bilmiyordum.”

“Stu’nun ilerisi için kendisine sakladığı bir şey daha galiba.”

Jack’in eşcinsel olması benim için yeni bir haberdi ama beni asıl şaşırtan daha çok Molly’nin sesindeki aşağılama idi. Şunu merak ettim: Aşağılanmış eski bir eş olduğu için mi yoksa inancına ters olduğu için öfkeliydi?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi devam etti, “*Ve bir adam kadınla yatar gibi erkeklerle yatarsa, ikisi menfur şey yapmışlardır; mutlaka öldürüleceklerdir, kanları kendi üzerlerinde olacaktır.* Levililer 20:13. Bunun siyaseten uygun bir yaklaşım

olmadığını biliyorum, ancak benim kılavuzum Tanrı'dır, çok teşekkür ederim.”

Molly'yi düşündüğümde tam olarak *The Brady Bunch*'taki anne gibi hayal etmemiştim ama *Carrie*'nin annesi gibi olduğunu da düşünmemiştim. İçimde, uygunsuz bir gerçeğin güneşi doğuyordu. Bu kadından pek hoşlanmamıştım.

Çay yapraklarından fal bakacakmış gibi bardağın derinliklerine dikti gözünü. Orada geçmişini görüyor olabilirdi veya geleceği görüyor olabilirdi; ne var ki hiçbiri onu etkilememişti. “Dinle canım. Bunun senin için iyi bir haber mi yoksa kötü haber mi olacağını bilmiyorum. Burada ne aradığını bilmiyorum; geride ne bıraktığını bilmiyorum. Ama Sammy uzun zaman önce toprağa verildi. Sen ve geri kalanımızın yapacağı en iyi şey onun orada rahat uyumasına izin vermektir.”

“Anlamıyorum.”

“Sen benim kızım değilsin.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Jack’in ailedeki tek günahkâr olmadığını söylemekten utanıyorum” diye devam etti. “Çocuklarımı ışığa doğru yönlendirmeye çalıştım ama Jack onları aynı kesinlikle karanlığa götürdü. Sammy’nin ölümü onları bir seçim yapmaya zorladı: Ya Tanrı’nın ışığı onları her şeyin üstünde yükseltecekti ya da umutsuzluk içinde boğulacaklardı. Jack sapıklığı seçti; Emma’nın alkolle olan karmaşık ilişkisini fark etmişsindir. Stu desen, çok içen biri değil ve bildiğim kadarıyla ibne de değil ama içinde en az onun kadar Şeytan var.”

Arkasına yaslanıp çayını hatırı sayılır ölçüdeki göbeğine yerleştirdi. Kuşluk vaktinin güneşi balkona geliyor ve Molly’nin yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu. Bana gülümsedi. Bu bana, *Hansel ve Gretel*’deki cadıyı hatırlattı. Aniden Molly Went ya da evlenmeden önceki adıyla Hiller’ı bir simyacı kazanının başında, içeri bir semender gözü atıp karıştırırken hayal ettim.

“Stu yalan söylüyor,” dedi. “Bu onun günahı. Hem başkalarına hem de kendisine. Tutkulu bir adamdır o. İsteddiği zaman sevimlidir de. Aklını koyarsa ikna edici biridir bu yüzden

seninle yalnız konuşmak için ondan biraz zaman istedim. Kendi ördüğü bu saçma B-O-K'den ağa seni de düşürdü, onun adına üzgünüm.”

“Dinle, bu çok zor” dedim. “İlk başta ben de aynı tepkiyi verdim ama ... Bak işte, ben ...” Ağzımdan çıkan sözcükler bana bile yabancı geliyordu. Cümleler tökezliyor, hiçbir anlam ifade etmiyordu. “Bak, burada önemli olan ...”

“Konuşup şüpheleri dağıtmaktansa, sus ki aptal olduğundan sadece *şüphe etsinler*, canım.”

Bir kez daha o cadı gülümsemesinden yaptı.

Bu kadından hiç mi hiç hoşlanmamıştım. Çocuk kaçırmış olsa da olmasa da Carol Leamy'nin kalbi çok daha aydınlık ve sevgi doluydu. Acaba böyle karanlıklara kapılmasının ardındaki sebep benim kayboluşum muydu? Açık bir yarayı deşip iltihap kaptırmış ve buna dönüştürmüş olabilir miydim ben?

“Oğlun DNA'mı analiz ettirdi—”

“—Oğlum kız kardeşinin yaşadığına inanmayı o kadar çok istiyordu ki hepsini kendi uydurdu.”

“Analizi ben de gördüm. Uyum olasılığı yüzde 98,4 diyor. Şu an inkâr etmek istiyorsun, bunu anlıyorum ama—”

“Ah, inkâr dediğin karmaşık bir kelimedden başka bir şey değil. O kapıdan içeri adım attığın an Sammy olmadığını biliyordum. Niye biliyor musun?”

Sammy uzun zaman önce toprağa verildiği için, diye düşündüm ama çenemi tuttum. Öfkeden kıpkırmızı olmuştum; böyle olunca elim ayağım titrerdi. Konuşmaya devam edersem göz yaşlarına boğulabilirim ve Molly gibi bir kadın bunu ancak zayıflık olarak görürdü. Eline böyle bir koz vermek istemedim. Ona hiçbir şey vermek istemiyordum.

“Yılanlar hakkında bir şey biliyor musun canım?”

“Pek sayılmaz hayır.”

“Ama kaka yaptıklarını biliyorsun, değil mi?”

Dudaklarımı sıktım. “Evet. Elbette.”

“Bol miktarda kaka yapıyorlar” dedi. “İnancım nedeniyle yılanlarla ve onların küçük kakalarıyla sık sık bir araya geliyorum. Kilisemin rahibi o yılan kakalarını plastik çantalara doldurmamızı ister. Nedenini tahmin edebilir misin?”

“Neredeyse kesinlikle hayır.”

“Fare sorunları olan insanlar rahibin yanına gelirler; o güne dek her şeyi denemişlerdir: tuzaklar, zehir, kediler. Rahip onlara bir paket yılan pisliği hediye eder ve fare ya da sıçan gördükleri her yere bunlardan dağıtmalarını söyler. Bunlar yapınca fareler dışarı çıkar. Bir fare yılan pisliğinin o tatlı, etli kokusunu hataya yer bırakmayacak şekilde aldığı an etrafta bir yırtıcı hayvan olduğunu düşünür ve oradan tabana kuvvet kaçar. İşin komik yanı şu ki, çoğu fare daha önce hiç yılan görmemiştir bile ama derinlerinde bir ses onlara başlarının belaya gireceğini söyler”. “

Bu kadın deli diye düşünmeye başladım.

“Hadi bakalım, sence bunu nasıl biliyorlar?” diye sordu.

“İçgüdüler” dedim.

Molly burnuna dokundu. “İçgüdüler. Tanrı onları Âdem’in içine saldı ve Âdem de onları kuşaktan kuşağa bize devretti. İçgüdüler Tanrı’nın yanınızda taşıyabileceğiniz minik bir parçası gibidir. Fareler yılan pisliğinin kokusundan neden kaçıyorlarsa, işte ben de aynen o nedenle senin kızım olmadığını biliyorum. Anladın mı?”

“Evet Anladım.”

Sırıttı. “O zaman o kadar da aptal değilmişsin, değil mi canım?”

Düzenleme
Ny.Ozlem

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Jack marketten sonra eve dönerken, Rennie Caddesi'nden güneye indi, sola dönüp Barkley'e, sonra da sağa dönüp Cromdale'e girdi ve kendini Eckles'ın evinin önünde buldu.

Uzun bir süre üst kattaki pencereyi izleyip, Travis'le göz göze gelmeyi umdu ama oda boştu. Kendini arabayı park edip çimlerde yürürken ve ön kapıyı çalarken hayal etti. Travis'in onunla buluşmak için dışarı çıktığını ve verandada onun özrünü kabul ettiğini —*ona borçlusun, Jackie oğlum, ona borçlu olduğunu bilmelisin*— ve her şeyin normale döndüğünü gördü. En azından eskiden olduğu kadar normal.

Fakat bu başka bir gerçeklikti. Şu anda içinde yaşadığı gerçeklikte o çocuk Jack'i asla affetmeyecek, Molly onu hiçbir zaman sevmeyecekti; Buddy Burns yaşlanmış ve Sammy artık yoktu.

Artık yoktu. Bu sözcükler sivri dişlerini Jack'in zihnine geçirmişti ve bırakmıyordu. *Kayıp, çalınma ve kaçırılma* dendiğinde mutlu sonla bitme olasılığı vardı en azından. Onlar da kötü sözcüklerdi ama nihai değildiler. *Artık yok* demek çirkindi. *Artık yok* demek, Sammy'nin bir daha dönmeyeceği anlamına geliyordu.

Jack yiyecekleri bırakmak için mutfağa girdiğinde Drakula'nın Gelinleri kafa kafaya vermiş hararetle konuşuyorlardı.

O girdiğinde üçü de aniden sustu, bu da Jack'e onun hakkında konuştukları izlenimini verdi.

Konuşun, konuşun, diye düşündü Jack. *Buldunuz tabii sağlam dedikodu malzemesi, kusana kadar dedikodu yapıp konuşun.*

Molly'nin kız kardeşleri için dedikodu bir hobiden fazlasıydı: Sanki o olmadan yaşayamazlarmış gibi dedikodu yapıyorlardı. Yaşadıkları Virginia- Arlington'da, komşunun kısa ilişkisi veya bir arkadaşın ağır kesici ilaçlara aşırı bağımlılığı onlar için *sağlam mal* idi. Pentikostal ve yılanlı olan kız kardeşleri, onları aylarca iyi idare etmişti. Şimdi ise seviye atlamışlardı.

Jack onlardan nefret ediyordu ve bunu yapmak çok kolaydı. Yıllar boyunca karısına yapılan zorbalıklarda ve aşağılamalarda onların parmağı vardı, egosunun parçalanması ve din değiştirmesi için tüm zemini onlar yaratmışlardı. Her şey için onları suçlamak yanılttı ama şu anda bunu yapmak gayet doğru geliyordu.

Sessizliği Pauline bozdu. "Yiyecek almaktan daha önemli şeyler var yapman gereken" dedi. "Sen alınacakların listesini yap, onlarla Todd ilgilen." "

Jack, alışveriş yapmayı severdi. Eksiksiz yapabildiği tek kahrolası iş alışverişti. "Molly'i gördünüz mü?"

"Dışarıda, Stu ile birlikte" dedi Tillie. İğrenç bir kadındı ama Drakula'nın Gelinleri arasında bir tek o çekilebiliyordu. "Kahve ister misin? Bir bardak kahve sana iyi gelir bence."

İstemiyorum anlamında başını salladı.

"Akşam yemeğinde köfte yapsak olur mu Jack?" diye sordu Anne. Kız kardeşlerinden daha yumuşak konuşuyordu ama onda da ortanca çocukların küçümsenmiş, sessiz öfkesi vardı.

"Aç değilim. Ama teşekkürler."

"Sana bir tabak ayıracağım" dedi Anne ve kız kardeşlerine baktı.

Pauline'in oğlu Todd, oturma odasında oturup *Roseanne*'nin tekrarını izliyordu. Pauline Virginia'dan buraya yanında onu da sürüklemişti çünkü uçağa binmekten çok korkuyordu ve tek

başına uzun mesafe araba kullanamayacak kadar mızımızdı. Jack, çocuğun haline üzüldü. Geldiğinden beri neredeyse üç kelime bile etmemişti ve çantaları hala üst kattaki konuk odasında hiç açılmamış halde duruyordu; ilk fırsatta kaçmaya hazırdı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Burası kasvetli bir yerdi ve ileride de karanlık günlerden başka bir şey yok gibiydi.

Artık yok diye düşündü Jack hüznle.

Molly'yi arka bahçedeki alçak ahşap bankta otururken buldu. Stu'nun eski kırmızı kum havuzunda oynamasını izliyordu ki oğlan dört ya da beş yaşından beri oraya dokunmamıştı. Stu regresyona giriyor gibi görünüyordu. Jack onun bebek gibi konuşmaya veya tekrar yatağını ıslatmaya başlayabileceğinden korktu. Bu normal değildi ama şu an ne normaldi ki?

Sammy eve döndüğünde --*eğer dönerse*—onarılması gereken çatlaklar olacaktı fakat şu anda Went'ler suda, oldukları yerde çırpınıyorlardı.

Molly'nin yanına oturdu.

“Haber var mı?”

“Hayır” dedi. “Sende?”

“Hiçbir şey yok.”

Stu, kum havuzunda yavaşça ve metodik bir şekilde kazı yapıyordu, sanki bir dinazor fosili ortaya çıkaracaktı. Jack onu izlerken ormandaki tüylü oyuncağı, oralarda görülen isimsiz adamı, değirmenin duvarına yazılı Sammy'nin ismini düşünüyordu; cevapsız bir sürü soru vardı. Tüm bu gizem onda bir yere yumruk atma isteği uyandırıyordu.

Molly, “Annen aradı” dedi. “Dükkânı açmış. Orada çalışan kızı kovman gerektiğini düşünüyor.”

“Debbie'yi mi?” Ruhsuz bir ifadeyle gülümsedi. “Annemin yanında bir süre daha çalışmak zorunda kalırsa zaten işi bırakır.”

“Travis Eckles'ın reçete için geldiğini söyledi. Bayağı kötü görünüyormuş. Gözleri mosmormuş, dudakları patlamış. Sen yaptın bunu ona, değil mi Jack?” Elini nazikçe avuçlarına aldı.

“Onun hakkındaki dedikoduları da duydum, ama ancak günaha direndiğimizde Tanrı’nın sevgisini kazanırız.”

Jack hiçbir şey söylemedi. Birbirlerinden sadece on beş santim uzakta oturuyorlardı; yine de aralarındaki uçurum aşılmaz görünüyordu.

Elbette karısı gerçeği bilmeyi hak ediyordu, hem de uzun zamandır hak ediyordu. Ama şimdi zamanı değildi. Ayrıca nereden başlayacaktı?

“O Noel arifesini hatırlıyor musun, Tanrım 75’te mi yoksa 76 mıydı?” dedi. “Emma’dan önceydi. Annemlerin evindeki o rahatsız, katlanır yatakta yatmak zorunda kalmıştık. Yatağın ortasında demir bir boru geçiyordu. Hatırlıyor musun?”

“Sırtım gayet iyi hatırlıyor.”

“Kız kardeşlerim her zamanki gibi beni deli ediyordu ve beni o kadar ... *tahrik etmişlerdi* ki uyuyamıyordum. Sürekli sağa sola dönüp tekmeliyor olmalıydım çünkü beni uyandırıp neyin var diye sormuştun. Ben de Tillie veya Pauline veya Anne hakkında söylenmeye başladım ve kalkıp buradan gitmek istiyorum dedim. Noel gününü birlikte geçirelim, dedim. Sadece ikimiz. Ne cevap verdiğini hatırlıyor musun?”

Jack gülümsedi, “*Tamam*, demiştim.”

Molly, kocasının elini sıktı. “Yapmıştık da. Ayak ucumuza basa basa eşyalarımızı toplamış ve not bile bırakmadan evden çıkıp gitmiştik. Gece boyunca arabayla gitmiş sonra da pis bir otelde bulmuştuk kendimizi.”

“Mavi Yunus Misafirhanesi.”

“Adını hatırlıyor musun?”

“İlk günlerimizle ilgili her şeyi hatırlıyorum” dedi. “*Biz ikimiz-siz hepiniz*’ olduğumuz günleri.”

Molly ona hüzünle baktı. Bu bakış ona, cuma gecesi yumruğunu Travis’in yüzüne indirmeden birkaç saniye önce sanki bir şeyler biliyormuş gibi bakışını hatırlattı. Jack, tüm dünyanın, onun bilmediği bir şeyler bildiğini hissetmeye başlamıştı.

“Yolumuzu kaybettik, değil mi?” dedi. Başını Jack’in omzuna koyup gözlerini kapattı. Bu hareket Jack’i çok duygulandırmıştı. Kendini tutmasaydı, “Bize neler oldu böyle?” diye haykırabilirdi.

Sen kiliseyi buldun ve ben Travis’i buldum, diye düşündü. Bu keşifler her ikimizin de gözünü açtı.

“Molly, sana bir şey söylemem gerekiyor ...” diye başladı Jack.

“Stu nerede?” diyen Molly başını Jack’in omzundan kaldırdı ve banktan fırladı. “Stu yok. Stu! Stu!”

Küçük plastik bir kürek ve bir kum tepesi dışında kum havuzu boştu.

“Gözlerimi otuz saniye kapattım, ben— Stu! STU!”

“Molly, sakın ol. Şeyde olmalı—”

Ama o çoktan kum havuzuna doğru koşmaya başlamıştı. Çıplak ayakları, bahçeye çıkan beton yola sertçe vuruyordu. “STU!”

Oğulları saniyeler sonra bahçeyi gözetleyen büyük limon ağacının arkasından çıktı. Fermuarını çekiyordu, “Buradayım anne.”

Molly dizlerinin üzerine çöküp onu omuzlarından yakaladı. “Nereye gittin? Neden saklanıyordun? Bunu sakın yapma Stu. Benden saklanma! Beni duydun mu?”

“Limon ağacına işiyordum” dedi Stu. “Öyle yapınca limonlar daha hızlı büyür, değil mi baba?”

Stu kıkırdadı ve bir an için Jack, Molly’nin ona vurmasından korktu. Ama Molly onun yerine oğlunu kollarının arasına aldı.

“Bunu annene yapma. Beni korkuttun.”

“Özür dilerim.” Şimdi o da ağlıyordu.

“Sus şimdi” dedi annesi. “Şşt.”

Jack, kapı çalana dek uzun bir süre karısının oğullarını limon ağacının altında kucaklamasını izledi. Sonra içeri girip koridora baktı. Ön kapıda Şerif Ellis duruyordu. Drakula’nın Gelinleri onu sıkıştırıyordu.

Jack, Ellis'i pencerenin yanındaki koltuğa oturtup oturma odası kapılarını kapadı. Molly kanepede Emma ile birlikte onun karşısında oturuyordu. Tam konuşmaya başlayacaklardı ki Tillie dört bardak buzlu çayla geldi, bir süre öyle yanlarında durdu ve sonra isteksizce dışarı çıktı.

"Ne oldu Şerif?" diye sordu Molly. "Haber mi var?"

Ellis boğazını temizledi ve yüzü sapsarı olan Emma'ya baktı. "Anlatacaklarım, gençler için biraz hassas olabilir."

Jack, "Kalabilir" dedi. Sonra Emma'ya dönerek, "Sen de istersen."

Emma başını salladı. Jack Emma'nın yanına oturup kolunu kızının omzuna doladı.

Ellis, buzlu çaydan bir yudum aldıktan sonra, "Bugün bir olay oldu," dedi. "Önce benden duymanızı istedim. Robot resmini çıkardığımız adam, şüphelimiz, değirmene geri geldi. Yardımcılarım orayı yakından izliyorlardı."

"Sammy yanında mıydı?" diye sordu Molly, hızla öne doğru eğilerek.

Ellis hayır anlamında başını salladı. "Korkarım ki hayır. Onunla karşılaştık ve bir ... çatışma yaşandı. "

"Çatışma mı?"

"Bana saldırdı" dedi Ellis. "Dikkat ettiyseniz içeri girdiğimde aksayarak yürüdüm, çünkü onu etkisiz hale getirmeden önce birkaç sağlam tekme yedi."

"Ne anlattı? O muymuş? Sammy'yi o mu kaçırmış?"

"Onu sorgulama şansımız olmadı," dedi Ellis, gözleri Emma, Molly, Jack ve kendi ayakları arasında gidip geliyordu. "Çatışma sırasında vuruldu ve öldü. "

Molly nefesini tuttu.

"Peki kimmiş o?" diye soran Jack ayağa kalkarak odayı arşınlamaya başladı. "Belki Sammy'yi bir arkadaşının veya aile üyesinin yanına bırakmıştır." Sinirden midesi yanmaya başlamıştı. Bu gizemli adam Sammy'yi kaçıran kişiye, onu bulma

şansı adam öldüğünde uçmuştu. Öfkesini Ellis'e yansıtmak, so-
ruşturmayı mahvettiği için onu suçlamak kolaydı. Bunu yap-
mak onu rahatlatırdı da. Ama adil olmazdı. Solmuş kahverengi
üniformalı yaşlı adam elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bu
olanlara Manson'da kimse hazırlıklı değildi.

“Şu anda arkadaşlar kimliğini doğrulamaya çalışıyor” dedi
Ellis. “Robot resim televizyonda yayınlandığından beri birçok
ihbar alıyoruz. Biri Redwater'daki bir psikiyatri hemşiresinden
geldi. O adamın ayakta tedavi gören hastalarından biri olabile-
ceğine inanıyor. John Regler adlı eski bir gazi.”

Jack, “*İnanıyor* ne demek?” dedi. “Adam o mu değil mi?”

“Silahlı Kuvvetler ile temasa geçtik ve sabaha Regler'ın fo-
toğrafını ve kaydını içeren bir faks gelmesini bekliyoruz. İçgü-
dülerim bana o olduğunu söylüyor. Hemşire de Regler'a ulaş-
maya çalışıyormuş çünkü son randevusuna gelmemiş ve kadın
onun için endişelenmiş. Benim anladığım kadarıyla adam fena
dağılmış.”

“Dağılmış derken?”

“*Travma sonrası stres bozukluğu* denen bir şey. Aynı za-
manda şizofren.”

“Tanrım” dedi Jack.

Emma gözyaşlarına boğuldu. Jack ve Molly onun yanına gitti.

“Sammy'nin adı yüzünden mi?” dedi hıçkırıklar arasında.
“Değirmen duvarında Sammy'nin adını mı okumuş? Bu yüz-
den mi yapmış? Eğer deliyse belki yazıyı okudu ve gidip...”

“Elbette hayır” dedi Molly, Emma'ya sert bir ifadeyle baktı.

“Hayır” dedi Ellis. “Aslında, o gerçekten John Regler çı-
karsa, Sammy'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olmadığına inan-
mak için sebeplerimiz var.”

“Ne?” Şerifin yorumu Jack'te duygusal bir kırbaç etkisi ya-
ratmıştı.

“Hastane kayıtlarını ikinci kez kontrol ediyoruz, ancak John Regler 3 Nisan’da bir destek grubuna katılmış görünüyor. Yani Sammy’nin ortadan kaybolduğu gün.”

Emma rahatlayıp Jack’in kollarına düştü. Jack ona sıkıca sarıldı.

“Daha iyi bir haber olmadığı için üzgünüm” diyen Ellis, yarısını içtiği buzlu çayı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Jack, Ellis ilk geldiğinde ayağının aksadığını fark etmemişti ama şimdi görebiliyordu. “Jack, benimle dışarı kadar gelir misin?”

“Travis Eckles hakkında konuşmalıyız,” dedi Ellis. Bunu söylemek için cipine kadar gelmelerini, Drakula’nın Gelinlerinin bile duyamayacağı kadar evden uzaklaşmayı beklemişti.

Jack’in sırtı öfke, korku ve utanç karışımıyla ürperdi. Sonunda Travis, Ellis ile konuşmuş muydu? Ne kadarını anlatmıştı?

“Cuma gecesi Cubby’nin Bar’ının otoparkında maskeli ve etnik özelliği belirsiz üç adam tarafından saldırıya uğramış.”

Jack hiçbir şey söylemedi.

“Manson’da bir gasp. Buna inanabiliyor musun?”

Jack, “Kasaba değişiyor” dedi.

“Ama başka bir şey daha var: Joe Holt adında bir adam Coleman polisine, aynı gece, aynı otoparkta tanık olduğu başka bir kavgayı bildirmiş. Demiş ki —aynen tekrarlıyorum— çocuğu kaybolan adam onu kaçırان oğlanı eşek sudan gelene kadar dövdü.”

“Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, Şerif.”

“Bak Jack, ellerinin nasıl böyle parçalandığına dair yaptığın açıklamalara bir şey demeyeceğim, Travis herhangi bir resmi suçlamada bulunmadı ve Joe Holt o gece zil zurna sarhoştı. Tek istediğim, benimle paylaşman.”

“Neyi paylaşayım?”

“Bildiklerini anlat. Sen zeki birisin. Tanıdığım en zeki adamlardan birisin. Senin, bildiğim kadarıyla Travis’i Sammy’nin kayboluşuna bağlayan tek şey olan bu söylentileri ciddiye alıp

bir çocuğa böyle dayak atacağına inanmıyorum. Benim bilmediğim ne biliyorsun? Anlat.”

“Dediğim gibi, bu adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ellis kırılmış gibi görünüyordu; Jack bir an için ona çok üzüldü. “Peki Jack.”

Sarsılmış ve çaresiz Jack yatak odasına gidip kapıyı arkasından kapadı. Yan sehpasının kenarında Molly’nin çantası asılıydı. Jack çantayı yakalayıp ters çevirdi ve içindekileri yatağın üzerine boşalttı: Cüzdan, bozuk para, kâğıt mendil, cep incili ve ...

İşte bu, dedi telefon rehberini bulduğunda defteri açıp B harfinde Buddy Burns’ün numarasını buldu. Yatağın kenarındaki telefonun ahizesini kaldırıp numarayı çevirdi.

İkinci çalışta genç bir kızın sesi cevap verdi.

“Burns’ün evi.”

“Merhaba. Baban evde mi?”

“Evet efendim. Kimin aradığını sorabilir miyim?” diye soran kız, sesini kasıtlı olarak sevimlileştirmişti. Pentikostal bir klişe geldi Jack’in gözlerinin önüne: Uzun kollu kazak ve yerlere kadar uzun bir etek giymiş, saçları sıkıca örülü, tırnakları güzel ve temiz, güzel bir kız.

“Jack Went.”

Kızın hızlı bir nefes alarak, “Siz Molly’nin kocasısınız.”

“Doğru” dedi.” Molly’i tanıyor musun?”

“Evet efendim. Kiliseden. Sammy eve dönmedi mi?”

Bu canını yakmıştı. “Hayır. Henüz değil.”

“Hepimiz onun için dua ediyoruz, hızlı ve sağlıklı bir şekilde eve gelmesi için dua ediyoruz. Bütün bu olanların yüce Rabbimizin bir cezası olmaması için dua ediyoruz.”

“Ceza mı? Ne için?”

“Molly, inanmayan biriyle yatağını paylaştığı için.”

Bu zavallı kızın hiç şansı yok, diye düşündü Jack üzgün bir şekilde. Onu eğitmek isterdi –aslında telefonun içinden geçip

yüzüne bir tokat atmak isterdi— ama onun yerine şöyle dedi: “Hadi koş da babanı çağır telefona, olur mu?”

Kız gitti. Hat en fazla otuz saniye kadar sessiz kaldı ama o sessizlikte Jack karanlık yerlere sürüklenmişti. Ya o küçük kız haklıysa? Ya Tanrı – O’nun korkusuyla yetiştği ve ergenliğine kadar varlığına yürekten inandığı Tanrı - onu cezalandırıyorrsa? Sadece Jack inancını kaybettiği için değil, Travis Eckles, Buddy Burns ve Coleman’dan Harlan County’ye kadar bir avuç isimsiz erkeklerle yaptığı şeyler yüzünden miydi yoksa?

Tanrı, Mısırlıların ilk doğan çocuklarını, kralın inadı yüzünden katletmemiş miydi? Bathsheba ile zina yapan Davut’u cezalandırmak için bebeğini öldürmedi mi? Elişa peygamber ile alay eden çocukları hırpalaması için ayılar göndermemiş miydi?

Nahum 1:3, diye düşündü Jack. Rab tez öfkelenmez ve çok güçlüdür. Suçlunun suçunu asla yanına koymaz. Geçtiği yerde kasırgalar, fırtınalar kopar. O’nun ayaklarının tozudur bulutlar.

Buddy telefona geldi. “Jack?”

“Selam dostum. Böyle birdenbire aradığım için kusura bakma.”

“Hayır, hayır, sorun değil. Aramana sevindim. Sammy’den haber var mı?”

“Henüz haber yok” dedi Jack. “Ama dinle, Buddy, geçen gün eve geldiğinde bana bir şeyler anlatmaya başlamıştın. Hatırlıyor musun?”

Buddy sustu. Jack bu sefer de onun o anda neler yaptığını hayal etmeye başladı; az önce kızının olduğu yerde duruyor, muhtemelen elindeki fötr şapkasını çevirip duruyor, belki de eskiden öpüşmelerinden hemen önce yaptığı gibi yine gergin bir şekilde gözlerini kırıştırıyordu – ama tabii şimdiki Buddy yerine *eski* Buddy’yi hayal etmişti. Bir zamanlar incecikti, çıkık elmacık kemikleri ve güçlü, koruyucu omuzları vardı. Hiçbir zaman yakışıklı olmamıştı ama hoş bir tipti; yumuşak ve aynı zamanda erkeksi.

“Evet, Jack, hatırlıyorum.”

“Bana söylemek istediğin şey neydi? Önemli bir şeymiş gibi geldi bana. Ayrıca, annemin önünde söylemek istemediğin hissine de kapıldım.”

Derin bir nefes alıp muhtemelen yanı başında kalmaya gayret eden kızına, “Hey, sen bir dakikalığına yatak odana çık, tamam mı? ... Bana öyle bakma. Hadi, git... Hâlâ orada mısın Jack?”

“Buradayım.”

“Telefonda söylememeyi tercih ederim.”

“Benimle buluşabilir misin?”

“Bilmiyorum Jack.”

“Lütfen.”

“... Nerede?”

“Eski yerimiz olsun mu?”

Buddy durakladı, belki anıların üşüşmesiyle irkildi. Jack, o anıların Buddy’yi iğrendirdiğini mi yoksa tahrik ettiğini mi merak etti.

“Bir saat içinde orada olabilirim” dedi sonunda.

Buddy, Ford Bronco’sunu göl kenarındaki boşluğa çektiğinde alacakaranlıktı. Oradaki tek araba Jack’inkiydi ama Buddy otuz metre öteye, arazinin karşı ucuna park etti. Jack onun sürücü koltuğundan aşağı inip dengesini bulmasını ve kafasındaki lanet fötr şapkasını düzeltmesini izledi. Buddy cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı.

“Yalnız, bilesin bu mereti bırakalı on yıl olmuştu” dedi. “Fakat buraya gelirken kendimi Gas & GO’ya uğrayıp bir paket sigara alırken buldum.”

“Benimle buluştuğun için teşekkürler Buddy.”

Buddy derin nefes aldı ve göle baktı.

Alçak bir taş duvara doğru yürüdüler ve yan yana oturdular. Sırtları göle dönüktü. Sudan soğuk bir esinti gelip belli belirsiz balık ve çöp kokusu getirdi. Burası Jack’in Travis ile sevişmek için buluştuğu park yeri. Yıllar önce Jack’in Buddy’ye birlikte burayı terk etmelerini teklif ettiği yer.

“En son buraya geldiğimizde beni seçim yapmaya zorlamıştın” dedi Buddy. Sesi ciddi ve nostaljikti, sanki bir tren istasyonunda dikilip sonsuza dek görüşmemek üzere veda ediyor gibiydi. “Beni kilise ile şey... senin aranda seçim yapmaya zorladın.”

“Ben öyle hatırlamıyorum, Buddy.”

“Olan buydu, Jack.” Sesi titredi ve bir an için Jack’in bir zamanlar sevdiği eski Buddy Burns kendini gösterdi.

“Buradan beraber çıkıp gidebiliriz” demişti Jack. “Arabaya atlayıp güneye gider, sıfırdan başlarız, kendi yöntemimizle ibadet ederiz.”

O gece Jack uzun uzun göle bakmış, tam ortasına kadar yüzüp orada kendini suya gömmek istemiş, sonra ise on kilometre yol yürüyüp kasabaya dönmüştü.

Jack, “Bu bir ultimatoom değildi” dedi.

“Ama bunun ne olduğunu biliyorsun. İkimiz de yaptık ... Ve yaptığımız şey...”

“Ne olmuş yaptığımız şeye?”

“O’nun isteğine aykırı.”

Rab, suçlunun suçunu asla yanına koymaz, diye düşündü Jack. “Seninle tartışmak istemiyorum Buddy. İçimde kavgasını yaptığım hiçbir şey kalmadı.”

“Demek istediğim şu ki, İçimizdeki Işığı seçtim ve iyi ya da kötü yapmış olabilirim ama bu kararın arkasındayım. Fakat buraya gelişim ve sana söylemek üzere olduğum şeyi söylemem ... bu her şeyi yerle bir edebilir. Hayatımı etrafına kurduğum her şeyi ...”

“Neden bahsediyorsun Buddy?”

“Bu sefer seni seçiyorum.” Sigarasından çok derin bir nefes çekti, duvarın üstüne bastırıp söndürdü ve izmariti göğüs cebine koydu. “Önümüzde karanlık günler var, söylemedi deme.”

“Sammy’den bahsediyoruz, değil mi?” Jack’e ateş basmıştı; sabırsızlanıyordu. Buddy bunu söndürdükçe Jack iyice kaygılanıyordu. Bağırsakları sinirden gurlamaya başladı.

Buddy, “Son şifa ayininden sonra oldu” diye başladı. “Son ibadetinden bu yana epey zaman geçtiğini biliyorum ama emim şifa ayinlerinin nasıl olduğunu hatırlarsın.”

Jack “Zıplamalı” dedi.

İçimizdeki Işık bu sözde şifa ayinlerini yılda dört defa düzenledi. Kilise üyeleri büyük bir kalabalık halinde toplanır şu ya da bu hastalığın tedavisi için dua ederdi. Kanser, amfizem, çoklu skleroz, bunama, depresyon, aklınıza ne gelirse. Jack’in zamanında Rahip Roy Creech, koridorda bir aşağı bir yukarı kasıl kasıla yürür, Tanrı’ya seslenir, kimi iyileştirmesini istediğini sorardı. Bazen birkaç tane çingiraklı yılan taşır, bilinmeyen bir dilde konuşur ya da elini imanı gerçek birinin alnına koyup Şeytan’a oradan defolmasını emrederdi.

Çoğu zaman, plasebo etkisi o kadar güçlü olurdu ki, bir Parkinson hastası tekerlekli sandalyesinden zıplarcasına kalkar veya neredeyse kör olmuş bir başkası ise gözlerinin açıldığını ilan ederdi. Fakat plasebo etkisi kanser hastalarında işe yaramazdı. Genetik hastalıklarda veya genetik anormalliklerde de işe yaramazdı. Bu durumlarda, hastaların hasta kalması Tanrı’nın isteğiydi.

“İyileşmek isteyen insan kuyrukları arka kapıya hatta park yerine kadar uzanıyordu” dedi Buddy. “Senin Molly de onlardan biriydi.”

“Molly mi? Bu ne zamandı?”

“Birkaç ay önce. Mart sonu sanırım.”

“Molly hasta mıydı? Anlamıyorum.” Geçmişi düşündü. Molly’nin, sağlığı bozulunca kocası —hem de gerçekten müthiş bir eczacı olan kocası—yerine Tanrı’dan yardım istediği hiç olmamıştı; ayrıca ara sıra yakalandığı soğuk algınlığı dışında karısının hasta olduğunu hiç hatırlamıyordu.

Buddy, “Creech önce birkaç kişiyi çağırdı,” diye devam etti. “Şeker hastası Sherman Harcourt, San Francisco’da eroin bağımlısı oğlu olan Helen Mitchel. Sonra da Molly. “

Jack, “Molly ne dedi? Nesi varmış?” diye sordu. “Noel’de bir iki kez migren atağı geçirdiğini biliyorum ama ...”

“Sorunu migren falan değildi.”

Jack tuhaf bir duyguya kapıldı. Buddy’nin konuya daha çabuk gelmesini istiyordu ama aynı zamanda çenesini kapatıp ve hiçbir şey anlatmamasını da istiyordu. İçini kemiren bir sezgi, ona, bunları bilmemesinin daha iyi olacağını söylüyordu.

Güneş ufukta batmıştı; Buddy’nin yüz hatları kararıyordu. “Rahip Creech karına hangi konuda iyileşmek için Tanrı’nın yardımına ihtiyacı olduğunu sordu. O da içinde Şeytan olduğunu söyledi.”

“Neden böyle düşündü ki?”

“Üzerinde Şeytanın etkisini hissedebiliyormuş, Jack. Onu çekiştirdiğini, kulağına fısıldadığını hissediyormuş. İçinde şeytan girdiğine inanıyormuş; küçük kızı hakkında böyle şeyler hissetmesinin tek nedeni o olabilirmiş.”

“Sammy mi? Sammy hakkında mı konuşuyordu?”

Buddy evet anlamında başını salladı. “Molly kızına karşı hiçbir şey hissetmiyormuş Jack. Sana bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama karın Creech’in, kilisenin ve Tanrı’nım önünde durdu ve aynen böyle söyledi.”

Buddy bundan bahsedince, Jack Sammy doğduğunda Molly’de bir değişiklik fark ettiğini hatırladı. Ama aslında Molly daha önce kötüleşmeye başlamamış mıydı?

Buddy, “Utaniyordu” dedi. “Çok utaniyordu. Dizlerinin üzerine çöküp Creech’e ona yardım etmesi için yalvardı sonra da tam orada şeytan çıkarmasını istedi. O küçük kızı sevmeyi çok istiyordu. Yalnız, şunu tekrar söyleyeyim, Jack. Sammy’yi sevememiş olabilir ama çok istiyordu ...”

“Tanrı aşkına” dedi Jack ve Buddy irkildi. “Şeytanın bununla hiçbir ilgisi yok. Neden bir doktora görünmedi? Neden benimle konuşmadı?”

Sonra hastanede Molly’nin yatağının yanında oturduğunu hatırladı; yeni doğmuş Sammy’yi kucağına almıştı. Molly bir

şey anlatıyordu ... neydi? Kedini çok tuhaf hissettiğini, Emma ve Stu'nun doğumundan farklı olduğunu... sanki... *Molly aslında sana da söyledi*, dedi kendi kendine. *En azından denedi. Ama sen ne yaptın? Onu susturdun ve bu duygularının sadece lanet ağrı kesici ilacından kaynaklanabileceğini söyledin.*

Karısının başına İncil koyup, şeytanı kovmak için İsa'ya seslenen adamı gözlerinin önüne getirdi: "Peki, Creech ne dedi ona?"

Buddy "O sırada hiçbir şey söylemedi" dedi. "Onun yanından geçti, Dolly Base ve romatizmasıyla uğraşmaya gitti. Ama daha sonra ayın bitip de birkaçımız etrafı temizlemeye yardım etmek için kalınca ikisinin konuştuklarını duydum."

Buddy yine sessiz bir ara verdi. Fötr şapkasını başından alıp elinde döndürmeye başladı. Jack o şapkayı kaptığı gibi göle fırlatmak istedi.

"Ne konuşuyorlardı?"

"Burada sana bunları anlattığımı birileri öğrenirse ..."

"Of, Tanrı aşkına, Buddy."

"Bana düşman olurlar, demedi deme."

"Creech ne dedi?" Jack'in sinirleri artık iyice bozulmuş, yerini şiddetli bir öfkeye bırakmıştı. Cubby'nin Bari'nin önünde onu saran öfkenin aynısıydı bu.

"Şeytanın kendi içinde olmadığını söyledi ..." dedi Buddy.

"Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Bitirmeme izin vermedin. Creech, Molly'ye, şeytanın kulaklarına fısıldadığını sandığı şeyin aslında içgüdüler olduğunu söyledi."

"İçgüdüler mi? Anlamıyorum."

"Creech ona, şeytanın *Molly'de* değil, büyük ihtimalle küçük kızında olduğunu söyledi."

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Molly'nin evinden çıktım ve otelim bulunduğu yöne doğru, başım aşağıda yürümeye başladım; zihnim bardağından taşan bir su gibiydi. Avustralya'da Stuart ile tanıştığımızdan beri, Dean'le annem hakkında yüzleştiğimden beri, Emma'dan beri, Manson'dan beri o bardağa her seferinde daha fazla su doldurulmuş ve benim durup biraz olsun onu boşaltma şansım olmamıştı. Şimdi Molly ile de tanıştığımı göre o bardağın camı kırılmaya hazır gibiydi.

Molly'nin apartmanından ancak beş metre uzaklaşmıştım ki bir araba korna çalarak yaklaştı ve yavaşladı. Sürücü tarafındaki cam açıldığında sırttan bir adam ortaya çıktı. Kırklı yaşlarının sonlarında, kalın kızıl sakallıydı; renkli bir gömlek giymişti. Arabayı durdurdu. "İyi günler hanımefendi."

"Merhaba."

"Siz Kimberly Leamy'siniz, değil mi?"

"Kim" dedim temkinli bir ifadeyle.

"Ben Dedektif Mark Burkhart. Rozetini buldu ve bana gösterdi. "Sana bir kahve ikram edebilir miyim Kim?"

"Beni burada bulacağınızı nasıl bildiniz?"

"Şey, hanımefendi, ben bir polisim ve Manson da pek New York sayılmaz."

Fazla seçeneğim olmadığını düşündüğüm için dedektifin cipine bindim ve kasabaya doğru ilerlerken, “Kendinize vakit ayırma şansınız oldu mu?” diye sordu.

“Birkaç kez” dedim. *Ama her seferinde dibe çekildim* diye düşündüm.

“Çocukken şuna tırmanırdık” dedi eliyle su kulesini göstererek. “Yasaktı ama eğlenceliydi ve eğlencenin yarısı da güneşin batmasını beklemek ve polis geliyor mu diye gözetlemektir. Elbette o günlerde bu çirkin şeyler yoktu.” Kulenin her bacağının etrafını çevreleyen dikenli telleri gösterdi. “Bir gün Kulenin yarısına kadar tırmanan Daryl Wixey merdivenden sırtüstü yere düşünce 86’da buraya güvenlik görevlileri koydular. Adamın beli iki yerden kırılmıştı. Dümdüz düşmeseydi ölürdü ama böyle düşmesinin nedeni de bir hayli votka içmiş olmasıydı.”

Main Street’ten aşağı inip karakolun park yerine girdi. “Benim çocukluğumda Daryl’in su kulesinden düşmesi ve ölmekten kıl payı kurtulması Manson’da yaşanan en önemli olaydı. Yani, Sammy Went’in ortadan kaybolmasına kadar.”

Manson Emniyet Müdürlüğündeki kahve şaşırtıcı derecede lezzetliydi. O ufak kahve makinelerinde beklemiş, simsiyah bir şey bekliyordum, ama Burkhart dev gibi bir kahve makinesinde bana sütü bile buharda pişmiş güzel bir kapuçino getirmişti.

Karakolun dinlenme odasında oturduk, arkam bir dizi otomata dönük oturuyordum; Burkhart’ın arkasında ise beklendiği gibi *Aranıyor* posterleri değil, hazır yemek broşürleri, *Game of Thrones* takvimi ve kırmızı ve mavinin farklı tonlarındaki harflerle *Geçici bir kızgınlık yüzünden, etkisi kalıcı bir aptallık yapma* yazan bir motivasyon yazısı duruyordu.

Burkhart göğüs cebinden küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koydu. “İzin verir misin?”

“Sıkıntı yok.”

Kırmızı bir düğmeye bastı ve kayıt cihazı bir kez cıvıladı. “Hazırsan başlayalım.”

Ben de baştan başladım. Dedektife ve ses kayıt cihazına Carol Leamy'den, Dean'den, kız kardeşimden, çocukluğumdan söz ettim. Burkhart'ın aradığı ipuçları veya sırlar bunlar değildi ama anlattıklarımın rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Beni sessizce ve sabırla izlemiş, sadece arada beni teşvik etmek veya şerif yardımcılarının birini abur cubur yiyecek almaya göndermek için konuşmuştu.

Avustralyalı ailem hakkında konuşurken annemi çok özlediğimi hissettim. Tabii ki Amy ve Dean'i görmek için sabırsızlanıyordum ama asıl istediğim Carol Leamy ile beş dakika daha geçirmekti. Onunla anılarım her geçen gün daha da fazla renkleniyordu. Çocukken beni Noel alışverişine götürdüğünde, tedirgin bir şekilde sürekli arkasına mı bakıyordu? Plaja günü birlik geziler yaptığımızda, polis bizi izliyor diye bakıyor muydu? Saçını sarıya boyadığında, bunu değişiklik olsun diye mi yoksa tanınmamak için mi yapmıştı?

Hikâyemin sonuna geldiğimde, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Jack Went, Stuart, Emma, Molly ve diğerlerinin ifadelerini de alacağım. Kız kardeşin ve üvey babanın da. Bu davada Avustralya polisi ile koordineli çalışıyoruz."

"Buna gerek kalmayabilir. Buraya geliyorlar."

Burkhart "Bu daha da iyi" dedi. "Amacımız, sizin ortadan kaybolmanızla başlayan olayları sıralayacağımız bir zaman çizelgesi oluşturmak olacak. Kendi DNA testimizi de yapmak istiyoruz, bunu anlayışla karşılayacağınıza eminim."

"Elbette."

"Yerel haberlerde Carol Leamy'nin resimlerini yayınlayacağız bakalım eski günlerden onu tanıyan çıkacak mı?" Sandalyesinde arkasına yaslanıp sakalını okşadı. "Nasıl biriydi?"

"Çocuk kaçırarak biri değildi, eğer sorduğunuz buysa."

"Öyleyse, sence yardım almış olabilir mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

Otomatların uğultusu küçük dinlenme odasını dolduruyordu; bir an için Avustralya'da daireme geri dönüp buzdolabımın uğultusunu, kösedeki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayar şarj cihazımın vızıltısını duyar gibi oldum. Ev çok uzaklardaydı ve uzun zaman öncesine ait gibiydi; acaba oraya yine dönebilecek miyim diye merak ettim. Amy ile son konuştuğumuzda yaşadığım gibi tuhaf, soyut bir his duyuyordum. Kötü bir histen öteydi, daha çok bir önsezi gibiydi.

Burkhart, "Hadi ama," dedi. "Her insanın ve köpeğinin bir teorisi vardır. Sizin de bir teoriniz olmalı."

"Hiç Hicks bebeklerini duydunuz mu?" diye sordum.

Burkhart başını salladı.

"Altmışlarda, galiba Ohio'da, Dr. Hicks diye bir adam varmış. Fakir annelerden bebeklerini alıp şu ya da bu sebeple kendi çocukları olamayan ailelere o bebekleri satarmış. Hatta sahte doğum sertifikaları bile yaparmış."

"Bebek karaborsası" dedi inanamayarak. "Öyleyse sizin teoriniz, kaçırmanın sizi Carol Leamy'ye satmış olması, bu yüzden de Avustralya'da büyümüş olmanız."

Omuzlarımı silktim.

"Sanırım bu herhangi bir teori kadar iyi bir teori" dedi.

Bu aynı zamanda aklıma gelen tek teoriydi. En azından Carol'u biraz kurtarıyordu. İstenmeyen bir çocuk satın almak sevilen bir çocuğu çalmaktan çok daha affedilebilir bir şeydi.

"Ya siz?" diye sordum Burkhart'a. "Her insanın ve köpeğinin o gün olanlarla ilgili bir teorisi vardır, dediniz. Sizininki nedir?"

Kaşlarını çatarak parmaklarını hafifçe masaya vurdu. "Benimki henüz yapım aşamasında."

"Bu olayın olduğu zamanlarla ilgili çok şey hatırlıyor musunuz?"

"Ah evet" dedi. "Şu anda Coleman'da yaşıyorum ama ben burada, Manson'da büyüdüm. Sammy kaybolduğunda ben on yedi yaşındaydım. Old Commons'da annem ve babamla yaşıyordum. Herkesin bir zanlısı vardı ve herkes bir zanlıydı. "

“Mesela?”

“Pekâlâ, Molly gibi. Muhtemelen Jack gibi de. Bu gibi vakalarda ilk olarak ebeveynlere bakılır. Pek düzgün olmayan bir aileden gelen ve yakınlarında yaşayan Travis Eckles gibi. İçimizdeki Işık rahibi Dale Creech gibi.”

“Dale Creech mi? Onunla yeni tanıştım. İyi biri ... gibi görünüyordu.”

Burkhart güldü. “Hoş ve garip. Yani o tarikatçıların hepsi öyle. Zehirli yılanlarla oynayıp Tanrı’nın seni koruyacağına inanıyorsan illaki biraz garip olman gerekir, değil mi?”

Molly’yi düşündüm.

“Bu sadece bir söylenti. Birçok söylentiden sadece biri. İnsanlar rahiplerin küçük çocuklara özel ilgi gösterdiğini düşünmekte pek hızlıdır.” Kahvesini bitirip ayağa kalktı ve otomatlardan birine biraz bozuk para koydu. “İstedığınız bir şey var mı?”

“Hayır teşekkürler” dedim. “Polis Creech’i hiç sorguladı mı?”

“Esasen kasabadaki herkesi sorguladılar. Tüm eski raporları gözden geçirdim. Creech’in tanığı vardı: kilisesinin bir düzine üyesi. Bunun çok anlamı yok, tabii. İçimizdeki Işıkların ağzı ördeğin götünden daha sıkıdır – kaba konuşmamı mazur gör.”

Makineye bir kod girip çikolata aldı. Masaya döndü. Çikolatayı özel bir gösteri yapıyormuş gibi yavaş ve özel bir hassasiyetle açtı. “Evet, nerede kalmıştık?”

“Dale Creech mi?” dedi Stuart.

Manson’un otuz kilometre dışındaydık; arabayla sık ağaçlı bir ormandan geçerek dar bir patikadan Stuart’ın babaannesini görmeye gidiyorduk. Sandy Went hâlâ bu lanet olası kuş uçmaz kervan geçmez yerde yaşıyor, diye açıkladı Stuart.

“Onu iyi tanıyor muydun?” Engebeli yolda sesimi duyurmak için yüksek sesle konuşmak zorunda kaldım.

Stuart, “Annem iyi tanırdı” dedi. “Rahibi araştırmak için biraz zaman harcadım. Elbette ürkütücü biri ama sıkı bir mazzereti var ve nedeni yok.”

“Kiliseden birini bulsak, bizimle onun hakkında konuşur mu?”

“Pek sanmam. İçimizdeki Işıktakilerin ağzı—”

“Ördeğin götünden daha mı sıkıdır?”

Stuart güldü. “Onların birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk olduğunu söyleyecektim ama ördek götü de aynı işi görüyor. İçlerinden biri bir şey biliyorsa muhtemelen kendilerine saklayacaklardır. Kimse kiliseye karşı gelmez. Eğer atılmamışlarsa.”

“Peki ya babaannen?”

Stuart sadece omuz silkti.

“Nasıl biri?”

“Anneme hiç benzemez” dedi. “Eğer bunu merak ettiysen.”

“Molly o kadar da kötü değildi” diye yalan söyledim.

“Kesin kötüydü. Annem bozuldu. Bizim yaptığımız gibi o da bu kasabadan çıkmalıydı ama onun yerine burada kalıp kendini cezalandırdı. Suçluluk. Hüzün. Suçlamalar. Ama atlatacak; sadece ona zaman tanı.”

Bu o kadar kolay değildi. Ben bir annemi kaybetmiş sonra başka bir annem daha olduğunu öğrenmiştim. Derinlerde, sanırım Molly’nin, Carol’un hayatımda bıraktığı boşluğu doldurmasını umuyordum; kaybettiğim anneciğimin yerine yeni bir anne bulabileceğimi sanmıştım. Şimdi ise her şey korkunç derecede haksız görünüyordu.

Sandy Went, uzun bir araba yolunun bittiği yerde, büyük bir çiftlik evinde yaşıyordu. Stuart arabayı, burnu yine dışarı bakan şekilde (onun standart kaçış pozisyonunda) park etti ve ön kapıya doğru yürümeye başladık. Babaannesinin artık pek iyi görmediği konusunda beni uyarmıştı ve eğer sözlerimi duymasını istiyorsam, gerçekten yüksek sesle konuşmam gerekiyormuş ama doksan bir yaşında olsa bile Sandy’nin zekası her zamanki gibi keskinmiş.

Zayıf bir kadın bizimle buluşmaya geldi. Gözlerini kısarak, şüpheli gözlerle beni süzdü ve “Evet, kesinlikle bir Went’e benziyorsun” dedi.

Stuart güldü. “Bu Kali, babaannemin hemşiresi ve evin kâhyası.”

Sarıldılar ve kadın Stuart’un her iki yanağına da birer öpücük kondurdu. Sonra bana döndü. “Çay, kahve, burbon, hangisini istersin?”

“Bir şey almayayım, teşekkür ederim” dedim.

Kali bizi eve soktu ve telaşlı el hareketleriyle koridordan geçirdi. Koridor mağara gibi ve lekesizdi. “Sandy hemen orada, arka verandada.”

Arka kapıdan dışarı bir verandaya çıktık; burası çok geniş bir bahçeye bakıyordu. Ufak tefek yaşlı bir kadın sundurmadaki eski bir salıncakta sessizce oturuyordu. Her iki gözbebeği de soluk gri birer kataraktla kaplıydı. Ona doğru ilerlediğimizi duymuş olmalıydı çünkü meraklı bir açıyla başını yana eğdi. “Stu?”

“Merhaba babaanne” dedi.

Uzanıp torununun elini buldu. “Çok uzun zaman oldu, oğlum. O da geldi mi?”

“Babaanne, bu Kim” dedi eliyle beni işaret ederek.

Sandy elini uzattı ve ben de elimi verdiğimde sıkıp beni yanına çekti. “Çok ama çok sevindim, Kim. Söylesene, bahçemi nasıl buldun? Artık gözlerim, ancak bir boğanın memeleri kadar işe yarıyor.”

“Ah. Çok iyi görünüyor. Gerçekten güzel.”

“Alınma canım, ama iyi ve *güzelden* biraz daha fazlasına ihtiyacım var.” Bahçeye bakıp ayrıntıları inceledim.

“Peki. Ballıbabalar biraz kendini salmış görünüyor ama kötü anlamda değil. Küçük çiy damlalarıyla kaplı ve nemliler. Mutlu görünüyorlar.”

Sandy Went gülümseyip çenesini kaldırdı. Saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmıştı. Yüzü kırış kırıştı. Havayı kokladı. “Ateş fenerleri ne durumda?”

“Hangileri onlar?”

“Yılın bu zamanında zarif küçük pembe çiçekleri olur, bahçenin arkasındaki yokuşun kenarında dizilmiş olmaları lazım.”

Tam doğru yeri işaret ediyordu. Geri döñüřtürölmüş odundan yapılma çiçeklikte göz kamaştırıcı pembe çiçekler dolup taşmıştı.

“Ah, evet” dedim. “Hepsi çiçek açmış gibi görünüyor ve bir de küçük siyah-kahverengi bir kuş var orada, solucan arıyor.”

Bu sefer gülümseyerek uzandı ve tekrar elimi buldu. Bir kez daha elini elime bastırdı ama bu sefer bırakmadı. Veranada salıncakta el ele oturup sessizlik içinde hafifçe sallandık ve bahçeyi dolaşırken ateş fenerlerini dalgalandırıp siyah-kahverengi kuşu gökyüzüne gönderen yumuşak esintiyi dinledik.

Stuart sundurma parmaklıklarına yaslandı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ile bizi izledi.

“Stuart bana Molly’yi görmeye gittiğini söyledi.”

“Evet” dedim.

“Seni pek de kollarını açarak karşılamamıştır tahminimce.”

“Hayır. Pek değil. Benim o olduğuma inanmıyor ... Kızının uzun zaman önce öldüğüne inanıyor.”

“Aslında, onu savunmak gerekirse, buna hepimiz inandık. Sammy’nin ışığının söndüğünü varsaymak daha kolaydı. Bu beni korkunç ve karanlık bir kadın gibi gösterebilir ama gerçek bu. Söylemekten utanıyorum ama ölmüş olsun diye dua ederdim. Çünkü ölmüşse, artık acı çekmiyor demekti. Tanrı’yla birlikteydi ve bu, bir zindanda tutulmaktan veya işkence görmekten veya ağza alınmayacak şeyler yapmaya zorlanmaktan çok daha iyiydi.”

Stuart irkildi.

“Tek görebildiğim seçenekler bunlardı” diye devam etti Sandy, elimi sıkıca tutuyordu. “İşkence ya da ölüm arasında kaldığında, ölüm biraz daha çekici görünüyordu. Ona güzel bir hayat verilebileceği, iyi bakılabileceği gibi ihtimalleri hiç düşünmedim. Güzel bir hayat verdiler mi sana, Kim?”

“Evet, Sandy” dedim. “Çok güzel bir hayat verdiler.”

Bana doğru döndü, ama herhalde ona koyu gri bir silüet olarak görünüyordum. “Molly kendini ya toparlayabilir ya da toparlayamaz. Fazla derine gitmiş de olabilir.”

“En son ne zaman ziyaretine geldi, babaanne?” diye sordu Stuart.

Elimi bıraktı, hırkasının cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. “Annen, kaç— evet, neredeyse dört yıldan beri görmüyorum.”

“Kilisede karşılaşmıyor musunuz?” diye sordum.

Başını salladı. “Bugünlerde zaten pek *kimseyi* görmüyorum ama 94’te kiliseyi bıraktım. İçimizdeki Işığı hala yüreğime yakın tutuyorum ama son yıllarda sayıları çok azaldı. Eskiden Manson’da elini sallasan ellisine çarpardın ama son zamanlarda on beş kişi kaldığını duydum.”

“Neden?”

Sandy aniden buz gibi oldu. “Benim ayrılmamın pek çok nedeni vardı” dedi. “Kilise benim hem en iyi hem de en kötü taraflarımı gördü; böyle kalmasını tercih ederim.”

Stuart ikimize de merakla baktı. Sanki her Went ayrı bir sır taşıyordu.

“Ama İçindeki Işık hala var, değil mi?” diye sordum.

“Şimdilik,” dedi Sandy. “Tahminimce Rahip Creech ölünceye kadar da var olmaya devam edecek.”

“Dale Creech ile dün tanıştım” dedim. “Çok kibardı ama aynı zamanda biraz da şey görünüyordu ...”

“Çarpıcı?”

“Aynen öyle” dedim. “Ne kadar iyi bir vaiz olduğunu hayal edebiliyorum.”

“Âmin” dedi Sandy. “Dale bir oda dolusu insana hitap etse dahi, insana sanki kendisiyle baş başa konuşuyormuş gibi hissettirir ve odada kime sorsanız herkesin kesinlikle bu şekilde düşündüğünü bilirsiniz. Çocukken bile hep tutkulu biriydi.”

“Bazıları onun kaçırma olayıyla ilgisi olduğunu düşünüyor.”

“Kimmiş o, bazıları?”

“İşte... bazıları,” dedim.

Sandy kaşlarını çatı. “Yaşımın epey ilerlediğini fark etmiş olabilirsin, Kim. Fazla zamanım kalmadı, bu yüzden insanlar düzgün bir şekilde hemen ortaya çıkıp ne diyeceklerse demek yerine böyle konunun etrafında dolaştıklarında sinirleniyorum. Stu bunu bilir.”

Stuart iç geçirdi ve benim sormaktan kaçındığım soruyu sordu:

“Babaanne, sence onun bu olayla bir ilgisi olabilir mi?”

“Sammy’nin kayboluşuyla mı?”

Küçümsercesine, sivrisinek kovalar gibi elini salladı. “Dale dürüst ve içinde Tanrı korkusu olan bir adamdır. Biraz sıkıntılı biri belki. Hatta belki biraz da yalnız. Ama bir çocuğa zarar verebilecek karakterde biri değildir. O Katolik değil.”

“Sıkıntılı derken ne demek istedin?” diye sordum.

“Kimse mükemmel değildir Kim. İşin püf noktası terazide yaptığın iyiliklerin kötülüklerden daha ağır çekmesi.”

“Ama Rahip Creech’te bazı kötü şeyler vardı, öyle mi?”

Sandy sundurma salıncağında pozisyonunu değiştirip biraz daha rahat oturdu. “Bu kız dur durak bilmeyenlerden, değil mi? Aynı babana çekmişsin.”

Stuart kaşlarını çatı.

“Dale’in kötü tarafı çok fazla umursamasıydı. Bir kız kardeşi var, Becky. Ondan... uh, altı ya da yedi yaş daha küçük. Çocukken hiç birbirlerinden ayrılmazlardı. Hani ikizler arasında doğüstü bir bağ olduğunu söylerler ya. Birini çimdiklediğinde diğeri hissedermiş falan. İşte bu ikisi aynen böyleydi.”

Yine mendille gözlerini sildi. Sandy’nin duygusal biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gözlerinin sulanmasının kataraktın yan etkisi olduğunu anlıyordum.

“Fakat Dale ve Becky büyüyünce çok farklı insanlar oldular. Dale karizmatik ve tutkuluydu, aslında sanırım Becky de

kendi tarzında da öyleydi ama o sanki biraz üstünkörü iş yapan biri gibi görünürdü. Abisi ona, bazen gereksiz de olsa çok sert davranırdı. Ama bunun tek nedeni onu önemsemesiydi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Becky’nin asi bir tarafı vardı. Kendi müziğinin ritmine uyan biriydi. Dale, bunu sorun olarak algıladı ve klişe bir şekilde kız da sorunlu biri oldu. Abisinin kendisine biçtiği rolü oynadı; iyi de oynadı. Sonra eteği gitgide kısalıp, bluzları darlaşmaya başladı. Dale gençti. O sadece inancına sadık kalmaya çalışıyordu. Ama birini çok zorlarsan, bazen onları uzaklaştırırsın.”

“Dale öyle mi yapmıştı? Çok mu zorlamıştı?”

“Bak, Tanrı ile hâlâ iyi bir ilişkim var, hem de gayet iyi. Ancak köktencililiğin sorunu şu: Bizden biri değilsen, onlardan birisin. Kayıp bir ruhsun. Ve bir süreliğine Dale onu böyle gördü.”

“Becky ayrıldı mı kiliseden?”

“Resmi olarak değil ama onu bir daha görmedik. Arkasından konuşanlar oldu. Aslında bana sorarsan, dedikodu dediğin şey yayıldıkça yoğunlaşır ama işte, İçimizdeki Işıktakilerden bazıları onun hamile kaldığını söyledi.”

“Kim onlar?”

Omuz silkti. “Genel kanı, işte.”

Siyah-kahverengi kuş geri dönüp cıvılamaya ve oturduğumuz yerin birkaç metre ötesinde toprağı kazmaya başladı. Gök yüzünde pamuk gibi kabarık bulutlar toplanıyordu. Uzaklarda bir köpek havladı. Evin içindeki gürültülü kahve makinesinde kahve demleniyordu.

“Becky’ye ne oldu?” diye sordum.

Sandy gülümsedi. “Dale onu Işığa geri getirdi. Belki onu hamile bırakan adam onunla kalmak istemedi, belki de çocuk falan doğurmuş değildi ama bir yerlerde dibe vurmuştu. Karanlıktan çıkmaya hazırdı ve ağabeyi ona yolu göstermek için oradaydı. Ona Tanrı’nın planını hatırlattı ve kısa süre sonra eteği tekrar uzadı ve erkek kardeşinin gözlerinde kendine yeni bir rol

biçti: Tanrı'ya sadık kul. Dua etti, yılanlarla ilgilendi, elindeki yılan ısırığını bir onur nişanı gibi taşırdı. “

“Isırıldı mı?”

“Ah evet, çoğu kişi ısırılırdı. İnsanların yılancılık konusunda yanlış bildiği şeyler var. Bunun bir numara olduğunu düşünüyorlar. Yılanların uyuşturulmuş olduğunu düşünüyorlar. Ama ısırırlar, hem de bayağı kötü ısırırlar.”

“Stuart bana bundan biraz bahsetti.”

“Eminim amcası Clyde'dan bahsetmiştir” dedi gülümseyerek. “Birkaç kez çingiraklı yılan tarafından ısırıldı ve her defasında gülümseyerek gitti. Isırılmak Tanrı tarafından dokunulmak, hayatta kalmak ise yine O'nun tarafından kurtarılmaktı. Altmış üç yıllık ibadetimde ben bir kez bile ısırılmadım, onu da söyleyeyim. Ama Becky sıkı bir ısırık yedi, elinin tam şurasında.”

Sol başparmağı ile işaret parmağı arasındaki gerilen deriye dokundu ve o an aniden nefesim kesildi.

“Sol eli mi?” dedim yüksek sesle. “Yara izi sol elinde miydi? Emin misin?”

“Oldukça eminim” dedi. “İyi misin? Az önce soğuk bir esinti geldiğini hissettim.”

Aklım, Amy'nin garajında geçirdiğimiz o öğleden sonraya geri döndü. Eski kutuları karıştırırken eski fotoğrafçılık projeme rastlamıştım: *Yaralar: fiziksel ve duygusal*. Serçe parmağımdaki çizik, Amy'nin bacağındaki yara ve annemin elindeki yanık izi.

Annemin elindeki yanık izi.

Sol başparmağının dibinde küçük, düğümlü bir izdi. Derin düşüncelere daldığında genellikle sağ elinin parmaklarıyla o yara izini bulur, bastırıp çekiştirirdi. Ergen yaşlarda bir kaza sonucu olduğunu iddia ederdi; yatak odasındaki vantilatör kısa devre yapmıştı ve o da fişi çekmeden onarmaya kalkmıştı Yara hafif kabarıktı; her iki ucu daha büyük, halter şeklinde, pütürlüydü. Tıpkı bir yılan ısırığı gibi.

“Becky Creech hala Manson'da mı yaşıyor?” diye sordum.

“Hayır” dedi. “Uzun zaman önce buradan taşındı.”

“Ne kadar zaman önce taşındı? Nereye gitti?”

“Tam olarak hatırlayamıyorum. Belki Mississippi. Emin değilim. Abisine sormalısın. Neden?”

Stuart öne çıktı. “Kim, mesele nedir?”

Cevap vermedim. Çoktan kalkmış arabaya koşuyordum.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Emma erkek kardeşi, teyzeleri ve kuzeniyle akşam saat yediyi biraz geçerken yemek yedi. Travis ile babasını, annesinin Sammy'ye bazen aşırı sinirlendiğini, değirmende vurulup ölen adamı ve dışarıda bir yerde korku içinde yaşayan veya *dışarıda bir yerde* ölmüş kardeşini düşünmemeye çalışıyordu.

Ölmüş. Bu kelime ona hiç bu kadar dopdolu ve ağır gelmemiştir.

Değirmen duvarındaki Sammy'nin adını düşündü. Şerif ona o gazinin Sammy'nin ortadan kaybolmasıyla muhtemelen hiçbir ilgisi olmadığını söylese de Emma adamın, kız kardeşinin adını yüksek sesle okuduğunu hayal etmeden duramıyordu. Emma'nın zihninde o tıpkı robot resimdekine benziyordu; sadece göz çevresi daha da koyuydu, bir şekilde canavara daha çok benziyordu. Yüzü, Emma'nın en derin korkularını yansıtabileceği duygusuz, tanımsız, boş bir tuvaldi: Manyak bir çocuk katili, zıvanadan çıkmış bir psikopat, bir seks sapığı veya bu üçünün korkunç bir birleşimi.

“—Emma, ne dediğimi duydun mu?”

Emma tabağından başını kaldırdı. Teyzelerinin üçü de ona bakıyordu. Stuart'ın yanında oturan kuzeni Todd sessizce önündeki yemeğe baktı.

“Ne?”

“Okulu soruyordum” diyen Tillie Teyze uzun bir bardak-taki alkolsüz elma şirasından bir yudum aldı. “Derslerinden geri kalmaman lazım. Öğretmenlerinle konuştun mu? Belki ödevlerini eve gönderebilirler.”

“Derslerimden geri kalmak, endişelenecek şeyler listemin en altında, Tillie Teyze” dedi Emma.

Pauline, “Teyzeni terslemene gerek yok” dedi. “O sadece yardım etmeye çalışıyor.”

Masadaki üç başlı canavarın üçüncü başı olan Anne, “Hepimizin yapmaya çalıştığı bu” dedi.

“Toparla kendini. Cehennem gibi günler geçiriyor olman şeytan gibi davranmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Aslına bakarsan babana da aynısı söylenebilir.”

Emma tabağını duvara —hatta daha da iyisi, teyzelerinden birine— fırlatmak istedi. Masadan kalkmak istiyordu. Kendine bir bardak viski koysa mıydı? Babasının onu nerede sakladığını biliyordu: Kilerin hemen arka tarafında, ekmek kutusunun arkasında.

Drakula’nın Gelinleri konuşmaya devam ederken masanın karşısındaki Stu’ya baktı.

Göz göze geldiler. “Em, bir baksana.”

“N’oldu, çişli-kakalı?”

“Sammy’nin sandalyesi nerede?”

Masanın sağına soluna baktı. Stu haklıydı. Sammy’nin mama sandalyesi bariz bir şekilde yoktu. “Evet, nerede sandalye?”

Anne, “Koridora koymuştum” dedi. “Hepimizin sığması için yer açmak lazımdı.”

“Ama o nerede oturacak?” diye sordu Stu.

“Ne bu şimdi, Stewey?”

Ona Stewey demelerinden nefret ediyordu.

“Sammy eve geldiğinde nerede oturacak?”

“Bunu o zaman düşünelim, olmaz mı?” dedi Tillie yumuşak, küçümseyici bir ses tonuyla.

Stu masanın karşısındaki Emma'ya baktı. Emma ona Sammy'nin eve döneceğini söylemek isterdi ama yalan söylemiş olurdu. Şu anda ona verebileceği tek şey vardı.

“Haklı” dedi Emma ayağa kalkarak.

Anne, “Nereye gidiyorsun?” dedi.

“Sammy'nin lanet sandalyesini alacağım.”

“Ve ben de onu anında koridora geri koyacağım” dedi Tillie. “Gücünü toplamak zorundasın Emma. Böyle çocuk gibi davranamazsın. Kimin burada olmadığına değil, kimin burada olduğuna odaklan.”

Emma, “Tanrım, çok gülünçsün” dedi. Odadan dışarı çıkıp, kırmızı-mavi mama sandalyesini buldu ve mutfaka geri sürükledi. Sandalyenin arka ayakları döşeme tahtalarından geçerken gıcırdadı.

“Otur ve hemen yemeğini bitir, Emma. Yoksa annene söylerim; ayrıca ona—”

Aniden ön kapı hızla açıldı. Sundurmada uzun boylu biri belirdi ve Emma bir an onun robot resimlerdeki adam olduğunu düşündü, mezardan kalkıp tüm aileyi ortadan kaldırmaya gelmişti. Fakat kapıdaki silüet aydınlık koridora adım atınca onun, babası olduğunu gördü.

“Annen nerede?” dedi soğuk bir tonda. Yüzü öfkeden kıpkırmızı bir halde bir o yana bir bu yana dönüyordu. Eve fırtına gibi dalmıştı. “Nerede o? Molly? MOLLY?”

“Baba, ne oldu? Sammy ile ilgili bir şey mi?”

Onu duymazdan gelen Jack merdivenlere yöneldi. “Molly, orada mısın?”

Anne, Pauline ve Tillie mutfak kapısından başlarını uzattılar; komik bir dizi film sahnesi gibiydi.

“MOLLY!?”

Emma, merdivenlerden yukarı babasının peşinden gitti. “Burada değil, baba.” Jack tek ayağı üzerinde döndü. Yumruklarını sıkıyordu. “Nerede o?”

“Bana neler olduğunu anlat.”

“Tanrım, Em. Sadece bana lanet annenin nerede olduğunu söyle.”

Onu nadiren bu kadar kızgın görmüştü, kızarsa da öfkesini asla ona yöneltmezdi. Genellikle trafikte, birisi yolunu kestiğinde öfkelenirdi, öfke parıltısı hızla geldiği gibi de giderdi. Ama bu başka bir şeydi. Düzgün düşünemiyordu Düşünebilseydi, annesinin her hafta bu saatte nerede olduğunu gayet iyi hatırlardı.

“Kilisede.”

Emma’yı bir kenara itip basamakları üçer üçer atlayıp yine aşağı indi. Emma onun gidişini izlerken boğazının arkasında feci bir korku hissi yükseldi.

Jack ön kapıya ulaşınca durdu. Derin bir nefes alıp geri döndü. “Kusura bakma Em. Bağırarak istemedim. Ben sana kızmıyorum. Bu... bu seninle ilgili değil.”

Emma merdivenlerden aşağı inip elini babasının bileğine koydu. “Neler oluyor?”

“Annenle gerçekten konuşmam gerekiyor.”

“O zaman seninle gelmeme izin ver” dedi. “Yolda anlatırsın.”

“Emma—”

“Ben de seninle geleyim.”

“Erkek kardeşin—”

“Teyzeler Stu’ya bakar. Kızgınsın baba. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum.”

“Hayır.”

“Travis’i biliyorum.”

Jack donakaldı. Bir an için kapı eşiğine çöküp ağlamaya başlayacağını sandı.

“Neler oluyor Jack?” Tillie’nin tiz sesi geldi mutfaktan.

“Tanrı aşkına, Tillie, git işine bak.”

Emma’ya döndü. “Montunu al.”

Bir süre hiç konuşmadılar. Aralarındaki sessizlik o kadar yoğundu ki Otter Caddesi ile Herbert Caddesi arasında trafik

ışıklarında durduklarında Emma babasının dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. Sonunda Jack kederle önündeki yola bakarken, “Nasıl öğrendin?” dedi.

Emma, “Abisi söyledi” dedi.

“Patrick mi? Ne alakası var?”

“Travis’e aşık mısın baba?”

Jack titrek bir sesle, “... Ben on iki yaşındayken,” dedi yavaşça. “Ben o zaman ...”

“Konuyu değiştirme. Sana bir soru sordum.”

“Cevaplamaya çalışıyorum, Em. On iki yaşındayken beni gece yarısı yatağımdan kaçırdılar. Dört adam evin içine girip merdivenlerden yukarı çıkmış ve sessizce odama süzülmüş. Siyah kar maskesi takıyorlardı. Adamlardan biri eliyle ağzımı kapattı, diğer üçü beni dışarıya sürükleyip yazısız beyaz bir minibüse tıktılar.”

“Tanrım, ben ... ama nasıl ...? Neden bize anlatmadın?”

“Hep annemle babamı düşünüyordum, kaybolduğumu anlayınca nasıl yıkılacaklar diyordum. Beni minibüse tıktıktan hemen sonra adamlardan biri bir saniyeliğine beni serbest bıraktı. Herhalde sürgülü kapıyı kapatmaya uzanıyordu, boşluğuna geldi herhalde. Tek hatırladığım bir saniyeden faydalanıp fırladığım. Minibüsten çıkmayı başarıp ön bahçenin çimenlerine atladım. Avazım çıktığı kadar bağıryordum. Yolun yarısına varmıştım ki kapıda annemi gördüm. Babaanneni yani. Ön kapının önünde pijamasıyla duruyordu. Babam da onun arkasındaydı. Tanrıya şükür dedim. Annemler beni kurtarır. Ama ikisi de orada... öylece duruyordu.”

Sesi öfkeyle doldu, derin ve sert bir sesle. “Onlara doğru bağırdım. “Anneciğim, babacığim, imdat, kötü adamlar beni götürmeye çalışıyor.” Ama hiç kıpırdamadılar. Sadece beni izlediler. Ben anlamadım... hiç anlamadım... nasıl anlayabilirdim ki! Ben yaklaşınca kapıyı kapattılar. Kapıyı yüzüme kapattılar ve arkadan kilitlediklerini duydum. Beni dışarda bıraktılar.”

“Anlamadım” dedi Emma. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Neden yardım etmediler sana?”

“Çünkü kaçırma işini onlar ayarlamıştı, Em. Her şeyi onlar organize etmişlerdi. Adamlar kilisedendi. Kim olduklarını asla bulamadım- istedikleri de buydu. Bu yüzden maske takmışlardı.”

“Babaannem ve dedem *ayarlamış* derken ne demek istedin?” diye sordu Emma. “Baba, yanlış hatırlıyor olmalısın.”

“Beni yeniden programladılar, Em. Bu işe bu ismi vermişlerdi. Annem bir şekilde benim... *farklı* olduğumu anlamıştı. Kızların yerine ... erkeklerden hoşlandığımı görmüştü. Bunu görünce içime şeytanın girdiğine inanmıştı.”

“Kahretsin baba.”

“Adamlar beni minibüse geri sürüklediler, Coleman’da eski bir çiftlik evine götürdüler ve beni *yeniden programladılar*. “

“Bu ne anlama geliyor?”

“Şeytan çıkarma ayini yaptılar.”

Emma’nın kasları gerildi, “Bu ne anlama geliyor?”

“Boş ver.”

“Sana ne yaptılar?”

“Bilmek istemezsin Em” dedi.

“İstiyorum, baba. Lütfen. Kaldırabilirim.”

Direksiyonu tüm gücüyle sıkıyordu. “Orada çiftlik evinde bekleyen daha fazla adam vardı. Beni bir odaya götürdüler. Beni, şikesiz, lekeli eski yatak bazasına bağladılar. Alnıma incili dayayıp sırayla kulağımın dibinde bağıra bağıra ayet okudular. Biri bağırmaktan yüzü kızarıp bitap düşünce, sıraya diğeri geçiyordu. Bu durum saatlerce sürdü. Sonra beni ağzına kadar kutsal suyla dolu derin bir küvete sürüklediler. Beni suyun altında tuttular. On saniye, otuz saniye, bir dakika. Sonra yine, sonra yine.”

“Aman Tanrım,” dedi Emma. Gözyaşlarına boğulmamak için son gayretini harcıyordu.

“Beni gece boyunca bodrumda tuttular. Giysilerim, ayak-kabılarımı çıkarıp götürdüler ve içeri çingıraklı bir yılan bıraktılar. Bu böyle üç gün boyunca devam etti.”

“Çok üzgünüm, baba.”

“Manson gibi bir yerde *onların* Tanrılarının gözü önünde benim gibi yetiştirilirsen ... Hiç şansım yoktu, Em. Travis’i gerçekten seviyorum. Onu seviyorum ama kendimin onu seven kısmından nefret ediyorum.”

İsimsiz bir patıkaya geldiler. Patikanın otoyola çıkan köşesindeki tabelada şöyle yazıyordu: *Bu Yol Işığa Gider*. Yolun sonunda İçimizdeki Işık Kilisesi vardı. Düz oluklu çatılı alçak beton bir binaydı. Çan kulesi ve vitray penceresi yoktu. Kilise olduğunu belli eden tek şey, girişin üzerindeki küçük, elle boyanmış haçtı.

Park edilmiş arabalar, kamyonetler ve motosikletlerle dolu bir yerde sağa çektiler. İçeriden güm güm müzik sesleri geliyordu.

Jack, “Arabada bekle” dedi.

“Hayır baba.”

“Orada yılanlar olacak. Yılanlar, belki akrepler de ama daha kötüsü, Kutsal Ruh ile dolu bir sürü insan olacak. Ben hemen döneceğim. Sadece anneni bulup eve getireceğim. O kadar.”

Emma, “Onun hakkında ne öğrendin?” diye sordu.

Jack bu soruya cevap vermedi. Bunun yerine, arabadan dışarı çıktı ve kiliseye doğru yürüdü. Emma önce bir dakika kadar bekledi, sonra babasının peşinden gitti.

İçimizdeki Işık Kilisesinde yüze yakın iman sahibi insan vardı. Bina, annesinin Kutsal Ruh, babasının ise toplu histeri dediği şeyle dolup taşıyordu.

Ön kapının yanındaki masanın üzerinde büyük bir tahta başlığın kutusu vardı. Yan tarafına şu sözler kazınmıştı: *Tüm benliğini Tanrı’ya, gücünün yettiği kadarını da İçimizdeki Işığa ver*. Kapaktaki yarığın altı nakit para doluydu.

Kilisenin arka kısmında altı kişilik bir bluegrass grubu şimşek hızında çalıyordu. Grup bembeyaz giyinmişti, hiçbirinin ayağında ayakkabı yoktu. Başlarının üzerindeki pankartta *Yalın Ayak Peygamberler* yazıyordu.

Grubun önündeki holün bir kısmı dans pisti olsun diye boşaltılmıştı. Emma'nın çoğu sabah Fransız kanişini gezdirirken gördüğü Billy Wayne, bir mokasen yılanının etrafında çıplak ayakla dans ediyordu. Beyaz pamuklu pantolonu dizlerine kadar kıvrımış, deli gibi gülüyordu. Yılan arada bir Billy'yi tembel tembel ısıırıyordu ama o her seferinde daha da çok gülüyordu. Ellerini iki yanına almış tutuyor ve olduğu yerde dönüp duruyordu.

Şaşırان Emma geri adım attı. Yılanlardan nefret ediyordu ve hep nefret etmişti. Çocukken, on -on bir yaşındayken kiliseyi merak edip annesine yılan tutmanın nasıl bir şey olduğunu sormuştu.

Molly ona "Derileri sert; kösele gibi" demişti. "İlk önce tepeye tırmanan lunapark treninde otururken olduğu gibi bir sinir gerilmesi yaşarsın. Sonra, Tanrı'nın kendi sıcak nefesi değmiş gibi her tarafın alev alev yanar. Capcanlı hissedersin. Tanrı'ya yakın hissedersin, o kadar yakın ki uzansan dokunacak gibi olursun. Bana böyle hissettiriyor işte."

Burada annesinin dünyasında olmak, babasını bulmak için ite kaka kalabalığı yarmak Emma'yı dehşete düşürmüştü.

İçeridekilerin bir kısmını tanıyordu. Bazılarını yazları kasada çalıştığı eczaneden veya babaannesinin evindeki Noel partilerinden hatırlıyordu; bazılarını da Manson'da dolaşırken görmüştü ama tanımadığı kişilerin sayısı çok daha fazlaydı. Kötü bir rüya görmek gibiydi: Tanıdık ve sarsıcı bir şekilde yanlış şeylerle dolu bir rüya.

Went Drugs'ın müdavimlerinden Patsy Halcomb, başının üzerinde tuttuğu yaklaşık 1,5 metre büyüklüğündeki baklava sırtlı çingiraklı yılanı koridorda çılgın gibi sallayarak yürüyordu. Kilisenin öteki ucunda havalı, kızıl top sakallı iri yarı bir adam tecrübeli bir barmen edasıyla minik bardaklara sütlü

sıvıya benzer bir içki dolduruyordu. İlk bardağı kendisi kafaya dikti ve ardından zangır zangır titredi. Sırada bir çift vardı ve ikisi de denizciler gibi zehri bir dikişte içtiler. Sırada iki adam daha vardı. Birincisi sıvıyı içince ciyak ciyak bağırdı diğerinin ise nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine düştü.

Çok fazla insan ve çok fazla gürültü vardı.

İri yarı başka bir adam - Emma adının Hershel olduğunu hatırlar gibiydi-- bilinmeyen bir dilde konuşuyordu. Ağzından hızlı hızlı anlamsız sözler dökülüyordu. “*Daçi no no haybalmo, çu çu mana*. İsa Onun adı, İsa Onun adı!”

Emma’nın, babasının eczanesinin karşısındaki Home Foods dükkânından tanıdığı Suzie Litterback, eline sıkıca kenetlenmiş bir çingiraklı yılanla yanından geçti.

Emma ileri itildi. Bir an kalabalıkta babası gözüne ilişti, hemen o tarafa seğırtti ama birdenbire birisi koluna yapıştı. Beyaz keten gömlekli ve beyaz fötr şapkalı şişman bir adamdı. Adını bilmiyordu ama birkaç gün önce eve gelen adamdı bu. Önce onun babasının bir arkadaşı olduğunu düşünmüştü ama adamı burada görünce kuşkuya düştü.

“Emma?” dedi adam. “Annen burada olduğunu biliyor mu?”

Emma tek kelime etmeden kendini adamın elinden kurtardı ama bir insan duvarının içinden geçerken dans pistine itildi.

Biri Emma’nın iki metre uzağına bir çingiraklı yılan düşürdü, Emma çığlığı basmamak için inanılmaz bir güç harcadı. Ama birileri onu duyacak diye değil, çünkü müzik grubu zaten aşırı gürültülü ve insafsızca çalışıyordu.

Babasını hatta annesini görebilmek için yüzleri taradı ama onları bulamadı. Ama bunun önemi yoktu. Jack az sonra kendini herkese gösterecekti.

“Creech!” Babasının sesi binanın tavanında yankılandı.

Önce Rahip Dale Creech’i gördü. Uzun bir cam teraryumun yanında duruyordu ama teraryum boştu. Rahibin üzerinde asilere özgü deri bir ceket, yüzünde ise şaşkınlık vardı. Emma sonra babasını gördü. Jack sol tarafta belirdi, koridoru

geçti, yumruğunu geri çekip Creech'in çenesine sert bir yumruk indirdi.

Vaiz geriye doğru sendeleyip dizlerinin üzerine çöktü. Eli hızla çenesine gitti, gözleri yerinden fırlamıştı.

Jack, vaizin başında dikildi. Alnındaki damarların şiştiği görülebiliyordu. "Sen ne halt yedin ha, lanet olası bağnaz?"

Kilisedekilerden aynı anda bir hayret nidası duyuldu. Yalın Ayak Peygamberler aniden çalmayı bıraktı ve salona bir sessizlik çöktü.

Çenesindeki acıyı gidermeye çalışan Creech, "Jack?" dedi. "Burası bir ibadet yeri. Bir şeye kızdığını anlayabiliyorum. Gel bunu dışarıda konuşalım."

"Kızımın yeniden programlanma seansında bir şeyler ters gitti, değil mi?"

"Seni temin ederim, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"İncil'i küçük kafasına öyle sert vurdun ki, kafatasını mı çatlattın?"

Çevredeki kalabalık bağıış çağrış bir şeyler söylüyordu. Sayıca kesinlikle üstünlerdi. Emma babasını durdurmak, kolundan tutarak oradan çekip çıkarmak istedi. Fakat ayakları hareket etmiyordu. Felç olmuştu ama korkudan değil öfkeden.

Babasının söylediği doğruysa: Eğer bu adam ve kilisesinin Sammy'nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi varsa ...

O zaman annem de işin içinde, diye düşündü Emma.

Creech ayağa kalktı; geri adım atmamaya kararlı görünüyordu. "Jack, lütfen, şu anda saçmalıyorsun."

"Başını da kutsal suyun altında fazla mı tuttun? Onu çıplak soyup yılanlarla dolu, karanlık bir odaya kilitlediğinde ne geldi başına?"

Jack'ten daha yüksek sesle bağırarak Creech salondaki takipçilerine seslendi: "Onu yargılamayın". Kilise üyeleri etraflarını sarmıştı, kalabalığın huzursuzluğu gitgide büyüyordu. "Bu adam

karanlık bir zamandan geçiyor. Suçlamaları asılsız ve yanlış yönlendirilmiş olsa da, kendimizi onun yerine koyup acısını...”

Jack ona sert bir yumruk daha indirdi. Yumruk Creech’in yüzüne gelmişti ama vaiz bu kez gerileyip etkisini hafifletmişti. Kalabalığı susturmak için elini kaldırdı ve parke zemine kan tükürdü. Emma, kırık bir dişin yerde yuvarlandığını duyar gibi oldu.

“Onu yargılamayın,” dedi Creech tekrar. Çenesinden aşağı hala kan damlıyordu. “Zira o bilmiyor ki ...”

Babası ona tekrar vurmak için harekete geçti ama o sırada beyaz fötr şapkalı adam Jack’e arkadan vurdu. Aniden Jack yüzüstü yere kapandı. Kalkmak için mücadele etti, çırpındı ama kendi etrafında dönmeyi başardı. Üzerindeki iri adam dizini Jack’in sırtına sertçe bastırarak onu sıkıştırmıştı.

Jack, “Çekil üstümden, Buddy!” diye bağırdı.

“Bu yaptığın doğru değil Jack.”

“Onu öldürdü Buddy! Küçük kızımı öldürdü! Bırak kalkayım! Bırak—”

Emma, “Babamın üzerinden defol git!” diye bağırdı. Şimdi ayakları hareket ediyordu; hem de bayağı hızlıydı. Çılgınca çığlık atarak kalabalığın içinden fırladı ve şişman adamın sırtına atladı. Cılız kollarıyla adamın boynunu sıktı. Adam —Buddy— kalktı, sonra da bir dizinin üzerine düştü.

Jack kurtulup ayağa kalktı. “Emma, yapma, dur!”

Ama boynunu ve bacaklarını Buddy’nin boynuna dolayan Emma durmadı; bacaklarıyla da adamın karnına hatırı sayılır ölçüde baskı yapıyordu. Vaizin takipçileri kızın üstüne çullandı, onu yaka paça çektiler, Emma tekmeler savurup haykırırken onu sürükleyerek uzaklaştırdılar.

Emma tekrar çığlık attı, vücudundaki yükselen öfkeyi hissetti. Sıcak ve yoğundu.

Tarikatçılara karşı mücadele etti, kendisine uzanan ellere dirsek ve tokat atarak direndi; sonunda gerisin geri yere düştü. Bayağı sert düşmüştü; sağ tarafına bakınca 2 metre yakınında

bir çingiraklı yılan olduğunu fark etti. Hayvan panikten sıkı sıkıya olduğu yere büzülmüştü ve çingırağını çalıyordu. “Hay lanet olası İsa—”

“Yeter!”

İnsan duvarının içinden annesi fırladı: burun delikleri açılıp kapanıyor, gözleri bir Jack bir Emma arasında gidip geliyordu. “Neler oluyor? Burada ne yapıyorsunuz? Benim kiliseme böyle gelmeye nasıl cüret edersiniz, üstelik ...”

“Ah, Tanrı aşkına anne, bu bir kilise değil!” diye haykırdı Emma. Ama o anda konuşan, kızı değildi, konuşan öfkeydi. Konuşan şeytandı. “Bu bir tarikat! Bir tarikattasın anne! Şu-rayaya bak, yeter! Bir tarikattasın! Hepiniz bir tarikat içindesiniz! HEPİNİZ BİR TARİKATTASINIZ!”

Molly, hırsla Jack’e doğru döndü. “Onu buradan çıkar Jack. Onu hemen çıkar ...”

Molly, Jack’in ağladığını görünce durakladı.

Emma da durdu. Birden tüm öfkesi dindi. Babası bir anda küçülmüş, yumuşamıştı.

“Burada ne yapıyorsun Jack?” dedi Molly. Yüzü utançtan kızarmıştı.

“Sadece söyle” dedi Jack. “Lütfen. Bana sadece ne olduğunu anlat.”

“Ne anlatacakmışım?”

“Öldüyse söyle bana. Bana Sammy’nin ölüp ölmediğini söyle.”

Dışarısı daha sessizdi. Creech iki adamla birlikte kilise kapılarının yanında duruyor, nöbet tutuyordu. Emma babasıyla birlikte bahçedeki piknik masalarından birine oturdu; aniden yüzü asılmış, suskunlaşmıştı. Annesi yanlarına gelip elleri kalçalarında başlarına dikildi.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Virginia çamlarında dolaşan rüzgâr adeta fısıldar gibi esiyordu. Rüzgâr bir yerlerden çürük et kokusu getirdi ve Emma’nın ölü şeyleri düşünmesine neden oldu. Kokuyu Molly de fark etti. Döndü ve o da iyice havayı kokladı.

Jack, son birkaç gündür epey macera yaşamış olan sağ eline masaj yapıyordu. Dudaklarını ıslatıp usulca konuştu. “Küçük kızımızda şeytan olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın.”

“Onu kilise almadı Jack” diyen Molly yüzünü ovuşturdu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Donuk ay ışığında her nasılsa hem yaşlı hem de genç görünüyordu. “Sen uzun zamandır Işıktan çok uzak kaldın.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Bu sadece ona yardım etmek istedim, demek. Onu iyileştirmek istedim. Fakat onu önce başka biri aldı. Öyle olmasaydı sen de görürdün ... onu iyileştirdiğimi ve hepimizin yine mutlu olduğumuzu sen de görürdün.”

“Bu benim hatam” dedi Jack. “Sana kızmakla çok zaman harcadım, Molly. Değiştğin için kızdım. Burayı böyle benimsemişin için kızdım. Fakat bu benim hatam. Benimle tanışmasan bu kiliseden haberin bile olmayacaktı, haberin olsa bile kapılarım böyle ardına kadar açıp onu içeri almayacaktın.”

Birbirlerine bağırıyorlardı. Emma onların tartıştığını bile hissetmiyordu. Tonları yumuşak ve düzgündü.

Bu onların sonu, diye düşündü Emma. Kavgaya bile terk etti onları. Ailemin sonu geldi.

“Bana Işığı sen gösterdin Jack” dedi sesi rüzgârdan ancak çok az daha yüksekti. “Burası benim evim, destek ağım. Bunu bana sen verdin. Bu insanlar benim ailem.”

Emma, “Senin ailenin biz olması gerekirdi, anne” dedi.

“Üzgünüm Emma” dedi Molly. “Senin burada olmaman lazımdı.”

Jack, “Neden Creech’e gittin?” diye sordu. “Neden bana gelmedin?”

“Çünkü duymak istemiyordun.”

“Creech mi—”

“Dale en karanlık anlarımda yanımda oldu.”

“Seni manipüle etti.”

“Lütfen bana ne olduğunu söyleme” dedi Molly. “Benim de aklım var.”

Emma tekrar konuşmaya çalıştı ama ağzı çok kurumuştı. Gözyaşları sel gibi akıyordu. Gökyüzüne baktı. Evren artık daha küçük görünüyordu.

Jack, “Bu bizim sonumuz” dedi. “Şu anda yalnız olsaydık, seni öldürebilirdim Molly. Görülüp görülmemeyi de umursamazdım.” Creech’e ve onları izleyen iki nöbetçiye işaret etti. “Fakat kızımızın görmesini umursarım.”

Kiliseden “Evine git Jack” diye bir ses geldi. Ufak tefek bir kadın horozlana horozlana çimenlerin üzerinden onlara doğru yürüyordu. Bu, Emma’nın büyükannesi Sandy idi. Emma, gerekirse bahçenin karşısından koşup ona saldırmayı düşündü. Bunu yapabilirdi. Keşke kendini bu kadar yorgun hissetmeseydi, kahretsin.

Babası ayağa kalktı. “Senin için daha çok mücadele etmeliydim Molly, ama artık sen onların olmuşsun. Çok uzağa gittin.”

“Hoşça kal Jack” dedi Molly.

“Hoşça kal Molly” diyen Jack Emma’ya döndü. “Hadi. Eve gitme zamanı.”

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Stuart'ın otel odasını bir ileri bir geri arşınlarken, kendimi tırnak yerken yakaladım. Manson'a gelmeden önce sahip olmadığım bir alışkanlıktı. "Becky Creech ve Carol Leamy aynı kişi. Gayet mantıklı. Bence bu doğru."

"Yarın Dale Creech'in yerine gideriz. Ona Carol'un fotoğrafını göster" dedi Stuart. "Ama çok ileri gitme, Kim. Elimizdeki şeyden yüzde yüz emin değiliz."

Bir bilge gibi bağdaş kurmuş, yatakta oturuyordu. Dizüstü bilgisayarının ışığıyla yüzü bembeyaz olmuştu.

"Bence o" derken bir ileri bir geri daha da hızlı yürüyordum. "Becky Creech'in internette tek bir fotoğrafı yok. Bu tuhaf, değil mi?"

"Şart değil. İnternette önce evlenmiş ve kocasının ismini almış olabilir."

"Peki yara izine ne demeli?"

"Her insanın yarası olabilir, Kim."

"Aynı noktada mı? Bu oldukça büyük bir tesadüf. "

"Sana katılmıyor değilim. Tek söylediğim, çok hızlı gitme. Fazla erken heyecanlanmamanın yanlış olduğunu zor yoldan öğrendim. Sana gelene kadar kaç kez Sammy'yi bulduğumu sandım, biliyor musun?"

Kendimi yine tırnaklarımı yerken yakaladım ve durdurmak için kendimi zorladım. Stuart'ın mini barından bir bira alıp balkona açılan sürgülü cam kapılara doğru gittim. Manson'a zifiri karanlık çöktüğünü görmek beni şaşırttı. Daha on dakika önce aynı pencerelerden baktığımda vahşi ve heybetli dağ sıralarını görüyordum. Şimdi ise tek gördüğüm kendi yansımamdı.

“Ayrıca” dedi Stuart. “Ortada sebep yok. Becky Creech neden Sammy’yi kaçırsın? Aslında bu noktanın üzerine git. Neden Becky Creech Sammy’yi kaçırıp Avustralya’ya taşınsın, sahte isimle seni kendi evladı gibi yetiştirsin?”

Haklıydı. Annem akli başında, dümdüz bir kadındı; bildiğim kadarıyla çılgınca bir şey yapacak birine zerre kadar benzemiyordu. Ama onu ne kadar iyi tanıyordum? Bu kadar büyük bir sırrı öldüğü güne kadar saklamak da ona uymayan bir durumdu.

“Belki de iyi bir nedeni vardı” dedim.

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum.”

“Belki seni annemizden kurtarmak istedi?”

“Ben bunu söylemedim.”

“Carol’un yaptıklarını haklı çıkaracak senaryolar üretmeye çalışıyorsun” dedi Stuart. “Tamam. Bunu anlıyorum. Ama sırf onu bir kahraman yapmaya çalışıyorsun diye asıl annemizi kötü kadın yapmaya hakkın yok.” Dizüstü bilgisayarını sertçe kapattı.

Birami yudumlarırken yatağın kenarına oturdum. “Özür dilerim. Onu sadece bir kez gördüm. Hatırlayabildiğim kadarıyla bir kez yani. Öyle şey görünüyordu ki...”

“Kafayı yemiş gibi mi?”

“Kusura bakma.”

Stuart birama baktı. “Bana da bir tane getirir misin?”

Getirdim. Birasını içerken bacaklarını bağdaş pozisyonundan çıkardı. “Anlamaya çalış, Kim, annem her zaman böyle değildi. O hayat doluydu. Komik, sabırlı, nazik ve güzeldi. Hatta İçimizdeki Işığın, onu kontrol etmeye başlamadan önceki zamanlarını bilseydin... Ona bayağı hayat katmıştı ilk başlarda.”

“Ama ben kaybolduktan sonra her şey değışti?”

“Aslında, sen doğduktan sonra her şey değışti. Nasıl desem, kesin olarak bilmiyorum ama bence annem doğum sonrası depresyondan mustarıptı. O zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordum çünkü daha çocuktum ve ona böyle bir teşhis de konmuş değildi ama bir şeylerin ters gittiğı açıktı, dokuz yaşındaki bir çocuk bile bunu anlayabiliyordu.”

Stuart bir an durup birasını yudumladı. Tekrar söze başladığında neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Babam da bunu görmüş olmalı. Ama eminim bunu görmezden geldi – ya da daha kötüsü— böyle olduğu için ona kızdı. Onunla konuşup yardım etmeyi denemiş olsaydı o zaman her şey farklı olabilirdi. Küçük kız kardeşimle birlikte büyürdük.”

“Stuart, doğum sonrası depresyon korkunç bir şey; bu bir duygu durumu bozukluğu. Eminim terapi ya da antidepresanlar veya karısının yanında olan bir koca ona yardımcı olabilirdi ama birisinin evinize girip beni kaçırmasını engellemezdi—”

Dönüp ona baktığımda ağladığını gördüm.

“Stuart, ne oldu?”

Avuçlarının alt kısmıyla gözlerini sildi. Bacaklarını yatağın karşı ucuna uzatıp oturdu, birasını dikip iki yudumda şeyi boşalttı.

“Eve kimse girmedi” dedi sessizce.

“... Ne?”

“Bunu kimseye söylemedim Kim” derken derin bir nefes aldı; yeniden akmaya başlayan gözyaşlarını sildi. “Claire bile bilmiyor.”

“Stuart, neden bahsediyorsun? Eve kimse girmedi derken ne demek istiyorsun?”

“... 3 Nisan 1990 Salı, ortadan kaybolduğün gün ben hasta olduğum için evde kalmıştım, üşütmüştüm. Aslında okula gidebilirdim ama bir iki gün daha hastalık bahanesiyle evde kalmak istemiştım. Emma okuldayken ve babam dükkandayken

evde olmayı seviyordum. Annemi paylaşmam gereken çok kişi olmuyordu.”

Benim de bir kız kardeşim vardı, bu yüzden ne demek istediğini çok iyi anlamıştım.

“Tabii ki onu yine de seninle paylaşmak zorundaydım ama bunun bir sakıncası yoktu. Seni severdim - gerçekten. Ve sen hatırlamazsın ama hep beni örnek alırdın Beni odadan odaya takip ederdin ve çoğu zaman seni kurtarırdım...”

“Beni neyden kurtarırdın?”

“Annemden. Ele avuca sığmazdın. İki yaşındaydın ama mız-mızdın. İlgi isterdin. Ve o yaşlardaki her çocukta olduğu gibi sen de ara sıra kötü günler geçirirdin.”

“O gün de o kötü günlerden biri miydi?”

Yüzünü çevirip bira şişesindeki etiketi yırttı ve parmağını şişenin ağzında dolaştırmaya başladı. “O gün çok yaramazdın. Yorgun veya huysuzdun ve ben de her zamanki gibi araya girmeyi denedim. Annemin canına tak etmişti ve bazen sana karşı aşırı öfkelenirdi. Sana çok kızdığı zaman bana da soğuk davranırdı. Seni yukarıya çıkarıp odana kapattı. Kendisi de odasına gidip yattı. Odanın kapısının kapatılmasından nefret ederdin. Durmadan ağlıyordun. Annemi uyandırmanı istemedim.”

Boş şişeyi yere bıraktı. “Annem seni kendi haline bırakmamı söylemişti, yorulana kadar ağlasın, bırak demişti. Ama sen resmen etinden et koparıyorlarmış gibi çığlıklar atıyordun, Sammy ... Ben de odana girdim. Seni sakinleştirmeye çalıştım. Mevsim ilkbahardı, yani tüm yavru kuşlar dışarıdaydı. Yatak odanın penceresinin hemen önünde, kocaman bir sığla ağacı vardı; içinde de kuş yuvası. Kuzey kardinal kuşları. Onlara bayılırdın.”

Küçük kırmızı bir kuş gözümün önüne gelir gibi oldu. Acaba genelde kuzey kardinal kuşlarının nasıl görüldüğünü mü hatırlıyordum yoksa o günü mü?

“Pencereni açtım ki onların cıvıltılarını daha iyi duyabilirim. Ama sen daha da yakınına gitmek istedin. Ben de ...” Durup

bir iç çekti. Alt dudağı titriyordu. "... Ben de seni dışarı çıkar-
dım, ön bahçeye, sığla ağacının yanına getirdim. Sen babamın
dürbünüyle kuş yuvasına bakmak istedin. Sen ona "Babasının
uzun gözlüğü" derdin o zamanlar. Ama dürbün içerideydi."

Stuart bana bakamıyordu, Bakıyorsa da çenesinden aşağı
süzülüp kirli sakalına takılan gözyaşlarından bir şey görebildi-
ğinden şüpheliydim. "Sadece beş dakikalığına gitmiştim, Kim.
Yemin ederim. Beş lanet dakika. Ve geri geldiğimde ...

"... ben yoktum" dedim. "Neden kimseye anlatmadın bunu?"

"Çünkü dokuz yaşındaydım ve başımın belaya girmesinden
korkuyordum ve ... bir parçam gerçekten *rahatlamıştı*. "

Son söz barajı yıkmıştı. Başı dizleri arasına düştü ve savun-
masız bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Bu suçluluk duygu-
sunu yirmi sekiz yıldır taşıyordu. Bu duygunun onun içinde nasıl
büyüdüğünü ve onu nasıl zehirlediğini hayal bile edemiyordum.

"Çok üzgünüm Sammy" dedi hıçkırıklar arasında nefes al-
maya çalışarak.

Burnundan sümükleri düşüyordu. Yere oturup yüzüne elleri
arasına aldı. Yine dokuz yaşında görünüyordu.

"Sorun değil" demeye çalıştım ama sözcükler ağzımda da-
ğıldı. Onun yanına oturup elimi omzuna koydum. Önce ürktü,
sonra titredi. Ona sarılıp kendime çektim. "... Sorun değil Stu.
Geçti. Sen sadece bir çocuktun, sen sadece..."

"Yapma" dedi benden uzaklaşıp hızla ayağa kalkarken.
"Geçmedi, Kim. Geçmiş falan değil."

"Uzun zaman önceydi Stuart" dedim.

"Sus."

"Dokuz yaşındaydın."

"Sus."

"Stuart—"

"Sakin yapma Kim," dedi. "Sakin beni bundan kurtarmaya
çalışma."

"Dinle—"

“İstediğim bu değil. Beni affetmeni istemiyorum; bunu kabul etmem.”

Banyoya gitti ve kapıyı sertçe arkasında kapadı. Yokluğumun incittiği insanları düşündüm hayatları mahvolmuş insanları, dökülen gözyaşlarını. Bunların hepsi tek bir kişi yüzünden olmuştu: Carol Leamy. *Becky Creech*.

Stuart’ın Prius’unun anahtarı kapının yanındaki şifonyerin üstündeki gümüş kaptaydı. Çıkarken anahtarları kaptım.

İçimizdeki Işık Kilisesi Manson kasabasının dışındaydı ama bırakın gerçek hayatta karanlıkta bulmayı, haritada bulması bile zordu. Telefonumdaki GPS, simsiyah bir arazinin ortasında mavi bir top gösteriyordu. On beş dakikadır yolda başka hiçbir araba görmeden ilerliyordum.

İsimsiz bir patikaya geldim. Köşedeki toprağa, üstünde tabela olan bir kazık çakılmıştı. Üstünde el yazısıyla *Bu Yol Işığa Gider* yazıyordu. Oradan dönüp bir buçuk kilometre kadar yolu takip ettim. Ağaç tepeleri kemer gibi eğilip yukarda birleşiyor, gökyüzünü kapatıyordu. Işığa giden yol gün ortasında bile karanlıktan geçiyor olmalıydı.

Prius geniş bir açıklığa girerken, aracın içi ay ışığıyla doldu. Ürkütücü bir aşinalık hissi vardı. Ön kapısının üzerinde kırmızı boyalı bir haç olan kilise, açıklığın ortasına dikilmiş alçak ve geniş bir binaydı. Kiliseden otuz metre uzaklıkta penceresiz ikinci bir bina vardı. İçeride ışık yanıyordu.

Arabayı, çamurlu bir park yerine çektim, burnumu çıkış yönüne çevirdim ve arabadan indim. Park yerindeki tek diğer araç şık bir Yamaha motosikletti.

“İyi akşamlar yabancı.” Dale Creech benim geldiğimi duymuş olmalıydı. Küçük olan binadan başını eğerek çıktı. Karşılama için bana doğru çimlerin üzerinde yürürken sol elinde bir yılan taşıyordu.

Geriye doğru içgüdüsel bir adım atınca neredeyse Creech'in motosikletini devirecektim. Motosiklet sallandı, sonra dengesini buldu.

Creech güldü. "Ah, Annie'ye aldırma. Yılan gibi görünebilir ama aslında kedi yavrusu gibidir. Tutmak ister misin?"

Yılanı, bir oğlan çocuğunun küçük kız kardeşini örümcekle korkutup alay ederken yaptığı gibi tutuyordu. Yaratık gevşekçe sarılmıştı eline. Şişman ve kısa bir yilandı, ay ışığında gri görünen bronz tonlarında desenleri vardı. Başını göremedim. Creech'in başparmağının arkasında bir yerdeydi ama neyse ki hala kıpırtısız olan çingırağını görebiliyordum.

"Hayır."

Serbest eliyle yılanı okşayarak, "Seni tekrar görmek güzel, Kim. Yoksa artık Sammy mi oldun?"

"Hala Kim" dedim.

O ileriye doğru bir adım attı, bense geriye. Elindeki çingıraklı yilandan gözünü ayırmadı. "Annie'yi yatağına yatırıp sana kahve hazırlayayım." Kiliseyi işaret etti. "Sen gir, ben hemen geleceğim."

Karanlığın içinden ufak binaya doğru yürüdü; galiba orada yılanları tutuyordu. Ayakları nemli çimlerde sığ çukurlar bıraktı. Yalınayaktı.

Kilise parlak floresan ışıklar altında sarı görünüyordu. Mumlar ve gölgelerle dolu loş bir ibadet yeri bekliyordum, ancak burası daha çok bir toplum merkezine benziyordu: Sade, temiz ve modern. Yaklaşık yüz kadar plastik sandalye karşı duvara istiflenmişti. Sandy Went'in dediklerini hatırladım; doğru söylüyorsa, o sandalyeler eskiden hep dolarmış.

Kilisenin önünde, minber yerine uzun bir cam teraryum vardı. Teraryumun zemini kırmızı kum kaplıydı. Neyse ki içinde yılan yoktu. Elim tankın ağzında beklerken Tanrı adına zehirli yılanlarla etrafta dans etmek nasıl bir şey acaba diye düşündüm.

Arkamdaki kilise kapısı açıldı. Dönünce kapıda Rahip Creech'i göreceğimi sandım. Ama onun yerine gölge adamı gördüm.

Kabusumdaki o şey, kilise kapısının hemen dışında, uzun sıkı kolları gevşekçe sarkmış halde dikiliyordu.

Yüreğim sıkıştı.

Ama gölge adam kilisenin ışığına adım attığında, yine Dale Creech oldu, tozlu kot pantolonu, çıplak ayakları ve elinde dumanı tüten bir cam kahve demliğı ile karşımda duruyordu. Aniden kimsenin burada olduğumu bilmediğinin farkına vardım. Stuart bile bilmiyordu. Creech gülümsedi. “Umarım kafeinsiz kahve seversin.”

Odanın köşesindeki bir masaya oturduk. Creech iki fincan kahve doldurdu. Kilise doğal olmayan bir şekilde sessizleşmişti, sanki Dale cırcır böceklerini susturmuş, esen rüzgârı durdurmuştu.

“Pekâlâ” dedi Creech. “Bu ziyareti neye borçluyum?”

“Benim için bir şeye bakabileceğinizi umuyordum.”

Cüzdanımdan Carol Leamy’nin pasaport büyüklüğünde bir fotoğrafını çıkardım. 2007 civarında, kanser olmadan önceki günlerinde karlı bir günde çekilmişti. Saçlarını kırmızı bir yün şapkayla kapatan Carol gülümsüyordu. Kabarık yeşil parkası gövdesinin etrafını saran biçimsiz bir kütle gibiydi ama o mutlu ve hayat dolu görünüyordu. *Anne* gibiydi.

Creech’e resmi uzatmak, koca bir yapbozun son parçalarından birini yerine yerleştirmek gibi hissettirdi. Şimdi her an, Carol’u tanıyacak, kız kardeşi Becky olduğunu söyleyecek ve her şey bir Rubik Küpünün son dönüşü gibi yerine oturacaktı. Acaba Stuart da Avustralya’ya gelip, masanın karşısında karton klasörünü açtığında ve Sammy’yi görmem için fotoğrafı bana doğru kaydırduğında böyle mi hissetmişti?

“Onu tanıyor musunuz?” diye sordum.

Creech fotoğrafa baktı. Tepkisini inceledim ama hiçbir şey belli etmedi. “Hayır. Onu tanımıyorum. Kusura bakma.”

“Emin misiniz?”

Tekrar baktı. “Kesinlikle tanımıyorum. Bakışlarından anladığıma göre beklediğin cevap bu değildi.”

“Tekrar bakar mısınız?” diye sordum.

“Zaten iki kez baktım.”

“Üçüncü kez bakın.”

Başını sallayarak fotoğrafa bir kez daha baktı. “Bu kadını daha önce hayatımda bir kez bile görmedim.” Sesinde şüpheli bir titremeden eser yoktu. Fotoğrafı geri uzattı ve gözlerimin içine kolaylıkla baktı. Yalan söylüyorsa bile, bir şekilde kendini bile ikna etmişti. “Yardım edemediğim için üzgünüm. Bu kaçırma olayıyla mı ilgili?”

“Hala kız kardeşinizle görüşüyor musunuz, Rahip?”

İşte şimdi oradaydı: Hafifçe de olsa irkilmişti. Zar zor algılanıyordu ama basbayağı irkilmeydi. “Kız kardeşimle mi?”

“Becky” dedim.

“Becky’yi nereden tanıyorsun?”

“Onunla sık görüşüyor musunuz?”

“... Hayır.”

“Onunla en son ne zaman konuştunuz?”

“Neden kız kardeşim hakkında sorular soruyorsun?”

“Hala Manson’da mı yaşıyor?” diye sordum. “Taşındığını söylediler.”

“Bunu nereden duydun?”

“Bu doğru mu?”

Kahvesini yudumladı, parmaklarını çıtlattı ve kendini toparladı. Tekrar konuşmaya başladığında Molly’nin dairesinin önünde ilk tanıştığımızda kullandığı o tekdüze ses tonuyla konuşuyordu. “Becky buradan epey uzakta.”

“Nerede o?” diye sordum.

“Bir şey mi hatırlıyorsun?” diye sordu. “Geçmişle ilgili hiçbir şey mi hatırladın?”

“Pek hatırlamıyorum” dedim.

“Buraya geldiğini hatırlıyor musun?”

“Ben ...”

“O günü hatırlıyor musun?” Creech aniden ayağa kalktı. Ayakkabısız bile uzun boyluydu; göğsü geniş, kolları kuvvetliydi. “Dindar bir kadın mısın, Sammy?”

Tüylerim diken diken oldu, iliklerime kadar ürpermiştim. “Hayır. Ayrıca adım *Kim*.”

“Şeytana inanır mısın?”

“Hayır.”

Kahvesini doldurdu. “Hayatta daha yüksek bir güce karşı sorumlu olduğunu düşünmeden hareket etmek, canavarlarla dolu karanlık bir okyanusta çapasız, demirsiz sürüklenmek demektir.”

“Ne kadar derine gidersen” diyen Dean’in sesi kafamda fısıldadı. “Su o kadar koyulaşır.”

“Tanrı benim dümenimdir, Sammy,” dedi Creech. “Senin inanıp inanmaman gerçeği değiştirmez. Tanrı gerçektir ve Şeytan da öyle. Ve bu odada Tanrı’yı ne kadar güçlü bir şekilde hissediyorsam, şeytanı da o kadar güçlü hissediyorum. Onun pek çok şekilde karşımıza çıktığını gördüm; eminim sen de görmüşsündür.”

Masanın etrafında bir adım attı ve kahve fincanından tüten buharı üfledi. “Şeytanı hiç gördün mü, Sammy?”

“Benim adım Kim.”

“Hiç hissettin mi?”

“Hayır.”

“Ah, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Eğer şişenin dibine vuran birini tanıyorsan, yani ‘içkiyi sorumlulukla için’ terimi ona göre şişedeki son damlayı bile ziyan etmemek anlamına gelen birini, o zaman şeytanı görmüşsün demektir.”

Dudaklarım kupkuru olmuştu.

“Burçları ve Harry Potter’ı okuyan, ruh çağırma seansı düzenleyen, kürtaj yaptıran, evlenmeden önce cinsel ilişkiye giren, bilgisayar oyunları oynayan, içinde iblisler olan filmleri seven, kendi cinsiyle ilişkiye giren —babanın yaptığı gibi—birini tanıyorsan ... o zaman şeytanı hissetmişsin demektir Sammy.”

Creech'in gözleri büyüdü; içlerinde panik vardı – panik ve öfke. “Neden burada olduğunu biliyorum, Sammy.”

“Bir dakika—”

Ama çok geç kalmıştım. Creech seri bir hareketle parmaklarını cezveye dolayıp, cezveyi sert bir şekilde başımın yan tarafına indirdi.

REDWATER, KENTUCKY

O zaman

Ellis, Redwater'a altı buçukta geldi, sözleştikleri saatten yarım saat erken. Arabasını -sivilken kullandığı tozlu sarı Datsun Barracuda- İtalyan Mutfağı isimli lokantanın karşısına park edip bekledi.

Onu özel ilanlar aracılığıyla bulan kum sarısı saçlı Sue Beady ile randevusunu iptal etmek için dünya kadar nedeni vardı ve bunu yapmadığı için yardımcılarının biraz bozulduğundan şüpheleniyordu. Manson'da arkasında büyük bir karmaşa bırakmıştı ama temizlemeye yarın yardım ederdi. Bu gece Sue Beady ile çıkacak, şık pizzalar yiyecek, sonra da onu eve bırakacaktı. Olur da izin verirse dudaklarına iyi geceler öpücüğü kondurup evine dönecekti.

Hiçbir şey yapmasa bile, Manson'dan birkaç saat uzakta geçirmek güzel olacaktı. Manson'un elli kilometre doğusundaki Redwater, Kentucky'nin yedinci en büyük şehriydi. Ellis burayı iyi biliyordu. Eskiden burada yaşayan bir teyzesi vardı: Derme çatma eski bir verandada sallanan sandalyesine oturup hayatı dışarıdan seyreden Ida Teyze. Şimdi Redwater Mezarlığı'nda yatıyordu.

Şehir, çocukken her ay buraya yaptığı ziyaretlerindeki günlerden hatırladığı gibi değildi artık.

O zamanlar gelişen bir yerdi. Ama 1966'da kapanan kereste fabrikası ciddi bir ekonomik gerilemeyi tetiklemişti. Sonra, 72'de iki büyük mahalle istimlak edilmiş ve vatandaşlar toplu tahliye edilmişti. Ida Teyze evini tutmayı başardı ama birçok arkadaşı o kadar şanslı değildi.

Satın alınan evlerin yıkılıp arazinin milli park yapılacak olması Ellis için kulağa hoş gelen bir plandı. Ama planlar 1986 yılına kadar bürokratik belirsizlikler içinde eriyip gitti, nedeni pek net değildi; devlet araziye şehre geri verdi. Şimdi bir avuç serseri ve keş dışında Redwater'ın o tarafı büyük ölçüde boştu.

İlerleme, diye düşünen Ellis saatine baktı. Sekiz dakika geçmişti.

Nasıl görüldüğüne bakmak için dikiz aynasını ayarladı. Tamdık bir şekilde hayal kırıklığı yaşadı ama eldekilerle yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. En azından güzel kokuyordu; karakoldaki kayıp eşya dolabında bulduğu *Aquatic Mist* denen bir şeyi her tarafına dökmüştü.

Saatine tekrar baktı. Son baktığından beri bir dakika geçmişti. Bunun üzerine arabadan inip işlek cadde boyunca yürümeye başladı. Yürürken bacakları çıtırdadı. Tüm bedeninde yorgunluk hissediyordu çünkü gerçekten yorgundu. Yine de zihni garip bir şekilde keskin ve açıktı.

Bunun için Sue Beady'ye mi teşekkür etmeliyim acaba diye düşündü. *Yoksa John Regler'e mi?* Askeri kayıtlar kimliğini, hastane kayıtları da mazeretini doğrulamıştı bu da Manson Mercy Hastanesi'nin bodrumundaki tablada yatan kişinin haksızlığa uğradığını düşündürüyordu.

Adam, "*Bizi rahat bırakın*" diye haykırmıştı. O anda Ellis, Sammy hakkında konuştuğundan emindi. Şimdi ise o daha çok adamın kendi kafasındaki seslerden bahsettiğini düşünüyordu; hatta belki de o an onlarla konuşuyordu.

Zaman öldürmek ve Manson'u biraz unutmak için küçük bir bakkala girdi. Buranın adının eskiden Gerry's Local olduğunu hatırlıyordu ama sahipleri sayısız kez değişmişti. Şimdi adı sadece Local olmuştu. Kasiyer ön tezgâhın yanındaki küçük

siyah beyaz televizyonu izliyordu. Sammy hakkında bir haber yayınlanıyordu. Terry Beaumont'un robot resmi ekrana geldi. John Regler ve nasıl öldüğü hakkındaki bilgiler henüz medyaya yansımamıştı. Ellis'in bir basın toplantısı daha yapması gerekiyordu. Bu düşünce midesini bulandırıldı.

Mağazayı dolaşırken rengârenk çiçeklerle dolu bir vitrin dikkatini çekti. Bir randevuya çiçekle gitmenin banal olup olmadığını ya da ne kadar banal olabileceğini düşündü. *Gül çeşitlerinde %50 indirim!* yazan vitrinin arka tarafında uzun boylu, zayıf, kısa saçlı, kirli sakallı bir adam duruyordu. Ucuz bir takım elbise giymişti ama kendine yakıştırmıştı. Uzun kollarından birinden bir alışveriş torbası sarkıyordu; şekerleme bölümündeydi. Jujufruits ile Blue Raspberry Airheads şekerlemeleri arasında karar veremiyor gibi görünüyordu. Zarif bir aciliyetle bir ileri bir geri gidip geliyordu, sonunda her ikisinden de birer paket aldı.

Ellis ilk başta bu adamı neden izlediğinden emin değildi. Sadece öylesine birine bakar gibi izliyordu. Bazen onun kafası öyle çalışırdı: Baktığı şeyi önce bedeni tanır, sonra zihni devreye girerdi. O anda jeton düştü.

Patrick Eckles bu.

Patrick'i en son hüküm giydiği duruşmada görmüştü. Bir an orada olduğunu göstermek için yanına gitmeyi düşündü ama Patrick oyuncak bölümüne geçtiğinde tereddüt etti. Oyuncak bebeklerin ve aksiyon figürlerinin olduğu rafın altında ağzına kadar tüylü oyuncakla dolu kocaman bir sepet vardı.

Şeker ve tüylü oyuncak, diye düşündü Ellis. Tam olarak eski bir mahkûmun almasını bekleyeceğiniz şeyler değil. Aman bana ne, ne hâli varsa görsün. Belki Greenwood'da şeker bağımlısı oldu ve belki hayatın daha basit olduğu zamanları hatırlatmak için tüylü bir oyuncak almak istiyor.

Ama bunda bir iş vardı. Ellis bunu biliyordu. Hayır, bilmek değil, daha çok *hissediyordu*.

Patrick sepetten parlak yeşil bir kaplumbağa çıkardı, seçimine gülümsedi, ardından kasaya yöneldi. Ellis görünmemek

için donmuş yiyecek reyonuna geçti. Saatine baktı. Yedi kırk beşti. Hala on beş dakikası vardı; o arada Patrick'i takip etmeye karar verdi.

Patrick, '85 model bordo AMC Eagle steysin vagon kullanıyordu. Ellis, Datsun'una geçti ve güvenli bir mesafeden onu takip etmeye başladı. Patrick Ellis'in beklediği gibi Manson'a değil batıya yöneldi. Sokakların ölü gibi sessiz olduğu tarafa doğru gidiyordu. Kepenk indirmiş iş yerleri, yıkık dökük evler ve harap binalar ... Yarısı kaldırıma, yarısı dışarıya park etmiş külüstür bir araba ... Çöp kutuları yere devrilmiş ... çukurlarla dolu yollar.

Patrick muhtemelen biraz uyuşturucu almaya gidiyor diye düşündü Ellis. Ama onu bu yüzden tutuklamayacaktı. Bunun bir nedeni Sue Beady ile olan randevusunu kaçırmak istemesi, bir nedeni de bir arbedeyi daha kaldırarak güçte hissetmemesiydi. Sammy öncesi günlerde, eski bir mahkûma uyuşturucu baskını yapmak kayda değer bir olaydı. Ama artık Ellis bunu dikkate değer bir olay gibi görmüyordu.

Yine de en azından uyuşturucu satılan yeri öğrenmiş olur, bu bilgiyi Redwater polisine aktarırdı. Artık bu onların sorunu olurdu.

Patrick, karanlık bir sokağa girdi, sıra sıra kırık pencerelerle dolu eski bir apartmanın önünde durdu. Ellis kaldırıma yanaşıp görünmemek için eğilmiş vaziyette Patrick'in yiyecek poşetlerini Eagle'ın bagajından çıkarması ve apartmana doğru taşımalarını izledi.

Burası tamamen ölü bölgeydi. Sokakta elektrikler kesikti ve elbette evlerde kiracı falan da yoktu; yine de Patrick o gün işe gidip evine dönen bir adamın rahatlığıyla hareket ediyordu.

Ellis saatine baktı; saat tam sekizdi. Hemen lokantanın oraya dönse sekizi on geçe orada olurdu. Gecikmiş olurdu ama çok değil. Evin adresini not aldı.

Tamam, artık istediğini elde ettin, diye düşündü. Şimdi dön. Bir hanımefendiyi bekletmenin kabalık olduğunu bilmiyor musun?

Yine de kendini kontağı kapatıp, araçtan inerken ve apartmana doğru sokakta yürürken buldu.

Kaldırımından geçip apartman girişine yaklaşırken ayağının altında kırık camlar çatırdadı. Her iki ön kapı da kırıktı. Ellis içeriye girecek kadar yer açmak için soldakini kaldırıp itelemek zorunda kaldı.

Cam kırıklarıyla ve neredeyse bir düzine kullanılmış şırın-gayla dolu karanlık bir koridora girdi. Koridorun sonundaki bir dairenin kapısının altından titreyen bir ışık görünüyordu. Mum ışığı olamayacak kadar güçlüydü. Ellis birinin paslanmış eski bir petrol bidonunda ateş yaktığını tahmin etti, hani şu filmlerde, etrafında serserilerin dikilip durduğu bidon ateşlerinden ...

İyi, diye düşündü Ellis. Uyuşturucu deposunun adresini aldın ve artık daire numarası da var. Şimdi gidersen, bu kadarcık geç kalmak hoş görülebilir.

İç çekip koridorda ilerlemeye devam etti.

Daire kapısına yaklaştığında alevlerin çıtırtısını ve mırıltılı konuşmaları duydu. Biri kadın sesiydi. Belki Patrick buraya bir fahişeyle birlikte olmak için gelmişti. Düşündükçe daha da mantıklı geliyordu. Patrick üç yıldır hapisteydi ve o da bir insandı. Ellis Redwater'da fuhuş olduğu konusunda hiçbir şey duymamıştı ama bu büyüklükte bir şehirde fuhuş olması muhtemeldi. Ayrıca uyuşturucu ve yoksulluğun olduğu yerlerde, genellikle fahişeler de olurdu.

Ama sonra üçüncü bir ses duydu. Bir çocuk sesi. Evet, ses yine geldi: Uykulu bir çocuğun sesi.

Zihni durumu kavrayamadan eve dalan Ellis titreyen alevlerin ışığında içeriyi bölük pörçük görebildi: Eski bir kanep, bir ordu karyolası, yağ bidonunda yanan ateş ... Tıpkı Ellis'in beklediği gibiydi.

Sonra Patrick'in dairenin zemininde diz çöktüğünü gördü. Başını geri çevirmiş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kucağında, iki yaşlarında tombul bir kız çocuğu: Gür siyah saçlar ve alevlerin ışığında sarı sarı parlayan gözler.

“Hayır” dedi Patrick.

“Sammy.” Ellis, 45’liğine uzandı ama orada değildi. Onu evde bırakmıştı. Bir randevuya silah getirmek, ikinci buluşmanın olmamasının garantisiydi. “... Sammy Went.”

Patrick hızla ayağa kalkarak Sammy’yi göğsüne bastırdı. Küçük kız ağlamaya başladı. “Lütfen dur bir dakika—”

Ama Ellis beklemedi. “Bitti Patrick.”

“Hayır, dur, bekle biraz, yapma—”

O zaman Ellis, Patrick’in onunla konuşmadığını, bu sözleri sol omzunun üzerinden başka birine söylediğini fark etti. Döndü; siyah saçlı ufak tefek bir kadın gördü. Kolunda bir av tüfeği vardı.

“Becky, bekle —” Patrick ona doğru yürüdü; bir eliyle sertçe Sammy’yi çekiyor, diğer eliyle silaha uzanmaya çalışıyordu.

Ellis silah sesini duymadı ve hiç acı hissetmedi. Bir an yaşıyorken artık yaşamaz olmuştu. Hepsi o kadar.

Sue Beady, Chester hakkında çok iyi şeyler hissediyordu. Sadece bir kere konuşmuşlardı ve kısa bir sohbet olmuştu ama adam iyi ve dürüst biri gibi görünmüştü. Gerçi ilk buluşmada hemen anlaşılmazdı ama hayatı boyunca birlikte yaşamak isteyebileceği kişi gibi bile gelmişti. Elbette, biraz abarttığını o da biliyordu.

Restoranın penceresine oturup sokaktan geçen arabaları izledi. Garson gelince beyaz şarap istedi. Şarap geldi. Sue onu içtikten sonra bir tane daha sipariş etti.

Uzun süre bekledi. Gerekenden daha uzun bir süre. Lokantadaki akşam yemeği telaşı geçip gidene, personel gece temizlik ritüeline başlayana, karşılama görevlisi kapıdaki yazıyı AÇIK’tan KAPALI’ya çevirene kadar.

Sonunda Sue ayağa kalktı, hüznün ve utançla eşyalarını topladı, hesabı ödedi. Yazık olmuştu. Hem de çok yazık. Chester’la ilgili o kadar iyi şeyler hissetmişti ki ...

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Tepedeki ışıklar titreyerek beni yavaşça yarı bilinçli duruma geçirdi. Ne kadar zaman geçtiğini söylemek imkânsızdı. Başım feci ağrıyordu. Yüzüm sıcak ve nemliydi, sağ kulağım tamamen sağırdı ve görüşüm bulanıktı; oluk oluk yağmur akan bir pencereden bakar gibiydim.

Telefonum gitmişti ve ayaklarım çıplaktı.

Başımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. Dirseklerime dayanıp başımı yerden kaldırmak istedim ama gerisin geri çöktüm. Nefesime odaklanıp içinde bulunduğum alanla ilgili bir his edinmeye çalıştım. Alçak tavanlı penceresiz bir odaydı ve sıcaklık doğal olmayan bir şekilde yüksekti.

Anılar sisli ve parça parça geri geldi. Kahve demliği. Gölge adam.

Odada oradan oraya gidip duran Rahip Creech görüş alanıma girip çıkıyordu.

Yavaş yavaş baktıklarım odaklanabilmeye başladım. Duvarlara küçük cam tanklar dizilmişti. *Yılanlar*, diye düşündüm.

Sağımda bir şey vızıldıyordu. Isı lambası olabilirdi.

Creech üzerimden geçti, kirli ayakları kafamın sağında ve solundaydı. Elinde plastik bir kova tutuyordu. Üzerindeki etikette bir şey yazıyordu. Zor görüyordum, odağımı kayıyordu ama sonunda ne yazdığını çıkarabildim: *Akşam yemeği*.

Kovadan Creech'in tozlu kot pantolonunu alt tarafına doğru, "lütfen" demeye çalıştım ama ağzımdan sadece "lüf" sözcüğü çıkabildi.

Creech tek bir söz söylemeden kapağı açıp kovayı ters çevirdi. İçeriden bir düzine şekil göğsüme ve yüzüme yuvarlandı. Fareler. İçlerinden biri korkudan ciyaklayıp sol gözümün üzerinde sıçradı, alnımda sıcak kandan yapışkan izler bıraktı.

Vurup kovalamaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Kolumu bile kaldıracabilecek kadar gücüm yoktu.

Bir grup fare daha sağa sola saçıldı, diğerleri ise oldukları yerde kaldı. Biri tişörtümün kıvrımlarının altına girdi, göbeğimin üzerindeydi şu an.

"Hayır" demeyi başardım.

Creech beni duymazdan geldi. Cam tanklardan birine gitti, kapağı kaldırdı ve bir metrelik, kısa bir çingiraklı yılan çıkardı. Yılanı, mide bulandırıcı bir güvenle omzunun üzerinden fırlattı. Hayvan ayaklarıma yakın bir yere indi. Odanın diğer tarafına süründüğünü duydum.

Sıcak hava tatlı ve etli kokuyordu.

Creech bir sonraki tanka geçip kapağı kaldırdı. Oradan başka bir yılan aldı. Bu seferkinin çingırağı yoktu ama vücudundan uzunlamasına geçen mavi şeritleriyle dehşet veren bir yaratıktı. Creech'in ellerinde saldırgan bir şekilde dönüp duruyordu. Yılanı kot pantolonumun bacağına bıraktı; hayvanın mide bulandırıcı ağırlığı orada öylece kaldı.

Bilincim tam olarak yerine gelirken zihnim de netleşmeye başladı ama onunla birlikte korku da her yanıma sarmaya başladı. Derin, acımasız, ilkel daha önce hiç hissetmediğim gibi korku. Creech küçük odada gidip geliyor, yılanları tanklarından birer birer çekip yere atıyordu. Çoğu çingiraklı yilandı ama başka türler de vardı. Bir tanesi boncuk gibi sarı gözleri olan simsiyah bir yilandı. Yere çarptığında hızla hareket etti, sürünerek dosdoğru sağ koluma gelip orada oturdu.

Sonra ıngırak sesleri gelmeye başladı. Ya fareler ya benim korkum ya da Creech'in deliliği —ya da belki üçü de— ıngıraklı yılanları tetiklemişti; odada koro halinde ıngıraklarını çalıyorlardı.

Ellerim yanlarımda gevşek duruyordu. Belki onları hareket ettirebilirdim ama denemekten çok korkuyordum. Uzun, koyu şekiller görüş alanımın dış çeperinde dolaşıp duruyordu.

Tüm tanklar boşaldığında Creech geri döndü. Kirli ıplak ayağını göğsüme dayadı ve ağırlığını ciğerlerime verip nefes almamı zorlaştırdı. Sanki bir şey düşünmüş gibi, kara yılanı bacağımdan çekip başımın üzerinden sarkıttı. Hayvan önce Creech'e direndi ama başparmağı ve işaret parmağıyla yılanın kafa kökünü sıkıştırdığında ölü gibi kıpırtısız kaldı.

Creech gözlerimin içine baktı ve “Aziz Petrus'un Kutsal Kitap'ta yazdığı gibi, *Düşmanımız Şeytan, yiyebileceği birini arıyor*” dedi.

Şimdi benimle değil, benim *aracılığımla* konuşuyordu. Bakışları, şu an çok uzaklarda olan bir adamın bakışlarıydı. “Şeytan bu kızı ziyaret etti ve ona musallat oldu ama şimdi bırakalım da yılanlar onu dışarı çıkarıp kızı kurtarsın.”

Yılanı kot pantolonumun kasıklarına düşürdü. Hayvan önce orada kıvrıldı, ardından başıyla göbeğıme doğru evik bir keşif yaptı sonra da olduğu yere kıvrıldı.

“*Ve yeni dillerle konuşacağız*” dedi Creech, sesi derin ve yankılıydı. “Yılanları örnek alacağız ve ölümcül bir şey içersek bize zarar vermeyecek. Âmin. Ve hastalara dokunacağız ve hepsi iyileşecekler. Âmin.”

Kalın, kum renkli bir yılanı kenara itip yanımda diz çöktü. “Onu odada hissedebiliyor musun, Sammy? Tanrı doğuyor. Işığı hissedebiliyor musun?”

Tepedeki flüoresan lambaya baktı. Lamba bir kez titredi. “O burada. O'nu hissetmiyor musun Sammy?”

İri, yaşlı bir çingiraklı yılan, Creech'in dizine tembelce vurdu. Creech elinin tersiyle ona vurdu. Çingiraktan gelen tı-kırtılı ses yükseldi ve alçak tavanda yankılandı.

Dudaklarım gerilmiş ve kurumuştur ama tekrar konuşabiliyordum. "... Hayır" ve "lütfe" demeyi başardım.

"Hadi söylediğini duyayım Sammy" dedi Creech. "Bir âmin de duyayım."

"Lütfe ... kimseye bir şey anlatmayacağım."

Çenemi parmaklarının arasına alıp sıktı. "Bu odadan çıkmanın tek yolu, Tanrı'nın iradesiyledir. Ben sadece bir aracım. Şimdi âmin dediğini duyayım."

"Ben ..."

Alnıma bir fiske vurdu. Hissettiğim yeni acı tüm kafatasımın içinde yankılandı. "Sen âmin demeden ne ben ne de sen buradan gidemeyiz."

"... Âmin."

"Daha yüksek sesle."

"Âmin."

Creech sıırttı. Kayıtsızca kulübe kapısına doğru yürüdü, Yağmurlu bir pazar günü yürüyüşe çıkan bir adam yoldaki küçük su birikintilerine ne kadar aldırırsa Creech de yürürken, etraftaki yılanlara o kadar aldırıyordu.

Kolumdan tüylü bir kitle kaydı ve aceleyle uzaklaştı.

Creech kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıktı. İçeriye giren serin esinti geçici olarak odadaki hastalıklı, yapay rutubeti hafifletti. Omzunun üzerinden geceyi gördüm ve çıkıp geceye yürümeyi çok istedim.

"Işık seni her zaman bulsun" dedi Creech. "Umarım sen de her zaman Işığı bulursun."

Creech uzanıp ışıkları söndürdü ve kapıyı arkasından kapattı. *Bu odada öleceğim.* Karanlık her yanıma sarmadan önce ancak bunu düşünecek zamanım oldu.

MANSON, KENTUCKY,

O zaman

Travis, Miller & Associates'in ofisinden dışarı, Manson'a bakıyordu. Yollar sessizdi. Womack Caddesi'nde arızalı bir sokak lambası yanıp sönüyordu. Streng ve Collins'in köşesindeki bir reklam panosu yeni bir hamburger mekânını tanıtıyordu. İlanda bir hamburger karikatürünün etrafına sarılmış dev bir çift kadın dudağı vardı. Birinin oraya spreyci boya ile bir penis eklemesi sadece bir an meselesiydi.

Manson'dan çıkmam gerek, diye düşündü.

Miller & Associates, üç katlı Manson Business Park binasının en üst katının tamamını işgal ediyordu. Binayı Brown & Still hukuk firması, Damlama Musluklu Havuz & Spa Tesisatları şirketi, Ace Klima ve Ray'in Güvenlik Kapıları gibi birkaç orta ölçekli ticari şirket ile paylaşıyordu.

Hava karardıktan sonra burada tek başına olmak hoşuna gidiyordu. Gün boyu burada çalışmak nasıl olurdu diye hayal kurmak eğlenceli oluyordu. Şirket, açık ofis tarzındaydı, bölmeler yerine uzun beyaz masalar vardı. Duvarlar pastel maviye boyanmıştı ve garip bir şekilde yatıştırıcı bir duygu veriyordu. Tabii ki bu gece Travis'i onlar da yatıştıramazdı. Dr. Redmond'un yazdığı ilaç azalıyordu ve şu anda başı feci zonkluyordu.

Bol tulumunun cebinden ağrı kesici şişesini çıkarıp ağzına iki tablet attı ve şakaklarını ovuşturarak kuru kuru yuttu.

Katın sonunda, cam duvarlarıyla katın geri kalanından ayrılan büyük bir ofis vardı. Travis oranın patron odası olduğunu düşündü; ellerini kalçasına koyup dikilen ve muhasebeci kölelerini izleyen bir patron hayal etti. İzinsiz girmemesi gerekirmiş gibi hissederek içeri girdi, şimdi burayı süpürecek. SuckDuck süpürgesinin gürültüsü sarsıcı acı dalgaları yolluyordu başına. Ama hastalık izni bitmişti ve tüm o minik plastik çöp sepetleri kendi kendilerine boşalmayacaktı.

Ağrısı o kadar artmıştı ki süpürgeyi kapattı, sırtındaki çantayı indirdi ve patronun derin deri koltuğuna oturdu. Mesai saatleri dışında böyle yerlerde —ofislerde, okullarda, ikinci dereceden kuzeninin Arlington’da işlettiği paten pistinde— olmak onda nedense melankoliye benzer bir his uyandırır. Bu yerler insanlarla dolup taşmak üzere tasarlanmıştı ve bu insanlar evlerine döndüklerinde, buralar ürkütücü bir şekilde boş görünüyordu.

Dışarıda çalan bir araba kornası, neredeyse beynini patlatan yeni bir ıstırap dalgası gönderdi. İki ağrı kesiciyi daha kuru kuru yuttu. Sonra ayağa kalkıp kendine hadi işine dön dedi. Hاللاری ne kadar çabuk bitirirse, mutfağı, banyolara, yüzeylere o kadar çabuk başlardı ...İç çekip kendini yeniden koltuğı bıraktı.

Araba kornası bir kez daha çaldı. Ses ofisin park yerinden geliyordu. Travis pencereye gidip aşağıya baktı. Aşağıda, o büyük beyaz Manson Business Park tabelasının altında duran adam Jack Went’ti. Arabasının yanında dikilmiş yukarı bakıyordu. Travis’i pencerede gördüğünde, arabanın içine elini uzatıp üçüncü kez korna çaldı.

Travis “Ne istiyorsun be Jack?” dedi pencere camına. Odağı değişerek, camdaki yansımasına baktı. Bandaj sarılı olmayan yerler hala kanlıydı.

Yine korna çaldı. Jack ona aşağı gelmesini işaret etti. Travis temizlik ekipmanını isteksizce bırakıp onu görmek üzere aşağı indi.

Travis asansörlerden inip lobiye girdiğinde Jack, Travis’in temizlik minibüsüne yaslanmış, onu bekliyordu. Travis ön kapıya

geldi ama açmadı. Jack ile konuşurken camın arkasında kaldı. Jack, Travis'in yüzündeki kanlı bandajları görünce ürktü.

"Acıyor mu?" diye sordu Jack.

Travis "Sadece uyumadığım zamanlarda" dedi. "Uzun bir gün oldu, Jack. Ne istiyorsun?"

"Konuşmak. Özür dilemek. Aslında beni affetmen için yalvarmak."

Travis kırık burnunun kemerine masaj yaptı. Acıtıyordu ama hastalıklı bir bağımlılık gibiydi bu. Bir yaranın kabuğunu koparıp durmak veya dilini damağındaki bir yaraya sürüp durmak gibi...

Jack, "Sana yaptıklarımın hiçbir mazereti yok" dedi. "Ben çok yanlış tercih yaptım, Travis. Hem de çok. Söyleyebileceğim tek şey; üzgünüm. Her şey için üzgünüm."

"Bu yeterli değil Jack."

"Ama bu bir başlangıç, değil mi?"

Travis uzun bir süre Jack'e baktı. Daha yaşlı görünüyordu. "Yukarı gelmek ister misin?"

Jack, "Bu gece olmaz" dedi. "Bir sonraki molan ne zaman? Hamburger falan yemek ister misin? Sadece konuşuruz."

"Biri bizi görür diye endişelenmiyor musun?"

"Artık endişelenmiyorum, Travis."

O gece eve on birden sonra geldi ve annesini uyanık bulunca şaşırdı. Ön verandadaki tozlu kanepeye kendini bırakmış, bira kutusu ve sigara izmariti yığınlarının arasında oturuyordu. Ava kendini sundurma ışığından uzağa çekmiş; böylece Cromdale Sokağı'nı gölgelerden izleyebiliyordu ama bir metre solundaki elektrikli sinek kovucu cızırdayıp yandıkça yıpranmış yaşlı yüzü aydınlanıyordu.

"Merhaba anne" dedi Travis.

"Var mı yeni bir şey tatlım?"

"Niye dışarıda oturuyorsun?"

“Bu beni ilgilendirir Travis” dedi ve geçirdi. “Bir de yağmurun bize ulaşmasını bekliyorum”

Travis sundurmanın ön basamağına oturup gökyüzüne baktı. Fırtına bulutları toplanıyordu.

Tulumunun ceplerinden iki ağı kesici daha çıkardı, sonra bir de bir dolarlık banknot buldu. Onu annesine uzattı. Karşılığında bir bira alıp ilacını içeceği sıvı olarak kullandı.

“Patrick evde mi?” diye sordu.

“Henüz gelmedi.”

“Aradı mı?”

“Hayır.”

Travis son zamanlarda sık sık Patrick’i düşünüyordu. Jack ve Sammy hakkında da düşünüyordu ama çoğunlukla Patrick’i merak ediyordu. Patrick’in Becky Creech ile ilişkisini araştırmaya başlamıştı, sonunda İçimizdeki Işık Kilisesi ile ilişkisinin boyutunu bile anlayabilirdi. Herkes kendi yolunu seçmişti ve eğer Patrick’in seçtiğı yolda yılanlar ve mükemmel kulaklı bir tarikatçı varsa, Travis kim ki onu yargılıyordu? Yanlış kişiye âşık olmanın ne demek olduğunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Ava bir bira açtı. Sinek kovucu kıvılcım saçtı ve o bir anlık aydınlıkta Travis annesinin yüzünde endişeli bir ifade gördü. Sonra sundurma yine karardı ve annesi gölgeler arasında geçirdi.

Annesiyle birlikte sessizce oturup Cromdale Sokağı’nı izledi; hâlâ Patrick’i, Jack’i, Sammy’yi düşünüyor ve yağmurun oraya ulaşmasını bekliyordu.

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Zifiri karanlık. Kapının altında kalem inceliğinde bir ılık şeridi bile gelmiyordu. Tamamen, kopkoyu bir karanlık. Ve o karanlığın içinde yılanlar. Onların köşelerde, ayaklarımın etrafında, beton zeminin üzerinde hareket ettiklerini duyuyordum. Kara yılanın ağırlığını üzerimde hissediyordum. Karnımdan yukarı çıkıp göğüslerimin arasına yerleşmişti.

Sırtüstü hiç kıpırdamadan yatıyor, hareket etmeye korkuyordum ama kaçmazsan beni sokacaklarını da biliyordum.

Bir çingirak tıkırdaması duydum, ardından kısa ve keskin bir fare çığlığı ve çingirak sessizleşti. Hava sıcaktı. Alnım, kollarımın altı, belim boncuk boncuk terlemişti.

Elimin üzerinde bir şey hareket etti. İçgüdüsel olarak vurdum ve yılan pulu değil fare tüyü hissetmek içimi rahatlattı.

Göğsümdeki yılan tekrar hareket etmeye başladı; bu sefer boynuma doğru ilerliyordu. Diliyle, çenemin altına bir fiske vurdu. Harekete geçeceksem, şimdi tam zamanıydı.

Elimi beton zemine dayayarak üç kez derin nefes aldım, sonra vücudumu yana yatırdım. Başım acıyla zonkladı.

Yılan üstümden kayarak kızgın bir tıslama ile karanlıkta bir yere kıvrıldı. Hızlıca ayağa kalktım, korkudan nefes nefesseydim, karanlığın içinde geriye doğru tökezledim. Topuğumun

altında kısa, güdük bir şekil vardı. Betonun üzerinde sürüklenen bir sosis sesi çıkararak benden uzaklaştı.

Lanet olası kapı nerede? diye düşündüm. Dönmeyi başarmıştım; kendime küfrettim.

“Yardım edin!” diye haykırdım. Sesim bana geri geldi ve yeni bir ağrı gözlerimin arkasına bıçak gibi saplandı. “Stuart! Yardım edin! İmdat!”

Ama kimse imdadıma koşmadı.

Kot pantolonumun bacağından içeri bir fare girdi. Ona tokat atatarak kovdum. Uzun, dar bir şekil sürünerek ayaklarımın arasına girdi. Onu da tekmeleyip, geriye fırlattım.

Yılanlar tıslıyordu. Ve çingiraklarını çalıyorlardı.

Karanlıkta sendeleyerek ilerlerken sağ bacağım sımsıkı sarılmış sert bir deriye çarptı. Yılan çingırağını salladı, ses o kadar yakındaydı ki titreşimleri parmak uçlarımda hissettim. Sert bir tekme atarsam ya da hareket etmeye çalışırsam onu kızdırırım diye kılıcı bile kıpırdatmadan öylece durdum. İleriye doğru hücum edebilecek halde olsam bile hangi yöne edeceğimi bilmiyordum. Ayağımın dibindeki sürüngenden kaçabilmiş olsam bile yılan kaynayan oda, mayın tarlası gibiydi.

Karanlıkta sürünen, seğirten kâbus gibi şekiller etrafımı sarmıştı.

Hadi, dedim kendime. Bir yöne doğru yüzmek zorundasın.

Sağ bacağıma bir yük bindi ve bir yerimde bir şey çırpındı. Çığlık attım. Ses yankılanıp bana on katıyla geri döndü.

O şey hala bacağıma çılgınca çarpıyordu. Elim ona doğru uzandı. Parmaklarım nabız gibi atan bir yılanı kavradı. Çekmeyi denedim ama sıkışmıştı. O zaman bana saldırdığını anladım fakat dişleri kot pantolonuma takılmıştı.

Şimdi, paniğe kapıldıkça, daha da şiddetli bir şekilde çırpındı. Bu kez daha kuvvetli çektim ve yılan serbest kaldı. Elimini vücudumdan olabildiğince uzakta tutarak onu yere attım.

Yeterince hızlı değildim. Yılan döndü ve ağzı sağ elimin parmak eklemlerinin etrafında kenetlendi.

Beni soktu. Elim korkunç bir acıyla kavrulmaya başlamadan önce bunu düşünmeye fırsat bulabilmişim; sanki elimi ayı tuzağına kaptırmışım.

Yılan küt diye yere düştü ve çok şükür uzaklaştı.

Yaralı elimi kolumun altına sıkıştırarak korku ve ıstırap içinde ağladım. Acı gittikçe kötüleşiyordu, elimden yukarı koluma doğru ilerliyordu.

Stuart'ın amcası Clyde hakkında söylediklerini hatırladım. “Korkunç bir ölüm tarzı” demişti. “Çıngıraklı yılan sokarsa önce sinirleri, sonra dokuları ve hatta kemiği bile yok eder.”

İleriye doğru körlemesine bir adım daha attım ve başka bir yılan gövdesinin üzerine mecburi iniş yaptım. Hayvan çıplak ayağıma saldırdı. Bir kez daha ısırıldım. Yeni bir kavurucu acı daha.

Dizlerimin üstüne çöküp kustum. Odayı dolduran kendi kusmuğumun kokusu beni tekrar kusturdu.

Elim şişmeye başlamıştı. Çok zor nefes alıyordum. Vücudumda korkunç bir acı geziniyordu. Zihnim bulandı; çok geçmeden düşüncelerim bölünüp parçalanmaya ve uzaklaşmaya başladı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama tökezledim, düşmemek için bir teraryumun kenarına tutundum ama bu kez de onu devirip kırdım. Şimdi ayağımın altında kırık camlar vardı, cam parçaları çıplak ayaklarımı parçalıyor olmalıydı ama bunu pek hissetmedim. Artık neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Nem, fare ve kusmuk kokusu, ayaklarımın etrafında hareket eden şekillerin sesi, hatta korku bile yok olmuştu.

Kapı kolunu bulmayı umarak karanlıkta uzandım, hiçbir şey bulamayacağımdan emindim aslında ama birden ... bir ip buldum.

Karanlıkta ipin ne renk olduğunu görmenin imkânı yoktu ama her nasılsa kırmızı olduğunu biliyordum, tıpkı zihnimin derinliklerinde Sammy Went'in beline bağlı olduğunu hayal ettiğim yumuşak ve ipeksi ip gibi. Parmaklarımı ipi kavrarken bir

yerlerden bir fısıltı geldi: Bu *gerçek değil, şoktasın ya da aşırı acıdan halüsinasyon görüyorsun.*

Sesi görmezden gelerek, karanlık ipin peşinden gittim. Kırık camların ve sürünen yılanların üzerinden emekleye emekleye geçtim ve ip beni doğrudan kapıya götürdü. Kilitliydi ama iki ya da üç kez kuvvetlice itince ardına kadar açıldı.

Sendeleyerek soğuk havaya çıktım ve ıslak çimlerin üzerine çöktüm.

Sırtüstü dönünce yıldızlarla dolu muazzam bir gök manzarası gördüm. Bir saniye için annemin –*hayır, o senin annen değil—* ölümünden önceki zamanlara gittim. O bir bakımevi odasının küçük balkonunda oturup yıldızlara bakarken öldü. Morfin sersemliğiyle gökyüzünün yüzlerce, binlerce, milyonlarca küçücük iğne deliğiyle delinmiş kocaman siyah bir örtü olduğunu, yıldızların bu deliklerden sızan Öte Diyar ışıkları olduğunu söylemişti. Ona pek aldırmamıştım. Yıldızlar umrumda değildi. Nasıl olabilirdi ki? O ölüyordu.

Ama gökyüzü şimdi de bana aynı öyle görünüyordu.

Ağaçlar arasında, kilisenin duvarının karşısında kırmızı ve mavi ışıklar dans etmeye başladı. Sonra arkamdan ayak sesleri geldi.

“Burada,” diye seslendi bir ses. “O burada.”

Bir adam yaklaştı. “Tanrım, ısırılmış.”

Güçlü biri beni kollarına çekti, saçlarımı okşadı, bana defalarca her şeyin düzeleceğini söyledi. Yardım yoldaydı. Dayan. Azıcık daha dayan.

“Stuart ...” diye fısıldadım. “Beni buldun.”

“Buldum tabii ya” dedi. ‘Ama ben Stuart değilim. ‘

“... Kimsiniz?”

Gözlerimi kırparak kanları uzaklaştırmaya ve adamın yüzünü görmeye çalıştım. Bu Jack Went’ti.

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Patrick'in Eagle'ı otoyoldan dönüş yapıp kiliseye giden patıkaya saptığında Becky Creech yolcu tarafında oturuyordu.

Patrick, "Bu kötü bir fikir" dedi. "Şimdiye kadar eyalet sınırını geçmiş olurduk."

"Parasız fazla uzaklaşamazdık, canım," dedi Becky. Elini Patrick'in dizine koydu. Bu onu biraz sakinleştirdi. "Hemen ileride solda bir açıklık göreceksin. Bu eski bir yangın kırma hattı. Şimdi orayı bitkiler sardı ama sizin saklanıp bekleyebileceğiniz kadar yer var."

"Bırak da ben gideyim oraya" dedi Patrick.

"Kardeşimin bağış kutusunu nerede sakladığını bilmiyosun. Benim bulmam daha kolay."

Boynunu önce sola, sonra sağa yatırınca çıtır çıtır sesler geldi. Dün gece arabada uyumuşlardı, şu anda kasları bunun bedelini ödüyordu. Arka koltuğa bakmak için başını çevirince yeni bir boyun ağrısıyla gözlerini kıstı. Sammy uyuyordu. Sabah ışığı, patika yolun iki tarafında dizilen ağaçların arasından süzülüp yüzüne düşmüştü. Gözleri kapalıydı ama göz kapaklarının altında hareket ediyordu. Rüya görüyor olmalıydı. Baş parmağını sıkıca dudaklarının arasına sıkıştırmış, yün battaniyesini sıkıca yüzünün ortasına kadar çekmişti. Yepyeni oyuncakçı pelüş kaplumbağasını yanına oturtmuştu.

Patrick gorili elinden aldığında ağmaktan perişan olmuştu ama gorili ormanda bırakmak iyi bir plandı. Çok iyi planlar yapmışlardı ama şu an hiçbirinin önemi yoktu artık. Tıpkı iletideki yolun üzerinden süzülen şafak gibi, dün geceki olaylar da Becky'nin zihnine süzüldü. Tetiği çekmesi. Silah sesi. Şerifin bavul gibi kendi üzerine katlanması ve ardından, kısa bir süre onlara yuva olan terkedilmiş apartman dairesinin kırık karo zeminine cansız bir halde yığılması.

Aklına getirme bunları, dedi kendi kendine. Bunların hepsi bittiğinde tövbe etmek için çok zamanın olacak. Belki Tanrı beni asla affetmeyecek ama şu an ne yapıyorsam, o küçük kız için yapıyorum.

Patrick, Eagle'ı yoldan çıkarıp eski yangın hattına yanaştırdı. Burası yıllardır açılmamıştı ama saklanma yeri olarak güzeldi. Patrick ve Sammy burada güvende olurdu, değil mi? Bunu yüksek sesle söylememek için kendini zor tuttu.

“Yolun geri kalanını yürüyeceğim” dedi. “Uzun sürmez.”

“Ya kardeşin oradaysa?”

“Olmayacak” dedi. “Saat altı bile değil. Dün pazar ayını yaptı, bu yüzden öğleden önce kalkmaz. Güven bana.”

Becky'nin elini eline alıp öptü. “Seni seviyorum” dedi. Ama gözleri farklı bir şey söyledi. Gözleri, *Lanet olsun sana Becky* diyordu. Aynı bakışı daha önce hapishaneden eve döndüğü günde görmüştü.

Lanet olsun sana Becky.

Patrick serbest bırakıldıktan sonra ikisi buradan beraberce gideceklerdi. Becky para biriktiriyordu ve çok seçici olmazsa Patrick de kısa sürede iş bulabilirdi. İkisi de uğraşıp didinip yeterince para biriktirdiklerinde buradan taşınacaklardı. Manson'dan ve kiliseden uzakta kendilerine huzurlu bir yer bulacak, kaybettikleri zamanı telafi edebilecek ve orada kendi oldukları kişi olarak yaşayacaklardı. Güzel ve basit bir rüyaydı. Patrick Greenwood'da iken o uzun ve karanlık gecelerde dayanmasını sağlayan şey buydu.

Gel gelelim eve döndüğünde kasabayı kargaşa içinde bulmuştu. Küçük bir kız kayıptı ve kardeşi baş şüpheliydi. Sonra Becky'nin Old Commons'daki küçük kiralık dairesine gelmiş ve kayıp kızın misafir odasında uyuduğunu görmüştü.

O anda Becky'yi terk edebilirdi.

“Bana beş dakika ver” demişti kız. Şoke olmuş, sarsılmış, kafası karışmıştı; telaş içindeydi. “Açıklamam için beş dakika ver, sonra polisleri veya erkek kardeşimi veya kimi istersen çağır, gelsin.”

Kısa bir süre erkeklik gururundan dolayı öfkeye kapılmıştı ama Becky onu suçlayamazdı. Küçük çocuk huzursuz olunca Becky onu sakinleştirdi, o da dinlemeyi kabul etti. “Beş dakika. Ondan sonra ben yokum.”

Becky, savunmasını yapmak için beş dakikasını kendince en iyi şekilde kullandı. Sammy Went'i yeniden programlayacaklarını keşfetmişti; şeytan çıkarma ayininin tarikatçı dilindeki karşılığıydı bu. Bu karar, kardeşi Dale ve Sammy'nin kendi annesi Molly tarafından onaylanmıştı. Becky yeniden programlamanın ne zaman ve nerede yapılacağını bilmiyordu ama acımasız, travmatik ve muhtemelen ölümcül olacağını biliyordu

Patrick dinledi.

Ona 1973 Kasım'ında Virginia- Floyd'da yaşanan bir vakadan bahsetti. Dört yaşındaki Jocelyn Rice annesinin kilisesinin yanında başarısız bir şeytan çıkarma ayininde havasızlıktan boğulmuştu.

1978 Mart'ında Evanjelist vaiz Neil Haleck, şeytanın, kilise üyelerinden birinin iki çocuğu arasında gidip geldiğini iddia etti. Çocuklar üç ve bir yaşındaydı. Şeytanı kovmak için şeytan çıkarma ayini yapıldı. Üç yaşındaki çocuk buna karşı koymaya başladı, Haleck onun Şeytan olduğunu söyleyip çocuğun göğsüne bir hançer sapladı.

1980 yılının Temmuz ayında, Louisiana'da bir yerde bir anne, evde düzenlediği şeytan çıkarma ayini sırasında iki yaşındaki oğlunun dilini ve bağırsaklarını parçaladı.

Ocak 1984'te—

“Dur” dedi Travis. Ne demek istediğini gayet iyi anlatmıştı.

Becky, “Tek istediğim, Molly’yi bundan vazgeçirmektir” dedi. “Sana anlattıklarımı ona da anlatmak, neler çektiğimi paylaşmak ve bana –bizlere– nelere mal olduğunu göstermek istiyordum... Ama onların sokağına girdiğimde o zavallı küçük kızın ön bahçede yapayalnız oynadığını gördüm. Onlara göre o çocuk, çöp kamyonu gelmeden önce ön bahçeye bırakılacak bir çöp torbasıydı. Ama benim için, bizim için bu küçük kız, Tanrı’nın bir hediyesi olabilir.”

“Becky.”

“Onu bırakamazdım Patrick. Hiç düşünmeden onu arabaya bindirip buraya getirdim.”

Böylece basit planları bir anda karmaşık bir hale geldi. Şüpheliyi üzerlerine çekmemek için uzunca bir süre Redwater’da saklanacaklardı. Patrick bir yer biliyordu. Sammy’ye sırayla bakıyorlardı, ikisi de şehirde yeterince sık görünmeye çalışıyorlardı. Becky, Sammy’nin arama ekibinde görülecekti. Patrick ise Coleman’da iş ararken görülecekti. Doğru zaman geldiğinde Manson’dan kaçıp geceye karışacaklardı ve kimse onları aramayacaktı.

Bu plan, dün gece silah sesinden sonra değişmişti.

Becky Eagle’ın arkasına gitti bagajı açtı. Yedek lastik yuvasının üzerindeki kare bagaj örtüsünü iyice kaldırıp ve babasının av tüfeğini çıkardı.

Her ihtimale karşı.

Kapağı yavaşça kapattı. Sammy’yi uyandırmak istemiyordu. Sonra şoför tarafına geri döndü. Pencereyi açıp Patrick’i bir kez daha öptü.

“Bir şey olursa” dedi.

“Söyleme.”

“Bir şey olursa, Sammy’ye göz kulak olursun, tamam mı?”

“Becky.”

“Bana söz ver Patrick,” dedi. “Işığ ı uzun zaman önce kaybetmiş tim ama onu sende ve o küçük kı zda tekrar buldum. Bir şey olursa, sürmeye devam edin. İk inizin ış ığ ını da hep parlak tut. Arkana bakma.”

Patrick, arka koltuğ a baktı, sonra da Becky’ye baktı. “Söz veriyorum.”

“Hemen döneceğ im” dedi.

Kiliseye doğru giden toprak yolda yürürken ağ aç ların arasından soğ uk bir rüz gâr esti ve çı plak bacaklarına kırbaç gibi indi. Bacaklarına baktığ ında kot ş ort giydiğ ini hatırladı. Ayak bileklerine kadar inen etekler giymeden evden çı kmayalı uzun zaman olmuş tu ve kiliseye asla böyle giyinerek gitmemiş ti.

Tüm bunlardan sonra Manson’a asla geri döne meyecekti. Orada veda etmekte zorlanacağı birçok şey vardı ama kilise onlardan biri değ ildi. Artık değ ildi. Ş imdi İç imizdeki Iş ık ’ı düş ündüğ ünde, sadece Coleman’daki o yıkık çiftlik evinde neler olduğ u aklına geliyordu.

Aç ıklığ ın sonuna geldiğ inde durdu; kendini huzursuz hissetti. Otopark boş tu ve yalnız olmadığ ını gösteren hiçbir şey yoktu. Buraya daha önce milyonlarca kez gelmiş ti ama bugün bir şey farklıydı.

Güneş , Appalaş Dağ ları’nın arkasından yükseldi; arkadan aydınlanan, donmuş dev dalgalar gibiydiler. Dış dünya ile kilise binası arasında doğ al bir bariyer oluşturan orman ş imdi sanki daha kalın bir duvar gibiydi. Greenwood’u çevreleyen bir buçuk kilometre uzunluğ undaki bariyerlere benziyordu. Eski bahçe ve tavuk kümesi – Becky’nin çocukluğ undan beri kullanılmamış lardı— sıra sıra ağ aç ların karş ısında sessizce duruyordu. Yılan kulübesi perili ev, kilisenin kendisi ise uğ ursuzluk iş areti gibiydi.

Tekrar hareket ettiğ inde daha hızlı yürüdü ve doğ ruca kiliseye yöneldi. Her adımda tüfeğ i omzunda sıç rıyor, sol kasığ ına ç arpıyordu. Kayış ı her iki eliyle sık ıca tuttu; silah ı yanında getirdiğ i için iki kat memnun oldu.

Kilisenin ön kapısında bir kilit vardı ama hiç kullanılmazdı. Açıp içeri girdi. Talaş, yılan boku ve ter kokusu bir an çok sert vurdu ama ona büsbütün nahoş da gelmedi. Bu, kilisenin kokusuydu, çocukluğunun kokusu.

Karanlıktı ama ışıkları açmadı. Onun yerine karanlıkta kollarını uzatıp yoklayarak odayı geçti, tökezlemekten ve boynunu kırmaktan veya cam teraryumu masadan düşürmekten kaçınmak için kas hafızasına güveniyordu.

Kilisenin gerisindeki bir kapının arkasında dar bir koridor, onun sonunda ise küçük bir malzeme dolabı ve Dale'in panzehir sakladığı uğultulu buzdolabı vardı. Malzeme dolabının kapısı kilitliydi ama Becky, Dale'in anahtarı nerede sakladığını biliyordu. Tek dizinin üstüne çömeldi, malzeme dolabının yanındaki süpürgeliğin gevşek tarafını yokladı ve dışarı çekti. Anahtar hemen arkadaki birkaç santimlik boşlukta duruyordu.

Kapı açıkken parmak uçlarında yükselerek üst rafa erişmeye çalıştı, eski bir paspas kovalasını kenara kaydırıp ve bağış kutusunu saklandığı yerden aşağı indirdi. Kutunun yan tarafına şu sözler kazınmıştı: *Tüm benliğini Tanrı'ya, gücünün yettiğini İlimizdeki Işığa ver.* Kutu nakit para doluydu.

Bundan bir yıl önce biri Becky'ye bağış kutusunu boşaltmak için kiliseye gizlice gireceğini söyleseydi gülerdi. Ama buradaydı işte. Son zamanlarda Tanrı ile ilişkisi giderek daha karmaşık hale gelmişti; özellikle dün geceden sonra. Para çalmak artık uzun günah listesinin alt sıralarında kalmıştı...

Kutunun kapağında küçük bir gümüş asma kilit vardı. Kutuyu ayakları arasına koydu, tüfeğin dipçliğini eline aldı, asma kilide hizaladı ve—

Uzaktan bir motor vızıltısı duyarak dondu. Dinledi. Motorun sesi yükseldi ve yaklaştı. Bu bir motosikletti. Dale'nin motosikleti. Ses orman açıklığında patladığı an Becky tüfeğin dipçliğini hızla indirdi ve gümüş asma kilidi parçaladı.

Tüfeği bir kenara koyup hızla dizlerinin üstüne çöktü. Paraları avuçlayıp malzeme dolabında temizlik ürünleri arasına sıkıştırılmış eski bir elektrik süpürgesi torbasına doldurmaya

başladı. Torba dolduğunda ağzını bağladı, paranın geri kalanını da şortunun ceplerine doldurdu.

Motor sesi ön tarafta rölantiye geçti, sonra da sustu.

Becky, elinden geldiğince hızlı hareketlerle bağış kutusunu üst rafa geri koydu, malzeme dolabını kilitledi ve anahtarı yine süpürgeliğin arkasındaki yere sakladı. Çantayı bir eliyle tuttu, tüfeği diğer eliyle tutarak kapıya doğru koştu.

Çok geçti. Dale, kilise kapısının hemen içinde duruyordu. Işık düğmesine hafifçe basınca morarmış yüzü ve patlamış dudakları ortaya çıktı.

Becky irkildi. “Dale, Tanrım, yüzüne ne oldu?”

“Dün gece olaylı bir ayin oldu” derken sağ gözünün altındaki golf topu büyüklüğünde kisma dokundu. Arabanı görmedim. Nasıl geldin buraya?”

“Biraz otostop yaptım. Biraz da yürüdüm.”

“Daha da önemlisi, babamın silahıyla ne yapıyorsun?”

Gözleri tabancadan, diğer kolundaki süpürge torbasına kaydı. Becky’yi bundan kurtaracak hiçbir yalan yoktu.

“Neler oluyor Becky?”

“Yolumdan çekil Dale” diyen Becky ileri doğru bir adım attı.

Dale de bir adım attı, kafasını kaldırmış, yüzüne meraklı bir gülümseme oturtmuştu. Dişlerinden biri eksikti. Işıklar açık olduğundan, Becky tam kardeşinin durduğu yerde hafif pembe bir kan lekesi görebiliyordu. Gerçekten da epey olaylı bir ayin olmalıydı.

Becky, “Kiliseler hakkında söylenen doğru mu?” diye sordu. “Eğer sığınmak istersem Tanrı huzurunda beni korumakla sorumlu oluyorsun, öyle mi?”

“Kime karşı sığınma talebinde bulunacaksın?”

“Bir tahmin et, bakalım Dale” dedi.

“Ne yaptın Becky? Bunun Sammy Went ile ilgisi var mı?”

Becky tüfeği ona doğru doğru kaldırdı. Bu hareketi Dale’in yüzündeki gülümsemeyi sildi. Kaskatı oldu, ellerini kaldırdı.

Dale, “Geri alamayacağın bir şey yapma” dedi.

“Artık bunun çok ötesindeyiz Dale” diye fısıldadı Becky. “Onu kaçırdım. Sammy Went’i kaçırdım.”

“Neden?”

“Onu senden kurtarmak için” derken nakit torbasını kolunun altına sıkıştırdı, parmağını da tüfeğin tetiğine iyice yerleştirdi. “Onu annesinden ve bu lanet olası kiliseden kurtarmak için.”

“Becky.”

“Ona ne yapacağını biliyorum, *Peder*,” dedi Becky “Şeytan çıkarma olayını biliyorum. Bana yaptığını o çocuğa da yapacaktın.”

Dale, “Nerede o?” dedi, sesi derin ve her nasılsa kendinden emindi.

“Onu öldürebilirdin Dale. Bunu göremeyecek kadar mı körleştin? Benimkini öldürdüğün gibi o çocuğu da öldürecektin.”

“Sana olanlar benim hatam değildi.”

“Yüzüme bağıra çağıra kutsal ayetler okuyup beni zorla su altında tuttuğunda ve bodruma kilitlediğinde –hem de o şeylerle beraber— bebeğime ne olacağını düşünüyordun, ha?”

“Seni kurtarmaya çalışıyorduk.”

“Beni neyden kurtarmaya, seni aptal herif?”

“Şeytandan!”

Becky silahın dipçliğini omzuna sıkıştırdı ve namluyu kaldırıp Dale’in boynunu hedef aldı. “Sana bir şey soracağım, Dale. Sence yaptığın işe yaradı mı? İçimden çıkardığını sandığın o kötü şeyin, doğmamış bir çocuğu kaybetmekten daha mı kötü olduğuna inanıyorsun?”

Dale dudaklarını ıslattı ve şöyle dedi: “Tanrı isteseydi bebek yaşardı. O çocuğu ben almadım Becky. Tanrı aldı. Saf olmadığı için onu rahminden çekti. Çünkü bir suçlunun dahliyle ve bir günahtan doğacaktı. Daha da kötüsü, inanmayan birinin dahliyle. Tek yapman gereken o lanet bacaklarını kapalı tutmaktı!”

Ağzından tükürükler saçıyordu.

“Suçu Tanrı’ya atabilirsin” dedi Becky. “Yediğin haltlarla ilgili belki kendini kendi inandırmış olabilirsin ama o sırada ne

yaptığını gayet iyi biliyordun. Sen rezaletten kaçmak istedin Kendi itibarını korumak istedin, kilisenin itibarını ...”

“Asıl seni korumak istedim.”

Becky parmağını tetiğe bastırdı. “E, ne diyorsun, başar-mış mısın? Şeytan çıkarma işe yaramış mı sence? Yoksa şey-tan hala içimde mi?”

“Çok geç değil Becky,” dedi Dale. “Yolunu kaybettin. O ka-dar. Şimdi geri gel. Işığa geri dön.”

“Şerifi öldürdüm” dedi Becky.

“Ne?”

“Benim için bitti Dale. Benim için bittiğine göre, bizim için de bitti. Buraya seni öldürmeye gelmedim. Burada olmaman gerekiyordu. Ama buradayız. Belki de Tanrı’nın isteği böyle.”

Dale parmaklarını birleştirdi, başını eğdi ve fısıldayarak, “İşte, yılanların ve akreplerin üzerine basmanız için size güç veriyorum.”

“Dua mı ediyorsun?”

“*Ve bana düşman olan herkesi yenebileceğin güç.*”

“Gerçekten dua mı ediyorsun?”

“*Ve hiçbir şey seni hiçbir şekilde incitemeyecek ...*”

Becky tetiği çekti. Bir an için duyabildiği tek şey, kulakla-rındaki keskin çınlama oldu.

Ağabeyinin katlanarak çökmesini bekledi. Dale ise vücu-duna baktı ve hiçbir şey görmedi. Duvardaki mükemmel yuvar-laklıktaki kurşun deliğinden içeri ince bir ışık ışını giriyordu.

Iskalamıştı.

Dale haykırarak ona saldırdı.

Paniğe kapılan Becky, tekrar ateş etmek için tüfeği kaldırdı, ama yeterince hızlı değildi. Dale ona ulaştı ve namlusundan tu-tarak silahı çekti, sıcaktan eli kavruldu. Acıyla haykırdı, sonra kaşlarını hırsıyla çattı. Kız kardeşinin yüzüne vurdu.

Becky dengesini kaybedip külçe gibi yığıldı, sonra çırpı-nıp bağırmaya başladı. Dale kardeşinin üstüne çıkıp ona tek-rar vurdu.

Ve yeniden. Ve yeniden.

Becky onu tırmaladı, çenesinden bir parça deri kopardı. Yüzü sıcak kanla ıslanmıştı ama hiç acı hissetmiyordu. Tüm sistemine adrenalin boca edilmişti, o da bunu görüyordu. Dale'e karşı mücadele etti ama Tanrı ona kız kardeşini yenecek gücü vermişti.

Görüş alanı daralıp tam bir karanlığa gömülmeden önce, Patrick'in Eagle'ınm gürültülü motor sesleriyle kilisenin park yerine girdiğini duydu.

MANSON, KENTUCKY

Şimdi

Bir ambulans beni Manson Mercy Hastanesi'ne yetiştirdi; doktorlar vücuduma on dokuz şişe panzehir verdi. Bir saat sonra gelmiş olsaydım muhtemelen elimi kesmek zorunda kalacaktım. Isırıklar hiç tedavi edilmezse ağır ağır ve acı verici bir şekilde ölecektim. Creech'in kahve cezvesini indirdiği sol kulağımın çevresindeki ikinci derece yanıkları da tedavi ettiler. Yüzümdeki sıyrıklara pansuman yaptılar, ayaklarımdaki derin kesiklere dikiş attılar.

Çok fazla ağrı kesici alıyordum, bu yüzden sonraki iki gün bilincim bir gidip bir geldi. Pek hatırlamıyorum. Sürekli salya akıtıyordum. Bir hemşire çingiraklı yılan ısırığından sonra bunun normal olduğunu söyledi. Bir de Dean'i hatırlıyorum. O ve Amy ikinci gün bir ara gelmiş olmalı. Çeşitli noktalarda uyandığımda Dean'i yatağımın baş ucunda buluyordum; ya saçlarımı okşuyor ya da pencerenin yanındaki koltukta oturup gazete okuyordu.

Üçüncü günün sabahı uyandığımda Dean yoktu. Onun yerine Stuart ve Amy vardı. Stuart, uyandığımı görünce pencerenin yanındaki sandalyeden kalktı. Amy zaten yatağımın dibinde oturuyordu. İkisini birden aynı oda aynı anda görmek bana gerçeküstü geliyordu. Kim Leamy ve Sammy Went'in dünyaları resmen çarpışmıştı.

“Ağrılar nasıl?” diye sordu Amy.

“Morfin kullanıyorum, galiba bu yüzden pek bir şey hissedemiyorum.”

“Bu sana sarılabileceğim anlamına geliyor mu?”

“Nazik olacağına söz verersen.”

Yatakta yanıma yığıldı. Rahatsız edici, tuhaf bir kucaklaşmaydı. Ama önemi yoktu. Hayatımda birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Abimle tanıştın mı?” diye sordum.

Amy “Evet, tanıştık” dedi.

Stuart kızardı. Yanıma geldi ve sağlam olan elimi tuttu —diğeri bandajlara sarılıydı— ve gülümsedi. “Bana ilk defa böyle hitap ediyorsun.”

“Beni nasıl buldun?”

“Sen gittikten kısa süre sonra babam geldi” dedi. “Seni bulamayınca ve arabayı da aldığını anlayınca kiliseye gittiğini tahmin etmekte zorlanmadık. Oraya yalnız gitmemeliydin.”

“Biliyorum” dedim. “Üzgünüm.”

“Ben de. Her şey için. Claire de yolda.”

“İyi.”

Kapı çaldı. Dedektif Burkhart geldi. Alt kattaki hediyelik eşya dükkanından bir buket çiçek almıştı. “Konuşacak vaktiniz var mı?”

Amy yataktan inerken, “Sizi yalnız bırakalım” dedi.

“Çok uzağa gitmeyin, ikiniz de” dedim.

Stuart elimi sıktı ve Amy ile birlikte odadan çıktı. İkimiz yalnız kalınca Burkhart çiçekleri yan masanın üzerine koydu, plastik sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu.

“Ağrılarınız nasıl?”

“Çok fazla uyuşturucu veriyorlar” dedim. “Yani dolayısıyla harika hissediyorum.”

“Harika, ha?” Gülümseyerek sakalını kaşdı. Sonra gülümsemesi silindi. “Henüz Creech’i ele geçiremedik.”

Ağlayabilirdim. Creech büyük ihtimalle beni yılanlarla kitledikten sonra hemen kaçmıştı ve aklım onun çoktan bin mil uzakta olduğunu söylerken, yüreğim ya çok daha yakınsa diye endişeliydi.

“Orada ne oldu Kim?” diye sordu Burkhart. “Abiniz, Creech’in kız kardeşi hakkında onu sorgulamaya gittiğinizi söyledi.”

Başımı salladım, yatakta biraz doğruldum ve ağzımı sildim. Hala salya akıtıyordum. Burkhart bana bir bardak su uzattı. Suyumu yudumladım. “Bence Carol Leamy ve Becky Creech, aynı kişi. Creech’e onu sorduğumda ... birden çılgına döndü. Kilisede uzun zaman önce kız kardeşiyle ilgili bir şeyler olmuş, galiba ben de oradaymışım.”

Burkhart, sanki anlatılanları sindiriyormuş gibi tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Sonra cebine uzanıp kare şeklinde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Elinde birkaç kez çevirdi. “Biz şu anda Creech’in evini arıyoruz. Bu arada ilginizi çekebilecek bir şey buldum. Kâğıdı açtı, ters çevirip bana uzattı. “Becky Creech’in bir fotoğrafı. Bir bakın. Söyler misiniz, sizi büyüten kadın bu mu?”

Kâğıdı çevirdim, Becky Creech’in resmine bir kez baktım ve hemen gözyaşlarına boğuldum. Elim acıyla şişti. Tekrar morfin almak için hemşire düğmesine bastım ama zaten maksimum doz almıştım.

“Sandy yanılmış” dedim. “Yara izi bile aynı elde değil.”

“Ne?”

Sayfayı katlayıp Burkhart’a geri verdim ve “Bu o değil” dedim.

Bir sonraki ziyaretçim Jack Went’ti. Uzun boylu bir adamdı; saçları kırdı ve tepesi açılıyordu. Gülüşü hem sıcak hem de hüznüydü. “Size nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Sammy mi, Kim mi diyeyim?”

“Sanırım başlangıçta ikisini de kullanmam gerekecek” dedim. “Alışmam biraz zaman alacak.”

“Benim de bu aksana alışmam biraz zaman alacak.”

Yatağa, yanıma oturdu. Akraba olduğumuz çok netti. Onun yüzünde kendi yüzümü gördüm; gözlerimiz aynıydı. Nasıl olur da Molly bunu göremiyordu?

Jack, “Seni aramaktan asla vazgeçmemeliydim” dedi. “Aslında ... her şeyden önce, gitmene asla izin vermemeliydim. Seni korumak benim işimdi. Çok üzgünüm Sammy.”

“Bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama,” dedim. “Şimdiye kadar güzel bir hayatım oldu.”

Gözyaşlarını silmeye çalışmadı. O sırada koridorda bir adam belirdi. Kırklarının sonunda, ellilerinin başında, iyi giyimli biriydi. Ellerini dua eder gibi çenesinin altında birleştirmişti; yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Jack ona el salladı.

Jack, “Bu benim kocam, Travis” dedi.

Travis yatağa doğru yavaş ve dengeli adımlar attı. “Gerçekten sen misin?”

“Evet” dedim. “Gerçekten benim.”

Bir babam yatağımın yanı başında dikilirken, diğeri kapıdan içeri girdi. Dean elinde bir *Geçmiş Olsun* balonu tutuyordu. Balon başının üzerinde şamandıra gibi süzülüyordu. Jack ve Travis’i yatağımın yanında görünce aniden durdu. İlk başta şok olmuş gibiydi, ama sonra ifadesi normalleşti. Önce Jack’e baktı, sonra Jack’in kocasına.

“Merhaba Travis” dedi.

Travis hayalet görmüş gibiydi. “... Patrick?”

MANSON, KENTUCKY

O zaman

Patrick'in gördüklerini anlaması zaman aldı; sanki beynine aşırı sayıda duyusal veri hücum etmiş ve zihnini kilitlemişti. Yerde kanlar içinde bir av tüfeği yatıyordu. Yanında, yarısına kadar kabaca yırtılmış eski bir süpürge torbası vardı, içindeki paralar, zombi filmlerindeki bağırsaklar gibi dışarı sarkıyordu.

Sonra Dale Creech'i gördü. Kiliseye giden yolu tırmanan vazinin motosikletinin homurtusunu duyduğu için bunu bekliyordu. Sonra ormanda bir silah sesi yankılandığı için bir parçası Creech'in öldüğünü görmeyi bekliyordu. Aslında kilisenin açık kapısından içeri adım attığında Patrick'in neler bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Creech'i böyle görmeyi kesinlikle beklemiyordu: Pembe yanaklı adam kana bulanmış ağlıyordu. Koca ellerini Becky'nin boğazından ağır ağır çektikten sonra hızla tüfeğe uzandı.

Patrick hareket etmedi. Sevdiği kadına baktı. Becky kıpırdamıyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Bir bez bebek gibi kilisenin zemininde yatıyordu, sol kolu doğal olmayan bir açıyla uzanmıştı. Yüzünde kan vardı ama orada da bir kıpırtı yaratacak kalp atışı yoktu, tamamen hareketsizdi.

Becky öldü, diye düşünürken Creech av tüfeğini kaptı; bu arada neredeyse Becky'nin ayağına takılıyordu. Creech silahın namlusunu ona doğru kaldırdı. Patrick'e daha önce kimse

silah doğrultmamıştı. Kimileri buna şaşırabilir. Ama şu anda Patrick olanları algılayamıyordu. *Becky ölmüştü. Algılamakta olduğu buydu.*

“Olamaz” dedi fısıldayarak.

Creech bir şey söylüyordu, daha doğrusu bağıırıyordu. Ama sözleri Patrick’e çok uzaktan ve yabancı geliyordu. Hatta dünya çok uzak ve yabancı görünüyordu. Sonsuza dek kalabileceği bir trans halindeydi, ta ki bir yerlerden canhıraş bir ses duyana dek ... Tiz bir çığlıktı bu, tren düdüğü gibi. Ses, beyninin içinde yankılandı durdu.

Becky öldü. Sen buradasın. Bunlar gerçekten oluyor. Bu adamın elinde bir silah var ve tetiği çekecek gibi.

Düdük sesi netleşti ve ağlayan bir çocuğun sesi oldu. Sammy. Arkada, kilise kapısının eşiğinde duruyordu. Burnundan akan sümükleri geri çekecek kadar şiddetle hıçkırarak ağlıyordu. Patrick’in gözleri küçük kızıdan Becky’nin cesedine, sonra da Creech’e ve tüfeğe kaydı. Benzer şekilde, Creech de önce Patrick’e, sonra kız kardeşine, sonra kapı eşiğinde çığlık atan küçük kıza baktı.

O anda birden Becky’nin sesini duydu ama Becky’nin ağzından değil, Patrick’in anılarından geliyordu ses. “Bir şey olursa, Sammy’ye göz kulak olursun, tamam mı?”

Sammy hala ağlıyordu. Patrick’e uzandı, minicik parmaklarıyla boşluğu avuçluyordu.

“Bana söz ver Patrick... İkinizin ışığını da parlak tut. Arkana bakma.”

Sammy’ye döndü, onu sıkıca kollarının arasına aldı. Küçük kız yüzünü Patrick’in omzuna gömdü, önce bir saniye kadar şiddetle titredi, sonra sakinleşti.

Patrick Creech’e baktı.

Creech tüfeği indirdi ve kapıyı işaret etti. “Git.”

Becky ona “Arkana bakma” demişti. Bakmadı.

Her otuz saniyede bir Sammy hâlâ orada mı diye dikiz aynasına bakarak bütün gün araba kullandı. Sanki otoyolda saatte

yüz kilometre hızla yol alırken Sammy birden arka koltuktan kaybolabilirmiş gibi geliyordu. Boş yolcu koltuğunu görünce gözlerine yaşlar hücum etti, bu yüzden bir daha o tarafa bakmamaya çalıştı.

Eyalet sınırına yaklaşık on kilometre uzakta bir dinlenme tesisine girerek mola verdi. Sürücü koltuğunun altına sıkışmış, pis kokulu eski bir beyzbol şapkası buldu. Başına takıp siperini iyice aşağı çekti. Büyük beton benzin istasyonuna kırk beş derece ile park etmiş dört beş kamyon vardı. İstasyon yer yer dökülmüş mavi boya ve grafitilerle kaplıydı. Kapının üzerinde solmuş bir yazı asılıydı: *Bob'un Mola Yeri. Benzin! Çörek! Sosisli sandviç! Mısır!*

Arabaya benzin alıp yol için atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra cüzdanı şaşırtıcı derecede hafifledi. Kilisede yerde duran nakit para çantası aklına geldi ve bir an içinden inlemek geldi. Cebinden bir çeyreklik çıkarıp istasyonun arkasındaki ankesörlü telefona gitti.

Onuncu çalışta annesi “Evet?” diye açtı.

Patrick, “Benim anne” dedi. “Travis oralarda mı?”

“Hayır.”

“Ne zaman döneceğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır” dedi. “Konu bu muydu?”

“Evet. Hayır. Anne, başım belada.”

Dışarıda bir kamyon, dizel dumanlar saça saça ilerledi.

“Neredeşin?” diye sordu Ava.

“Önemi yok” dedi Patrick. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Kaç paralık olacak bu yardım?”

“Ne kadar verebilirsin?”

“Dostun dost kalsın istiyorsan asla ne borç al ne de borç ver.”

“Anne lütfen.”

Patrick, hattın diğer ucunda bir kibrit çakıldığını, ardından da Ava'nın emerek sigara yakışının sesini duydu.

“Bana ne kadar ve nereye göndermem gerektiğini söyle” dedi.

Patrick'in yanaklarından rahatlama gözyaşları döküldü. Park yerine baktı ve Sammy'yi Eagle'ın arka koltuğunda gördü. "Teşekkür ederim."

"Hı hı" dedi Ava. "Kardeşine söylememi istediğin bir şey var mı?"

"Hayır" dedi Patrick. "Benim için ona göz kulak ol."

9 Nisan 1990 Pazartesi günü, Becky Creech Sammy'yi evinin önünden kaçırdıktan altı gün sonra Patrick Eckles, son kez olmasını umarak Kentucky eyalet sınırını geçti. O ve Sammy bütün günü ve bütün geceyi yolda geçirdiler; sadece benzin ve yiyecek almak için durdular. Uykuları geldiğinde ya Eagle'ın arkasında ya da sadece nakit ödenen ucuz motellerde uyudular. Otellerin birinde yüzme havuzu vardı. Patrick, yöredeki dükkanlardan birinden Sammy'ye çok büyük gelen sarı bir mayo aldı ve Sammy'yi omuzlarına alıp havuzun derinlerine yürüdüler.

Sammy'nin kafası uzun süre karışmıştı. Bazen hüzünlenirdi; öyle zamanlarda Patrick onun ne kadarını hatırladığını ne kadarını çoktan unuttuğunu merak ederdi. Fakat Eagle yolları kat ettikçe, Sammy yeni gerçekliğini kabul etmeye başladı ve Patrick'e bağlanmaya başladı, tıpkı Patrick'in de ona bağlandığı gibi. Becky Creech gibi o da Sammy'nin ışığını korudu ve önemli olan tek şey buydu.

Patrick, her durduğu yerden bir gazete aldı. Şerif Ellis'in cesedi Redwater'daki gecekondu mahallesinde bulunmuştu; tam da Becky'nin onu bıraktığı yerde. Başlangıçta Sammy'nin kaçırılmasıyla bağlantılı olduğunu düşünenler oldu; şehrin o kısmında sıkça rastlandığı gibi Ellis'in bir fahişeyi ziyaret ederken öldürülmüş olabileceğine dair teoriler de üretildi. Ama haftalar geçip de hiçbir kanıt bulunmayınca faili meçhul cinayetin haberi gazetelerin sayfalarında küçüldükçe küçüldü ve sonra tamamen ortadan kayboldu.

Gazetelerde Becky hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Patrick, ağabeyinin cinayeti örtbas ettiğini ve cesedi muhtemelen

kilisenin etrafındaki ormanda bir yere gömdüğünü varsaydı. Creech'in ona nazik davrandığını ve toprağa vermeden önce mezarının başında dua ettiğini umut etti. Ayrıca Creech'in o gün kilisede onları görmesiyle ilgili kimseye bir şey söylemediğini ve asla da söylemeyeceğini umuyordu. Söylerse kendisini de yakardı ama böyle bir rahibin kafasının nasıl çalışacağını kimse bilemezdi.

Sekiz ay sonra Patrick, Sammy'ye sahte pasaport çıkarması için bir adama para ödedi ve Avustralya'ya gidip ortadan kayboldular. Adını Patrick Eckles'ten Dean Leamy'ye çevirdi. Yeni isminin bir anlam veya önemi yoktu: O an aklına gelen bir isimden ibaretti. Önemli olan, artık Patrick Eckles olmamasıydı.

Melbourne'da iş buldu ve elinden geldiğince hızlı asimile oldu. Aksanını kusursuz hale getirmesi uzun zaman aldı, bu yüzden ilk günlerde insanlarla fazla konuşmadı. Fakat Dean olmak beklediğinden daha kolay oldu, sıcak bir küvete girmek veya bacaklarına yepyeni bir kot pantolon geçirmek gibiydi.

Hiç kimseyle tanışmayı hele de âşık olmayı asla planlamamıştı. Ama Manson'da zor yollardan öğrendiği gibi, plan yapsa da hep suya düşürmeyi başarıyordu. Carol isimli bir kadın Dean'e âşık oldu; Sammy'ye ise daha da fazla âşık oldu.

O zamanlar Sammy'ye artık Kim deniyordu.

Carol bir süre Kim'in Dean'in kızı olduğuna inandı ama Dean'in yalanı ne kadar inandırıcı görünse de, çok geçmeden Carol hikayede bazı tutarsızlıklar olduğunu fark etmeye başladı. Zaman zaman, Dean Carol'un yalan makinesi gibi olduğunu düşünürdü.

Sonunda ona gerçeği anlattı. Ve sonunda Carol bu gerçekle yaşamaya kendini ikna etti. İkisi de Kim'in gerçeği asla öğrenmemesi konusunda hemfikirdi. Yalanı güçlendirmek ve Sammy Went ile gerçek arasındaki mesafeyi iyice açmak için Carol Sammy'ye biyolojik annesi olduğunu söyledi.

Yıllar geçti.

Dean ve Carol'un bir kızı oldu: Amy. Böylece Kim'in de sözünü geçireceği bir küçük kız kardeşi olmuştu. Üvey kardeş olduklarına inanarak büyüdüler. Dean ile Carol yaşlandı ve o yalan hep gömülü kaldı. Geçmiş, köpekbalıkları ve canavarlarla dolu derin ve karanlık bir okyanus oldu.

Carol hastalandı. Kanserle savaşını kaybetti. Stuart Went, Northampton Halk Merkezi'nde şu an yetişkin bir kadın olan ve haftada üç gece fotoğrafçılık dersi veren Kim'i buldu.

BÜYÜK OKYANUS ÜZERİNDE BİR YER

Şimdi

Boeing 787, deniz seviyesinden on iki bin kilometre yüksekte, Manson ile Melbourne'un, geçmiş ile şimdiki zamanın ve Sammy'nin dünyası ile benimkinin tam ortasıdaydı.

Kabin ışıkları kısılmıştı ve diğer yolcuların çoğu uyuyordu. Kolalı burbon'ımı yudumlarken, uçağın penceresinden dışarı baktım. Karanlık yüzünden pek bir şey göremedim; tek gördüğüm penceredeki hayalete benzeyen yansımamdı.

Dean ve ben bir zamanlar bu seyahati bir kez daha birlikte yapmıştık. O zamanlar o Patrick, bense Sammy idim. Geldiğimiz yöne birlikte bir seyahat daha yapamazdık; en azından uzun bir süre daha.

Manson Mercy'de, Patrick Eckles'ın kapısını açıp beni içeri davet ettiği günden beri onunla konuşmamıştım. Daha sonra hep sersemlemiş bir halde, sessizce oturdum, öfkeden başım zonk-luyor, zihnimde ardı ardına sorular dönüyordu. Beni kurtarmış mı yoksa kaçırmış mıydı? Onu affetmemi mi yoksa ona teşekkür etmemi mi isterdi? O Dean miydi Patrick mi?

Sonunda tek söyleyebildiğim, 'Keşke annem burada olsaydı' olmuştu.

"Evet" demişti Dean. "Keşke."

Küçük kırmızı bir kuş endişeyle pencere pervazına kondu. Galiba kuzey kardinal kuşuydu.

Dean, Patrick Eckles adı altında resmen adam kaırma ve cinayete ortak olmakla suçlandı. Mahkemesi için bir tarih vermemişlerdi ama oraya tekrar döneceğimi biliyordum. Başka seçeneğim var mıydı? Sonuçta aileden birisiydi.

Dean'i affetmem uzun zaman alacaktı –eğer affedebilirsem. Sammy Went ile Kim Leamy'yi uzlaştıırıp bir bütün içine almak da çok zaman alacaktı. Ama bir yere doğru yüzmek gerekiyor, değil mi?

Manson'daki son gecemde iki telefon aldım. İlki Dedektif Burkhart'tandı. O sevimli Güneyli aksanıyla bana Dale Creech'in Kentucky eyalet sınırı yakınlarında, eyalet polisi tarafından bir kamyon durağında tutuklandığını söyledi. Becky Creech'i öldürdüğünü ve cesedini kilise kompleksini çevreleyen ormanda bir yere gömdüğünü itiraf etmişti.

Sonunda gölge adam gitmişti.

İkinci arama Molly Went'ten geldi. Numaramı Stuart'tan almıştı. Özür dilemek ya da gözyaşları arasında bana bir açıklama yapmak ya da herhangi bir şekilde duygu boşaltmak için aramıştı. Havadan sudan konuşmak için aramıştı. Uçuşumun kaç saat sürdüğünü sorup uçakta o kadar uzun süre oturmayı hayal bile edemeyeceğini söyledi. Avustralya'nın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istedi, yılanlarımız gerçekten söylendiği kadar ölümcül müymüş, sokaklarımızda kangurular zıplıyor muymuş ... Konuşması biterken bana numarasını verdi ve aramak istersem sakıncası olmayacağını söyledi.

“Bu konuyu düşüneceğim” dedim. Gerçekten düşünecektim.

787 Melbourne'un üzerinde alçalırken, şehre baktım. Düz ve griydi, tanıdık ama bir şekilde farklıydı.

Aslında değişen şehir değil, sonucuna vardım. Buraya dönen kadın değişti.

Amy, Wayne ve Lisa beni havaalanında bekliyorlardı. Beni ilk gören yeğenim oldu. Adımı haykırıp bana doğru koştu. Onu koltuk altlarından kaldırıp kucağıma aldım ve sıkıca sarıldım. Amy kollarını ikimize de sardı. Wayne saygılı bir mesafeden

izledi ve çantamı taşımayı teklif etti ama Amy ve Lisa'ya sarıldıktan sonra dönüp onu da kucakladım.

Daha bir sürü şey önüme gelecek, bir sürü şey çözülecekti ama ben bunların hiçbirini düşünmüyordum. Sammy Went'i, hafızamın karanlık derinliklerinde o kaybolmuş çocuğu düşünüyordum. Beline dolanmış kırmızı ipi görebiliyordum. Onu ekiştirdiğini görebiliyordum, ipin ucunun yine boş dönmesini beklediğini görebiliyordum ama bu kez çektiği ip gerildi. Sammy kalktı, elleriyle tuttuğu ipi çeke çeke ilerledi ve karanlıktan aydınlığa ıktı.

Yazarın Notu

Yazmak, çoğunlukla tek başına yapılan bir iştir, çoğu zaman da en sevdiğim yanı budur. Yatağımın ve köpeğimin dört metre ötesinde çalışıyor olmam, yıllar içinde aldığım kararların en azından bazılarının doğru olduğunu gösteriyor. Ama şimdi kitap çıktığına göre, insanlarla konuşabilirim.

Bir diğer deyişle, sevgili okurlar, bu notla şimdi sıra teşekkür etmeye ve sizlerle bir sohbet başlatmaya geldi. Düşüncelerinizi paylaşmak ya da sadece merhaba demek için beni aramak isterseniz, sesinizi duymaktan çok memnun olurum. Benimle web sitesi (christian-white.com) üzerinden iletişime geçebileceğiniz gibi sosyal medyadan da takip edebilirsiniz. Twitter işine de gireceğime söz veriyorum. Şansım yaver giderse, siz bunu okuyana kadar altı yedi takipçi edinebilirim.

Hazır sizi yakalamışken, bu kitabı yazma ilhamını nereden aldığımı ve yazmaya nasıl başladığımı paylaşmak isterim. Okumaya devam etmeye hiçbir mecburiyetiniz yok ama sinemada filmi izledikten sonra geri planda kimlerin olduğunu sonuna kadar izleyen ve ancak ışıklar yandığında kalkan ya da bir *öykünün* ardındaki öyküyü bilmeyi seven biriyseniz, burada kalın. Ya da karım gibi kendini kitaptaki her sözcüğü tek tek okumaya mecbur hisseden, sonuna kadar giden tiplerden biriyseniz, kusura bakmayın, sizin için bunu kısa tutmaya çalışacağım.

Bu kitabı, her şeyden önce, kafamdan çıkarmak için yazdım. Zihninde dolaşıp duran bir hikâyesi olan herkes (bence

çoğunuzda vardır böyle hikâyeler) onu sayfalara, ekrana, tuvale veya aklındaki ortam her neyse oraya dökme sürecinin bir kaşıntı gibi geldiğini bilir. Esnetilmesi gereken bir kas ya da elinde olmadan koparıp durduğu bir yara kabuğu da diyebiliriz.

İlk başladığımda nasıl roman yazılacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce denemiş ve başarısız olmuşum ve tekrar başarısız olmak istemiyordum. Dolayısıyla, bana kılavuzluk etmesi için, ne zaman ihtiyaç duysam yaptığım gibi, Stephen King'e başvurdum. Kendi romanınızı yazmayı düşünüyorsanız, şu anda yaptığınız neyse onu bırakın ve hemen koşup *On Writing* [Yazmaya Dair] adlı kitabı alın, ödünç isteyin ya da çalın. Kısmen anılardan kısmen kılavuz tavsiyelerden oluşan kitap, ham fikrinizi bir kitap taslağına dönüştürmeniz için bir yol haritası veriyor. İlk elden tecrübe etmiş biri olarak size şu an rahatça söyleyebilirim ki bu yol haritası işe yarıyor. Elinizde tuttuğunuz kitap da bunun kanıtı.

Sandığın Kişi Değilsin'in ana fikri aklıma geldiğinde —ya çocukken kaçırıldığınızı ve aileniz diye bildiğiniz kişilerin aslında sizi kaçıranların olduğunu keşfederseniz ne olur?— bunun büyük bir hikâye oluşturacak kadar ilginç olduğunu biliyordum ancak temkinli davranmamı gerektirecek kadar da genel bir düşünceydi. Çocuk kaçırmakla ilgili zaten milyonlarca hikâye vardı; bu yüzden bunun farklı olması şarttı. Değişik bir şeye ihtiyacı vardı. Ve bu şey... Kentucky'ydi.

Henüz bir ergenken, ailem ve ben Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük bir tura çıktık. Wilkes-Barre- Pennsylvania'dan (o sırada kız kardeşimin yaşadığı yer) başlayarak, Florida'ya kadar gittik ve aynı yolu tekrar geri döndük. Yolda bir ara Kentucky'de durduk. Orasıyla ilgili çok net iki anım var. Bir: Yöredeki biri bize, "Artık hepiniz geri gelirsiniz" dediğinde babamın çok eğlenmesi. İki: Mamut Mağarası.

Mamut Mağarası isminden ne olduğunu anlayamamış olabilirsiniz; burası kısaca bir sürü yeraltı geçidi ve mağara oyukları olan bir yer. Öğleden sonrayı orada geçirmek için durduk ve mağarada yürüyüş yaptık. Çok çarpıcıydı, sadece doğal yollarla

oluşan yerlerin yapabileceği gibi insanın üzerinde çok derin bir etki bırakıyordu.

Antik sarkıtların altından yürürken yolumuz küçük sarı lambalarla aydınlanıyordu. Özellikle devasa bir mağara odasına ulaştığımızda, tur rehberimiz bize kıpırdamayın diyerek, tüm ışıkları söndürdü. Bizi saran karanlık daha önce hiç hissetmediğim ya da o zamana dek ilk kez hissettiğim bir karanlıktı. Ağır, büsbütün ve zifiri. Elimi yüzümün birkaç santim önüne getirdim ama hiçbir şey göremedim. O karanlıkta ruhani, ilkel, güçlü ve evrensel anlamda bağlayıcı bir şey vardı.

Tur rehberi ışıkları tekrar açtıktan çok sonra bile o karanlık, garip bir travma gibi bende kaldı. *Sandığın Kişi Değilsin*'i yazdığımda, bir şekilde bu duyguya dokunmak istedim, bu yüzden hikâyedeki olayların çoğu Kentucky'de geçiyor. Kim Leamy'nin hafızasında Sammy Went'in dolaşmaya mahkûm olduğu, karanlık yeri tarif ederken, Mamut Mağarası'nın içinde tüm ışıklar kapalıyken beni saran işte o karanlık mağara odasını tarif ediyorum.

Benden bu kadar. Kitabımı okuduğunuz için yüreğimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. İçtenlikle söylüyorum ki bu benim için muhteşem bir şey. Bunu bir yerde mi okudum, yoksa kendim mi uydurdum tam hatırlamıyorum ama yazar ile okuyucu arasındaki ilişki kutsal bir anlaşma gibidir. Okuyucu, yazara hayatından on, on iki saat verir; bunun karşılığında yazar da ona, ayırdığı zamana değen (umarım) bir hikâyeye verir. Bazen okuyucu aldığı karşılığın az olduğunu hisseder; ancak deneyimlerime göre çoğu zaman iyi ve adil bir alışveriş yaşanır. Yıllar boyunca bir ton kitap okudum ve zamanımı verdiğim kişiden hep çok şey bekledim. Artık anlaşmanın diğer tarafında olduğuma göre bu işi çok ciddiye aldığımı bilmenizi istiyorum.

Sandığın Kişi Değilsin'i keyifle okuduğunuzu tüm kalbimle ümit ediyorum ama ayırdığınız zamana aldığınız karşılık eksik kaldıysa bana ikinci bir şans vermenizi umuyorum. Ne de olsa daha yeni başlıyorum.

Teşekkürler

Stephen King bu işi çok kolay bir şeymiş gibi gösteriyor ama roman yazmak zor bir iş ve birçok harika insanın desteğini gerektiriyor. Düşününce, destek bile doğru kelime olmayabilir. Aşk daha doğru galiba. Sabır da olabilir. Bunu göz önünde bulundurarak, işte size bu kitabın oluşturulmasına yardımcı olanların listesini veriyorum.

Affirm Press'teki herkes... Ne söyleyebilirim? Tutkunuz bulaşıcıydı, hepinizi seviyorum. Bana daha iyi bir yazar olmayı öğreten Martin Hughes ve Ruby Ashby-Orr ile beni iyi bir yazar gibi gösteren Keiran Rogers, Grace Breen ve Emily Ashenden'e özel teşekkürler.

Verdikleri desteklerle beni duygulandıran ve paha biçilmez tespitler sağlayan tüm yurt dışı yayıncılarım. Hepinizle yüz yüze tanışmayı umuyor, sizlere birer içki ısmarlamak istiyorum. Harper Collins'de, kitabın başlığını bulan Julia Wisdom'a özellikle teşekkürler.

Desteklerini hiç esirgemeyen RGM'deki temsilcilerim, Jennifer Naughton ve Candice Thom.

Wheeler Center ve bana Yayınlanmamış Eserler Ödülü veren Victoria Premier's Literary: Siz olmasanız, bu kitap yine bilgisayarımdaki bir Word belgesi olarak kalacaktı.

Anne ve babam, Ivan ve Keera White. Bana kendi yolumu bulmayı ve oradan yürümeyi öğrettiniz. Baba, Gizli McDonald's

kahvaltılarımızda bana gazetenin hep sinema bölümünü verirdin. Anne, uzun yürüyüşlerimizde bana nasıl hikâye anlatacağımı öğrettin. Bu ikisinin birleşimi beni yazar yaptı.

Kardeşlerim Niki (tanıdığım en güçlü kadın), Peter (hayatı çözmüş insan) Jamie, (bana işkence eden ama aynı zamanda çok güldüren kişi) ve onlara katlanan eşleri.

Tüm DeRoches'lara ama özel olarak edebiyat alanında kendi başarısı ile bana ilham veren Torre ve duyduğum en güzel kahkahaların sahibi Chris.

Beni yaratıcılıkları ile sürekli etkileyen en yakın arkadaşlarım Jon ve Sophie Asquith; tanıdığım en komik adam ve bir gün kışını kaldırıp bir şeyler yazarsa herkesi uçuracak Chris Dignum; bana hala 90 dolar borcu olan en eski ve en yaşlı arkadaşım Angie Sperling-Bruch ve tabii ki Big Daz.

Bu kitabı asla okuyamayacak (çünkü fazla tembel) ama sonsuza kadar benim tatlı, tüylü kızım olacak köpeğim, Issy. Ne zaman gözlerinin içine baksam Cat Stevens'ın 'I Love My Dog' [Köpeğimi Seviyorum] şarkısını duyar gibi oluyorum. Bizim seni kurtardığımızı sanıyorduk ama meğer tam tersiymiş.

Ve son olarak, en iyi arkadaşım ve ilk okuyucum, karım Summer DeRoche. Bu listedeki herkes bu kitabın oluşturulmasına yardım etti ama sen olmasan bunların hiçbiri olmazdı, Sum. Bu kitabın kulağa hoş gelen bir seyir defteri notundan gerçek bir taslağa dönüşmesinde beni yönlendirdin ama daha da önemlisi, benim vazgeçmememi sağlayan senin inancın oldu. Mizahına hayranım, yaratıcılığın bana esin veriyor ve yaptığın güzel filmleri kısıkanıyorum. Varlığın ve beni seçtiğin için teşekkürler.

